

קובץ שזפר הזוהר

כרך יז

זבו:

ספר

זוהר לפורים השלם

כרך א'

זבו ז' ספרים נפתחים

- ספר א. הוא, זוהר לפורים חלק א', מספר זוהר לפורים השלם, בו לקטנו
המאמרים מספרי הזוהר בארמית וקשון הקודש.
ספר ב. הוא, זוהר האר"י לפורים חלק א'.
ספר ג. הוא, זוהר למרדכי.
ספר ד. הוא, שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלושים יום.
ספר ה. הוא, שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלושים יום.
ספר ו. הוא, שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה יום.
ספר ז. הוא, ליקוטי תפילות לפורים.

יצא לאור

על ידי מפעל הזוהר העולמי
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים
חודש אדר שנת תשע"ג

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

בשער

ברוך המקום ברוך הוא, אשר שמר הבטחתו לישראל הקדושים חבלים נפלו לנו בנעימים, אף נחלת שפרה עלינו, לנו התלמידים, חברים מקשיבים, אשר אנו חוסים בצל כנפי השכינה הקדושה ומסתופפים בתיבת נוח הרשב"י ע"ה יחד שבטי ישראל, בלימוד זוהר הקדוש, באהבה ובשמחה, בהתאחדות גמורה, למען הקים השכינה הקדושה מעפרא, ולקחנו על שכמנו להוציא לאור זוהר לפורים, לתועלת הרבים, כבקשת טובים וידידים, לחזק הברכים, באמרים היקרים, מאירות כספירים, על חג הפורים, אשר להם זכינו, ויראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשינו, באור חדש אשר לנו האיר, בתורה ועבודה אור המאיר, בקדושת סודות התורה, למען נזכה לאור הגנוז מדי שבת בשבתו ומועד כהלכתו.

בספרים אלו נקבצו כמה מאמרים של זוהר הקדוש עם כותרות בארמית ולשון הקודש, 'ואר' צדיקים פאור נגה הולך פאור עד נכון היום' (משלי פרק ד יח), לכל הבא לגשת אל הקודש פנימה, לחשוב מחשבות, בכל ענייני פסח המובאים בספרי הזוהר הקדוש, ובכתבי האריז"ל, והלומד בזה בין יבין את אשר לפניו, הדרך ילך בה, והמעשה אשר יעשה, לקיים מצוות החג כראוי וכיאות בלי מגרעת, בהשכל ובדעת, ללמוד וללמד לשמור ולקיים ולעשות.

ובזכות לימוד הזוהר הקדוש על ענייני החג, נזכה שיתקיים דברי הרשב"י עליו השלום בדא יפקון מן גלותא במהרה בימינו אמן. - ויתקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן התיים ללמוד הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כלם בתורת הסוד תקף תבוא הגאולה בכל התורה הקדושה! ובזהר רעיא מהימנא פרישת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה וקראתם דרור בארץ, ובזכותיה יתקיים "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר". ונזכה בשנה זו לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בבית קדשינו ותפארתינו במהרה בימינו אמן.

1. בספר אור תורה - ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ה, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, י), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "חלו ממשא מלך שרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים לג, ג), אפלו בשעה שאתה מוחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות כו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים יד עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צח ב) שאלו תלמידיך את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

מפעל הזהר העולמי בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש 0548436784

מודה לה' יתברך הטוב והמטיב על הזכות הגדולה שזכינו להגיש לפני עם ישראל את

הספר הקדוש "זוהר קריאת שמע" י"ג חלקים,

לקירוב גאולת ישראל ברחמים, אמון,

לעילוי נשמתו הטהורה של איש תם וישר

הבחור רבי מרדכי לסרי ז"ל

בן יבלחט"א ר' יצחק ורינה שיחיו עמו"ש.

נפטר כ' תשרי [הושענא רבא] תשע"ב, ונקבר באותו יום,

ועלה לישיבתו של רבי שמעון בן יוחאי זיע"א במתיבתא דרקייע,

רוח ה' תניחנו בגן עדן.

זכותו תגן עלינו ועל כל בית ישראל שנוכה לגאולה השלימה בקרוב,

ולקבל פני משיח צדקנו, ולבנין בית המקדש בב"א.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

ברכה והצלחה לאביו ואמו שיחיו ולילדיהם:

יהי רצון שזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, וזכות ספר הזוהר הקדוש תגן בעדם, ויזכו לכל הברכות האמורות בתורה ברוחניות ובגשמיות עד עולם אמון ואמן.

סיפורים קצרים על הנפטר:

א. היה נשמה גבוהה מאוד מאוד, הרבה ללמוד זוהר הקדוש למרות הייסורים הרבים,

היה ברי וחזק, כל הבדיקות היו תקינות והראו, שלא חסר לו כלום, וצם הרבה תעניות

וסיגופים, עד ששיניו היו רקובות, ולא רצה לתקן השינים רק להוציא.

ב. אמר הרבה פעמים שביום שיפטר מן העולם ישוחרר "גלעד שליט", וכך היה.

ג. ידע שימות בהושענא רבא.

ד. חלם שכאילו נמצא בגן עדן, ואמרו לו אתה מתחתן, וראה כמו כלה לבן לבן, זה

הכלה שלך, זה השכינה, תתחתן בגן עדן.

ה. חלם שהיה בגן עדן עם רשב"י משה רבנו ואליהו הנביא, וסבא שלו [הגה"צ מרדכי בן

שרה ויוסף ממרוקן], שהיה בא אליו אליהו הנביא ולימד איתו, ואמר לרבינו שתביא כל

פעם ב' כוסות שתיה, ושמעה ב' קולות, ולא ראתה את אליהו הנביא, היו שלשלת של

צדיקים.

ו. שמעו ממנו הרבה דברים רוח הקודש.

ז. היה לוקח בקבוק מים והולך ביער שעות ארוכות התבודדות, ובכיות נוראות נשמעו

ממנו, אחרי חצות הלילה לבד היה מתגלגל בחול ובקוצים ביער, ולא פחד משום דבר,

זיע"א.

הַקְדָּמָה

יְקוּמוּ הַיְהוּדִים וַיַּעֲשׂוּ הַתְּקוּן הַגָּדוֹל בְּחַג הַפּוּרִים לְעֹלְוֵי שְׁכִינַת עוֹזְנֵנו וְלַתְּקִנָּה בְּתִיקוּנֶיהָ הָרְאוּיִים, הִנֵּה בָּאנוּ עִכְשָׁו בְּהַקְדָּמָה זוֹ לְבִאֵר קֶצֶת מִמַּעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר וְלַעֲסֵק בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה לְתִקּוֹן הַתְּקוּנִים כְּרְאוּי וְעַל יְדֵי זֶה לְהַתְדַּבֵּק בַּה' וּשְׁכִינָתוֹ בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

י' שִׁמְחוּ ה' בַּחֲוָרִים ו'יִגִּילוּ ה' זְקֵנִים, בְּהַגְלוֹת הָאוּר הַגָּדוֹל הַזֶּה שֶׁל סִדְרַת זוֹהַר לְפּוּרִים שְׁזִיכְנֵי הַשִּׁי"ת לְהוֹצִיא לְאוּר עוֹלָם.

אֲשִׁירָה לַה' בְּחַיֵּי אֲזַמְרָה לְאַלּוּקֵי בְעוּדֵי, שֶׁהַחֵינּוּ וְקִיִּימָנוּ וְהַגִּיעָנוּ לְזִמְנָהּ הַזֶּה, וְאוּדָה ה' מֵאֵד בְּפִי וּבִתְוֹךְ רַבִּים אֶהְלֵלְנּוּ, וְאֶסְפֵּר שְׁבַחוֹ וְחִסְדּוֹ אֲשֶׁר הִפְלִיא לַעֲשׂוֹת אֵת, וְיֵהִי עֲמָדֵי בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הִלְכְּתִי לְסִדְרֵי הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים עַל הַזוֹהַר, לְאַחַר שֶׁהִרְהַרְתִּי רַבּוֹת אֵיךְ לְקַרֵּב וּלְהַחֲזִיר בְּתִשׁוּבָה כָּל יְהוּדֵי וְיִהוּדֵי, וְכִפִּי שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁאֵי אֶפְשֵׁר לְהַגִּיעַ לִירֵאת שָׁמַיִם בְּלִי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְכַמְּבֹאֵר בְּאַרְיֵכוֹת בְּמֵאֲתֵיִם סְפָרִים שֶׁהוֹצֵאתִי עַל הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשׁוֹפֵי מְקַרְבֵּינָא בִּיאַת מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.

גַּם הַתְּבוּנָתִי וְרֵאִיתִי בְּסֵפֶר הַתְּיָקוּנִים תִּיקוּן מ"ג, שֶׁהִתְפִּילוֹת וְאַמִּירַת וְאַמִּירַת שִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל לֹא נִשְׁמַעִים בְּשָׁמַיִם בְּלִי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד, חֲשַׁבְתִּי לְלַקֵּט הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְפּוּרִים וּלְפַסְחָא וּלְמוֹעֲדֵיִם, כִּי שִׁיעַרְתִּי שִׁיְהִי בְּזֶה תוֹעֵלַת גְּדוּלָה לְהַעֲתִיק מֵאַמְרֵי הַתְּנַא אֶלְקֵי בְּסֵפֶר הַזוֹהַר"ק הַמָּה אֲבָן הָרֵאשָׁה לְכָל דָּבָר שֶׁבְּקְדוּשָׁה הַנְּגַלּוֹת מְלֵהִיבִים וּמַחְרִידִים בּוֹעֲרִים כְּלִפִּידִים, וְהַנְּסַתְרוֹת לְיִזְדַּעֲי חֵן יְסוּד חֲכַמַת הָאֲמַת חֲכַמַת הַקְּבֵלָה וּלְבַלְתִּי יוֹדְעִים לְטִהַר הַנֶּפֶשׁ סְגוּלָה כְּמוֹ שֶׁהוּבָא בְּסֵפֶרן שֶׁל צְדִיקִים שֶׁלִּימוּד זוה"ק בְּכָל יוֹם הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לְנֶפֶשׁ (שַׁעַר הַקְּדוּשָׁה לְמַהֲרַח"ו). וּמִצִּינּוּ בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר (תִּיקוּן שְׁתִּיתָאָה כ"ג ע"ב) שֶׁנֶּאֱמַר לוֹ לְהַרְשֵׁב"י מִן הַשָּׁמַיִם כִּמָּה בְּנֵי נֶשָׁא לְתַתָּא יְתַפְרַנְסוֹן מֵהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ כַּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה לְסוּף יוֹמֵיָא וּבְגִינֵיהּ (וִיקְרָא כ"ה) וְקִרְאַתֶּם דְּרוּר בְּאַרְץ.

וּבְרַע"מ (וּבְרַעֲיָה מֵהֵימְנָא) פ' נֶשָׁא (דף קכ"ד ע"ב) אַחֲרֵי שְׁבִיֵּאֵר שֵׁם שֶׁהִבְרִירוּ בְּגִלוֹת הָאַחֲרוֹן שֶׁהֵם לְבָרַר וּלְלַבֵּן וּלְצַרְף כְּצַרְף הַכֶּסֶף וּכְבַחוֹן הַזֶּהב בְּאֵילָנָא דְּטוּ"ר הֵם דּוֹגְמַת נִסְיוֹן דְּסוּטָה כְּתַב כְּגוֹוֵנָא דָּא יְתַעֲבִיד לְנִסְאָה לִוְן לְיִשְׂרָאֵל (טוֹב וְרַע)

בפורקנא בתרייתא הה"ד (דניאל י"ב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים דאינון מסטרא
דטוב וקיימין בנסיונא והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע כו' והמשכילים
יבינו מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי בגינייהו אתמר והמשכילים יזהירו כזהר
הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר מן זוהרא דאמא עלאה תשובה
באלין לא צריך נסיון ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו ספר
הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון (דברים ל"ב) ה' בדד ינחנו ואין עמו
אל נכר (ועיין זוה"ק בראשית כ"ו ע"א וברע"מ כי תצא רע"ט).

וראיתי כתוב בשם קדוש א' (אחד) מדבר כי עלינו לתת שבח והודאה להש"י
(להשם יתברך) בכל יום שבאנו לעולם אחר שנתגלה ספר זוה"ק (ספר זוהר הקדוש) בעולם.
אמנם מרוב הטרדות ודוחק הפרנסה ותלאות פגעי הזמן שכמעט כשל כח
הסבל ה' ירחם, מעטים המה שיקחו להם פנאי בכל יום לשום מעיינים בספר
הזוה"ק, ראה באריכות בספר אור הזוהר, ובספר מאורות הזוהר.

ועל זאת היה תמיד לבי דוי בראותי שספר הזוה"ק הוא מלא מכל דברי
מוסר שכליותים רעיונות נשגבים מלי דחסידותא וחקירות עמוקות על דרך
טהרת הקדש, מלבד מה שכל יסודי חכמת הקבלה נובעים ממנו. ואחר כל
אלה הוא כספר החתום מפני שהוא מחובר בלשון הארמית שהיתה אז שפה
המדוברת ועתה היא שפה מתה, ומה בצע בספר קדוש כזה אם אך אחד מעיר
ושנים ממשפחה ילמדו בו בהבנה, האם באופן זה יתפשט לימוד הזוה"ק בין
ישראל קודם ביאת הגואל כנבואת אליהו הנביא.

א) לֹא לָתֵת לֵה' מְנוּחָה עַד שִׁיגְאֵלְנוּ

הַרְעִיָא מְהִימְנָא מְצֻנָה אוֹתְנֵנוּ לְלִמּוּד זֹהֵר הַקְּדוּשׁ דְּנוּקָא, שְׁתוּרַת הַרְשָׁבָי
מְאִיר עַד סוּף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיךְ לְלִמּוּד וְלֹא לָתֵת מְנוּחָה לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד
שִׁיגְאֵלְנוּ (זוהר פְּנִיחַס רִיט).

ב) הַחֲכֵמָה נַעֲדָרַת

כְּתַב הַמַּהְרַח"ו (הוֹבָא בְּהַקְדָּמָה לְעַץ חַיִּים): וְסָבֵה זֶה גְרָמָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים לְבָטוּל
מְצֻנָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, וְלֹאֲרוֹךְ הַגְּלוּת הַמֵּר וְהַנְּמָהֵר הַזֶּה. וְתֵהִי חֲכֵמַת הָאֻמַּת

נְעֻדְרַת מוֹנַחַת בְּקֶרֶן זְוִית, וְאִין מִי מֵהַלּוֹמְדִים נוֹגַע בְּקֶצֶה הַמָּטָה אֲשֶׁר בְּיָדוֹ, לְטַעַם מִנְפַת צוּפִיָּה. כִּי מִי שֶׁלֹּא טַעַם טַעַם חֲכַמַת הָאֵמֶת כָּאֵלוֹ לֹא רָאָה מְאוּרֹת מִיָּמָיו, וְאוֹי לָהֶם לְבְרִיּוֹת מֵעֶלְבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה. וְהָאוֹמֵר דִּי לִי בִנְגָלוֹת אִין לִי עֵסֶק בְּנִסְתָּרוֹת, טַב לִיָּה דְלָא אִיבְרִי בְּעֵלְמָא כְּמִבְאָר בְּתַקּוּנִים (תְּקוּן מ"ג)...

ג) אוֹי לָהֶם מֵעֶלְבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה

וְזֶה אֶצְלֵי פְרוּשׁ הַמְּשֻׁנָּה (אֲבוֹת פְּרָק ו' ב') "אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, בְּכָל יוֹם וְיוֹם בַּת קוֹל יוֹצֵאת מֵהַר חוֹרֵב וּמְכַרְזֵת וְאוֹמְרַת אוֹי לָהֶם לְבְרִיּוֹת מֵעֶלְבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", כִּי בְּלִי סִפֵּק בְּהִיוֹתָם עוֹסְקִים בְּפִשְׁטִיָּה וּבִסְפּוּרִיָּה לְבָדָם, הִיא לּוֹבֶשֶׁת בְּגָדֵי אֲלֻמְנוֹתָהּ וְשֶׁק הוֹשֵׁת כְּסוּתָהּ, וְכָל הָאֵמוֹת יֹאמְרוּ לִישְׂרָאֵל, מֶה דוֹדְךָ מִדּוֹד, מֶה תּוֹרַתְכֶם מִתּוֹרַתֵינוּ, הֲלֹא גַם תּוֹרַתְכֶם סְפּוּרִים בְּהִבְלֵי עוֹלָם, אִין עֶלְבוֹן תּוֹרָה גְדוֹל מְזָה, וְלִכֵּן "אוֹי לָהֶם לְבְרִיּוֹת מֵעֶלְבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", וְאִינָם עוֹסְקִים בְּחֲכַמַת הַקְּבֵלָה שֶׁהִיא נוֹתֵנַת כְּבוֹד לְתוֹרָה, כִּי הֵם מְאָרִיכִים הַגְּלוּת, וְכָל הָרְעוּת הַמְתַּרְגְּשׁוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם, עַכ"ל. [כְּלוּמַר שֶׁלֹּא זֶה בְּלִבְד כָּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁקְרוּ תְלוּי בְּצִאָנוֹרָם, אֶלָּא גַם ח"ו מֶה שֶׁעֵתִיד לְהִיּוֹת שֶׁלֹּא יָבוֹא הֵם אֲשֻׁמִּים בְּכָף, וְאִי לָהּ לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה וְאוֹי לָהּ לְאוֹתָהּ כְּלֻמָּה, מֶה יַעֲנֶנּוּ בְיוֹם הַדִּין, כִּי רַק רַבִּי שְׁמַעוֹן יָכוֹל לְפַטוֹר מִן הַדִּין, וְהֵם לֹא רָצוּ לְשִׁמוּעַ לוֹ, וְלֹא אָבוּ לְלַכֵּת בְּתוֹרַתוֹ - "תּוֹרָה אֹר" שֶׁעַל זֶה כָּתַב הַמַּהְרַח"ו שֶׁם, כִּי הַפְּסוּק (מִשְׁלֵי פְּרָק ו' כ"ג) "וְתוֹרָה אֹר" הוּא רַק עַל חֲכַמַת סֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְז"ל:

ד) הַזוֹהַר מְאִיר אֶת תְּלִמּוּד הַבְּבֵלִי

וּכְנֻגַּד הַפֶּת הַב' הֵם הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' אֲשֶׁר נִפְשָׁם חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם וְלֹא מִן הָאָרֶץ אָמַר "וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אוֹרָם" כִּי גַם שְׁנִפְשָׁם חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם, אִין לָהֶם אוֹר בְּתוֹרַתָם כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְנוּ לְמַעְלָה בְּשֵׁם חֲז"ל עַל פְּסוּק: בְּמַחְשָׁפִים הוֹשִׁיבֵנִי זֶה תְּלִמּוּד בְּבֵלִי. וְחֲכַמַת סֵפֶר הַזוֹהַר הִיא הַמְּאִירָה אוֹתָם, וּמִבְּאֵרֵת הַדְּבָרִים הַנְּאֻמְרִים בְּתִלְמוּד, בְּמִלְבוּשִׁים כָּאֵלוֹ הֵם חֲשׂוּבִים גְּשָׁמִיִּים, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר "וְתוֹרָה אֹר", וְזֶה שֶׁאֲמָרוּ וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אוֹרָם, וְעַל זֶה נִתְנַבֵּא יִשְׁעִיָּה הַנְּבִיא בְּנִחְמוּתוֹ וְאָמַר: "וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדֶרֶךְ לֹא יָדְעוּ" וְגו', כִּי הַתּוֹרָה הַפְּשֻׁטִית נוֹדְעוּ בְּמִסְפָּרָם, וְכו' עֵי"ש...

ה) העוסקים רק בנגלה נקראים עוֹרִים ונקראים עבדים

ובלי ספק פי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים כעוֹרִים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה כנודע ליוֹדְעֵי חו, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שפארנו לעיל, סתימין עיניו וכו' וזה שכתוב (ישעיה פרק מב יט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינון מרי קבלה כנ"ל אבל העוסקים במשנה לבדה בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מותר כנ"ל הנה אלו עוֹרִים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב עוד אשים מחשף לפנייהם לאור, כי התלמוד בבלי שהוא מחשף המספר בפשט העולם הזה, אשים לפנייהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור. (ספר עץ חיים - הקדמת מוהרח"ו זינע"א על שער ההקדמות).

ו) המן מגלה את קלקלתם

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא "ובזוה"ק כתבו: שאוכלי המן היו מקבלים הארה רוחנית וגלויי שכינה ללמוד בסודות התורה, וכתב על זה החיד"א שם בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה המן מאיר בהם, מה שאין כן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר המן, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרח לחפש את המן מרחוק, ולטחגנו ולדוכו וכו', עכת"ד. ובאורו הצדיקים מדוע לא רצו את המן וקראו לו לחם הקלוקל? כי המן היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, כיצד? שלצדיקים בא המן ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה גדול שח"ו חטא בסתר, מיד למחרת היה המן יורד רחוק מאד מפתח אהלו, והיה נצרך לשוטט ולחפש כמו כל הרשעים, ולכן לא רצו את המן כי היה מגלה את קלקלתם ברבים.

ז) עם של בטלנים

כמו כן עתה יש רבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומנהלים ומלמדים, שלא רוצים את לימוד הזוהר הקדוש, מפחד שמא יגלה עליהם, כי אינם ראויים לאותה איצטלא, (ויכול להיות שרוקדים וקופצים ושרים במירון "תורתו מגן לנו" ולא שמים לב מה יוצא מפיהם, כי איך יגן עליהם, אם לא לומדים תורתו), ואוי לה לאותה בושה, ואוי לה לאותה כלמה, כי אם מפחד בשר ודם חוששים, האיה לא יבושו מפני מלכו של עולם, בבוא יום הדין הגדול והנורא, מה יענו ליום פקודה, כי עמי הארץ הם, כי כן קוראם הרעיא מהימנא בזוהר הקדוש, שמי שלא לומד זוה"ק נקרא עם הארץ. וכבר הבטיחנו הקדוש "האור החיים" זי"ע, כי מה שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא ש'היה ר"ת משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבינו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים,

ח) על ידי הזוהר יצאו מהגלות

וכבר אמר לנו משה רבינו ע"ה, במה נאחז כדי להגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבינו בזוה"ק ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד): והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילף דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באליו לא צריף נסיון, ובגין דעתידיו ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גליתא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' בודד ינחנו ואין עמו אל נכר", עכ"ל.

ועוד כתב האור החיים הקדוש (בפרשת ויחי) על הפסוק "אוסרי לגפן עירה, וגו' חכלילי עניים מיין" וגו', זה יורה על לימוד התורה, שרק בה נמצל מהצרות ונגאל ברחמים, וצריף ש'היה בנו יינה של תורה, כדפרשתי בספרי על הפסוק: (שיר השירים ד), "הביאני אל בית היין" וגו' ושם פרש, ש"יין רומז ללמוד כל פ'ר'ד"ס התורה, וברש"י בגמרא פרש על הפסוק הזה "יין גימטריה סוד", ובגמרא (שבט דף פח, ב): פרש רש"י: למימינים - עסוקים בכל כחם, וטרודים לדעת סודה, כאדם המשתמש ביד מינו שהיא עקר, ע"כ.

ט) עקר נתינת התורה בשביל הסוד

והקדוש רבי יצחק אלפיה זי"ע, בספרו שיח יצחק כתב, דעקר נתינת התורה היא לסודותיה, ע"כ, וזוהי הבטחת הרשב"י ע"ה, שסמוך לגאולה גם ילדים קטנים ילמדו סודות ה', ותודה להשי"ת כבר מתקיים בנו חזון הרשב"י דבר יום ביומו, כללו של דבר, לא יעזר לרבני הערב רב כלום, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", ותרגם האונקלוס בריש גלי, ברי"ש אותיות רשב"י, גלי גימטריה ג"ם הרומז למידת הרחמים, כדכתב רבינו בחיי בשם המקבילים על הפסוק (ויקרא פרק כו מד) "ואף גם זאת וגו', וז"ל: ודע כי מדרגה הקבלה יש הפרש גדול בין לשון אף ללשון גם, אף על פי ששניהם לשון רבוי, כי לשון אף ירמוז למדת הדין, ולשון גם ירמוז למדת רחמים, מלשון גמילות חסדים, כענין (שם ל) וגם שמע בקולי, והשמיעה ברחמים, וכו', עיי"ש דבריו הקדושים. כלומר, שעל ידי שנמשיך עלינו את נשמת הרשב"י ע"ה בלומדינו את תורתו, כמו שכתב החסד לאברהם בשם רבי אברהם גלאנטי זי"ע, שפאשר אנו לומדים תורת הרשב"י, בא הרשב"י מתעטר ויושב בגוון, על ידי זה נמשיך עלינו את מדת הרחמים הנקראת "גם".

וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ויקוים בנו הפסוק (יחזקאל פרק לו כה) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, וללמוד כל חלקי תורתנו הקדושה בד' חלקי הפרד"ס.

י) בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר

וז"ל: האדמור הזקן זי"ע: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי הוא סגלה. (מאמרי האדמור

הזקן הקצרים 1 דף תקעא)

וכמו ששמענו בפרוש מפי אדמור הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת

טַמְטוּם הַמִּחַ וְכוּ', וְלִזְה מוֹעִיל קְרִיאַת דְּבָרֵי הַזְהָר הַקְּדוּשׁ אֲף דְּלֹא יֵדַע מֵאֵי קְאָמַר. (חֲנָה אֲרִיאֵל, לַהֲרִי"א מֵהוֹמִיל, שְׁמוֹת עֲמוּד סֹד)

יא) יְהִיָּה צְרִיף לְבוֹא בְּגִלְגוּל

וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵי הָאָמֶת שְׁכָל נֶפֶשׁ צְרִיכָה לְתַקּוּנָה לְעֶסֶק בְּפִרְדָּס כְּפִי מַה שְׁהִיא יְכוּלָה לְהַשִּׁיג וְלִידַע וְכָל מִי שְׁיִכּוּל לְהַשִּׁיג וְלִידַע הַרְבֵּה וְנִתְעַצֵּל וְלֹא הַשִּׁיג וְיֵדַע אֲלֹא מְעַט צְרִיף לְבוֹא בְּגִלְגוּל עַד שִׁישִׁיג וְיֵדַע כָּל מַה שְׁאֶפְשֵׁר לְנִשְׁמָתוֹ לְהַשִּׁיג מִיִּדְעַת הַתּוֹרָה וְהוּן בְּפִשְׁטֵי הַהֲלָכוֹת הוּן בְּרַמְזִים וְיִדְרָשׁוֹת וְסוּדוֹת כִּי כָּל מַה שְׁנִשְׁמָתוֹ יְכוּלָה לְהַשִּׁיג וְלִידַע מִיִּדְעַת הַתּוֹרָה זֶהוּ תַקּוּן שְׁלִמּוּתָהּ וְאִי אֶפְשֵׁר לָהּ לְהִתְתַקֵּן וְלְהַשְׁתַּלֵּם בְּצִרּוֹר הַחַיִּים אֶת הַשֵּׁם בְּמִקּוּרָה אֲשֶׁר חוֹבָה מִשֵּׁם בְּלִתִּי יְדִיעָה זֹו וְלָכֵן אָמְרוּ חֲכָמִים אֲשֶׁרִי מִי שְׁפָא לְכָאן וְתַלְמוּדוֹ בִּידוֹ כְּדִי שְׁלֵא יִצְטָרֵף לְבוֹא בְּגִלְגוּל לְעוֹלָם הַזֶּה.

(שְׁלַחן עֲרוּף הָרַב הַלְכוֹת תַלְמוּד תּוֹרָה פָּרָק א' סִימָן ד')

יב) מִי שֶׁהוּא בַעַל עֶסֶק גָּדוֹל יְהִיָּה רַב לְמוּדוֹ בַּזְהָר הַקְּדוּשׁ אֲף שְׁאִינוּ מִבִּין

וּבְנִדוֹן שְׁאָר הַלְמוּד יְהִיָּה בְּזֶה הָאֶפֶן: מִי שֶׁהוּא בַעַל עֶסֶק גָּדוֹל יְהִיָּה רַב לְמוּדוֹ בַּזְהָר הַקְּדוּשׁ אֲף שְׁאִינוּ מִבִּין, כִּי מַה אֶכְפֵּת לִיָּה שְׁאִינוּ מִבִּין אֶפְלוּ הִכִּי הִיא סִגְלָה. וְגַם יִלְמַד עֵין יַעֲקֹב וְסִפְרֵי מְנוֹרַת הַמְּאֹר וְסִפְרֵי יִרְאִים. מְלַבֵּד שְׁעוּרֵין הַקְּצוּבִין לְלִמּוּד תַנ"ךְ וּמְדַרְשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה כְּמוֹ עֵין יַעֲקֹב וּבִסְפָר הַזְהָר בְּתוֹכַחַת מוּסָר הַשְּׁכָל שְׁבוּ², וּבִסְפָרֵי הַמוּסָר הַמִּיחָדִים עַל פִּי חֲכָמֵת הָאָמֶת כְּסִפְרֵי הָרֵאשִׁית חֲכָמָה וְהַשְּׁל"ה וְכֵהֵאֵי גִוּוֹנָא. וּבִשְׁבַת זְמַן לְמוּד סִפְר

1. רַב לְמוּדוֹ בַּזְהָר הַקְּדוּשׁ וְכוּ': נִרְאֶה דֶּהֱטַעַם שְׁכָתָב לְהֵלֵן "אֶפְלוּ הִכִּי הִיא סִגְלָה" הוּא טַעַם נִמִּי עַל עֶפֶס הַלְמוּד בַּזְהָר וְלֹא רַק עַל הַלּוּמִד וְאִינוּ מִבִּין. וְכִבֵּר מִבְּאֵר בְּסִפְרִים בְּאִרְיִכוּת שֵׁישׁ סִגְלָה מִיחָדָת בְּסִפְרֵי הַזְהָר. וְעֵין בְּזֶה ב"שֵׁם הַגְּדוֹלִים" מְעַרְכֵת סִפְר "בְּהִיר" שְׁכָתָב בְּשֵׁם גּוּרֵי הָאֲרִיז"ל "וְנִרְאֶה כִּי דוֹקָא לְמוּד הַזֶּה יֵשׁ בּוֹ סִגְלָה יוֹתֵר עַל לְמוּד מְשֻׁנָּה וְתַלְמוּד וּמִקְרָא". וְעֵין עוֹד בְּמַגִּדֵל ע"ז (עֲמוּד תַל"ח) בְּאִרְיִכוּת.

2. וּבִסְפָר הַזְהָר בְּתוֹכַחַת מוּסָר הַשְּׁכָל שְׁבוּ: וּבִסְפָרֵי מוּסָר הַמִּיחָדִים עַל פִּי חֲכָמֵת הָאָמֶת כְּסִפְרֵי רֵאשִׁית חֲכָמָה וְהַשְּׁל"ה וְכֵהֵאֵי גִוּוֹנָא בְּסִימָן שְׁלִפְנֵי זֶה כָּתָב רַבֵּינוּ שְׁבַעֵל עֶסֶק יִלְמַד בְּסִפְרֵי הַזְהָר מִשּׁוּם סִגְלָה וְאֶפְלוּ כְּשִׁאִינוּ מִבִּין, אֲבָל כָּאן הוּא מְחַלֵּק בֵּין חֵלֶק הַמוּסָר שְׁבַזְהָר לְחֵלֶק הַקְּבִלָה שְׁבוּ, וְחֵלֶק הַמוּסָר הוּא כְּמוֹ אַגְדוֹת חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה שְׁצָרִיף לְלַמְדָם כְּדִי לְלַמְדָם מֵהֵם מוּסָר הַשְּׁכָל.

הזהר³ עם פרושים ובאורים בעיון מעט בספרי הקבלה בהרמ"ז וספר מקדש מלך... עד כאן לשונו. (תשובת אדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא - שנת תשס"ה)

כל צרופי אותיות התורה יש בהם יתרון ומעלה יתרה זו, שבדבקות נפש האדם בצרופי אותיות אף שאינו יודע ומבין הענין בעין השכל רק שהונה ומדבר בהם (לאפוקי הרהור דלאו כדבור דמי) הרי הם מעלים את הנפש למקום שלא הייתה הנפש מגעת שם מצד שרשה, כי שרש אותיות התורה היא הגבה למעלה משרש הנפש. (תורה אור לבעל התניא, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה)

יג) על ידי למוד זוהר מיוחדים קודשא בריך הוא ושכינתיה

עתה באתי להזכיר כאן דברים חוצבים להבות אש בענין זה מה שכתב הרב הגאון הגדול הצדיק המפרסם אשר כל רז לא אניס ליה מה"ר אברהם אזולאי זצ"ל בספרו היקר חסד לאברהם, וז"ל במעין הראשון נהר כ"ד.

ודע כי עקר כוונות הרשב"י ע"ה בחבור הזהר היזה לזה, להיות שאור הלאומי באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, רצה לעשות לה סמך ליחודה בבעלה יחוד מועט על ידי חבור הזהר במה שהיה הוא וחבריו עוסקים בסודות התורה שזה גורם ליחוד קב"ה ושכינתיה על ידי הסוד, שסוד הוא ר"ז בגימטריא או"ר.

3. ובשבת זמן למוד ספר הזהר: עין בגטין (ס): ר' יוחנן וריש לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא, ובהגהות ר' יעקב עמדיו כתב, בספר של עץ חיים וחכמי האמת שאנו קורין קבלה. ולא היו מעינין בימות החל אלא בדינים והלכות וכו', ובשבת לא היו עוסקים בדינים והלכות וכו' והיו מעיינים בשבת בדברי אגדה שמושכת הלב מפני ענג שבת, וקדשת היום מסייעת להשפיל ולהבין בחכמה הנעלמה קדש קדשים היא וכו'.

למוד ספר הזהר עם פרושים ובאורים בעיון מעט וכו' עין בסימן שלפני זה שלא הזכיר רבנו למוד זה וכמו שכתוב לעיל. ונראה דשם מיירי באדם שאינו מסגל להבין דברים בעיון ואינו שיך ללמוד בספרי קבלה, ולכן כתב שם שיש סגלה מיחדת בקריאת ספר הזהר אף שאינו מבין, מה שאין כן הכא מיירי במי שמסגל ללמוד בעיון. וחיוב זה של למוד הקבלה נזכר בהלכות תלמוד תורה (פרק א' סימן ד') בסופו: "ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקוניה לעסק בפרד"ס וכו' וסודות וכו'".

ולכאורה צריך עיון דבהלכות תלמוד תורה שם משמע דלמוד ההלכות קודם ללמוד אגדה וקבלה, וכאן הלא מיירי במי שעדיין לא גמר ללמוד הלכה. ונראה דצריך לומר כמו שכתבנו לעיל לגבי למוד אגדה, דמה שכתב רבינו שללמוד ההלכה קודם, הינו שרוב זמנו יהיה בהלכה, אבל בודאי שצריך לעסק במקצת זמנו בקבלה...

לכן סמכתי לכל מאמר מהזוהר הקדוש בלשון הקודש, ומחולק לקטעים כדי להקל על הקורא.

(יד) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר

בספר דברי שמואל לפרשת זכור הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהם אדר, שמעתי בשם א"ר ז"ל רבינו הגדול מו"ר שלמה חיים מקאידנאו נ"ע, נכסיו היינו קניית המדות טובות ויראה ואהבה לה' יתברך, כי הם מכוסים ונסתרים במוחא ולבא, כמו שכתב הנסתרות לה' אלוקינו כידוע, והם נכסים שיש בהם אחריות אחרית טוב, והרוצה שיתקיימו נכסיו הנ"ל, יטע בהן יטע את עצמו בהן, אדר, באדר זאל ער זאך איין פלאנצן אין זיך אין אדר, כי הוא חודש של ישראל, וכן אמרו רבותי נ"ע על הא דאמרו כל בר ישראל דאית ליה דינא בהדי גוי למציא לו נפשיה, היינו עם גוי שלו עם היצר הרע, כמו שאמרו רז"ל (שבת ק"ה ע"ב) איזהו אל זר שבגופו של אדם זה יצה"ר.

(טו) זמן תשובה

פעם אחת בעת עריכת השולחן בפורים אמר הגה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע בהתעוררות גדולה, אני אומר שגם עכשיו הוא עת וזמן לעשות תשובה, אף על פי שחז"ל לא מנו יום זה כאחד מזמני התשובה, אבל אנו רואים שהזמנים והעתים נתנו ביד ישראל, הם יכולים לעבר השנה ואיחוששים לחמץ בפסח ושאר איסורים, מכאן ראייה מוכחת שיש בידם לקבוע זמנים, ובכן אני אומר שגם עתה הוא זמן תשובה.

בשמוע הרה"ק ר' שלום מקאמינקא זי"ע את דברי הגה"ק מהר"ש אמר שדבריו מרומזים בפסוק "לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמיים", לולא אותיות אלול, אם התמהמהנו בחודש אלול חודש התשובה מלשוב בתשובה, כי עת שבנו, היינו שבים עתה, כי גם עתה הוא זמן של תשובה, ומנין לנו כי אפשר לקבוע לבדנו זמן, ז"ה פעמיים, ז"ה בגימטריא י"ב, י"ב פעמים, מזה שניתנה לנו הרשות לעשות את חודש הי"ג פעמיים, ולא לחשוש לחמץ בפסח, נמצא שהזמנים ביד ישראל נתנו ויכולים להוסיף זמנים לעשות תשובה, עכ"ד

טז) עת רצון רעוא דרעוא

על מעלת הזמן המיוחד שבו אנו עומדים, איתא בצמח צדק כי אדר הוא החודש הי"ב, וי"ב פעמים חדש גימטריא ג' אלפים תשמ"ד, שהם הי"ג מכילין דרחמי, לכל סטר ד' פעמים תתקל"ו כידוע, וזה שאמר זקני מוהר"ם זצ"ל כי אד"ר ראשי תבות ר'עוא ד'רעוין א'שתכת, והמן הרשע רצה לגזול החסדים מחודש זה עד כאן.

רואים מדבריו אלו שבחודש אדר הבא עלינו הוא עת רצון גדול מאוד רעוא דרעוין, ולכן אז הזמן נצרך שכל אחד יבקש את כל משאלותיו מה' יתברך בחודש הזה ובודאי יתקבל לרצון בעת התערותא דרעוא למעלה למעלה.

יז) קדושת יוסף הצדיק

בט"ז סימן תי"ז איתא בשם אחיו, שי"ב חדשי השנה הם כנגד י"ב שבטים, וחודש אדר הוא כנגד יוסף, ויוסף הצדיק הוא יסוד הקדושה בכלל ישראל, וכל ישראל נקראים גם כן זרעו של יוסף, כמו שנאמר "בני יעקב ויוסף סלה" (תהילים עב) ויסוד השראת השכינה בישראל, על ידי שמירת הקדושה, וכיון שחודש זה הוא כנגד יוסף שזה יסוד קדושת עם ישראל, ה' דר איתנו ואז הוא עת רצון לתשובה שלמה בעניני קדושה, וכן לבקשה מה' יתברך שיתקדש בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, שכולם יהיו משועבדים לעבודתו יתברך שמו, עם מחשבות קדושות ולב טהור.

יח) רצון קדושה תשובה שמחה

ובצירוף דברי מהר"ש מבעלזא הנ"ל שחודש אדר זה זמן תשובה, וכן שחודש אדר זה עת רצון, וכן שחודש אדר הוא קדושת יוסף הצדיק, עם כל אלו הבחינות יחד, יוצא לנו חודש מאוד מסוגל לתשובה קדושה, ועל ידי שמחה שזה הרי פותח את כל השערים, ודאי שאפשר להתקרב לבוראנו יותר ויותר עד אין גבול עד אין שיעור.

יט) קדושת היום

כתב הרב ר' לוי יצחק מבארדיטשוב בספרו הקדוש קדושת לוי וזה לשונו: בעת קריאת המגילה יתלהב לב האדם, ויכוון בקריאה ובשמיעה, שמעתה מקבל עול תורתו ומצוותיו יתברך, כמאמר חז"ל קיימו מה שקיבלו כבר, לכן יחשוב שמה שחלף אין, ומעתה הוא מקבל עול תורתו ומצוותיו יתברך שמו, לכן אמרו בתיקוני זוהר (טז): יום כפורים שהוא כמו פורים⁴, [ראה בפנים הספר], כלומר שהארת יום כיפורים הוא כפורים כו', עבור שביום כיפורים מה שחלף אין ומעתה הוא מטוהר, כן בפורים מה שחלף ועבר אין, לכן יתלהב האדם בקריאת המגילה, ובשמעו יכין את עצמו לקבל מאותו יום עול תורה ומצוות, ויתחדש כנשר נעוריו, ויכוון שבכל דיבור שיוצא מקריאת המגילה נברא הארה, ובכל דיבור נברא מלאך אחד, מזה יתלהב לב האדם כשיעלה במחשבתו שמכל דיבור ודיבור שמח הבורא בו ונברא מלאך.

כ) פורים - היום הגדול ביותר

מלמדנו הקדושת לוי בינה על קדושת יום הפורים שהוא כמו יום כיפורים ומקורו בתיקוני זוהר (טז): שמה שחלף אין, ומעתה הוא מטוהר, אלא שביום כיפורים זה על ידי עבודות הרבה, וביום הפורים זה, על ידי מצוות היום, ומתחיל בקריאת המגילה, לכן בקריאת המגילה צריך להכין את עצמו לעול תורה חדשה שמקבל עליו, וצריך לקבל התחדשות מחודשת להתחיל ביתר שאת להתיגע בתורה בעמל ויגיעה, ובכלל זה לקבל על עצמו ללמוד תורת הסוד, תורת הזוהר של הרשב"י, שזה הרי מלהיב את האדם לעבודתו יתברך שמו, ובפרט שרוצה לזכות לתשובה שלימה כמו ביום כיפורים, שזוכים רק על ידי לימוד תורת הזוהר, שעל ידו זוכים לתשובה שלמה כידוע.

ואיתא בשער הכוונות עוד דבר חידוש ופלא, כי לעולם לא היה נס גדול כזה, לא בשבתות ולא בימים טובים וכו', אלא בימי הפורים בלבד, ובבחינה זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים, אפילו בשבתות וימים טובים,

4. ראה במדרש (משלי פרק ט'), שכל המועדים יהיו בטלים וימי הפורים לא יהיו בטלים לעולם, שנאמר "ימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר ט' כ"ה), וכן פסק הרמב"ם, (ועיין שו"ת הרשב"א סימן צ"ג מה שביאר בזה).

והוא שיש לנו בעצם מדרגות, קודם כל ראש חודש יותר גדול מזה, יום טוב יותר גדול מזה, יום הכיפורים יותר גדול מזה שבת קודש, אבל פורים הוא הזמן היותר גדול מהכל, כך מבואר מכתבי האר"י ז"ל, והיינו שביום הפורים יכולים לקבל השפעות טובות והשגות גדולות שבכל ימות השנה אי אפשר להשיגם, וכל אחד צריך לחשוב על זה, ולחשוב בעצמו איך יעביר את היום הקדוש הזה, ולא שילך הזמן להבל ולריק כמו רבים רח"ל, רק כל רגע יהיה מנוצל עד תום לקדושת היום ולהשגות גדולות.

כא) תהילים וזוהר ביום הפורים

ועל כן הננו רוצה לספר לכם שעד לפני זמן הייתי גומר את כל ספר התהילים ביום תענית אסתר ובשני ימי הפורים לערך 15-13 פעמים, והייתי עושה תענית דיבור בכל הימים האלו, ואמרתי ברציפות עוד פעם ועוד פעם, ובימים אלו לא היה שייך לדבר איתי רק ברמזים, ובשפת הידים, ולא בשפת השפתיים, כי ידוע שתהילים ללא הפסק בינתיים, זה דבר גדול לאין ערוך, ואם ממילא אומרים תהילים, אז שזה יהיה ברציפות, אבל לפני כמה שנים, חשבתי שתהילים זה אכן דבר גדול ונורא, אבל זה רק כמו נגעים ואהלות, אבל ספר הזוהר גדולתו כל כך אלף אלפים פעמים יותר מנגעים ואהלות, ואם כן הייתי בדילמה קשה מה אני צריך לעשות, האם לעזוב את מנהגי הקדום ולהתחיל לומר זוהר או לא, ושאלתי להרבה מגדולי זמנינו, ולהרבה אנשים חכמים מה לעשות, ואמרו לי שפעם אחת אני אגיד כל ספר תהילים בהשתפכות הנפש, ואחר כך ללמוד כל הזמן זוהר, אבל כאב לי הדבר שהרי הייתי כל כך מקושר בספר התהילים, ולא רציתי לעזוב את הדבקות בספר התהילים, ונתגלה לי הארה משמיא, וכך אני באמת נוהג, שאני אומר פעם אחת וקצת יותר תהילים, ואחר כך לומד בעיקר כל קטעי הזוהר שמדברים על תהילים, וכן על עניני מגילה שזה הרי זמנו היום, וכך יצאתי חובת שניהם.

והנני מציע לכל אחד לעשות כמו שאני עושה, שיהיה אצלו ספר תהילים וספר הזוהר, ויקרא כל רגע שיש לו פנאי ביום הפורים, ולא ידבר חס וחלילה דברים בטלים ביום הגדול והנורא הזה, וינצל את כל הרגעים כולם למען בקשה מה' יתברך על כל הצטרכויותיו ובטוח אני בזה שתפילותיו לא ישובו ריקם.

כב) לימוד התורה

רציתי לעורר קצת על מעלת הלימוד ביום הפורים, ובפרט לימוד תורת הסוד ביום הפורים עצמו.

כג) נעשה ונשמע

והוא, שבעצם במעמד הר סיני קיבלו ישראל את התורה מאהבה, על ידי שאמרו נעשה ונשמע, שעוד לפני השמיעה כבר הסכימו לעשות את כל הכתוב בתורה, וכדמסופר בגמרא על רבא שהיו ידיו באמצע לימודו תחת רגליו, ויצא הרבה דם, ואמר לו אחד שעם זה נשאר כמו שהיה, והיינו מאהבתם אל ה' יתברך הם עושים דברים אפילו שקשה להבינם.

כד) קבלוה מאהבה

אבל בעצם ביום מתן תורה היה גם כפיית הר כגיגית ולכן יש פתחון פה לומר שהיה בכפייה ולא מאהבה, ועל זה אומרת הגמרא מכאן מודעה רבה לאורייתא, והיינו שזה היה בכפייה, ואם כן אין זה נקרא קבלה בשלמות, לכן אומרת הגמרא הדר קיבלוה בימי אחשורוש, והיינו שיום הפורים הוא בעצם יום קבלת התורה מאהבה מחדש ללא כפייה כלל ועיקר, ואם כן ביום קבלת התורה הרי זה יום עצום ונשגב שאפשר לבקש מה' להבין ולהשכיל תורתו הקדושה, ואפשר גם לבקש שיהיה לו גם השגה בתורה בחלק הפנימיות שבתורה, שזה הרי בעצם העיקר של התורה, כי נגלה ללא נסתור, הרי הוא בדיוק דוגמת הגוף שנשמתה נטלה ממנו.

כה) יום קבלת התורה

וכן ביום כזה של קבלת התורה, צריך לראות ולהשתדל ללמוד כמה יותר שיכול, שהרי אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא, ולכן אפשר להבין למה יש בפורים מצוה כל כך משתה ושמחה, גם בגלל הנס של פורים, וגם בגלל קבלת התורה מאהבה, ובקבלת התורה הכל מודים דבעינן נמי לכם. וגם מובן שפורים יותר גדול מיום הכיפורים שביום הכיפורים זה תשובה מיראה, אבל פורים זה תשובה מאהבה.

כו) רק הוא למד

וכדמקובל על מורנו אבי האבני נזר (מביאלא), ואצל אחרים מקובל על אביו של רש"י, שאמרו שזכה לבן קדוש כזה כהאבני נזר, זה משום שלמד בפורים בזמן שאף אחד לא למד, ובזכותו נשאר העולם עומד, ככתוב אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת, ולכן זכה לבן גדול ויקר כזה.

כז) ילמד ויקרא זוהר

על כל פנים רואים כמה גדול כח הלימוד ביום הפורים, ולכן כל אחד יראה ללמוד ביום הפורים כמה שיכול ובכוחו, והשאר יגיד כמה שיותר זוהר⁵, ויקרא בספר תהילים שחיבר דוד המלך עליו השלום, ויבקש בקשותיו ולא ישובו ריקם.

ובעיקר יתפללו שכמו שניצלנו מהמן הרשע אז, גם כן ניצל מהמן בדורנו מבית ומחוץ מכל השונאים מבית ומחוץ שונאים ברוחניות ושונאים בגשמיות, וגם יתפללו שיקיץ קץ לגלותנו, ויבוא גואלנו במהרה בימינו.

כח) משתה ושמחה

ואחר כך בא החלק של משתה ושמחה, והוא פשוט, ואין צריך להאריך בזה שיאריך בסעודתו בזמירות שירות ותשבחות לה' על כל הטוב שגמלנו, בהצילו אותנו מהמן, ויוסיף ויודה לה' על כל מה שגמל איתו באותו שנה ובשנים קדמוניות, על הכל צריך להודות לה', ויראה באמת להודות מעמקי ליבו, ולא ישכח גם לבקש על העתיד בשעת ההודאה, כידוע שאומרים **עד הנה עזרונו ומיד אומרים ואל תטשנו לנצח**.

וכן חייב אדם לבסומא בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי⁶,

5. קיבלתי (סתם, וטעמא לא ידענא) מרבי מענדלי ליליג רב בפפד"מ זצ"ל שקיבל מהג"ב "שב יעקב" זצ"ל, שכל העוסק בתורה בין מגילת הלילה למגילת היום מובטח לו שהוא בן העולם הבא, (דרושים ואגרות חת"ס י-ם תשנח, רמה). כפי החיות והתענוג שמקבל בפורים [לפי עבודתו], כך יהיה בליל שימורים. וכפי שיהיה בליל שימורים, כך יהיה ביום הכיפורים. איש איש כפי עבודתו ומשאו (בית אהרן, דבר בעתו).

6. כידוע מכתבי האריז"ל, שמרדכי היה גלגול משה רבנו ע"ה - מרדכי תיקן "מתנות לאבינונים" עבור

והנה נהרא ונהרא ופשטיה, כל אחד ינהג לפי מנהגו לשתות, רק לראות להתנהג על פי ההלכה, כי יהודי נשאר יהודי גם כשמצוה לשתות.

ונציין כאן מה שמקובל מרבי **צבי הירש מזידיטשוב שר בית הזוהר**, שמי שמשתכר בפורים וודאי יש לו ישועה. (ובלשונו הקדוש ער איז א געהאלפענער).

יעזור ה' יתברך שנזכה לערוך את הימים הקדושים הבאים עלינו לשלום חשוכים מכל חטא ופשע, וה' יתברך ירווה ממנו רוב נחת וה' יערה רוח טהרה ממרומים רוח תשובה על כל ישראל וכולם ישובו בתשובה שלמה.

מקדשנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בגין בית

פְּתַב הַמֶּרַח"ו זי"ע, מה שְׁאָמַר הַנְּבִיא יְרֵמְיָהוּ (ד' כ"ד), "וְכָל הַגְּבָעוֹת הַתְּקַלְקְלוּ" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על כן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת ... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא פנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בגין בית מקדשנו ותפארתנו המכנה ונקרא "הדר הפרמל", כמו שְׁאָמַר הכתוב (שיר השירים ז' ט): "ראשך עליך כפרמל" ... כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כאשר עוסקים בחכמה זו.

רואים שפדי לזכות ליראת שמים טהורה, שידע שפלות עצמו מכרחים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מקלקלים וכפירות, וזוכים להפיר גדלות הבוץ ותברך שמו, וכאשר כל ישראל יעסקו בלימוד הזוהר הקדוש מיד נגאלים וניצלים מחבלי משיח. וכל עקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי שילמד את הלימוד הקדוש הזה.

ובאמת כבר הרעיא מהימנא [הוא משה רבנו ע"ה] מצנה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא

נשמח משה רבנו ע"ה שהשתתף עמו בתפלתו לבטל הגזרה (קונטרס אלישיך אסתר ט', כב, ובשם הרלב"ג).

הַפְּסִק וְלֹא לָתֵת מְנוּחָה לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאָלְנוּ (זוהר פְּנִיחַס ריט).

יְהוּדִים יְקָרִים! הַזְמַן הוֹלֵךְ וְאוֹזֵל... שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם הוֹלְכִים וּמִסְתַּיִימִים עוֹבְרִים, חוֹלְפִים בִּיעָף

הַמַּצֵּב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (וּבְעוֹלָם כּוֹלֵו) מְעוֹרָר דְּאָגָה, וְהַלֵּב נִקְרָע וְכָל עֵין תִּזְלַ וְתִדְמַע מִגְדֵּל הַצָּרוֹת הַפְּרֻטִיּוֹת וְהַפְּלִלִיּוֹת רַח"ל.

יְדוּעַ מֵאֲמָר חַז"ל מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵין לָהּ יוֹם שֶׁשְׁקָלְתוּ מְרֻבָּה מִחֲבָרוֹ, וְכָל הַיְשׁוּב עוֹמֵד בְּסַפְּנָה נוֹרָאָה רַח"ל "כְּכַבְּשָׁה אַחַת שְׁעוֹמֶדֶת בֵּין שְׁבַעִים זְאֵבִים" (שְׁבַעִים אַמּוֹת). וְכַמְדָּמָה שֶׁכָּבַר הַגֵּעֲנוֹ לְמֵאֲמָר דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה "לָמָּה רָגַשׁוּ גּוֹיִם" וְגו'. וְהָאֲמוֹת מְצַחֲצָחוֹת הַחֲרָבוֹת, וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן אֲלָא עַל אֲבִינוֹ שֶׁבְּשִׁמְיִם, וְלִקְוֹת לְסַכְתָּה לְרֹאשֵׁי בְיּוֹם נְשֻׁק (תְּהִלִּים פָּרָק קמ), דְּבָר אַחַר בְּיּוֹם נְשֻׁק. זֶה נְשֻׁקוֹ שֶׁל גּוֹג (יְרוּשָׁלַיִם יְבִמּוֹת עה).

וּמִמֶּשׁ בְּיָמִים אֵלוֹ הוּצִיאוּ כְּרוּזִים לְהִתְכַּוֵּן וּלְסַדֵּר הַמְּקַלְטִים וְלֹא יוֹדְעִים מִתִּי יִכְנַס בְּרֹאשׁ שֶׁל אֶחָד הַמְּשַׁגְּעִים שֶׁמְסַבִּיבֵנוּ לְהִתְחִיל מְלַחְמָה רַח"ל, הַצָּבָא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִתְכַּוֵּנִים ח"ו שֶׁלֹּא תָּבוֹא מְלַחְמָה כִּי הָאוֹיֵב הַתְּחַמֵּשׁ בְּטִילִים אִיוֹמִים שְׁמִי יוֹדַע מִי יוֹכַל לְהִנְצִל, וְכֻלָּם שׁוֹבְרִים אֶת הָרֹאשׁ מֵה לַעֲשׂוֹת, וְאִם כִּדָּאִי לְהִקְדִּים וְלִפְתּוֹחַ מְלַחְמָה מֵצַד יִשְׂרָאֵל, וְכִמוֹ הָאֵילָה שְׁצוּעַקַת לְהַשִּׁים יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁצְרִיכָה לְלָדֵת, כִּף עִם יִשְׂרָאֵל נִמְצָאִים בְּמַצֵּב שֶׁעַל פִּי דָרָךְ הַטְּבַע אֵין יוֹדְעִים מֵה לַעֲשׂוֹת?

חִיבִים אָנוּ לַעֲצֹר וְלְהִתְבּוֹנֵן: נַחֲפָשָׁה דְרָכֵינוּ וְנַחֲקוֹרָה, עַל מֵה וְלָמָּה כָּל יוֹם שְׁעוֹבֵר גְּרוּעַ מִחֲבָרוֹ? מִדּוּעַ הַתּוֹרָה הַנְּלֻמְדָת, כְּבִיכּוֹל אֵינָה מְגִינָה וּמְצִילָה מִכָּל הַפְּגָעִים הָרָעִים. אֵיךְ זֶה שֶׁהַשְּׂכִינָה בּוֹכָה וְצוּעַקַת וְהַגְּאוּלָּה לֹא מְגִיעָה? וּבְיָמִים

7. יִשְׂרָאֵל מִתְאַחֲדִים בְּזוּהַר הַקָּדוֹשׁ < בְּגִימְטְרִיא (9761) כִּמְנִין > בְּסוּכוֹת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַה יָמִים. [וְעֵנָּה יִי עֲלֵיהֶם יוֹמִים", שֶׁהַשְּׂכִינָה הַקָּדוּשָׁה חוֹפֶפֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וְזוֹכִים ל"סַכּוֹתָה לְרֹאשֵׁי בְיּוֹם נְשֻׁק", [עֵינָּה יְרוּשָׁלַיִם יְבִמּוֹת ע"ח, וְכִמוֹ שֶׁתְּמִיד הִיָּה דוֹרֵשׁ בְּפִתִּיחָה לִירְחִי כֹלָה מֵרֵן בַּעַל "אֲבִי עֲזַרִי" אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, עַל סַכְּנַת הָאֲטוּם], וּבְסוּכוֹת הַתְּאַחֲדוֹת עִם יִשְׂרָאֵל בְּלִימּוֹד הַזוּהַר הַקָּדוֹשׁ, נִינְצַל מִמְּלַחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, וְעוֹד, כִּמוֹ שֶׁהַתּוֹרָה צוּוֹתָה עֲלֵינוּ בְּסוּכוֹת תִּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים, כִּךְ חִיבִים לְלַמּוֹד אֶת הַזוּהַר הַקָּדוֹשׁ כָּל הַשְּׁבוּעַ בְּלִי הַפְּסִק].

קָשִׁים אֵלוֹ הָעוֹבְרִים עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם יִצְיָלְנוּ וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מֵהַ יֵלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׁוֹאֲלִים וּמְבַקְשִׁים עֲצָה וְתוֹשָׁיָה בְּמֵה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת הַיּוֹם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִי"ע (תיקוני זוהר, תיקון מג): **"וְעוֹד מִי שֶׁגּוֹרֵם שְׁתַּסְתַּלֵּק הַקְּבֵלָה וְהַחֲכָמָה** (זוהר, פנימיות התורה). **- מִתּוֹרָה שֶׁבַעֲלָ פֶה וּמִתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב, וְגוֹרֵם שֶׁלֹּא יִשְׁתַּדְּלוּ בָּהּ, וְאֹמֵר שֶׁאֵין אֵלָּא פֶּשֶׁט בַּתּוֹרָה וּבַגְּמָרָא** (לומדים רק פֶּשֶׁט הַתּוֹרָה וְהַגְּמָרָא כֹּל הַיּוֹם, וְהַמְבִּין יְבִיחוּ...), **בּוֹדְאֵי הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּיִם מֵהָהוּא נָהַר וּמֵהָהוּא גֵּן, אוֹי וְאָבוֹי לוֹ, טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא בְּעוֹלָם, וְלֹא יִלְמַד אוֹתָהּ תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וְשֶׁבַעֲלָ פֶה, וְנִחַשְׁבַּ לּוֹ, כְּאִילוֹ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתַהוֹ וְבָהוּ, וְגוֹרֵם עֲנִיּוֹת בְּעוֹלָם וְאַרְךָ הַגְּלוּת!!" - וְכֵן כּוֹתֵב הַרְשָׁב"י הַקְּדוֹשׁ** (תיקוני זוהר, תיקון ל): **"אוֹי לְאֵלֶּה שֶׁעוֹבְדִים אֶת הַשְּׂכִינָה בְּיוֹבֵשׁ, וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בְּלִמּוּד חֲכָמַת הַקְּבֵלָה, אָבוֹי לָהֶם שֶׁגּוֹרְמִים עֲנִיּוֹת, וְחָרַב וּבָזָה** (מלחמות) **וְהָרַג וְאַבְדָּן בְּעוֹלָם, וּמִסְלָקִים אֶת רוּחַ הַמְּשִׁיחַ"**.

אָנוּ מִתְפַּלְלִים בְּכָל יוֹם וּפָרַס עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוּמָהּ, וְזֶהוּ זְכוּת לִימוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁמִּגֵּן וּמִסַּכֵּךְ עָלֵינוּ⁸, וְהַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה פּוֹרֶשֶׁת כְּנַפְיָהּ וְשׁוֹמְרַת עָלֵינוּ. וְזוֹהִי הָעֲצָה אַחַת הַיְעוּצָה "לִימוּד תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ"⁹, בְּלִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁמְחָה וּבְאַחֲדוּת, אֲשֶׁר בְּכַחוֹ לְעַצֵּר כָּל פְּרָעָנוֹת וּלְהַשְׁפִּיעַ כָּל הַבְּרָכוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְכִידוּעַ תַּקְנֵת הַרְמַח"ל זִי"ע לְלִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרִצְיָפוֹת - שֶׁמִּצִּיל מִן הַפְּרָעָנוֹת - וּמִבִּיא הַגְּאוּלָּה (עֵיין סֵפֶר אֹר הַזּוֹהַר פ"ה, וְכֵן הוּבָא בְּסֵפֶר "תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ").

8. לִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ צִילָא דְמַהִימְנוּתָא כְּסָכָה: כְּתוּב בְּתַהֲלִים (פֶּרֶק ק"מ ח) "ה' אֵד-נִי עוֹ יִשׁוּעָתִי סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נִשְׁק". וּבִירוּשְׁלַמִּי (יְבִמוֹת דף עח) אָמְרוּ: דְּבַר אַחַר "בְּיוֹם נִשְׁק" זֶה נִשְׁקוּ שֶׁל גּוֹג. וְכַתְּבוּ הַמְּקַבְּלִים דְּהַסֵּכֵךְ שֶׁל הַסֵּכָה בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, הַנִּקְרָאת אִם הַחוֹפֶפֶת עַל הַבְּנִיִם בְּצִלָּא דְמַהִימְנוּתָא, וְכִמוֹ כֵּן הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁלִּמּוּדוֹ בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, נִחַשְׁבַּ לְסַכֵּךְ וְצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וּמִסַּכֵּךְ וּמִגֵּן בְּיוֹם נִשְׁק שֶׁמִּצִּיל מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג. (בְּדִי עֲרִבוּת).

9. תּוֹרַת הַסוּד הוּא תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ, (אֹר יַחֲסֵק פ"א). וְכִמוֹ שֶׁאָמַר הַמַּגִּיד לְמַרְן הַבֵּית יוֹסֵף: אִם תִּקְבַּע עֵתִים בְּחֲכָמַת הַקְּבֵלָה, אֶפְתַּח לָבָד בָּהּ דְּתַדְבִּיק רְזִין סְתִימִין דְּלֹא יָדַע יְתַהוֹן בַּר נֶשׁ. (מַגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל פְּרָשַׁת בֵּא) - וְוִי לְעֵלְמָא דְאַנּוֹן אֲטִימִין לָבָא וְסְתִימִין עֵינֵינוּ דְּלֹא מִסְתַּפְּלִין בְּרַזִּי דְאֹרִיִּיתָא. (זֶהר חֲלָק א' דף כ"ח) - אִינּוֹן דְּעַבְדִּין לְאֹרִיִּיתָא יְבִשָׁה, וְלֹא בְּעָאן לְאִשְׁתַּדְּלָא בְּחֲכָמָה דְקַבְּלָה, דְגָרְמִין דְאַסְתַּלַּק נְבִיעוֹ דְחֲכָמָה דְאִיְהִי ל' מִינָהּ, וְאִשְׁתַּאֲרַת ב' יְבִישָׁה, וְי לֹון דְגָרְמִין עֲנִיּוֹתָא וְחָרְבָא וּבִיזָה וְהָרַג וְאַבְדָּן בְּעֵלְמָא. (תיק"ז ת"ל).

מורי ורבותי!!!

כלנו יחד צריכים להתחזק ולקיים את דברי קדשו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, א, בני שגנו מדותי (גיטין ס"ז) ופרש רש"י למדו תורת, וכבר הבטיח הרעיא מהימנא ואליהו הנביא זכור לטוב שבזכות הלמוד והקריאה בספר הזוה"ק נצא מן הגלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזוה"ק מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל. - בעינינו רואים בחוש איה שמתקיימת נבואת הנביא עמוס (פרק ח' יא-יב): "הנה ימים באים נאם ה' אלוקים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי ה'. - ומכל קצוות הארץ דורשים ומבקשים את דבר ה', להתחבר אל התנא האלוקי הרשב"י זי"ע ולהשתתף עם כלל ישראל בלימוד הקדוש הזה. אשר הוי ידוע שכל המסימים את ספר הזהר הקדוש באחדות בבחינת "כנישתא חדא" (זהר הקדוש) הם זוכים להיות "אלף המגן תלוי עליו כל שליטי הגבורים" (שיר השירים ד, ד), - עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שליטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגאולה ברחמים. וכבר תקנו גאוני וצדיקי ירושלים זי"ע (בשנת תרפ"א), לארגן אלף סיומי זוהר כדי לזכות לגאולה בבחינת "האלף לך שלמה".

וברוך השם זכינו שבדורנו התאחדו כל כף הרבה אנשים וביחד סימו זוהר הקדוש אלף אלפי פעמים, ויש לנו כבר קרוב לאלף בתי מדרשים שמסיימים כל שבוע את הזוה"ק המחולק ל-70 חלקים סך הכל יותר מחצי מליון סיומים בשנה. ורואים בזה התגשמות הבטחתו של הרשב"י ע"ה, שהכין רפואה למכה, והכין לנו את הזוהר הקדוש כדי שנוכל להתחזק באמונה ולזכות ליראת שמים בדור האחרון, ולזכות ללמוד תורה לשמה, ועל ידי לימוד הזוהר נזכה לחזר בתשובה שלימה בשמחה ובאהבה, ובו ננצל ובו נגאל, (כמו שכתבו כל הצדיקים

תלמידי הבעל שם טוב ועוד).

וכתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחביר הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה ו'שבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות

זֶה יִגָּאֵלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֵׁם שֶׁלֹּא נִגָּאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁהֶצְרַף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם הַפֶּסַח וּבְדָם הַמִּילָה, כֵּן הִגָּאֵלָה הָעֵתִידָה לֹא יִהְיֶה הִגָּאֵלָה עַד שִׁיזְכּוּ לְתוֹסֶפֶת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, וְהוּא רִצּוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאַשְׁרֵי הַזֹּכֵה בָּהּ" (עֲשָׂרָה מְאָמְרוֹת מֵאֵמֶר רֵאשׁוֹן, שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית). -

וּנְזָכִיר מְעַט מֵהַמְעֻלּוֹת הַנְּשָׁגְבוֹת שֶׁל לומדי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ שֶׁנִּזְכְּרוּ בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים: כְּתוּב בְּתִיקוּנֵי זֹהַר חֲדָשׁ (ע"ב ע"ד, זֶהַר נְשֵׂא). **אֵלּוּ שְׁלּוּמֵדִים זֶה־... יִנְצְלוּ מֵהַמְבוּל וּמִמְלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג כְּמוֹ בְּתַבַּת נֹחַ, וְכֵן צִוָּה הַרְמַח"ל זי"ע לְלַמּוֹד בְּרִצִּיפוֹת אֶת הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ כְּדֵי לְזַכּוֹת לְהִינְצֵל וּלְהַכְנִס לְתַבַּת נֹחַ שֶׁהוּא הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ.**

(ובתקי"ז, בפרוש פגו הירק) כתוב, נצולים מכל פגעים רעים. זוכים להשפעת הקטרוגים, מבטלים את הקלפות ומביאים את המשיח (הגור"א-אבן שלמה, חסד לאברהם, דגמ"א שמיני) מטהר ומקדש הנפש. (פלא יועץ). מקרבים את הגאולה ועושים נחת רוח גדול ליוצרים (מק"מ לתיקו"ז). הלומדים זזה"ק בחול: שעה אחת מקבלים שכר כמו שנה שלימה. בשמחה: כמו אלה שנה, בצער: כמו מאה אלה שנה. בשבת: כמו אלה שנה תורה. בשמחה: כמו מליון שנה. בצער: כמו מאה מליון שנה תורה. (הרי"ח הטוב, אוחרות צדיקים, אבדר"נ).

ל) לִימוּד זֶה־"ק בְּשַׁבַּת מְקַבֵּל שְׂכָר כְּמוֹ 100 מְלִיוֹן שָׁנָה תוֹרַת הַפְּשֵׁט

רַבּוֹתֵי שְׁמַעְתֶּם? לִימוּד זֶה־"ק בְּשַׁבַּת אֶתָּה מְקַבֵּל שְׂכָר כְּמוֹ שְׁלֹמֶדֶת 100 מְלִיוֹן שָׁנָה תוֹרַת הַפְּשֵׁט, זֹאת אוֹמֶרֶת כְּמוֹ לִימוּד ש"ס בְּבִלְי וִירוּשְׁלָמֵי מְלִיוֹן פְּעָמִים, אֵיזָה מִתְּנָה יָפָה נִתְּנוּ לָנוּ מִשֵּׁה רַבֵּינוּ הַרְשֵׁב"י וְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא זִיע"א!!!

רק הם בלבד זוכים שתפלותיהם נשמעות ומתקבלות (ר"י אבן צירא, "בגדי השדר"). רק הם נקראים עובדי ה' לשם שמים, שלא על מנת לקבל פרס. וזוכים לקבל פני שכנה, ומרואי פני המלך (רבי אברהם אזולאי, פרקי אבות). אם אתה רוצה להשתדף עם עובדי ה' אז תחפש מי שלומד זזהר כשיבוא המשיח יאמר עליהם: "בזכותך הגעת, לך יש חלק בגאולת העם!". מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים את הזוהר הקדוש... ובודאי זוכים לגאולה בקרוב בלי חבלי משיח. (הצדיק

מקאמארנא זי"ע).

יהודים קדושים! אחים אהובים! ממש תענוג לראות ומפעים הלבבות, האיך נתחברו כל היהודים זקנים עם נערים בכל בתי הכנסיות ובתי המדרשות, ללמד כל שבת קודש [שפידוע מעלת הלמוד בשבת קודש עולה כפול אלה, ולמוד זוהר הקדוש שעה בימות החול עולה לשנה, ושעה בשבת קודש אלה שנה, וכאשר הלמוד הוא מתוך שמחה עולה לערך מליון שנה, ובצער מאה מליון שנה - ראה ספר ערכה של שעה]

ובלמוד במגן מקבלים שכר כפול אלה, כי כל בי עשרה שכינתא שריא, וכל מה דיהבי משמיא נותנים באלף (זוה"ק פרשת ויצא דף קס"א עמוד א'), ובזכוי הרבים עוד כפול אלה כדאיתא במדרש רבא (שיר השירים פרשה ח' פסקא ט"ז). וממי את למד, משבטו של יששכר ומשבטו של נפתלי שבטו של נפתלי על ידי שהיו למדין תורה שלא במקומו נטלו שכר אלה הדא הוא דכתיב ומנפתלי שרים אלה, אבל שבטו של יששכר על ידי שהיו למדין תורה במקומו נטלו שכר מאתים שנאמר: ראשיהם מאתים וכל אחיהם על פיהם. ובמדרש זוטא (קהלת פרשה ה'): רבי יעקב אמר בשם רבי יוחנן למד ולא למד אין לה הבל גדול מזה. מכאן אמרו אין הרב נוטל שכר תלמידיו עד שילמדנו לאחרים. שנאמר "האלף לה שלמה" וגו' (שיר השירים ח' י"ב). העולה מכאן שהמזכה את הרבים שילמדו בצבור זהר הקדוש בשבת קודש שעה עולה לו כמו למוד תורת הגגלה 100,000,000,000,000 שנה - מאה טריליון שנות תורה. [וכל אחד יכול לזכות לזה בקלות אם בעל נפש אתה], ובזהר רעיא מהמנא פרשת משפטים (ק"כ), כתב שישראל שהם נקראים "אילת" הם נרדפים מפני הרשעים, ואז יתעורר נפתלי שהוא "אילה שלוחה הנותן אמרי שפר", והוא יעורר את המשיח בן דוד שהוא מצד ימין עין שם. ויש לרמז שנפתלי הם אלו שמוסרים בפשם ומצערים עצמם לזכוי הרבים, והם זוכים לקרב את הגאולה ולהביא את המשיח, ודוקא האוחזים במדת נפתלי שהם מזכיי הרבים בלימוד התורה ואינם נחים במקומם, הם אלו שמעוררים את הגאולה ובזכותם המשיח בא.

לא) מי רוצה לזכות למאה טריליון שנות תורה, ולהביא את המשיח

עתה צריך להחליט האם אתה שייך למי שרוצה לזכות למאה טריליון שנות

תורה, ולהביא את המשיח, או חס ושלום לפול לקלפת הערב רב, כי זה כנגד זה עשה האלקים, והבוחר בקדש הוא חושק לזכות את הרבים וזכות הרשע" תעמד לו ולזרעו עד עולם בזה ובבא. - וכעת אין לשום יהודי¹⁰ תרוץ מדוע לא ילמד זוהר הקדוש, אלא כל ישראל חברים מקשיבים ולומדים זוהר הקדוש ומקיימים דברי אלקים חיים, מפי משה רבנו ע"ה, שאמר: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (רעיא מהימנא נשא קכ"ד), במהרה בימינו אמן.

לב) משה וצפורה נקברו במערת המכפלה

"וימת שם משה", סמליון אומר מחילה [מערה] היתה יוצאת מקבורתו של משה לקבורתו של אבות, נאמר כאן "וימת שם משה", ונאמר להלן "ושמה קברו את אברהם ואת שרה ואת שמה ואת שרה ואת שמה" - עוד ראיתי כתוב [בילקוט ראובני פרשת ברכה, בשם ספר התמונה] כי משה וצפורה נקברו במערת המכפלה, ומה שכתוב "ואתה לא תבוא אל הארץ", "ושמה לא תבוא", לא תבוא בעצמה, אבל המלאכים יביאה שמה בטהרה, שלא ידע איש את קבורתו אלא המלאכים, עין שם. - א"ה, ואולי משום זה כתבו [בתוספות סוטה י"ג ע"ב] דסמליון מלאך היה, עין שם, יען שכתוב "ולא ידע איש את קבורתו", וזהו ההכרח לומר שהוא שם מלאך ולא שם חכם, ודו"ק.

10. ספר הזהר הוא כמו תבת נח - ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס: כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא היה קיום לאותן המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה כן הוא ממש... כן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקיים, וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבת את הברזל ויכנס אליו להצלת גפשו ורוחו ונשמתו ותקונו, ואפלו אם יהיה רשע אין חשש אם יכנס. (אור יקר, שער א' סימן י')

בזכותך הגעתי!

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים. בעת הזו יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, ולפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה, ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בפנותו אצבעו על יהודי מסוים: "בזכותך היגעת, לך יש חלק בגאולת העם". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך היגעת"

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך בולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עוז" והדר אלוקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורינו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח ליבינו, ותגל נפשינו, בישועת מלכינו, אכי"ר.

לתרומות ולהנצחות:

מפעל הזוהר העולמי 0527-651911 / בפקס 02-995-1300

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק א'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקִטְנוֹ הַמְאֲמָרִים מִסֵּפֶרִי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק א'

(א) **בַּיּוֹם אֲחַשְׁוֵרוּשׁ^[א] הוּא אֲחַשְׁוֵרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוֹ וְעַד בּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה:** (ב) **בַּיּוֹם הַהוּא בְּשַׁבַּת הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ^[ב] עַל כִּפּוּס מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בָּשׂוּשָׁן הַבִּירָה:**

א. זוהר שמות (פרשת שמות דף ז' ע"א):

אחשורוש לא היה ראוי למלך וקם בכח עשרו

רבי יוסי ורבי יהודה היו יושבים ועוסקים בתורה לפני רבי שמעון. אמר רבי יהודה, מה זה שכתוב ויקם מלך חדש על מצרים, וישנינו שהוא קם מעצמו, מה שהיה שפל - קם, ולא ראוי היה למלך, ובעשר הוא קם. אמר רבי שמעון, הכל כך הוא, כמו אחשורוש שלא היה ראוי למלך, וקם מעצמו, וקם בעשר, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, אף כן זה לא ראוי למלוכה, ועמד מעצמו, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, שכתוב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכשהיה עומד מלך למעלה - עומד מלך למטה.

רבי יוסי ורבי יהודה, הווי יתבי ולעאן באורייתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינו, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, כלא הכי הוא, כגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו', וכד הוה קם מלכא לעילא, קם מלכא לתתא.

ב. זוהר דברים (פרשת כי תצא דף רע"ו ע"א):

דרבם של מלך ומלכה לרבב רק על סוסים ולא על חמורים

אין דרף של מלך ומלכה לרבב על חמורה, אלא על סוסים, זהו שכתוב (חבקוק ג) כי תרכב על סוסים מרכבתך ישועה. שאין

לית דרבא דמלכא ומטרוניתא, למרכב על חמרא, אלא על סוסון. הדא הוא דכתיב, (חבקוק ג) כי תרכב על סוסים

הַמִּלְכָּה לַפָּנִי הַמֶּלֶךְ בְּכֹתֵר מַלְכוּת לְהִרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת
 יְפִיהָ כִּי מִזֹּבַת מִרְאָה הִיא: (יב) וְתִמְאֵן הַמִּלְכָּה וְשִׁתִּי לָבוֹא בְּדַבַּר
 הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסָּרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וַחֲמָתוֹ בַּעֲרָה בּוֹ:
 (יג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיִם יַדְעֵי הָעֵתִים כִּי בֵּן דָּבָר הַמֶּלֶךְ לַפָּנִי כָּל

בְּאֶלֶף דָּלֶ"ת נו"ן יו"ד, וְהֵאֵי קָרָא רְזָא
 דְּחַכְמָתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֱלוֹ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים
 יָמִים. וּפְרַעְוָה חֹלֵם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר
 - סוּד הוּא, כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנֹה, זֶה יוֹסֵף,
 שֶׁנֶּהָר [שְׂכַל הִנְהָר] הִזָּה הוּא יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עֲלֵת שְׁבַע פְּרוֹת
 יְפוֹת מִרְאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר וַתִּרְעֵינָה
 בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר, שְׁהַרִי מִהִנְהָר הִזָּה
 מִתְּבָרְכוֹת כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שֶׁלְּמַטָּה,
 מִשּׁוּם שֶׁאוֹתוֹ נִהָר שֶׁשׁוֹפֵעַ וַיּוֹצֵא הוּא
 מִשְׁקָה וְזָן אֶת הַכֹּל, וַיּוֹסֵף הוּא נִהָר
 שֶׁתִּתְבָּרַךְ כָּל אֲרָץ מִצְרַיִם בְּשִׁבְלֹו.

שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת וְשְׁבַע הַסָּרִיסִים מְרִמְזִים עַל שְׁבַע מִדּוֹת

וּבֵא רְאָה, אוֹתוֹ הִנְהָר, שְׁבַע דְּרָגוֹת
 נִשְׁקוֹת וּמִתְּבָרְכוֹת מִמְּנוֹ, וְאֵלוֹ הֵם יְפוֹת
 מִרְאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר. וַתִּרְעֵינָה בְּאַחוּ,
 בְּחִבּוּר וְאַחֲנוּה, שֶׁאֵין נִמְצָא בָּהֶם פְּרוּד
 וְכֹלָם לְשִׁבַח עוֹמְדִים. שֶׁהִנֵּה כָּל שְׁבַע
 הַדְּרָגוֹת הִלְלוּ שֶׁאֲמַרְנוּ הוּא סוּד, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת
 הַרְאִיֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְעַל
 כֵּן שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מִרְאָה, וְכַנְגֵּד זֶה
 כְּתוּב שְׁבַע הַסָּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִים אֶת
 פָּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

בְּאֶלֶף דָּלֶ"ת נו"ן יו"ד, וְהֵאֵי קָרָא רְזָא
 דְּחַכְמָתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֱלוֹ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר (דף קצד ע"א) וַיְהִי
 מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרַעְוָה חֹלֵם וְהִנֵּה
 עוֹמֵד עַל הַיָּאֵר, רְזָא אִיהוּ, כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר
 דָּא יוֹסֵף. דְּנִהָר (ס"א דכל נהר) דָּא, יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק הוּא. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עוֹלוֹת שְׁבַע
 פְּרוֹת יְפוֹת מִרְאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר
 וַתִּרְעֵינָה בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר, דְּהֵא
 מִנְהָר דָּא אֲתִּבְרָכָאן כָּל אֵינּוֹן דְּרַגִּין
 דְּלִתְתָּא. בְּגִין דְּהֵוּא נִהָר דְּנִגִּיד וְנִפְיָק,
 אִיהוּ אֲשֶׁקִי וְזָן לְכֹלָא. וַיּוֹסֵף אִיהוּ נִהָר,
 לְאֵתִּבְרָכָא כָּל אֲרָעָא דְּמִצְרַיִם בְּגִינִיהָ.

וְתֵא חֲזִי, הֵוּא נִהָר, שְׁבַע דְּרַגִּין
 אֲתִּשְׁקִין וְאֲתִּבְרָכָן מִנִּיהָ, וְאֵלִין אֵינּוֹן
 יְפוֹת מִרְאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר. וַתִּרְעֵינָה
 בְּאַחוּ, בְּחִבּוּרָא בְּאַחוּוֹתָא דְּלֵא אֲשֶׁתִּכַּח
 בְּהוּ פִירוּדָא. וְכֹלְהוּ לְשִׁבְחָא קַיִּמִין, דְּהֵא
 כָּל הַנִּי דְּרַגִּין שְׁבַע דְּקֶאֱמְרוּן, רְזָא אִיהוּ.
 כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר, (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע
 הַנְּעֻרוֹת הַרְאִיֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ
 וְגו'. וְעַל דָּא שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מִרְאָה,
 וְלִקְבַל דָּא כְּתִיב שְׁבַע הַסָּרִיסִים
 הַמְּשֻׁרְתִים אֶת פָּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

יְדַעֵי דַת וְדִין: (יד) וְהִקְרַב אֵלָיו כְּרִשְׁנָא שְׁתַּר אֲדַמְתָּא תְרִשִׁישׁ
 מָרָם מְרַסְנָא מְמוּכָן שְׁבַעַת שְׂרֵי פָרָם וּמְדֵי רֵאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ
 הַיְשָׁבִים רֵאשְׁנָה בְּמַלְכוּת: (טו) בְּדַת מַה לְעֵשׂוֹת בְּמַלְכָּה וְשִׁתִּי
 עַל אֲשֶׁר לֹא עָשִׂתָּה אֶת מֵאֲמַר הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ בְּיַד הַפְּרִיסִים:
 (טז) וַיֹּאמֶר מוּמָכָן (מְמוּכָן) לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל הַמֶּלֶךְ
 לְבַדּוֹ עֲנֹתָהּ וְשִׁתִּי הַמַּלְכָּה כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר
 בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ: (יז) כִּי יֵצֵא דְבַר הַמַּלְכָּה עַל כָּל
 הַנְּשִׁים לְהַבְּזוֹת בְּעֲלִיהֶן בְּעִינֵיהֶן בְּאֲמָרָם הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ אָמַר
 לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתִּי הַמַּלְכָּה לְפָנָיו וְלֹא בָּאָה: (יח) וְהַיּוֹם הַזֶּה
 תֵּאֱמַרְנָה שָׂרוֹת פָּרָם וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמַּלְכָּה לְכָל שְׂרֵי
 הַמֶּלֶךְ וּבְדֵי בְּיוֹן וְקֶצֶף: (יט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר מַלְכוּת
 מִלְּפָנָיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָרָם וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבוֹר אֲשֶׁר לֹא תְבוּא וְשִׁתִּי
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ^[1] הַטּוֹבָה

ד. זוהר - תיקוני זוהר תקונא עשרין, חזד ועשרין (דף ס' ע"ב):

כְּשִׁיבּוּא הַמְּשִׁיחַ יַחְזִיר הַמֶּלֶךְ אֶת הַמַּלְכוּת לְשִׁכְנֵיהָ הַקְּדוּשָׁה

ועוד, שכנינה היא מצות העמדת מלך, זהו שפּתוב שום תּשִׁים עֲלֵיךְ מֶלֶךְ, וּכְבִיכּוֹל, כּל זְמַן שֶׁאֵין שְׁכִינָה בְּמִקּוּמָה אֵין מֶלֶךְ, וּמִשׁוּם שֶׁשְׁכִינָה הִיא מַלְכוּת עַל אָדָם, נֶאֱמַר בּוֹ שׁוּם תּשִׁים עֲלֵיךְ מֶלֶךְ, לְהִיּוֹת יִשְׂרָאֵל בְּהַ כָּלִם בְּגֵי מַלְכִים. שֶׁאֵין מֶלֶךְ בְּלֵי מַלְכוּת, שֶׁבְּגִלוֹת שִׁפְחָה תִירֵשׁ גְּבִרְתָּהּ, וּבְזִמָּן שֶׁיֵּבֵא הַמְּשִׁיחַ נֶאֱמַר וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, הִיא מַלְכוּתוֹ, הִיא כְּסָאוֹ, הִיא עֲטֻרָתוֹ. מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שֵׁישׁ לוֹ כְּלֵי יָקָר וְהוּא חֲבִיב אֵלָיו, לְפַעְעִים שֶׁם אוֹתוֹ

ועוד שְׁכִינָתָא אִיהִי מִצְוֹת הַעֲמַדַת מַלְכָּא, הַדָּא הוּא דְכָתִיב (דְּבָרִים י"ז טו) שׁוּם תּשִׁים עֲלֵיךְ מֶלֶךְ, וּכְבִיכּוֹל כָּל זְמַנָּא דְלִית שְׁכִינָתָא בְּאַתְרָהּא לִית מַלְכָּא, וּבְגִין דְשְׁכִינָתָא אִיהִי מַלְכוּת עַל בְּרַ נֶשׁ, אֲתֵמַר בֵּיה שׁוּם תּשִׁים עֲלֵיךְ מֶלֶךְ, לְמַהוּי יִשְׂרָאֵל בְּהַ כָּלִהוּ בְּגֵי מַלְכִים. (דף ס' ע"ב) דְלִית מֶלֶךְ בְּלֵא מַלְכוּת, דְּבְּגִלוּתָא שִׁפְחָה תִירֵשׁ גְּבִירְתָּהּ, וּבְזִמָּנָא דִּינִיתִי מְשִׁיחָא אֲתֵמַר (אֲסֹתֵר א' יט) וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, אִיהִי מַלְכוּתָהּ, אִיהִי כְּרִסְיָהּ, אִיהִי עֲטֻרַת דִּילִיהּ, לְמַלְכָּא

מִמְנָה: (כ) וְנִשְׁמַע פִּתְגָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה
 הִיא וְכָל הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קָמָן: (כא) וַיֵּיטֵב
 הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ בְּדַבָּר מְמוּכָן: (כב) וַיִּשְׁלַח
 סָפְרִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כְּבַתְּבָהּ וְאֶל עַם
 וְעַם כְּלָשׁוֹנוֹ לְהִיּוֹת כָּל אִישׁ שֹׁרֵר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן עַמּוֹ:

עֲטָרָה עַל רֹאשׁוֹ, זֶה תַּפְלִין שֶׁל רֹאשׁ,
 לַפְּעָמִים קוֹשֵׁר אוֹתוֹ בְּאַצְבָּע, וְזֶה תַּפְלִין
 שֶׁל יָד, לַפְּעָמִים שֵׁם אוֹתוֹ תַּחֲתָיו וְנִקְרָא
 כֶּסֶף, לַפְּעָמִים עוֹשֶׂה מְמוֹנוֹ לְבוּשׁ.

דְּאִית לִיהּ מְאָנָא דִּיקָר וְאִיהִי מְחַבְבָּא
 לְגַבִּיהּ, לְזַמְנִין שׁוּי לִיהּ עֲטָרָה עַל רִישֶׁיהּ
 דָּא תַּפְלִין דְּרִישָׂא, לְזַמְנִין קְשִׁיר לִיהּ
 בְּאַצְבָּעָא וְדָא תַּפְלִין דִּיד, לְזַמְנִין שׁוּי
 לִיהּ תַּחֲזִיתֶיהּ וְאַתְקַרֵּי כְּרִסְיָא דִּילִיהּ,
 לְזַמְנִין עֶבֶד מִינָהּ לְבוּשָׂא.

אָבֵל עֲבָשׁוּ בְּגָלוֹת הַכֹּל הַשָּׁךְ

וְכַעַת שֶׁהִיא מְרַחֶקֶת מִן הַמֶּלֶךְ, נֹאמֵר
 בְּמִלְכָּא אֶלְבִּישׁ שְׂמִים קְדָרוֹת, וְהַשְׂכִּינָה
 אוֹמֶרֶת אֶל תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֶרֶת, וּבְנֵי
 אָדָם שֶׁהֵם שׁוֹטִים מְסַתְּפָלִים בְּלְבוּשׁ,
 וְאַחֲרֵים כִּף מְסַתְּפָלִים בְּגוֹף, וּבְגָלוֹת כָּלָם
 שׁוֹטִים, אָבֵל הַפְּקַח הַחֶכֶם מְסַתְּפֵל
 פְּנִימָה, וְכִשְׁתַּבָּא גְּאֵלָה, מִתְּפַשֵּׁט מְלֻבוּשֵׁי
 הַקְּדָרוֹת וְזוֹרֵק אוֹתָם עַל אַמּוֹת הָעוֹלָם,
 זֶהוּ שְׂכַתּוֹב וַיְהִי חֹשֶׁךְ אֶפְלָה וְגוֹמֵר, וּלְכָל
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם.

וְכַעַן דְּאִיהִי מְרַחֶקָא מִן מְלַכָּא, אִתְמַר
 בְּמִלְכָּא (ישעיה נ ג) אֶלְבִּישׁ שְׂמִים קְדָרוֹת,
 וְשְׂכִינְתָּא אִמְרַת אֶל תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי
 שְׁחַרְחֶרֶת (שיר א ו), וּבְנֵי נְשָׂא דְּאִינוּן
 שְׁטִיין מְסַתְּפָלִין בְּלְבוּשָׂא, וְאַחֲרֵינֵין הֵכִי
 מְסַתְּפָלִין בְּגוֹפָא, וּבְגָלוֹתָא כְּלֵהוּן
 שְׁטִיין, אָבֵל פְּקַח חֶכִּימָא אִסְתְּפֵל
 מְלָגָאוּ, וְכַד יְתִי פוֹרְקָנָא אִתְּפַשֵּׁט
 מְלֻבוּשֵׁין דְּקְדָרוֹתָא, וְזָרִיק לוֹן עַל אוֹמִין
 דְּעִלְמָא, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב (שמות י כב)
 וַיְהִי חֹשֶׁךְ אֶפְלָה וְגוֹמֵר, וּלְכָל בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם.

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ב'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ב'

(א) אֶת וְשֵׁתִי וְאֶת אֲשֶׁר עָשָׂתָה וְאֶת אֲשֶׁר נִגְזַר עָלַיָּהּ: (ב) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו יִבְקֹשׁוּ לַמֶּלֶךְ נַעֲרוֹת בְּתוּלוֹת טוֹבוֹת מֵרָאֵה: (ג) וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מְדִינֹת מַלְכוּתוֹ וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נַעֲרָה בְּתוּלָה טוֹבָה מֵרָאֵה אֶל שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים אֶל יַד הַנָּא סָרִים הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וְנִתּוֹן תַּמְרוּקֵיהֶן: (ד) וַחֲנַעְרָה אֲשֶׁר תֵּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תַּמְלֶךְ תַּחַת וְשֵׁתִי וַיֵּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ בֵּן: (ה) אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה וְשֵׁמוֹ מֵרְדֵּכָיִה^ה בֶּן יָאִיר בֶּן שְׁמַעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ יְמִינִי: (ו) אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם עִם הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכָנְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶאצַּר^ה מֶלֶךְ בָּבֶל: (ז) וַיְהִי אֲמֵן אֶת

ה. זוהר בראשית (פרשת וישלח - דף קסט ע"א):

שָׁלַשׁ גְּאוּלוֹת עַל יְדֵי מִשָּׁה, מֵרְדֵּכָי, מְשִׁיחַ.

ס"א, כְּתִיב גַּם אֶת הַשְּׁנַיִ גַּם אֶת הַשְּׁנַיִ גַּם אֶת הַשְּׁלִישִׁי וְגו', הַשְּׁלִישִׁי וְגו', הַשְּׁלִישִׁי פְּעָמִים גַּם, רַמְזו (גליון, ג"ם ראשי תבות, גואל משה, גואל מרדכי, גואל משיח) לְשָׁלֹשׁ גְּאוּלוֹת עַל יְדֵי שְׁלֹשָׁה צְדִיקִים, מִשָּׁה מְשִׁיחַ, שְׁעֵתִיד לְגַאֲלָנוּ בְּקִרְוֹב: מִשָּׁה, מְשִׁיחַ, שְׁעֵתִיד לְגַאֲלָנוּ בְּקִרְוֹב:

ו. זוהר - תקוני זוהר (תקונא שבעין - דף קלג ע"א):

בְּנְבוּכַדְנֶאצַּר הַנְּקֵבָה הַתְּנַבְּרָה עַל חֶלֶק הַזָּכָר

וְהָכִי אֵינֶנּוּ מִתְּהַפְּכִין דְּרָגִין, מְדִינָא וְהָכִי אֵינֶנּוּ מִתְּהַפְּכִין דְּרָגִין, מְדִינָא לְרַחֲמִים וְרַחֲמִי, וּמְרַחֲמֵי לְדִינָא, כְּגוֹנוּנָא דְסִטְרָא וּמְרַחֲמִים לְדִין, כְּמוֹ צַד הַטְּהָרָה כְּפֹ

מתהפכות מצד הטמאה, אם מתחזק גובר, והוא יהיה פרא אדם ידו בכל, ואם מתחזקת הנקבה, יד כל בו, יש שלטון לרע ויש שלטון לטוב, יש שלטון ששולט זה על זה, ויש שלטון של נאופים, פאשר שולטת זונה עליו, כל ההבמות באות עליו כמו שמצאנו בנבוכדנאצר שנאמר בו ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין לה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי (פרוש מבני אדם ירחק ועשב פשוטים יאכל עד ששבע שנים יעברו עליו), שהם שבעה כוכבים שלו, יתחלפו עליו מזכרים לנקבות, ומפני זה פאשר גלגול הנקבה היא רוכבת עליו, מעשיו הוא פאשה, פאשר מדבר מדבר בפתחת הידים, וקולו ודבורו וכל מעשיו פאשה, תועבה הוא, ומפני זה מברכים ישראל העם הקדוש, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שלא עשני אשה.

דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו, אם אלים גבר, והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל (בראשית טז יב), ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט (סליק) דא על דא, ואית שלטנותא דניאופין, כד שליט זונה עליה, כלהו בעירן אתין עליה, כמה דאשפחנא בנבוכדנאצר, דאתמר ביה (דניאל ד כב) ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי, דאינון שבעה ככבי דיליה, יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין, ובגין דא כד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה, עובדוי איהו פאתתא, כד מליל מליל בפתוחו דידין, וקליה ודבוריה וכל עובדוי פאתתא, תועבה איהו, ובגין דא מברכין ישראל עמא קדישא, ברוך אתה יהו"ה אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה.

הזוהר המתורגם - ספר שמות - פרשת משפטים - דף קכ"ה ע"א

התגברו על הנסיונות על ידי שלא אכלו בשר בחלב

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה, שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשע, בשר בחלב היה, וגבינה עם בשר, פרט למאכלים אחרים, וזה עלה לו על שלחנו בכל יום.

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, כתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ותאנא בסתימא דמתניתין, מיכלא דהוא רשע, בשרא בחלבא הוה וגבינה עם בשרא, בר מיכלן אחרנין, ודא סליק ליה בפתוריה, בכל יומא.

על דניאל נשאר צלם ה' ומנבוכדנאצר הוסיף צלם אדם

ודניאל דאסתמר מהאי, כד רמו יתיה כשזרקוהו לגב

הַאֲרִיּוֹת, הַשְּׁתֵּלֶם בְּצֶלֶם רְבוּנוֹ, וְלֹא שָׁנָה צִלְמוֹ לְצֶלֶם אַחֵר, וְלִכְּנֵן פְּחָדוֹ מִמְּנוֹ הַאֲרִיּוֹת וְלֹא חֲבָלוֹ בּוֹ. וְאוֹתוֹ רָשָׁע, בְּשַׁעַה שֶׁהֶעֱבְרָה מִמְּנוֹ מַלְכוּתוֹ וּמִדּוֹרוֹ הִיָּה עִם חֵיוֹת הַשָּׂדֶה, הֶעֱבַר מִמְּנוֹ צֶלֶם פְּנִיּוֹ, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא נִרְאָה צִלְמוֹ צֶלֶם שֶׁל אָדָם, וְכָל בַּהֲמָה שֶׁבָּאָה, נִרְאָה לָהּ בְּצֶלֶם שֶׁל מִינָהּ וּנִקְבְּתָהּ, וְכֹלָם הָיוּ בָּאִים עֲלָיו, וּבִכְמָה פְּעֵמִים הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חֵיוֹת הַשָּׂדֶה זוֹלַת נִגְזַר עֲלָיו הֶעֱנֵשׁ הַזֶּה, מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב (חֲבֻקוֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּס, מִשּׁוּם כִּי כָּל הַתְּקַלְסוּ בּוֹ כָּל אוֹתוֹ זְמַן.

צֶלֶם ה' נִשְׁאָר בְּשֵׁלֵא אוֹכְלִים מֵאֲכָלוֹת אִסּוּרוֹת

בֹּא וְרֵאֵה מַה כְּתוּב, וּמִקְצַת יָמִים עֲשֶׂרָה נִרְאָה מִרְאִיהֶם טוֹב (וגו') מִן כָּל הַיְלָדִים הַאֲכָלִים אֵת פֶּת בַּג הַמְּלֶךְ. נִרְאָה מִרְאִיהֶם טוֹב - שֶׁצֶלֶם רְבוּנוֹם לֹא זָז מֵהֶם, וּמֵאֲחֵרִים זָז. מִי גָרַם אֵת זֶה? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִגְעְלוּ בַּגְּעוּלֵי מֵאֲכָלֵיהֶם. אֲשֶׁרֵי חֲלָקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁכְּתוּב בָּהֶם, וְאֲנָשֵׁי קִדְשׁ תַּהֲיוּן לִי.

בַּהֲגִ"ה שֵׁם פּוֹסֵק מֵעַקֵּר הַדִּין כְּהִרְאִשׁוֹנִים שֶׁלֹּא מִצְרִיכִים שֶׁשׁ שְׁעוֹת דּוֹקָא, אֲלֵא כָּל זְמַן שֶׁבִּרְךְ בְּרֶפֶת הַמְּזוּן וְהַתְּחִיל סְעוּדָה חֲדָשָׁה מִתַּר אַחֵר קְנוּחַ וְהִדְחָה. וְכּוֹתֵב שֶׁהַמְּנַהֵג הַפְּשׁוּט בַּמְּדִינוֹת אֵלּוֹ לְהִמְתִּין שְׁעָה אַחַת. וְלֹא מוֹכֵן הַמְּנַהֵג הַזֶּה, דְּמָה עֲנִין סְעוּדָה אַחֲרִיתִי לְשַׁעָה אַחַת, וּמָה מְקוּרוֹ. וְעַל זֶה בָּא הַגָּאוֹן מוֹיִלְנָא זצ"ל בְּבִאּוֹר הַגֵּר"א,

לְגוּבָא דְאַרְיִוּוֹתָא, אֲשֶׁתֵּלִים בְּצוֹלְמָא דְמֵאֲרִיָּה, וְלֹא שְׁנֵי (בְּרֵאשִׁית קצ"א ע"א) צוֹלְמִיָּה לְצוֹלְמָא אַחֲרָא, וְעַל דָּא דְחָלוֹ אַרְיִוּוֹתָא מְנִיָּה, וְלֹא חֲבָלוֹהוּ. וְהָהוּא רָשָׁע, בְּשַׁעַתָּא דְמַלְכוּתָא אֲתַעְדֵי מְנִיָּה, (דְּנִיָּאל ד) וְעִם חֵיוֹת בְּרָא הָוֵה מְדוּרִיָּה, אֲעֵדֵי צוֹלְמָא דְאַנְפוּי מְנִיָּה, וּמָהֵהוּא יוֹמָא, לֹא אֲתַחֲזֵי צוֹלְמִיָּה, צוֹלְמָא דְבֵר נִשׁ. וְכָל בְּעִירָא דְאַתִּי, אֲתַחֲזֵי לִיָּה, צוֹלְמָא דְזִינִיָּה, וְנוֹקְבִיָּה, וְהוּוֹ אֲתִיָּין עֲלִיָּה כְּלָהוּ, וּבִכְמָה זְמַנִּין הוּוֹ אֲכָלִין לִיָּה חֵיוֹת בְּרָא, בַּר דְאַתְגָּזֵר הָאִי עוֹנֵשָׁא עֲלִיָּה, בְּגִין דְכְּתִיב, (חֲבֻקוֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלְסוּ, בְּגִין כִּי, כָּלֵא יִתְקַלְסוּ בֵּיָה, כָּל הָהוּא זְמַנָּא.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (דְּנִיָּאל א) וְלִמְקַצַּת יָמִים עֲשֶׂרָה נִרְאָה מִרְאִיהֶן טוֹב מִכָּל הַיְלָדִים הָאוֹכְלִים אֵת פֶּת בַּג הַמְּלֶךְ. נִרְאָה מִרְאִיהֶן טוֹב, דְּצוֹלְמָא דְמֵאֲרִיָּהוּן לֹא אֲעֵדִיאוּ מְנַהוּן, וּמֵאֲחֵרֵי אֲעֵדִיאוּ. מֵאֵן גָּרִים הָאִי. בְּגִין דְלֹא אֲתַגְּעֵלוּ בַּגְּעוּלֵי מֵיכְלִיָּהוּן. זַכָּאָה חוֹלְקִיָּהוּן דִּישְׂרָאֵל, דְכְּתִיב בְּהוּ, וְאֲנָשֵׁי קִדְשׁ תַּהֲיוּן לִי.

אֲגַדֵּל חֲשִׁיבוֹת הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וּמִקוּמוֹ בְּחֵי יוֹם יוֹם, רוֹאִים: בְּיֹרָה דְעָה חֲלָק א' (סִימָן פ"ט סְעִיף א') מְדַבֵּר עַל הָאִסּוּר לְאֲכֹל חֶלֶב אַחֲרֵי בֶשֶׂר, וּפּוֹסֵק הַמַּחֲבֵר שֶׁצְרִיךְ לְהִמְתִּין שֶׁשׁ שְׁעוֹת. וּמְקוּרוֹ מֵהַגְּמָרָא בְּחֻלִּין (דף קה). "בְּהָא סְעוּדָתָא הוּא דְלֹא אֲכִילְנָא לְסְעוּדָתָא אַחֲרִיתָא אֲכִילְנָא", וְזֶה עַל פִּי הַרְמְב"ם שְׁבִין סְעוּדָה לְסְעוּדָה הוּא שֶׁשׁ שְׁעוֹת. אֲבָל

וּלְפִי הַ"שׁ מְחַמְרִין" חֲמוֹר כְּמוֹ אַחֲרֵי בְּשָׂר מִמֶּשׁ. וְעַל זֶה בָּא הַגֵּר"א עוֹד פַּעַם וּפְרָשׁ, דְּגַם זֶה בְּנוֹי עַל דְּבַרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הַנִּ"ל. דְּשֵׁם לֹא מִחֻלְק בֵּין אֵיזָה אָכַל קֹדֶם חֵלֶב אוֹ בְּשָׂר, וְגַם לֹא מִחֻלְק בֵּין אֵיזָה מֵאָכַל חֵלֶב, כֹּל שֶׁאֲכָלָן בְּשַׁעֲתָא חֲדָא, וְעַיִן בְּעֵרוּף הַשְּׁלַחַן שֵׁישׁ חוֹלְקִים אִם חוֹמְרָא זֹאת נוֹהֲגֵת גַּם בְּבִשּׁוֹר עוֹף, וְחוֹלְקִים בְּמִשְׁמַעוֹת הַזֹּהַר. וּמוֹסִיף הַגֵּר"א שֶׁאֵין כָּאֵן סְתִירָא בֵּין הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ וְהַגְּמָרָא, וְיִכְבֵּר רָאִינוּ בַּגְּמָרָא עֲצָמָה מְעֵלֵת הַמְּחַמֵּר בְּדְבָרִים אֱלוֹ (דְּאִבָּא שֶׁל מֵר עוֹקְבָא הַמְּתִין מַעַת לַעַת עַיִן שֵׁם). וְלִכְאוּרָה זֶה הוֹלֵךְ עִם שֵׁיטַת הַגְּאוּן בְּזֶה שְׁלַעוֹלָם אֵין סְתִירוֹת בֵּין הַגְּמָרָא וְהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, רַק שֶׁאֵין יוֹדְעִין הַפְּרוּשׁ בְּזֹהַר אוֹ בַּגְּמָרָא, עַל כֵּן אוֹמְרִים שֶׁהֵם מִחֻלְקִים (מֵרַבֵּי חַיִּים וְוִילְאִזִּין בְּסִפְרָא עַץ חַיִּים).

שְׁמִקוֹר הַדְּבָרִים הוּא מִהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרֻשֵׁת מִשְׁפָּטִים, שֶׁשֵּׁם כְּתוּב "דְּכָל מֵאֵן דְּאָכִיל הָאֵי מִיכְלָא כְּחֲדָא אוֹ בְּשַׁעֲתָא חֲדָא אוֹ בְּסַעוּדָתָא חֲדָא וְכוּ", וּמִמְשִׁיף הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ לְתַאֵר גְּדֵל הַפְּגָם, וְאֵיךְ שֶׁהוּא מַעוֹרֵר דִּין רַחֲמָנָא לִיצְלָן, עַיִן שֵׁם בְּאַרְךָ.

וְעוֹד שֵׁם בְּסִמוּף (בְּסַעֲיָא ב') בְּנוֹגַע לְהֵלְכָה שֶׁאַחֲרֵי חֵלֶב אֵין שַׁעוֹר זְמַן לְהַמְתִּין לְאָכַל מֵאֲכִילֵי חֵלֶב, מִבֵּיא הַרְמ"א שֵׁישׁ בְּזֶה מְחַמְרִים. וְעַיִן בְּסִפְרָא בְּדֵי הַשְּׁלַחַן (סַעֲיָא קָטָן ס"ה) שֶׁמִּסְבִּיר שֵׁישׁ כָּאֵן ב' חֲמֵרוֹת נִפְרָדוֹת. הָאֶחָד הוּא שֶׁבְּכָל מֵאָכַל חֵלֶב יֵשׁ לְהַמְתִּין שְׁעָה לְפָנָי שֵׁיאֲכַל בְּשָׂר, וְהַשֵּׁנִי בְּגִבְיָה קֶשֶׁה לְהַמְתִּין כְּמוֹ אַחֲרֵי אֲכִילַת בְּשָׂר. וְהַהֲלָכָה הַשֵּׁנִי מִפְּרָסְמַת וְתוֹלְיָה בְּסִבְרָה פְּשוּטָה, שֶׁגַּם גִּבְיָה קֶשֶׁה מִמְשִׁיף טַעַם כְּמוֹ בְּשָׂר, אֲבָל הַהֲלָכָה הַרְאִשׁוֹנָה בְּאֶמַת קֶשֶׁה לְהִבִּין, דְּכַגְּמָרָא מִבְּאָר דְּאֶחָד חֵלֶב אֵין צְרִיךְ לְהַמְתִּין,

זוהר - תקוני זוהר (תקונא ארביסר דף ל):

אֵלֵיהּ בָּא לְלַמַּד

וְסִמּוּף לוֹ, לְרֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְכוּ', לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֵלֶב אֲמוֹ. מֵאֵי הָאֵי לְגַבֵּי הָאֵי, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, פִּתַּח בְּקוֹל גְּדוֹל וְאָמַר: אֵלֵיהּ אֵלֵיהּ, רַד לְכָאֵן בְּרִשׁוֹת רַבּוֹנָךְ וְהָאֵר אֶת עֵינֵי הַזְּקֵנִים הַלְלוּ בְּדִבְרֵי הַזֶּה, שְׁלֵא יִבְאוּ לְאָכַל בְּשָׂר בְּחֵלֶב.

וְסִמּוּף לִיהִ לְרֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְכוּ' לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֵלֶב אֲמוֹ, מֵאֵי הָאֵי לְגַבֵּי הָאֵי, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלוֹי, פִּתַּח בְּקוֹל גְּדוֹל וְאָמַר, אֵלֵיהּ אֵלֵיהּ נְחִית הֲכָא בְּרִשׁוֹתָא דְּמֵאֲרָךְ, וְאֵנְהִיר עֵינְהוּ דְּאֵלִין סְבִין בְּהָאֵי מְלָה, דְּלֵא יִתּוֹן לְמִיכַל בְּשָׂר בְּחֵלֶב.

בְּלֵאִים דְּשׁוֹר וְחֲמוֹר

בִּינְתִים בָּא אֵלֵיהּ, יִרַד וְלֹא הִתְעַפֵּב, אָמַר: מְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהָרִי סוּד זֶה וְדָאֵי הוּא הַסוּד שֶׁל לֹא תַחֲרֹשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֲמוֹר יַחְדָּו, כְּשֶׁבְּכוֹר שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, לֹא מִבֵּיאִים אוֹתוֹ לְבֵית יְהוָה, מִתְעַרְב

אֲדַהְכִי הָא אֵלֵיהּ קָא נְחִית וְלֹא אֲתַעֲכַב, אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְהָא רְזָא דָא וְדָאֵי אֵיהּ רְזָא דְּלֹא תַחֲרֹשׁ בְּשׁוֹר וּבְחֲמוֹר יַחְדָּו (דְּבָרִים כ"ב ו'), כִּד בּוֹכְרָא דְּאֵיהּ יִשְׂרָאֵל עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא, לֹא אֲתִיִּין

חלב עם בשר וגורמים לערב שור בחמור, וזהו פלאים, מין בשאינו מינו.

אמר רבי שמעון: אליהו אליהו, והרי השור הוא מצד הטהרה, והחמור מצד הטמאה, זהו פלאים טוב ורע, אבל חלב הוא מצד הטהרה, ובשר מצד הטהרה? אמר לו: ודאי כף זה, אבל הסוד הזה נודע בפסוק הזה, תוצא הארץ נפש חיה למינה, שאף על גב שהם מצד הטהרה, כלם זכר ונקבה, והם זוגות, ומי שנוטל ממי שאינו מינו, אותו בן שמרכב משניהם, עליו נאמר לא תבשל גדי בחלב אמו.

ליה לבית יי, חלב אתערב בבשרא, וגרמין לאתערבא שור בחמור, ודא איהו פלאים מין דלאו במיניה.

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, וחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו פלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא, תוצא הארץ נפש חיה למינה (בראשית א כד), דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, פלהו אינון דכר ונקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוניהו, עליה אתמר (שמות כג ט) לא תבשל גדי בחלב אמו.

החטא שערב טפה של בכור באינו מינו

אמר המנונה הקדושה: בודאי פעת הדבר הוא במקומו, וזהו ברור הדבר, וזהו מלאכתך ודמעך לא תאחר, כמו שנאמר שמה יקדמנו אחר ברחמים, חטא זה שערב אדם טפה בכורה בזווג נדה שפחה גויה זונה, זה גורם שנוטל אחר את בת זוגו, והוא מדה כנגד מדה, ומשום כף ראשית בפורי אדמתך תביא בית יהוה אליהיך, ולא תבשל גדי בחלב אמו, שאותו בן הוא ערבוביא שיוצא כלאים, מאשה שאינה מינו, שהיא כנגדו, ומשום זה זכה? עזר, בת זוגו שהיא עזר לו בתורה במצוה ביראה ובאהבה, עזר לו בעולם הזה ובעולם הבא, ואם לא, אחר שאינו מינו היא כנגדו לאבדו משגי

(דף ל ע"ב): אמר בוצינא קדישא בודאי פען איהו מלה בדוכתהא, ודא איהו ברירא דמלה, ודא איהו, מלאכתך ודמעך לא תאחר (שם כב כח), כמה דאתמר שמה יקדמנו אחר ברחמי, חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזווגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה, (דף ל ע"ב) ובגין דא ראשית בפורי אדמתך תביא בית יי אלהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו, דההוא בר איהו ערבוביא דנפיק פלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי כנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר לו בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ואם

הַרְפָּה הַיּוֹם אֶסְתֵּר בַּת דָּדוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאִם וְהַנְּעִרָה יַפֶּת תֹּאֵר
 וְטוֹבַת מְרָאָה וּבְמֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקַחָהּ מִרְדֵּכָיִם לֹא לְבַת:
 (ח) וַיְהִי כִּי שָׁמַע דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדַתּוֹ וּבְהַקְבִּיץ נְעֻרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשַׁן
 הַבִּירָה אֶל יַד הַגִּי וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל יַד הַגִּי שְׂמֵר
 הַנְּשִׁים: (ט) וַתִּיטֵב הַנְּעִרָה כְּעֵינָיו וַתִּשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיְבַהֵל אֶת

לאו, אַחֲרָא דְלָאו אִיהוּ מִינֵיהּ, אִיהִי קַנְגָדוּ, לְאוּבְדָא לִיהּ מִתְרִין עֲלָמִין, וְכָל
 דָּא גְרִים לִיהּ בְּגִין דְלָא נְטִיר טְפָה
 קְדָמָא לְבַת זִוְגִיָּה.

ועל ידי תשובה הוא מתקן הכל

ועם כל זה, אם חזר בתשובה, עליו נאמר
 וְשָׁב וּרְפָא לוֹ, וְנוֹתֵן לוֹ בַּת זִוְגוֹ, שְׁנֹאֲמַר
 בְּהַרְפָּאוֹת תְּהִי לְשִׁרְךָ, וְהִיא דְמוֹת שֶׁל
 הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא רְפוּאָה וְהִיא חַיִּים. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ,
 וְאִשְׁתּוֹ הִיא בְּדְמוּתָהּ. זֶה שְׁכָתוּב רָאָה
 חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת. הַתּוֹרָה הִיא
 טוֹב. זֶהוּ שְׁכָתוּב כִּי לְקַח טוֹב נִתְּנִי לְכֶם,
 וְאִשְׁתּוֹ הִיא בְּדְמוּתָהּ. זֶה שְׁכָתוּב מִצָּא
 אִשָּׁה מִצָּא טוֹב. סוּף סוּף עֲשֶׂרָה דְבָרִים
 נֹאמְרוּ בְּזֶה וְעֲשֶׂרָה בְּזֶה, וְהָרִי פְרִשׁוּהָ
 הַחֲבָרִים.

ועם כל דא אם חזר בתשובה, עליה
 אַתְּמַר (ישעיהו י') וְשָׁב וּרְפָא לוֹ, וְהִיב לִיהּ
 בַּת זִוְגִיָּה, דְאִתְּמַר בָּהּ (משלי ג ח) רְפָאוֹת
 תְּהִי לְשִׁרְךָ, וְאִיהִי דִיוֹקְנָא דְאוּרִייתָא,
 דְאִיהִי אֶסְנוֹתָא וְאִיהִי חַיִּים, הַדָּא הוּא
 דְכָתִיב (שם יח) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים
 בָּהּ, וְאִתְּתִיָּה אִיהִי בְּדִיוֹקְנָהּ, הַדָּא הוּא
 דְכָתִיב (קהלת ט ט) רָאָה חַיִּים עִם אִשָּׁה
 אֲשֶׁר אֶהְבֶּת, אוּרִייתָא אִיהִי טוֹב, הַדָּא
 הוּא דְכָתִיב (משלי ד כב) כִּי לְקַח טוֹב נִתְּנִי
 לְכֶם, וְאִתְּתִיָּה אִיהִי בְּדִיוֹקְנָהּ, הַדָּא הוּא
 דְכָתִיב (שם יח ב) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב,
 סוּף סוּף עֲשֶׂר מַלְיָן אַתְּמַר בְּהָאִי, וְעֲשֶׂר
 בְּהָאִי, וְהָאִי אוּקְמוּהָ חֲבָרִיא.

2. זוהר שמות (פרשת משפטים - דף ק"ב ע"ב):

הַיָּרֵךְ וְהַבְּגָדִים לְקַח צִד הַקְדוּשָׁה מִצִּד הַסִּימָן

בֵּא וְרָאָה שְׂיֵשׁ לְחִזּוֹר, זְקוֹן, לְדְבָרִים
 רַאשׁוֹנִים, שְׁכָף הָיוּ עוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל עַד
 שֶׁהִשְׁתַּתְּפוּ בְּדִרְגוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת. הַיָּרֵךְ
 שְׁאֲמַרְנוּ, הַרְבֵּה הִתְקִיפוּ אֶת יִשְׂרָאֵל

תָּא חֲזִי, דְאִית לְאַהֲדָרָא סְבָא, בְּמַלְיָן
 קְדָמָאִין, דְהָכִי הוּוּ עֲבָדֵי יִשְׂרָאֵל, עַד
 דְאִשְׁתַּתְּפוּ בְּדִרְגִין תְּתָאִין יָרֵךְ דְקָא
 אֲמָרוּ, סְגִי אֶתְקִיפוּ לֹון יִשְׂרָאֵל, בְּהִהוּא

תִּמְרוּקֶיהָ וְאֶת מְנוֹתָהּ לָתֵת לָהּ וְאֶת שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הַרְאִיּוֹת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶנָּה וְאֶת נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנְּשִׁים: (י) לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֶת עֲמֹהָ וְאֶת מוֹלְדוֹתָהּ כִּי מְרַדְּכֵי צְנֹה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד: (יא) וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מְרַדְּכֵי מִתְהַלְּךְ לִפְנֵי חֲצַר בֵּית הַנְּשִׁים לְדַעַת אֶת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ: (יב) וּבַהֲגִיעַ תֵּר נְעִרָה וְנַעֲרָה לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁרוּשׁ מִקִּץ הַיּוֹת לָהּ כִּדְת הַנְּשִׁים שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֹדֶשׁ כִּי בֵּן יִמְלֹאוּ יְמֵי מְרוּקֶיהֶן שְׁשָׁה חֳדָשִׁים

באותה הַיָּרֵךְ. מְרַדְּכֵי הָיָה מְרַאָּה לְאוֹתוֹ הַמֶּן הַרְשַׁע אֶת אוֹתָהּ יָרֵךְ שְׁלוֹ, וְלִכְּן הָיָה רוֹגֵז, דָּבָר שֶׁנִּרְאָה לוֹ, וְהוּא הַרְגִּיז אוֹתוֹ עִמּוֹ. רְאוּ הַחֲבָרִים מִה כְּתוּב - (בראשית כז) וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת בְּגָדֵי עֶשָׂו בְּנֵה הַגְּדָל הַחֲמֹדֶת וְגו'. בְּלָבוֹשׁ הַלְלוּ שְׁלוֹ גִזְל אוֹתוֹ וְהוֹצִיא אוֹתוֹ מִכָּל בְּרִכּוֹתָיו וּמִבְּכּוֹרָהּ.

יָרֵךְ. מְרַדְּכֵי הָיָה אַחֲמֵי לַהֲהוּא רְשַׁע דְּהֶמֶן הַהוּא יָרֵךְ דִּילֵיהּ, וְעַל דָּא הָוָה רְגִיז, מְלָה דְאַתְחַזִּי לֵיהּ, וְאִיהוּ אַרְגִּיז לֵיהּ בְּהַדִּיָּהּ. חֲמוֹ חֲבָרִיָּא, מַה כְּתִיב, (בראשית כז) וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת בְּגָדֵי עֶשָׂו בְּנֵה הַגְּדָל הַחֲמֹדֶת וְגו'. בְּאֵלִין לְבוֹשִׁין דִּילֵיהּ, גִּזְל דִּילֵיהּ, וְאַפִּיק לֵיהּ מִכָּל בְּרִכְאָן דִּילֵיהּ, וּמִבְּכּוֹרָתָא.

לְכֹן הַבְּגָדִים שֶׁל הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים מִתְּבַלְּיִם מִהָר

וּמִשׁוּם כֶּף, הַעֲלָה שְׁמִצָּאוֹ הַמְּרַכְּבוֹת שְׁלוֹ לְחֲכָמִים הוּא הַחֲכוּף שְׁלָהֶם עִם בְּגָדֵי רְבוּתֵינוּ תַּמִּיד לְיָרְכִים שְׁלָהֶם וְלְבָגְדִים שְׁלָהֶם. וְאֵלּוֹ שְׁנֵי הַדְּבָרִים הֵיוּ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, וְכָל זֶה מִשׁוּם שְׁגָזְלוֹ מִמֶּנּוּ אוֹתָם, וְאֵין לָהֶם עֵלָה אֶלָּא לְחֲכָמִים. וּמִשׁוּם כֶּף הַבְּגָדִים הַלְלוּ שֶׁל הַחֲכָמִים הֵם מִתְּבַלְּיִם מִהַחֲכוּף שְׁלָהֶם, וְהַבְּרָפִים הַפּוֹשְׁלוֹת הַלְלוּ זֶה מֵהֶם וְדָאֵי, וּמִשְׁלָהֶם הֵיוּ, וּמֵהֶם נוֹטְלִים תּוֹאֲנָה, וּמִמָּה שְׁהֵיוּ מֵהֶם. וְרוֹצִים לְחֲכָמִים, שְׁהֵם כָּלֵל שֶׁל אוֹתוֹ שְׁיִושֵׁב אֱהָלִים, וְלִכְּן אֵין עֵלָה בְּלֵי עֵלָה, וְלִכְּן אֵין דָּבָר בְּלֵי דִין, וְכָל דָּבָר שֶׁב לְמִקּוּמוֹ.

וּבְגִין כֶּף, עֵלָה דְקָא אֲשַׁכְּחוּ רְתִיכִין דִּילֵיהּ, לְרַבְּנָן, אִיהוּ דְחוּפְיָא דְלַהוֹן לְמֹאנֵי דְרַבְּנָן תְּדִיר. (ק"א) לְיָרְכִין דְלַהוֹן. וְלְמֹאנֵין דְלַהוֹן. וְאֵלִין תְּרִין מִלִּין דְסִטְר אַחְרָא הוּוּ, וְכָל דָּא בְּגִין דְגִזְלוּ לוֹן מִנֵּיהּ. לִית לָהּ עֵלָה אֶלָּא לְרַבְּנָן. וּבְגִין כֶּף, הֵנִי מֹאנֵי דְרַבְּנָן דְקָא בְּלוּ מְחוּפְיָא דְלַהוֹן אִיהוּ, וְהֵנִי בְּרַכִּי דְשְׁלָהֵי מִנֵּיהּ הוּא וְדָאֵי. וּמִדְלַהוֹן הוּוּ, וּמִנְהוֹן נְטִלֵי עֵלָה, וּמִמָּה דְהוּוּ מִנֵּיהּ. בְּעָאן לְרַבְּנָן, דְאֵינּוּן כָּלְלָא דְהוּא יוֹשֵׁב אֱהָלִים, וְעַל דָּא לִית עֵלָה בְּלָא עֵלָה, וְעַל דָּא לִית מְלָה, בְּלָא דִינָא, וְכָל מְלָה תֵב לְאַתְרֵיהּ.

בְּשֶׁמֶן הַמֵּר וְשֵׁשׁ חֲדָשִׁים בְּבִשְׁמַיִם וּבִתְמָרוֹקֵי הַנְּשִׁים: (יג) וּבִזְה
הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ^[ח] אֵת כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר יִנְתֵּן לָהּ לְבוֹא עִמָּה

ח. זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רנ"ח ע"ב):

ז"א השפיע למלכות כל הצריך כדי שתעלה ותהיה ראויה ליחוד

תו ויבן, אסתכל בסטרוי, ואתקין וכוין
כל רוחותיה, למזרע ולאשקאה
ולאולדא, למעבד לה כל צרכוי, כמה
דאצטריף. ולבתר ויביאה, במה. בהאי
צדיק. דכתיב, (רס"א ע"א) (אסתר ב) וּבִזְה
הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, דהאי אמשיף
לכלא, לסלקא לאתעטרא בשלימו.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"א ע"א):

התחלת ההיכלות מלמעלה למטה

היכלא שביעאה עלאה דא, דאיהו (רכ"ה
ע"א) מקורא דחיי, דא איהו ברכתא
קמיינתא. ודא איהו היכלא קדמאה,
שירותא דכלא מעילא לתתא, ולנטלא
שביעאה מתתא, לאתחברא דא בדא,
שביעאה בשביעאה. דהא מהאי דלתתא,
עייל מאן דעייל, להיכלא עלאה.

המלכות נקראת ברוך בכל השפעות
ודא הוא רזא, (בראשית מ"ה ע"א) ברוך,
רבויה דכלהו תתאי, כלילא בחיוון
ושרפים ואופנים, וכלהו היכלין רבויה
דרזא דקדש הקדשים, דשריא בגויה
בגניזו, וכדין אקרי ברויף, בכל אלן
רבוין וברכאן, ורזין דאשתלימו בה.

המלכות כוללת את כ"ב האותיות וכוללת בגויה את כולם

את"ה, עטורא דסתימו דאתון, כללא
דכלהו כ"ב אתון. ודא הוא א"ת-ה'
של סתר האותיות, הפלל
של כל כ"ב האותיות. וזהו א"ת-ה'

שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת, וכוונס אותם לתוכו, וזוהי א"ת-ה'. וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה, היא עולה להתעטר למעלה, וזהו סוד הפתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, ואז - את כל אשר תאמר ינתן לה. וזהו סוד ברוך אתה, וצריך להתכונן בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה. ואלהינו - זהו קשר יחוד של המלך העליון למעלה. בזה, כשהנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה.

דכליל לון מעילא, בהאי ה', וכניש לון בגויה, ודא איהו א"ת-ה'. וכד איהי בשלימו בהווא (רל"ו ע"ב) נהר דאחיד בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא איהו רזא דכתיב, (אסתר ב) (רכ"ה ע"ב) ובזה הנערה באה אל המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא איהו רזא ברוך אתה, ובעי לאתכוונא בהאי רזא, ולקשרא רעותא בהאי רזא. וי' אלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא, בהאי, כד הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין - דף ט ע"ב):

פורים על שם יום הכפורים

פורים נקראת על שם יום הכפורים, שעתידים להתענג בו, ולשנות אותו מענוי לענג, ומה שהיא שכניה אסור בו נעילת הסנדל, באותו זמן נאמר בה מה יפו פעמיו בנעלים בת נדיב, וענג ושמחה, וכמה טובות מזמנות אליה, וזה יהיה בזמן הגאולה במהרה.

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנויי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכניתא אסור ביה נעילת הסנדל, בהווא זמנא אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו פעמיו בנעלים בת נדיב, וענוגא וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא.

מעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר

ומי גרם ענוי לשכינה בגלות? אלא סוד הדבר, ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת, משום שנקנסת בלי בעלה, שנאמר בו מימינו אש דת למו, שבטלו בה תורה, וזה גרם אבדן של בית ראשון ושני, זהו שפתוב וכאשר אבדתי אבדתי. ועם כל זה, אף על גב שנקנסה בלי בעלה, שהוא דברי תורה, עם כל זה נקנסה עם האבות, שהם שלשת ימים לילה ויום שהתענתה בהם, והם עדים שהעלמה נקנסה עמו

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד טו), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב (אסתר ד טו) וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת באבהו, דאינון שלשת ימים לילה

למלך. זהו שפתיב ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך, שאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמו שבערב היא באה נערה בתולה ודאי, כך גם בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, ומעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר, ומשום זה ישראל אומרים בכל יום שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד, שמ"ע אח"ד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח שומר אותה, משום שאח לצרה יולד, ועליו נאמר אתה סתר לי, ברוך אתה בבאך, יהודה אתה יודוך אחיך, משום שבו יהוה ובו ד', בו היא שמונה.

ויום דאתענת בהון, ואינון סהדין דעולימתא עאלת ביה למלכא, הדא הוא דכתיב (שם ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך דאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמה דבערב היא באה נערה בתולה ודאי, הכי נמי בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, וסהדין עלה דלא חליפת ליה היא ובנהא באחרא, ובגין דא ישראל אמרין בכל יומא שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד, שמ"ע אח"ד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח נטיר לה, בגין דאח לצרה יולד (משלי יז יז), ועליה אתמר (תהלים לב ז) אתה סתר לי, ברוך אתה בבואך (דברים כח ו), יהודה אתה יודוך אחיך (בראשית מט כח), בגין דביה יהוה וביה ד', ביה איהי נטירא.

לא נגע בה הנכרי שהוא אחשורוש

ועליו נאמר ויהי אמן את הדסה, הוא אמן שלה והיא אמונה שלו, וזהו שנאמר כאשר היתה באמנה אתו, ולא נגע בה הנכרי שהוא אחשורוש"ש, משום שאח עמה ודאי, והוא הסתיר אותה ממונה. במה הסתיר אותה ממונה? בנקדה שהיא הקוץ של האות ד' מן אחד, א"ח שומר ד' שלא יקרר אחר אליה. זהו שפתיב אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אתו, והנקדה הזו היא אות ברית, שבה נשתלם א"ח לעשר, ובה נעשה י', ומי שמשקר בברית מילה, גורם שתסתלק ממונה שכניה, שהיא היחוד של הקדוש ברוך הוא, ושולט עליו ש"ד שהוא אחר.

(דף נח ע"א): ועליה אתמר (אסתר ב ז) ויהי אמן את הדסה, הוא אמן דילה ואיהי אמונה דילה, ודא איהו דאתמר (שם ט) כאשר היתה באמנה אתו, ולא נגע בה נוכראה דאיהו אחשורוש"ש, בגין דאח עמה ודאי, ואיהו סתיר לה מניה, במאי סתיר לה מניה בנקודה דאיהי קוצא דאת ד' מן אחד, א"ח נטיר ד', דלא יתקריב לגבה אחר, הדא הוא דכתיב (ישעיה מב ח) אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אתו, והאי נקודה איהי אות ברית, דבה אשתלים א"ח לעשר, ובה אתעביד י', ומאן דמשקר בברית מילה גרים לאסתלקא מיניה (דף נח ע"א)

שְׁכִינְתָא, דַּאִיהִי יְחֻדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְשְׁלִיט עֲלֵיהּ שׁ"ד דַּאִיהוּ אַחַר.

חטא זה גרם לישראל שישתעבדו בהם אמות העולם

וְדַאי י' דְשָׂדִי, אִיהִי קוּצָא מִן ד' דְאַחַד, וְאִם מְשַׁקֵּר אַעֲבֵר קוּצָא מִן ד' מִן אֶחָד וְאִשְׁתָּאֵר אַחַר, וּבְגִין דָּא אָמַר קְרָא (שמוות לד יד) לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְשְׁלִטָּא עַל בַּר נֶשׁ שְׂד דַּאִיהוּ אֵל אַחַר, אִיהוּ מְשַׁתְּעַבַּד בֵּיהּ בְּכָל מִינֵי עֲנוּיִין, וְחֻבָּא דָּא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל לְאַשְׁתְּעַבְּדָא בְּהוֹן אוּמִין דְעֻלְמָא.

הקדוש ברוך הוא שומר

וּמַאן דְנָטִיר אוֹת בְּרִית בְּכָל אֶתֶר דַּאִיהִי, בֵּין בְּבְרִית מִלְּהָ, בֵּין בְּשֶׁבֶת וַיְמִין טְבִין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָטִיר לִיהּ בְּגִינָה בְּכָל אֶתֶר, וּמְכַסֵּי עֲלוּי מְשַׁנְאוּי, פְּגוּזָא דְמִשְׁהָ דְאַתְמֹר בֵּיהּ (תהלים צא א) בְּצַל שְׂד"י יִתְלוּנָן, וּכְגוּזָא דְאַסְתֵּר דְסִתִּיר לָהּ מֵאַחַשְׁרוּזֵשׁ דַּאִיהוּ עֶרֶל וְטָמֵא, וְשׁוּי בְּאַתְרֵיהּ שְׁנִית (נ"אשדית) בְּדִיוֹקְנָא דִּילָהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (אסתר ב יג) כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֶרְבַּי הִיא בָּאָה וּבִבְקָרָהּ הִיא שְׂבָה אֵל בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנִי, וְאִיהוּ נָטִיר לָהּ מִהֶמָּן הַרְשָׁע, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים לב ז) מִצַּר תִּצְרַנִּי, דַּאִיהוּ צַר וְאוֹיֵב.

המשים אמה נגד המשים מכות

וּבְגִין הָאִי קִנְיָה דְכְּסִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאוֹת דִּילֵיהּ עַל אֶסְתֵּר, דַּאִיהִי קְדוּשָׁה דִּילֵיהּ, דְלֹא אִיהִי קְדוּשָׁה פְּחוּת מְעַשְׂרָה, אֲתַלְבְּשׁוּ עֲשָׂרָה כְּתָרִין תַּתְּאִין בְּעֲשָׂרָה בְּנֵין דְהָמָן, דְתָמָן אֵל אַחַר, דְהָמָן אָמַר וְעֲשַׂרְתִּי אֶלְפִים כְּפַר כְּסָף אֲשַׁקּוּל וְגוֹמַר

וְדַאי י' שֶׁל שְׂדִי, הִיא קוּץ מִן ד' שֶׁל אֶחָד, וְאִם מְשַׁקֵּר, הָעֵבִיר קוּץ מִן ד' מִן אֶחָד וְנִשְׁאָר אַחַר, וּמִשׁוּם זֶה אָמַר הַפְּתוּב לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר, וּבְאוֹתוֹ זְמַן שְׁשׁוּלֵט עַל אָדָם שְׂד שֶׁהוּא אֵל אַחַר, הוּא מְשַׁתְּעַבֵּד בּוֹ בְּכָל מִינֵי עֲנוּיִים, וְחֻטָּא זֶה גְרַם לְיִשְׂרָאֵל שִׁישְׁתְּעַבְּדוּ בְּהֵם אֲמוֹת הָעוֹלָם.

אותו בגללה בכל מקום

וּמִי שְׁשׁוֹמֵר אוֹת הַבְּרִית בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, בֵּין בְּבְרִית מִלְּהָ בֵּין בְּשֶׁבֶת וַיְמִים טוֹבִים, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתוֹ בְּגִלְלָהּ בְּכָל מְקוֹם, וּמְכַסֵּה עֲלוּי מְשׁוֹנְאָיו, כְּמוֹ שְׁמִשְׁהָ נֹאמַר בּוֹ בְּצַל שְׂד"י יִתְלוּנָן, וּכְמוֹ שְׁאַסְתֵּר שֶׁהִסְתִּיר אוֹתָהּ מֵאַחַשְׁרוּזֵשׁ שֶׁהוּא עֶרֶל וְטָמֵא, וְשֵׁם בְּמִקוּמָה שְׁנִית (שדית) בְּדַמּוֹת שְׁלָהּ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֶרְבַּי הִיא בָּאָה וּבִבְקָרָהּ הִיא שְׂבָה אֵל בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנִי, וְהוּא שְׁמֹר אוֹתָהּ מִהֶמָּן הַרְשָׁע. זֶהוּ שְׁפָתוֹב מִצַּר תִּצְרַנִּי, שֶׁהוּא צַר וְאוֹיֵב.

מבית הנשים עד בית המלך: (יד) בערב היא באה^[ט] ובבקר היא

כסף אשקל וגומר, והפל לטל נקמה מאסתר ואמתה, שנאמר בה ותלבש אסתר מלכות, והקדוש ברוך הוא מסר אותם בידי וביד אמתה, ותלו אותו בגניו על העץ, והוא עשה עץ גבוה חמשים אמה, והקדוש ברוך הוא נטל ממנו נקמה ומגניו בשכינה העליונה שהקתה את המצרים חמשים מכות.

(אסתר ג ט), וכלא לנטלא נוקמא מאסתר ואמתה, דאתמר בה (שם ה א) ותלבש אסתר מלכות, וקודשא בריך הוא מסר לון בידהא ובידא דאמתה, ותלו אותו ואת בגניו על העץ (שם ט כה), ואיהו עבד עץ גבוה חמשים אמה, וקודשא בריך הוא נטיל נוקמא מגניה ומגניו בשכינתא עלאה, דמחאת למצראי חמשים מכות.

ט. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף רב ע"ב):

וסוד הוא, שהרי אותה ההתבוננות שהוא מתבונן באותה הבקשה, גורמת לו למחלת לב. מה זה מחלת לב? זהו מי שעומד תמיד על האדם להסטין למעלה ולמטה.

ורזא איהו, דהא ההוא אסתכלותא, דאיהו מסתפל בההוא בעותא, גרים ליה למחלת לב. מאי מחלה לב, דא איהו מאן דקאים תדיר עליה דבר נש, לאסטאע לעילא ותתא.

העוסק בתורה תפלותיו מתקבלות

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מאן דבעי דקודשא בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאנה באה. מאן תאנה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. כתיב הכא באה, וכתיב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. וזו היא תאנה באה, באה לפני המלך העליון. כתוב כאן באה, וכתוב שם (אסתר ב) בערב היא באה. וזו היא תאנה באה, באה לפני המלך העליון להשלים את רצון אותו האיש.

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מאן דבעי דקודשא בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאנה באה. מאן תאנה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. כתיב הכא באה, וכתיב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. וזו היא תאנה באה, באה קמי מלכא עלאה, לאשלמא רעותא דההוא בר נש.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"ב ע"א):

אשרי חלקו של המבון בתפלתו כראוי

ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו, וקושר קשרים, ומיחד יחודים, ומתפנן בכל כראוי, ולא יסטה ימינה ושמאלה. תפלתו אינה

וזכאה חולקיה מאן דאתקדש בהאי גוונא בצלותא כדקאמרן, וקושר קשרין, ויחד יחודין, ויתפנן בכלא כדקא יאות, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. צלותיה

חוזרת ריקם. הקדוש ברוך הוא גזור - והוא מבטל. על זה כתוב, (משלי כג) ישמח אביו ואמו ותגל יולדתה. יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא.

לא אהדר בריקניא. קודשא בריך הוא גזיר ואיהו מבטל. על דא פתיב (משלי כג) ישמח אביו ואמו ותגל יולדתה. אית ליה חולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

השכינה מחלקת חלקים לכלם

(אסתר ב) בערב היא באה, הינו שכתוב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', מאותו רבוי של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנוטל, כמו שזאמר (בראשית מט) ולערב יחלק ששל, שמחלקת חלק לכלם, ואפלו לצד האחר חלק לבדו.

בערב היא באה (אסתר ב) הינו דפתיב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מההוא רבויא דברכאון, וקדושה, ותוספת קדושה דקא נטלא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ולערב יחלק ששל, דפליגת חולקא לכלא, ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודהא.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף ר"כ ע"ב):

הולכת רק אם בעלה נותן לה רשות

אמר רבי אבא לרבי יוסי, אותה מרגלית קדושה שהיתה תחת ידך, מתוך סיוע של החסיד הקדוש שהוא אצלנו, כמה יפה הוא, ותזרנו בו. שהרי ודאי לא צריך להוציא אשה להשרות במקום אחר, עד שבעלה יצוה ויתן לה רשות ללכת, ומודיעים לבעלה בהתחלה, ומפיס אותו שהוא יצוה אותה ויתן לה רשות ללכת לאותו מקום. כן הקדוש ברוך הוא פיס את משה, ועד שנתן לו רשות ואמר לו: אמר אתה, הנני נתן לו את ברית שלום, לשרות בתוכו. ועד שנתן לה רשות ללכת לשם, לא הלכה.

אמר רבי אבא לרבי יוסי, ההוא מרגלית קדישא דהוה תחות ידך, מגו סיעתא דחסידא קדישא דאיהו גבון, כמה שפיר איהו, ואהדרנא ביה. דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא, למשרי באתר אחרא, עד דבעלה יפקד לה ויהיב לה רשו למהר. ואודעין לבעלה בקדמיתא, ומפייסין ליה, דהוא יפקד לה, ויהיב לה רשו למיהר לההוא אתר. כן קודשא בריך הוא פיס למשה, ועד דיהיב ליה רשו, ואמר ליה אימא אנת, הנני נתן לו את בריתי שלום, למשרי בגויה, ועד דיהיב לה רשו למהר תמן, לא אזלת.

השכינה יושבת בין הצדיקים וחוזרת למלך

מנין לנו? מצדיקו של עולם, שנתן לה רשות לשרות בתוך צדיקי העולם הזה. וישבה עמם כמו כלה בתוך הקשוחים שלה. וצדיק העולם רואה ושמח בזה.

מנלן. מצדיקו של עולם, דיהיב לה רשו, למשרי גו צדיקי בהאי עלמא. ויתבא עמהון, ככלה גו קשוחהא. וצדיקא דעלמא חמי, וחדוי בהאי. אבל בין דרועי

אבל בין זרועות בעלה שוכבת, וחוזרת להיות אתם, ושבה לבעלה, כמו שנאמר (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה לבעלה, ובבקר היא שבה לצדיקי העולם, והכל ברשות בעלה.

ומשה כף אומר, הנני נתן לך את בריתי. כמו שצדיק שלמעלה נותן, גם אני הנני נותן, מתנה להחזיר מתנה היא, ובשביל ברית זו הרויח כהנה עליונה. ואם לא תהיה אתו, לא יתקשר פנחס בדרגת כהנה עליונה, שהרי ברית דבקה תמיד בימין עליון. וימין עליון זה עתיד לבנות בית מקדש, שהוא ברית.

דבעלה שכביבת, ואתהדרת למהוי בהדיהו, ותבת לבעלה. כמה דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה, לגבי בעלה. ובבקר היא שבה, לגבי צדיקייא דעלמא. וכלא ברשותא דבעלה.

ומשה כף אומר, הנני נותן לך את בריתי, כמה צדיק דלעילא נותן, אוף אנא הנני נותן, מתנה למהדר מתנה איהי. ובגין ברית דא, רנח כהונה עלאה. ואי לא תהא בהדיה, לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה, דהא ברית דבקה איהו תדיר בימינא עלאה. וימינא עלאה דא, זמין למבני בי מקדשא, דאיהו ברית.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף רמ"ב ע"ב):

זמן מנחה

כאשר מגיע זמן תפלת מנחה, (אסתר ב) בערב היא באה. זהו שפנתוב (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. משום שפנתוב שלוחה היא לאדוני, (אדני צריך להיות) בגלות של עשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), זהו אדון כל הארץ, וזה צדיק, משם יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו, שעתיד לצאת ממנו משיח בן אפרים. ובגללו נאמר (בראשית לו) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסובינה אלמותיכם ותשתחווני לאלמתי. ובצדיק נאמר, כל הכורע - כורע בברוך.

כד מטי זמן צלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני מבעי ליה) בגלותא דעשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), דא איהו אדון כל הארץ, ודא צדיק, מתמן יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה משיח בן אפרים. ובגיניה אתמר (בראשית לו) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסובינה אלמותיכם ותשתחווני לאלומתי. ובצדיק, כל הכורע כורע בברוך.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא תשע וארבעין)

ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ערב ובקר

בראשית ברא אלהי"ם. שאו מרום בראשית ברא אלהי"ם. שאו מרום

שָׁבָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים שְׁנֵי אֵל יַד שֶׁעֲשָׂנוּ סָרִים הַמֶּלֶךְ שָׁמַר
הַפִּילֹנְשִׁים לֹא תָבֹא עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי אִם חֶפְזָא בְּהַמֶּלֶךְ
וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם: (טו) וּבְהַגִּיעַ תֵּר אֶסְתֵּר בֵּת אַבְיָחִיל יַד מְרַדְכֵי
אֲשֶׁר לָקַח לוֹ לְבַת לְבֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה דְבָר כִּי אִם אֶת

עיניכם וראו מי ברא אלה (ישעיה מ לו), מי
אלה, הוא אלהי"ם, מי ברא לאלה, שאו
מרום עיניכם דא קריאת שמ"ע, ראשי
תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא
ברוך הוא פעמים, ותשכחו תמן מ"י
דאיהו כללא דחמשין אתון, ובמאי צריך
ליחדא ליה בשחרין, בההוא דאתמר ביה
(חבקוק ג י) רום ידיה נשא, דאיהו מרום,
בגין דאיהו מרומים ישכון. ורא"ו דתמן
או"ר, ודא אור הפכבים, דבהון שכינתא
נפקת הדא הוא דכתיב (ישעיה מ כו)
המוציא במספר צבאם, ובגין דא קריאת
שמע בליליא, כמה דאוקמוה מארי
מתניתין ביציאת הפכבים, ערב ובקר
צריכין ליחדא לה עם מלפא, בגין
דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה
לגביה (אסתר ב יד), ודא ערב דיצחק ובקר
דאברהם, דתמן בעלה ביניהו ישראל.

זוהר בראשית (פרשת ויקרא - דף קו ע"א):

השכינה באה תמיד לפני

מאי (קז א) הבאה אלי. דא הוא רזא כמה
דאתא אמה, (אסתר ב) בערב היא באה
ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי
תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני
והא אתמר. עשו כלה הא אתמר:

מה זה הבאה אלי? זהו סוד כמו שנאמר
(אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא
שבה. וזהו הבאה אלי, תמיד. כמו זה
קץ כל בשר בא לפני, והרי נתבאר. עשו
כלה, הרי נתבאר.

אֲשֶׁר יֹאמֵר הִנֵּי סָרִים הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וַתְּהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חַן
 בְּעֵינֵי כָּל רְאִיָּה: (טז) וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרֹשׁ אֶל בֵּית
 מְלָכוֹתוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי הוּא חֹדֶשׁ מִנַּת בִּשְׁנַת שְׁבַע לְמְלָכוֹתוֹ:
 (יז) וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנָּשִׁים וַתִּשָּׂא חַן וְחֶסֶד לְפָנָיו
 מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וַיִּשָּׂם בָּתֵּר מְלָכוֹת בְּרֵאשִׁיה וַיְמַלִּיכָהּ תַּחַת וְשָׂתִי:
 (יח) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גָדוֹל לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת מִשְׁתֵּה אֶסְתֵּר
 וַהֲנַחָה לְמַדְיָנוֹת עֲשָׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת בְּיַד הַמֶּלֶךְ: (יט) וּבַחֲקֻבֵץ
 בְּתוּלוֹת שְׁנֵית וּמַרְדֳּכָי יֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (כ) אִין אֶסְתֵּר מְגֻדָּת
 מוֹלְדָתָהּ וְאֵת עַמָּה כַּאֲשֶׁר צָוָה עָלֶיהָ מַרְדֳּכָי וְאֵת מֵאֵמֶר מַרְדֳּכָי
 אֶסְתֵּר עֲשָׂה כַּאֲשֶׁר הִיָּתָה בְּאִמְנָה אֶתוֹ: (כא) בַּיָּמִים הָהֵם וּמַרְדֳּכָי
 יֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ קָצַף בְּגִתָּן וַתִּרְשׁ שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי
 הַסֵּף וַיִּבְקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרֹשׁ: (כב) וַיִּוָּדַע הַדָּבָר לְמַרְדֳּכָי
 וַיִּגֵּד לְאֶסְתֵּר הַמְּלָכָה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מַרְדֳּכָי:
 (כג) וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי
 הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ג'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְאֲמָרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ג

(א) אֶפְרָתָי תְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה גִּדְּל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ אֶת הַמֶּן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנָנִי וַיִּנְשְׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם אֶת כְּסָאוֹ מֵעַל כָּל הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אִתּוֹ: (ב) וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כְּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהַמֶּן כִּי בֶן צָנָה לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמֶרְדֵּכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: (ג) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמֶרְדֵּכִי מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ: (ד) וַיְהִי כַּאֲמָרָם (כְּאֲמָרָם)

י. זוהר ויקרא (פרשת קדושים - דף פ"ב ע"א):

ישראל הוטאים בשביל תערכת רע

אמר לו המנורה הקדושה, מי גרם שלא יעשה את צווי, הואיל ובנו הוא? אמר הרועה הנאמן, ודאי תערכת של רע, וסוד זה גרם לישראל לחטא לאביהם שבשמים. וסוד זה - (תהלים קו) ויתערבו בגוים. וזה גרם הרג לישראל, והחריב את בית המקדש. ומשום זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא - (דברים לב) ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר.

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא יעביד צווייה, הואיל ובריה הוא. אמר רעיא מהימנא, ודאי תערוכת דרע, ורזא דא גרם לישראל, למחטי גבי אבוהון דבשמיא. ורזא דא, (תהלים קו) ויתערבו בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחריב בי מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא (דברים לב) יי' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר.

ישראל יורש המלכות על ידי שעושה מצות המלך

שישראל הם מעץ החיים, עבד טוב ועבד רע. מצד של מטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרבו. עבד רע - סמא"ל. מי שהוא מעץ החיים, הוא בן העולם הבא, בן מצד של בן י"ה, בינה. ויורש את המלכות שהיא ה'. ואיך יורש אותה? אם עושה את הצווי של אבא ואמא, משום שהיא

דישראל אינון מאילנא דחיי, עבד טוב ועבד רע, מסטרא דמטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרביה. עבד רע סמא"ל. מאן דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם הבא, בן מסטרא דבן י"ה, בינה. וירית מלכותא דאיהי ה'. ואיך ירית לה. אי עביד צווייה דאבא ואימא, בגין דאיהו

מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. היא מצוה, וצוויי של המלך על עשה ולא תעשה.

זוהר במדבר (פרשת שלח ל' - דף קע"ה ע"ב):

השכינה מתברכת מהצדיק

רבי יצחק אמר, שבעה פריכין דאיהי שכינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכא משיטא אחרנין, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילן. והאי היא פתחא דכלהו.

כנרת נקראת על שמה

והיא חוטא חד, ורשימא בגוניה, וגוונא דילה נפיק, מחד נוניא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור הנה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנור דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כך, גונוני עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד פורסייא.

מצות המלך

והכא כתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) כי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין פחדא. והאי הוא כתרא ופתחא לכל שאר כתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער ליי. ועל דא כתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר כתרין. ועל דא

וכאן כתוב מצוה, כמו שנאמר (מלכים ביה) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. כי מצות המלך. ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרין כאחד, וזוהי זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה'. ועל זה כתוב וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכן הם מעידים עדות ולא

איננו סהדי סהדותא, ולא קיימי עומדים במקומם, משום שהיא מצות. בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

זוהר - תקוני הזוהר (הקדמת תקוני הזוהר - דף י ע"ב):

מסירות נפש

ועוד תקונא ו' והמשפילים יזירו (דניאל יב א) אליו אינון דידיעין רזא בפקודא תנינא במלת בראשי"ת, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמא מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו בחושבון אח"ד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראת, וזהו אהוב רבנו. מי שמוסר נפשו באחד, באהבת רבנו, ומשום זה ואהבת את ה' אלהי"ך, אפלו נוטל את נפשו. שאם חביבה עליו נפשו מגופו, לכך נאמר ובכל נפשו. ואם חביב עליו גופו מממונו, לכך נאמר ובכל לבבך. ואם חביב עליו ממון מגופו, לכך נאמר בכל מאדך. במה שחביב עליך, מסר אותה באהבת רבונך בעת צרה.

ועוד תקונא ו' והמשפילים יזירו (דניאל יב א) אליו אינון דידיעין רזא בפקודא תנינא במלת בראשי"ת, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמא מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו בחושבון אח"ד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראות, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה, ובגין דא ואהבת את יהו"ה אלהי"ך (דברים ו ה), אפילו נוטל את נפשו, דאם חביב עליה נפשיה מגופא לכך נאמר ובכל נפשו, ואם חביב עליה גופיה מממוניה לכך נאמר בכל לבבך, ואם חביב עליה ממוןא מגופא לכך נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור ליה ברחימוי דמארך בעת צרה.

הנסיון בגלות האחרון יהיה מסירות נפש

וזהו הנסיון שעתידים ישראל להתנסות בשבעים השנים של הגלות האחרונה, שעני חשוב פמות, וכאלו נוטלים נפשו, גוף ונפש וממון - כלם שקולים. במה שחביב עליו, מסר אותו באהבת רבנו, ובאותו זמן נקשר במלת אהב"ה שהיא בראשי"ת, וכאלו בו ברא עולם, ומי שלא מוסר נפשו או ממוןא באהבת רבנו

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני חשוב פמות, וכאלו נטלין נפשיה, גופא ונפשא וממוןא כלהו שקולין, במה דחביב עליה מסור ליה ברחימוי דמאריה, ובהווא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשי"ת, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או

בשעת השמד, כאלו החזיר עולם לתהו ובהו, ומי שמוסר נפשו וגופו וממונו בשעת השמד באהבת רבונו, זהו שנקרא אהוב רבונו ודאי, ובאותו עולם אין למעלה ממנו, ומשום זה הפתוב סמך לו והארץ היתה תהו ובהו.

ממוניה ברחימו דמאריה בשעת השמד, כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימו דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי, ובההוא עלמא לית לעילא מיניה. ובגין דא קרא סמך ליה והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב).

השכינה היא בנין עולם

ואהבת יהו"ה היא המלכות שכלולה מכל הספירות, והיא מצות הקדוש ברוך הוא בכל תרי"ג מצוות, ובגללה נאמר מדוע אתה עובר את מצות המלך, והיא בנין עולם. השפחה הרעה היא חרבן עולם, ומשום זה נאמר בה והארץ היתה תהו ובהו, והיא רצועה ביד הקדוש ברוך הוא להלקות בה הרשעים.

ואהבת יהו"ה איהי מלכות, כלילא מכל ספירן, ואיהי פקודא דקודשא בריך הוא בכל תרי"ג פקודין, ובגינה אתמר (אסתר א ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך, ואיהי בנין עולם, שפחה בישא איהי חרבן עלמא, ובגין דא אתמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, ואיהי רצועה בידא דקודשא בריך הוא לאלקאה ביה חייביא.

האוהב ה' בכל שלושה הדברים הינו אהבה אמיתית

ומשום זה, מי שאוהב את הקדוש ברוך הוא מתוך נפשו או גופו או ממונו, שישמור אותו הקדוש ברוך הוא, הרי אהבתו תלויה באותה שנתן לו, ואינה עקר אהבתו, שזו לא אהבה, שאם נטל ממנו או גופו כופר בו. אינו עקר אהבה, עד שמוסר נפשו באהבת רבונו. ואם כל השלש שקולים לגביו, ימסר את כלם על קדשת שמו באהבה, וזהו עקר אהבה, שהיא אהבת יהו"ה מלכות, שהיא אהבת חסד, שיראה היא מצד הגבורה, ומחסד היא מלכות, אהבת יהו"ה, כמו שנאמר מגבורה היא יראת ה'.

ובגין דא מאן דרחים לקודשא בריך הוא מגו נפשיה או גופיה או ממוניה, דינטיר ליה קודשא בריך הוא, הא רחימו דיליה תלויה בההיא דיהיב ליה, ולא עקר רחימו, דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל ממנו או גופיה כפר ביה, לאו איהו עקר רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה, ואם כל תלת שקולין לגביה, ימסור לון פלהו על קדושת שמייה ברחימו, והאי איהו עקרא דרחימו, דאיהו אהבת יהו"ה מלכות, דאיהי אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה איהי, ומחסד איהי מלכות אהבת יהו"ה כמה דאתמר, מגבורה איהי יראת יי' .

אֵלָיו יוֹם וַיּוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּידוּ לְהֶמֶן לְרֹאוֹת הַיַּעֲמֹדוּ דְבָרֵי
 מְרֻדְכַי כִּי הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי: (ה) וַיֵּרָא הֶמֶן כִּי אֵין מְרֻדְכַי
 כֹּרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הֶמֶן חֲמָה: (ו) וַיְכַז בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד
 בְּמְרֻדְכַי לְבַדּוֹ כִּי הִגִּידוּ לוֹ אֵת עִם מְרֻדְכַי וַיִּבְקַשׁ הֶמֶן לְהַשְׁמִיד
 אֵת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְלָכוֹת אַחַשְׁוֵרוּשׁ עִם מְרֻדְכַי:
 (ז) בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא חֹדֶשׁ נִסָּן בְּשָׁנַת שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה לְמֶלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוֹרֵל לְפָנָיו הֶמֶן מִיּוֹם לְיוֹם וּמִחֹדֶשׁ
 לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר: (ח) וַיֹּאמֶר הֶמֶן לְמֶלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ יִשְׁנֹו עִם אֶחָד מִפּוּר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים כָּכֵל מְדִינֹוֹת
 מְלָכוּתֶךָ וּדְתִיחֶם שְׁנֹוֹת מְכָל עָם וְאֵת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֹשִׂים
 וְלְמֶלֶךְ אֵין שׁוּה לְהַנִּיחָם: (ט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִכְתֹּב לְאַבְדָּם
 וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּסֶף אֲשֶׁקוּל עַל יְדֵי עֲשֵׂי הַמֶּלְאָכָה לְהָבִיא
 אֶל גִּנּוּי הַמֶּלֶךְ: (י) וַיֹּסֶר הַמֶּלֶךְ אֵת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְהֶמֶן
 בֶּן הַמְּדָתָא הָאֲנָנִי צִרַר הַיְּהוּדִים: (יא) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֶמֶן הַכֶּסֶף
 נָתוּן לָךְ וְהָעַם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטוֹב בְּעֵינֶיךָ: (יב) וַיִּקְרָאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ
 בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּשָׁלוּשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ וַיִּכְתֹּב כָּכֵל אֲשֶׁר צִוָּה הֶמֶן
 אֶל אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפְּחוֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל
 שָׂרֵי עָם וְעַם מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם כְּלִשְׁוֹנֹו בְּשֵׁם

תורה מצד החסד ומצד הגבורה

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוניהו והתורה שהיא תרי"א - משניהם נתנה
 אתיהיב לישראל ודא עמודא לישראל, וזה עמוד האמצעי, מצדו
 דאמצעייתא, מסטריה אתקריאת מלכות תורת יהו"ה (תמימה),
 ויהיא מצוה שלו בכל תרי"ג מצוות שתלויים משמו, שהם שמי" עם י"ה -
 דאינון שמי" עם י"ה שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:
 ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:

הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁוּרֶשׁ נִכְתָּב וְנִחְתָּם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ: (יג) וְנִשְׁלַח סְפָרִים
בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהִשְׁמִיד לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוֹשָׁה עָשָׂר
לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר וְשִׁלְלָם לְבוֹז: (יד) פֶּתַשְׁגָּן הִכְתָּב
לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתֻדִים
לְיוֹם הַזֶּה: (טו) הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה
בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן יֵשְׁבוּ לְשִׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוֹשַׁן נְבוּכָה:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ד'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְאָמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ד'

(א) וַיִּקְרַע מַרְדֳּכָי אֶת בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שָׂק וַיֵּצֵא בִּתְנוּף הָעִיר וַיִּזְעַק וַעֲקָה גְדֻלָּה וּמָרָה: (ב) וַיָּבֹא עַד לְפָנֵי שַׁעַר הַמְּלָךְ כִּי אִין

יא. מרדכי היהודי מיחה שלא ישתתפו בסעודת אחשורוש

אמר ר' יצחק נפחא בעלילה גדולה בא המן על ישראל שנאמר ובמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן, אין העם האמור כאן אלא ישראל, אמר המן לאחשורש אלקיהם שונא זמה הוא, העמיד

עמד מרדכי ומיחה בידם.

ולבנה כך חגרו שקים ונתנו קולם בבכי, שנאמר "שמש וירח קדרו", שמים וארץ נתאבלו שנאמר "אלביש שמים קדרות", [עמד אליהן] ואמר יבטלו ישראל שיחזרו ממקום למקום ללמוד תורה ומשתעבדים על השבת ועל המילה ועל המצות, מיד רץ אליהו ז"ל בבהלה אל צדיקי עולם ואל נביאים הראשונים, ואמר להם שמים וארץ וכל צבא השמים בוכים במר נפש וכל העולם כולו אחזתו חיל כילודה ואתם יושבים ודוממים, אמרו לו מפני מה, אמר להם מפני שאכלו ושתו ממשחה אחשורש והושלמו ישראל לטבח ולמחות שמם מן העולם, אמר משה לאליהו כלום יש אדם כשר בדור, אמר לו יש אדם אחד בהם ומרדכי שמו.

הניחו דברי מרדכי והלכו לאותו משתה י"ח אלף ותקמ"ד, עמד השטן והשטין עליהם ואמר לפני הקב"ה רבש"ע עד מתי אתה תדבק באומה זו שהם מפרישים עצמם ממך, אבד אותם בזמן הזה, אמר לו ותורה מה תהא עליה, אמר ליה רבש"ע תסתפק בעליונים, אף הקב"ה השוה דעתו באותה שעה, אמר הקב"ה אומה זו שבשבילה רבות אנחותי בכל יום אשביתה מאנוש זכרם, מיד אמר הקב"ה הביאו לי אגרות ואכתוב עליהם כליה, מיד הלך השטן להביא מגילה, כשראתה התורה כך יצאת לפניו בבגדי אלמנות ונתנה קולה בבכי, ולקול בכייתה צעקו מה"ש, שנאמר הן אראלים צעקו חוצה, אם ישראל בטלים אנו למה צריכין בעולם, כיון ששמעו חמה

לְבוֹא אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ שָׂק: (ג) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה
מְקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ וּדְתוּ מִנֵּיעַ אֶבֶל גָּדוֹל לַיהוּדִים וְצוּם
וּבְכִי וּמִסָּפַד שָׂק וְאָפֵר יֵצַע לְרַבִּים: (ד) וּתְבוֹאִינָה (וּתְבוֹאֲנָה)
נְעוּרוֹת אֶסְתֵּר וּסְרִיסֶיהָ וַיִּגִּדּוּ לָהּ וַתִּתְחַלְחַל הַמֶּלֶכָה מְאֹד
וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת מְרֹדְכָי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעָלָיו וְלֹא
קָבַל: (ה) וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתֵּךְ מִסְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעֵמִיד
לְפָנֶיהָ וַתִּצְוֶהוּ עַל מְרֹדְכָי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה: (ו) וַיֵּצֵא
הַתֵּךְ אֶל מְרֹדְכָי אֶל רְחוֹב הָעִיר אֲשֶׁר לְפָנֵי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ:
(ז) וַיִּגַּד לוֹ מְרֹדְכָי אֵת כֹּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת פְּרִשְׁת׃ הַכֶּסֶף
אֲשֶׁר אָמַר הַמֶּן לְשָׂקוֹל עַל גְּזוּי הַמֶּלֶךְ בִּיהוּדִים (בִּיהוּדִים)
לְאַבְדָּם: (ח) וְאֵת פֶּתֶשֶׁן כְּתָב הַדָּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהַשְׁמִידם
נָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת אֶת אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצִוּוֹת עָלֶיהָ לְבוֹא
אֶל הַמֶּלֶךְ לְהַתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל עֲמָה: (ט) וַיָּבוֹא
הַתֵּךְ וַיִּגַּד לְאֶסְתֵּר אֵת דְּבָרֵי מְרֹדְכָי: (י) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר
לְהַתֵּךְ וַתִּצְוֶהוּ אֶל מְרֹדְכָי: (יא) כֹּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינוֹת
הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כֹּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ

הערת המעתיק) י"ל דנקרא אדם כשר מפני שמיחה כדאי' בגמרא ע"ז (דף ד.) שצדיק גמור שאינו מוחה הוי כצדיק שאינו גמור. והסנהדרין היו שם ולא מיחו, ומרדכי מיחה ע"כ נקרא רק הוא אדם כשר צדיק גמור שלא נתפס בעוונם].
אמר לו הודיעו שיעמוד הוא משם ואנחנו מכאן בתפלה ותחנונים, אמר לו רועה נאמן כבר כתבו אגרות של כליה על צאנך וכבר היא חתומה, מיד א"ל משה לאבות

העולם אם בטיט היא חתומה רחמים נשמעים, ואם בדם היא חתומה מה שהיה יהיה, מיד בא אליהו ז"ל אצל מרדכי והודיעו, ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, מה עשה מרדכי, קבץ את כל תינוקות של בית רבן ועינה אותם מלחם ומים והלבישם שקים והושיבם על אפר והיה צווח ובוכה עמהם ביום ובלילה, והמן נתיעץ באוהביו. (ילקוט מגילה עה"פ בלילה ההוא נרדה שנת המלך).

אֶל הַחֲצַר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהַמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר
 יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהָב^[יב] וְחָיָה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא

יב. זוהר ויקרא (פרשת תזריע - דף מ"ד ע"ב):

הַכְּנָסוֹ לְמִקְוָמְכֶם

רבי חייא ורבי אחא היו יושבים לילה אחד לפני רבי אבא. קמו בחצות הלילה לעסק בתורה. עד שיצאו החוצה, ראו כוכב אחד שהיה מפה שלש פעמים כוכב אחר ומסתיר אורו. בינתיים שמעו שני קולות בשני צדדים, קול אחד לצד צפון למעלה, וקול אחד למטה, והקול ההוא מכריז ואומר: הכנסו והתכנסו למקומכם, עכשו השתמרות של נקבה פתוחה, הקדוש ברוך הוא נכנס לטיל בגן להשתעשע עם הצדיקים שבגן. עבר אותו הקול ושכף.

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, חמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתיים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. והוא קלא אשר צותה עליו אסתר אכריז ואמר, עולו ואתכנישו לאתריינו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקייא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכף.

הַשְּׂכִינָה מִתִּיחַדָּת עִם הַמֶּלֶךְ עַל יְדֵי שִׁירָה

חזרו רבי אחא ורבי חייא. אמרו, הנה ודאי עת רצון, שהתעוררות של פנסת ישראל (זמן) היא להתחבר עם המלך הקדוש. אמר רבי אחא, ודאי לא (מתחברת) משפעת לה פנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא אלא מתוך שירה ומתוך השבח שלה אליו.

אהדרו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הא ודאי עדן רעותא, דאתערוותא דפנסת ישראל (עדן) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה פנסת ישראל בקודשא בריך הוא אלא מגו שירתא, מגו שבחא דילה לגביה.

בְּבִקְר מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד

עד שבא הבקר, ומושיט לה המלך חוט של חסד, וסוד הדבר כמו שאמרנו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ואל תאמר שלה לבדה מושיט המלך את זה, אלא לה,

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא דחסד, ורזא דמלה כמה דאמרנו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודהא אושיט לה מלכא דא,

אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוּשִׁים יוֹם: (יג) וַיֹּאמֶר מֶרְדֵּכָי לְהָשִׁיב אֶל אֶסְתֵּר
 אֶל תְּדַמֵּי בְנֵפִישׁךָ לְהַמְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְּהוּדִים: (יד) כִּי אִם
 הִחַרְשׁ תַּחֲרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת רוּחַ וְהִצְלָה יַעֲמוּד לַיְּהוּדִים מִמָּקוֹם
 אַחֵר וְאַתְּ וּבֵית אָבִיךָ תֵּאבְדוּ וְיָמֵי יוֹדֵעַ אִם לָעַת כָּזֹאת הִנְעִיף
 לַמַּלְכוּת: (טו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל מֶרְדֵּכָי: (טז) לֵךְ כְּנוּס אֶת
 כָּל הַיְּהוּדִים הַנִּמְצְאִים בְּשׁוֹשָׁן^[טז] וְצוּמוּ עָלַי וְאַל תֹּאכְלוּ וְאַל

אֶלֶּא לָהּ, וְלִכָּל אֵינוֹן דְּמִתְחַבְּרֵן בָּהּ. תָּא וְנִתְחַבֵּר יַחַד. יִשְׁבוּ.
 וְנִתְחַבֵּר כַּחֲדָא. יִתְבוּ.

הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין:

יג.

לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אִמּוֹ, שְׁנֹבְכֵינְצָר
 הִרְשַׁע אָכַל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב, כִּי יָדַע שֶׁרַק
 בִּכְחַשׁ שֶׁל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב בִּיחַד נִבְרָא הַכַּח
 לְהַחֲרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ רַח"ל, וְאוֹמֵר
 הַזֶּה הִ"ק כִּי הִשְׁלַחַן לְבַד נַעֲשֶׂה מִרְכָּבָה
 לְסִטְרָא אַחְרָא.

פֶּרֶשׁ הַחִיד"א זִי"ע כִּי "מְחַה אִמְח"ה"
 גִּימְטְרִיָּה "זֶה הָמֵן" (בְּסִפְרוֹ "חֲדָרֵי בְּטוֹן"),
 וְלִפִּי זֶה יֵשׁ לְרַמְזוֹ שֶׁהָמֵן רָצָה לְמַחֹת
 אֶת עַם יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַסַּעֲוָדָה שֶׁלוֹ
 שֶׁהָאָכִיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֶסְרוֹת,
 וְכִידּוּעַ דְּבָרֵי הַזֶּה הִ"ק בְּפֶרֶשׁת מִשְׁפָּטִים

איך יכולים לזכות להגאולה האמיתית? ומה מעכב את ביאת המשיח?

נוֹבַע הַשְּׁחָתָה כְּזוֹ אֶצֶל יְהוּדֵי? זֶה קוֹרָה מִכָּף
 שְׂאִין אוֹכְלִים בֶּשֶׂר, שֶׁהוּא מִטְמֵטֵם אֶת הַלֵּב,
 כְּפִי שֶׁהִרְמַב"ם כּוֹתֵב שֶׁהָאוֹכֵל נִהְיָה דָם,
 וְהָדָם זוֹרֵם לֵלֵב וּמִטְמֵטֵם אוֹתוֹ עַד שֶׁהוּא
 הוֹפֵךְ אוֹתוֹ ל"הָמֵן" יְהוּדֵי, כִּי הוּא אֹכֵל דְּבַר
 שִׁצִּיטִּיף לְבַלְתִּי אֲכַל מִמֶּנּוּ, ע"כ. וְזֶה
 הִיָּה עֲצַת הָמֵן לְהַכְשִׁילָם בְּמֵאֲכָלוֹת כְּדֵי
 שִׁיּוּכַל לְשַׁלוֹט עֲלֵיהֶם ח"ו, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה
 נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל שֶׁכָּל הַסַּעֲוָדוֹת הֵייתָה
 בֶּשֶׂר בַּחֲלָב וּגְבִינָה עִם בֶּשֶׂר (וְזֶהוּ פִתְּבַג
 הַמֶּלֶךְ, ב"ג רָאשֵׁי תַבּוֹת בִּשְׂר גְּבִינָה), כְּדֵי לְהִיּוֹת
 שְׁלַחְנוּ שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ רָמְזוֹ לְשְׁלַחַן שֶׁר הַטְּמֵא
 שֶׁל הַסִּטְרָא אַחְרָא, לְהַאֲחִיזוֹ לְמַעֲלָה בְּסוּד

אִמְרוּ חַז"ל בְּמִסְכַּת חֲלִין (דף קלט ב'): מִשֶּׁה
 מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאֲמַר: "בְּשֶׁגֶם הוּא
 בֶּשֶׂר", הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנַאֲמַר: "הָמֵן
 הָעֵץ", - וּבִסְפָר אִמְרֵי שִׁי, הִבִּיא אֶת דְּבָרֵי
 חַז"ל הַשּׁוֹאֲלִים: הָמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין? הֵיכֵן
 מְרוּמְזוֹ בְּכָל הַתּוֹרָה הָעֵנִין שֶׁל הָמֵן? וְעַל כֵּן
 הִשְׁבִּיבוֹ שֶׁהוּא מְרוּמְזוֹ בְּפִסּוּק "הָמֵן הָעֵץ
 אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבַלְתִּי אֲכַל מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ".
 וְשׂוֹאֵל: מַה הַשִּׁיכוֹת שֶׁל הַפִּסּוּק בְּפֶרֶשׁת
 בְּרֵאשִׁית לְעִנְיֵן שֶׁל הָמֵן? - וּמִבְּאֵר: רוֹאִים
 לְפַעְמִים אֵיךְ שִׁיְהוּדֵי מֵאֲבֵד אֶת צֵלָם
 הָאֵלוֹקוֹת שֶׁלוֹ, הוּא נִהְיָה מוֹשְׁחָת עַד כְּדֵי
 כֵּן שֶׁהוּא מוֹכֵן לְהַכְחִיד אֶת אָחִיו, וּמֵהֵיכֵן

שלאכול אוכל שאינו פשר גורם לרעה
הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המן
אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני
ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה
לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות
(מגלה י"ב).

לך בנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים

מִרְדְּכַי הַיְהוּדִי כִּי בְּזָכוֹתוֹ הַיְהוּדִים נִצְלוּ
מִגְזִירָתוֹ שֶׁל הַמֶּן, שֶׁהוּא נֹזֵהר וְהַזְהִיר
שִׁיְהוּדִים לֹא יִכְשְׁלוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְלִזְהָ
הוּא יֵשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְשִׁמּוֹר שְׂאִסְתֵּר לֹא
תֹאכַל אֶכֶל שְׂאִינוּ כֶּשֶׁר. וְאָמְרוּ חֲז"ל
שְׂאִכְלָה רַק זְרַעוֹנִים, כְּדִי לְהַזְהֵר בְּמֵאֲכָלוֹת.
וְרַק בְּזָכוֹת זֶה שֶׁשְׁמְרוּ מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת -
נִיִּצְלוּ הַיְהוּדִים, וְלִכֵּן קָרָאוּ לָהֶם "יְהוּדִי",
שְׂשׁוּם אוֹכֵל שְׂאִינוּ כֶּשֶׁר לֹא נִכְנָס לְפִיהֶם.

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

רְחֻמְנָא לִיִּצְלֵן לְרִשׁוֹת הַטּוֹמְאָה עַכ"ל,
וְהַכּוֹנֵה לְכָךְ הִיא שְׁכַל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת
שֶׁלוּ מוֹפְנִים לְסִטְרָא אַחְרָא כְּפִי שְׁכַתּוֹב עַל
כֶּךְ בְּאַרְיִכוֹת בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים.

הַגְּאוֹן הַקְּדוּשׁ רַבִּי הַלֵּל קְאֵלֵאמֵייעַר זִי"ע
מְבִיא בְּסִפְרוֹ עֵת לְעִשׂוֹת (ח"א שְׂאֵלָה צַב
מַעֲרַכַת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת) הַעֲבִירָה שֶׁל
הַמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת חֲמוֹר מְאוֹד, חוּץ מִזֶּה
שְׁעוֹבְרִים עַל לֹא תַעֲשֶׂה בְּכָל כְּזִית, וְחִיִּיבִים
בְּמִלְקוֹת, וְהוּא נִקְרָא רִשְׁעָה, הוּא גַם גּוֹרֵם
לְעִצְמוֹ רָעָה גְדוֹלָה וְאֶסוֹן גְּדוֹל, כִּי גּוֹפוֹ
מְפוּטֵם בְּאִיסוֹר, כִּי הָאוֹכֵל שְׂאִינוּ נִקֵּי נוֹתֵן
לוֹ אֶת הַכֹּחַ, וּבִדְרֹךְ זֶה נִשְׁמָתוֹ מִסְתַּאֲבֵת. -
וְעִבְרִיהַ גּוֹרֶרֶת עֲבִירָה, וּמִמִּילָא אַחַר כֶּךְ
קָשָׁה לוֹ לְקַיֵּם אֶת מְצוּוֹת הַיְהוּדוֹת, וְזֶה
מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ אֶת הַדְּרֹךְ הָאֱמִיתִית לִירְאָה
וּלְאֵהוֹב אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְעַבְדוֹ בְּאֵמֶת

גְּדִי בְּחֵלֶב אֱמוּ, כְּמוֹ שֶׁפִּרֵּשׁ הַזּוֹהַר לְמַעְלָה
וְלִגְרָם אַחִיזָה לְחִיצוֹנִים וְלְהַחְרִיב אֶת בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, וְלִזְהָ מְכַרְחִים לְתַקֵּן אֶת עֲנִיָּן
הַמֵּאֲכָלוֹת כְּדִי לְזַכּוֹת לְבָנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
בְּב"א. [כְּמִבְאָר בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת
מִשְׁפָּטִים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מִכָּאן

לך בנוס את כל היהודים ואל

וְכָתוּב בְּב"ח (או"ח סי' תר"ע) וּז"ל, בְּפוּרִים
הִיתָה עֵיקַר הַגְּזִירָה לְפִי שְׁנֵהֵנוּ מִסְּעוּדָתוֹ, עַל
כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַרוֹג וּלְאַבֵּד אֶת הַגּוֹפִים
שְׁנֵהֵנוּ מֵאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שֶׁל אִיסוֹר וּשְׁמִחָה
וּמִשְׁתָּה שֶׁל אִיסוֹר, וְכִשְׁעִשׂוֹ תְּשׁוּבָה עֵינּוּ
נִפְשׁוֹתֵם כְּמוֹ שְׂאִמְרָה אֲסִתֵּר: "לֶךְ כְּנוּס אֶת
כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת
יָמִים". לְפִיכֶךְ קָבַעוּם לְמִשְׁתָּה יוֹם טוֹב
לְזַכּוֹר אֶת עֵיקַר הַנֶּס. וְלִכֵּן אֹמְרִים בְּרוּךְ

בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ כְּתוּב (וִיקְרָא מֵא:): זֶה שְׂאוֹכֵל
מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת דְּנִים אוֹתוֹ ל-120- שָׁנָה
כְּאֵדָם מְכַנְעֵר, כִּי הַקְּב"ה מְגַעִיל אוֹתוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. - עוֹד כְּתוּב שֶׁם
(מ.ב.) כֹּל זֶה שְׂאֵדָם סוֹבֵל בְּעוֹלָם הַבָּא כֹּל זֶה
בְּגִלָּל שֶׁהוּא לֹא הָיָה זְהִיר בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת
עַכ"ל, כִּי זֶה נוֹרָא בְּכִדִי לְהַעֲלוֹת עַל הַדַּעַת
אֶת חוֹמֵר הָאִיסוּרִים שֶׁל הַמֵּאֲכָלוֹת
הָאֲסוּרוֹת. - עוֹד כְּתוּב שֶׁם (מֵא:): שְׁעַל יְדֵי
אֲכִילַת הַמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת צִלוּ נִמְשָׁךְ
לְסִטְרָא אַחְרָא רְחֻמְנָא לִיִּצְלֵן וְהוּא הוֹפֵךְ
לְהִיּוֹת מְגַעִיל, וְשׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ טוֹמְאָה,
וְהוּא יוֹדֵעַ שְׂאִין לוֹ יוֹתֵר חֵלֶק בְּאֵלּוּקֵי
יִשְׂרָאֵל, וְאוֹי לָהֶם כִּי אֵף פַּעַם לֹא יִצְלִיחוּ
לְהַגִּיעַ לְחֵלְקוֹ שֶׁל הַקְּב"ה חֵס וְשְׁלוֹם. - עוֹד
כְּתוּב שֶׁם (מ.ב.) כֶּשֶׁהוּא אוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת
אֲסוּרוֹת הוּא יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנִכְנָס

ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברפכת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד,

וממילא לכם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצעקו להשם יתברך אז השם יתברך ישמע להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם ואמר השם יתברך - לא עמי אתם אתם אינכם שייכים לי עכ"ל.

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה

והדברים מבהילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר עמינו בעת מלחמת השואה, שבאותם הרפכות שהובילו את הבהמות הלא כשרים, להאכיל את כלל ישראל פגולים, כעבור עשרות שנים - הובילו בהם את אחינו בני ישראל, למחנה ההשמדה 'אשוויץ', ובאותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה כיתוב 'הובלת בהמות', וזה היה הכתוב מאותם שנים, (ואנו רואים כאן ממש מדה כנגד מדה) ה"י.

וכמה שלא היה לו מקום בבתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאיר בחיים ספרו את זה] וזהו מרומז כנגד עשרת אלפים שקלים ששקל המן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו כליה מאותו סיבה - שנהנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגלה (יב.): "מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע" ע"כ. - עוד ידוע מענין משפט נירנברג שבדיוק נשפטו ונתלו עשרה נאצים ימ"ש, והם כנגד עשרת בני המן והם בעצמם גם אמרו כן, (ובהמשך נדבר מזה בהרחבה).

כתוב בספר קב הישר (פרק קב): "בשר" בגימטריה מנין השנים שחיו האבות אברהם יצחק ויעקב ביחד עולה תק"ב בגימטריה בשר שהם בקדושה, כנגד הקלפה שכתוב בפסוק (שמות כב ל) ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, (ועין עץ חיים שער מ"ט פ"ו). - ומאידך גיסא "ארור המן" גימטריה 502-וכן "ברוך מרדכי", גימטריה 502 בגימטריה תק"ב, שהוא סך "בשר", הינו שעל ידי אכילת בשר אפשר לעלות לבחינה הנשגבה של "ברוך

הגאון הצדיק המקובל המיוחד שבדורנו פאר הדור והדרו הרב עובדיה יוסף שליט"א, ה' יאריך זמיו בטוב ובנעימים, אמר כי כל האנשים שניספו בשואה היו גלגולים, [עוד שמעתי משמו שהם היו מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו בעת רח"ל מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק) ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שפידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום ויום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, נכד כתוב באנציקלופדיה - החשבון בדיוק לפי בתי הגז,

תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם אֲנִי וְנַעֲרֹתַי אֲצוּם בֵּין וּבֵין
אָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא בָדַת וּבְאֲשֶׁר אֲבָדַתִּי אֲנָדַתִּי:
(יז) וַיַּעֲבֹר מֶרְדֵּכָי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְּתָה עָלָיו אֶסְתֵּר:

ומתבסמים ביין ביום הפורים, מגלים מי הוא האיש אשר זוכה לאכול מאכלות כשרים, ומי הוא שחלילה נכשל במאכלות אסורים ובפיגולים, בסוד "נכנס יין יצא סוד", כי לפעמים נראה על אדם מסוים שהוא נזהר ממאכלות אסורות ועל ידי ששתה יין הבאיש ריחו ונודע שהוא אינו נזהר ממאכלות אסורות ומגאל את נפשו בפיגולים. וזה הענין שחייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, והדברים נפלאים.

מרדכי, ואפשר חלילה לרדת לשאול תחתית - "ארור המן". ומפני זה אנו רואים היום שכל כך הרבה בחורים ואברכים יוצאים לתרבות רעה רח"ל, כמבואר באגרא דפרקא (אות קכ"א, ועוד, ע"ש). - באור הדברים שעל ידי אכילת בשר פשר ומֵהָדָר, זוכים לעלות מעלה מעלה, ולתקן את כל הנצוצות, בחינת "ברוך מרדכי", ואם חלילה אוכלים בשר טרפה מקלקלים הכל, עד שמגיעים לבחינת "ארור המן". - ועל ידי ששותים

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ה'

וְהוּא, זוהר לְפוּרִים (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפוּרִים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסֵּפֶרִי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ה'

(א) בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת לַיְיָ וַתַּעֲמֵד בַּחֲצַר

יד. זוהר - ספר במדבר (פרשת חקת - דף קפ"ג ע"ב):

נתלבשה אסתר ברוח הקדש

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ומשום זה כתובה בין הפתובים. ויהי ביום השלישי, שנחלש כח הגוף, והרי קים ברוח בלא גוף, אז - ותלבש אסתר מלכות. איזו מלכות? אם תאמר בלבוש כבוד וארגמן, הרי לא כף נקרא. אלא ותלבש אסתר מלכות, שהתלבשה במלכות עליונה קדושה, ודאי לבשה רוח הקדש.

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי (דף קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ובגין כף פתובה בין הפתובים. ויהי ביום השלישי, דאתחלש חילא דגופא, והא קיימא ברוחא בלא גופא, כדן ותלבש אסתר מלכות. מאי (קפ"ט ע"ב) מלכות. אי תימא בלבושי יקר וארגוונא, הא לאו הכי אקרי. אלא ותלבש אסתר מלכות, דאתלבשת במלכות עלאה קדישא, ודאי לבשה רוח הקדש.

כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש

מה הטעם זכתה להאי אתר. בגין דנטרא פומה דלא לחוואה מדי. הדא הוא דכתיב, (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוח דקודשא. וכל מאן דסטיר פומיה למלה בישא, הא ודאי ההוא מלה בישא עליה. (ס"א ואי לאו), ואי תימא הא נגעים, או צרעת, דמוקדן כחויא עליה, והא אוקמוה.

מה הטעם זכתה למקום זה? משום ששמרה פיה שלא להראות דבר. זהו שכתוב (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ולמדנו, כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש. וכל מי שסוטה פיו לדבר רע, הרי ודאי אתו דבר רע עליו. (ואם לא) הרי נגעים או צרעת ששורפים פנחש עליו, והרי פרשוהו.

בית המלך הפנימית^[ט] נכח בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: (ב) ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עמדת בחצר נשאה חן פעיניו ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: (ג) ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות וינתן לה: (ד) ותאמר אסתר אם על

טו. זוהר - ספר ויקרא (פרשת בהר דף ק"ט ע"א):

תפלה נכח בית המקדש

אמר רבי שמעון, והרי מצאנו חצרים שנאמר בו (אסתר ה) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל מקום המלך סתם, זה הקדוש ברוך הוא. ותעמוד, אין עמידה אלא תפלה. נכח בית המלך, נכח בית המקדש, שכל ישראל צריכים להתפלל תפלתם לשם ולהיות נכח בית המקדש. מי זו כאן חצר הפנימית? ודאי שנים הם חצרות בית ה'.

אמר רבי שמעון, והא אשכחנא חצרים דאתמר ביה (אסתר ה) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל אתר המלך סתם, דא קודשא בריך הוא. ותעמוד, אין עמידה, אלא צלותא. נכח בית המלך: נכח בית המקדש, דכל ישראל צריכין לצלואה צלותא דלהון לתמן, ולמהוי נכח בית המקדש. הכא מאן חצר הפנימית. ודאי תרין אינון חצרות בית יי'.

גאולה לרחוק ולקרוב

אמר לו המנורה הקדושה, שני חצרים, הם החיצוניים של הלב, והם שני אזנים של הלב. ושני בתים פנימיים, שני בתים הלב. ושנים הם הבתים הפנימיים, ושנים הם בתים חיצוניים. ובזמן שיהיה פרקו, תהיה גאלה לכלם, לאותם הקרובים ללב, שהיא השכינה, ולאלה הרחוקים שהתקרבו. זהו שכתוב (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. ופרשוה, לרחוק מעברה, ולקרוב ממצוה.

אמר ליה בוצינא קדישא, תרין חצרים, אינון חיצוניים דלבא, ואינון תרין אזנים דלבא. ותרין בתים פנימיים, תרין בתים דלבא. ותרין אינון בתי גונאי, ותרין אינון בתי בראי. ובזמנא דיהא פורקנא, גאולה תהא לבלהו לאינון קריבין ללבא, דאיהו שכנינתא, ולאלין רחיקין דאתקריבו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב, ואוקמוה לרחוק מעברה, ולקרוב ממצוה.

הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן הַיּוֹם אֶל הַמַּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ:
 (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִתְרוֹ אֶת הָמֵן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא
 הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֶל הַמַּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשִׂתָה אֶסְתֵּר: (ו) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְאַסְתֵּר בְּמַשְׁתָּה חַיִּין מָה שְּׂאֵלְתֶךָ וַיִּנָּתֵן לָךְ וַיְמַה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד חֲצִי
 הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי[10]: (ז) וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבְקִשְׁתִּי:

טז. זוהר - ספר שמות (פרשת תרומה - דף קנ"ח ע"ב):

אין התורה מתקימת אלא במי שממית עצמו עליה

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, עֲלֵה אֶתְמוֹר, (דברים
 ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה וְגו'. בַּה
 אֶזְהַרְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיתְתֶּךָ. בַּה
 בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבָּט וְשַׁבָּט. הָדָא
 הוּא דְכַתִּיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר
 בִּרְךָ מֹשֶׁה וְגו', וּבְגִין דָּא אֹוקְמוּהּ
 חֲבַרְיָא מְאֹרֵי מִתְנִיתִין, דְּכַתִּיב, (במדבר יט)
 זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, וְאָמְרוּ
 עֲלֵה מֵאֵי כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, אֶלֶּא אֵין
 הַתּוֹרָה מִתְקִימָת, אֶלֶּא בְּמִי שְׂמִמִּית
 עַצְמוֹ עֲלֵיהּ, וְלִית מִיתָה אֶלֶּא עוֹנִי, דְּעֵנִי
 חֲשׂוֹב כְּמֹת.

אָמַר מִתְקִימָת אֶלֶּא בְּמִי שְׂמִמִּית עַצְמוֹ עֲלֵיהּ
 (דברים
 ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה וְגו'. בַּה
 אֶזְהַרְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיתְתֶּךָ. בַּה
 בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבָּט וְשַׁבָּט. הָדָא
 הוּא דְכַתִּיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר
 בִּרְךָ מֹשֶׁה וְגו', וּבְגִין דָּא אֹוקְמוּהּ
 חֲבַרְיָא מְאֹרֵי מִתְנִיתִין, דְּכַתִּיב, (במדבר יט)
 זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, וְאָמְרוּ
 עֲלֵה מֵאֵי כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, אֶלֶּא אֵין
 הַתּוֹרָה מִתְקִימָת, אֶלֶּא בְּמִי שְׂמִמִּית
 עַצְמוֹ עֲלֵיהּ, וְלִית מִיתָה אֶלֶּא עוֹנִי, דְּעֵנִי
 חֲשׂוֹב כְּמֹת.

בינונים מחצית עמו לעולם הבא

דְּאִיהוּ קֶרְבֵּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד. מִסְטָרָא דְּעֵשִׂיר
 עוֹלָה וְדָאִי, דְּאֶסְתֵּלֶק עֲלֵיהּ. דְּכָל עֲתִירִין,
 כָּל טִיבוֹ דְּעַבְדִּין, כְּלֵהוּן (ס"א רובא דלהון)
 לְזַכָּאָה לְהוֹן לְעֵלְמָא דְּאֶתִי, וְתַמָּן אִיהִי
 תְּגָא עַל רִישֵׁיהוּ. בִּינוּנִי, דְּפִלַּח לְמוֹכְזִי
 בְּתַרִּין עֲלָמִין, אִיהוּ מַחְצִית הַשְּׁקֵל עֲמִיה
 בְּעֵלְמָא דְּאֶתִי, כְּגוֹן מַצָּה דְּאֶתְפְּלִיג,
 חֲצִיָּה תַּחַת הַמַּפָּה לְאַפִּיקוֹמֵן בְּתַר
 סְעוּדָה. וְחֲצִיָּה לְמַצָּה קִדְּם סְעוּדָה.

דְּאִיהוּ קֶרְבֵּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד. מִסְטָרָא דְּעֵשִׂיר
 עוֹלָה וְדָאִי, דְּאֶסְתֵּלֶק עֲלֵיהּ. דְּכָל עֲתִירִין,
 כָּל טִיבוֹ דְּעַבְדִּין, כְּלֵהוּן (ס"א רובא דלהון)
 לְזַכָּאָה לְהוֹן לְעֵלְמָא דְּאֶתִי, וְתַמָּן אִיהִי
 תְּגָא עַל רִישֵׁיהוּ. בִּינוּנִי, דְּפִלַּח לְמוֹכְזִי
 בְּתַרִּין עֲלָמִין, אִיהוּ מַחְצִית הַשְּׁקֵל עֲמִיה
 בְּעֵלְמָא דְּאֶתִי, כְּגוֹן מַצָּה דְּאֶתְפְּלִיג,
 חֲצִיָּה תַּחַת הַמַּפָּה לְאַפִּיקוֹמֵן בְּתַר
 סְעוּדָה. וְחֲצִיָּה לְמַצָּה קִדְּם סְעוּדָה.

סעודה. ומצד זה נאמר באסתר, (אסתר ה) מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש.

ומסוּטרא דא נאמר באסתר, (אסתר ה) מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש.

מי שמשפיל את עצמו בשביל שכינתו, הקדוש ברוך הוא יורד עליו

אבל מי שהוא עני, דממית גרמיה בגינה, כגונא דילך רעיא מהימנא, איהו קרבן יורד תחותך, ואמאי בגין דמאן דאשפיל גרמיה בגין שכינתיה, דקודשא בריך הוא איהו נחית עליה, והאי הוא דאמר דוד, (תהלים קלח) כי רם ה' ושפל יראה. והנביא אמר, (ישעיה נג) כי כה אמר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו וגו', ואת דכא ושפל רוח. שאף על גב שאני מרום וקדוש אשכון, בשביל אותו שנעשה דכא ושפל רוח בעבור שכינתי להעלותה משפלותה עטרה לראשו, אני ארד לדור עמו. ואחר שבעל השכינה יורד על האדם, היא יורדת מעל ראשו, ונותנת המקום של הראש לבעלה ויורדת לרגלי המלך. וסוד הדבר - (ישעיה

אבל מאן דאיהו עני, דממית גרמיה בגינה, כגונא דילך רעיא מהימנא, איהו קרבן יורד תחותך, ואמאי בגין דמאן דאשפיל גרמיה בגין שכינתיה, דקודשא בריך הוא איהו נחית עליה, והאי הוא דאמר דוד, (תהלים קלח) כי רם ה' ושפל יראה. והנביא אמר, (ישעיה נג) כי כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו וגו' ואת דכא ושפל רוח. דאף על גב דאנא מרום וקדוש אשכון, בגין ההוא דאתעביד דכא ושפל רוח בגין שכינתי, לסלקא לה משפלות דילה עטרא לרישיה, אנא נחית לדירא עמיה. ובתר דבעלה דשכינתא נחית על בר נש, איהי נחיתת מעל רישיה, וניהבת אתרא דרישא לבעלה, ונחיתת לרגלוי דמלכא. ורזא דמלה, (ישעיה ס) השמים כסאי והארץ הדום רגלי.

מיום שיורש אדם נשמה נקרא בן

שמיום שיורש אדם נשמה שכלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו, מאותה שעה נקרא בן. אמר תנא אחד, וכי מאותו יום שיורש אדם נשמה כלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו יקרא בן? מנין לנו? מהפסוק הזה שאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.

דמיומא דירית בר נש נשמתא, כלילא מקודשא בריך הוא ושכינתיה, מההיא שעתא (צ"א ע"א) אתקרי בן. אמר חד תנא, וכי מההוא יומא דירית בר נש נשמתא, כלילא מקודשא בריך הוא ושכינתיה, יתקרי בריה מנא לן. מהאי קרא דאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.

(ח) אִם מִצָּאתַי חַן בְּעֵינַי הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לָתֵת אֶת שְׂאֵלְתִי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בְּקִשְׁתִּי יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לָהֶם וּמִחֵר אֶעֱשֶׂה בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ: (ט) וַיֵּצֵא הָמֵן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב^[ט] וּכְרָאוֹת הָמֵן אֶת מַרְדֳּכָי בַּשַּׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם

לא קם כמשה

אמר לו המנורה הקדושה, רועה הנאמן, מאי היום ילדתיך. אלא בגינה אמר דוד ברוח קדשא, אני היום ילדתיך. הן עוד היום גדול, בההוא דאתמר ביה, (דברים לה) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אנת קימת בשכינתא ואהבת את יי אלהיך בכל לבבך, דהיינו גופא. ובכל נפשך, דהיינו נשמתא. דחמש שמיהן אית לה: נשמה. רוח. נפש. חיה. יחידה. ובכל מאדך, בכל ממונא דילך.

קודשא בריך הוא ושכינתיה לא יזוז מינה בכל אליו. אנת חשבת, דאפילו הוּוּוּ כל עלמין תחות רשותך, הוית יהיב לאקמא לשכינתא בקודשא בריך הוא, ולאמלכא ליה בשכינתיה על כל ממנו דאומין דעלמא, ולבתר לסלקא ליה ושכינתיה. בדיוקנא דילך פלילא מפל מדות טבין, בכל עלמין, ובמשריין עלאין ותתאין, ועל כל ישראל.

יז. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה - דף קפ"ה ע"א):

הודוי הוא החלק של הצד האחר

ורזא דא, הכי נמי קרבנא, דבעי לאודאָה על ההוא קרבנא, כל חובוי וחסאוי, למייהב חולקא למאן דאצטריו. קרבנא כלא לסטרא דא חולקא דקודשא, והסוד הזה, כך גם הקרבן - שצריך להודות על אותו הקרבן כל עונותיו וחסאיו, לתת חלק למי שצריך. כל הקרבן לזה הצד חלק הקדשה ורצון

וְלֹא זָע מִמֶּנּוּ וַיִּמְלֵא הַמֶּן עַל מַרְדֳּכָי חֲמָה: (י) וַיִּתְאַפֵּק הַמֶּן וַיָּבֹא אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא אֶת אֲהֲבָיו וְאֶת זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ: (יא) וַיִּסְפֹּר לָהֶם הַמֶּן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב כְּנִיּוֹ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ וְאֶת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּן אִפֹּה לֹא הִבִּיֵּאתָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ כִּי אִם אוֹתִי וְגַם לְמַחֵר אֲנִי קָרוֹא לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: (יג) וְכֹל זֶה אֵינְנוֹ שׁוֹהָ לִּי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (יד) וַתֹּאמֶר לוֹ זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וְכֹל אֲהֲבָיו יַעֲשׂוּ עִינָי¹¹ גְּבוּהָ

הַקִּדְשָׁה. וְלִצַּד הִזָּה אוֹתוֹ חֶלֶק שֶׁל אוֹתָם עוֹנוֹת וְחֲטָאִים שֶׁנִּתְּנוּ בְּהוֹדָאָה עַל אוֹתוֹ בְּשַׁר הַקֶּרֶבֶן, כְּפָתוּב (מְשָׁלִי כח) אִם רָעַב שֶׁנֶּאֱמַר הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו', כִּי גַחְלִים אֶתֶּה חֲתֵה וְגו'. וְסִימְנָף - (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שִׁיּוּדַע דָּרְכוֹ לְלַכֵּת בְּדַרְךְ אֶמֶת.

וְרַעוּתָא דְקוּדְשָׁא. וְלִסְטְרָא דָּא, הוּא חוּלְקָא דְאִינוּן חוּבִין, וְחֲטָאִין דְּאִתְיִיְהִיבוּ בְּהוֹדָאָה עַל הוּא בְּשַׁר דְּקֶרְבְּנָא. כְּמָה דְכַתִּיב, (מְשָׁלִי כח) אִם רָעַב שׁוֹנְאָף הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו'. כִּי גַחְלִים אֶתֶּה חוּתֵה וְגו', וְסִימְנָף (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. וְכֹאֶה אִיהוּ מֵאֵן דִּידַע אֶרְחִיהּ לְמַהֵף בְּאַרְחַ קְשׁוּט.

לְסִדְרֵי הַשְּׁבִיחַ בְּשִׁלְמוֹת

וְכֹל מִי שֶׁלֹּא יוֹדַע לְסִדְרֵי אֶת שְׁבִיחַ רְבוּנוֹ, טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא, מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיף תְּפִלָּה שֶׁהִיא שְׁלֵמָה לְמַעְלָה, (מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיף תְּפִלָּה) מִתּוֹף מִחֲשֻׁבָּה וְרִצּוֹן הַלֵּב וְקוֹל וְדַבְרֵי הַשְּׁפָתִים, לַעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת וְקִשְׁרֵי וְיִחּוּד לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁהוּא לְמַעְלָה. כְּמוֹ שִׁיּוּצֵאת שְׁלֵמוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה, כְּף דָּרְךְ מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְקִשְׁרֵי קִשְׁרֵי פְּרָאוּי.

וְכֹל מֵאֵן דְּלֹא יוֹדַע לְסִדְרֵי שְׁבִיחָא דְמֵאֶרֶיָה, טַב לִיה דְּלֹא אֲבָרִי. בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוּתָא דְאִיהוּ שְׁלֵמָא לְעִילָא. (בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוּתָא) מִגּוֹ מִחֲשֻׁבָּה, וְרַעוּתָא דְלִבָּא, וְקִלָּא, וְמִלָּה דְשִׁפּוּן. לְמַעַבְדַּד שְׁלִימוֹ וְקִשְׁרָא וְיִחּוּדָא לְעִילָא, כְּגוֹנוֹנָא דְאִיהוּ לְעִילָא. כְּגוֹנוֹנָא דְנִפְקָא שְׁלִימוֹ מִעִילָא לְתַתָּא, הִכִּי אֶצְטְרִיף מִתַּתָּא לְעִילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יְאוּת.

11. עֵרַךְ הַגִּימַטְרִיָּה שֶׁל "יַעֲשׂוּ עִיָּן גְּבוּהָ חֲמִשִּׁים אֵמָה" = 1006 - גִּימַטְרִיָּה - נוּ מָה אֲנִי אַעֲשֶׂה עִם נַחֲשׁ? גִּימַטְרִיָּה - סִימֵן טוֹב וּמוֹל טוֹב יֵהָא לְנוּ וּלְכֹל יִשְׂרָאֵל

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' ט"ז י"ז) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לְאֹמֶר מְכַל עֵץ הַגֵּן אָכַל תֹּאכֵל. וַיִּמְעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכֵל מִמֶּנּוּ כִּי בַיּוֹם אֲכַלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

ולמה דוקא חמשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בחמשים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב בזוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והגימטריה של "עץ גבוה חמשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בני רשעים.

הַצְדִּיק הַקְדוּשׁ בַּעַל דְּבָרֵי חַיִּים זִי"ע מְגַלֶּה לָנוּ סוּדוֹת נוֹרָאִים

וְתִשׁוּבוֹת "דְּבָרֵי חַיִּים" (יִוְרָה דְּעָה חֶלֶק א' סִימָן ז') שְׂאִין עֲבָרָה כְּמֵאֲכֹלֹת אֲסוּרוֹת שְׂמִטָּמְטֵם הַלֵּב הַיִּשְׂרָאֵלִי, וּבְעֻנּוּתֵינוּ

אמרו חז"ל, במדרש רבה (אסתר פרשה ט פסקה ב): שלהמן הרשע היו שלוש מאות שישים וחמש יועצים, כמניין ימות השנה, אך כל יועציו היו כקליפת השום, לפני עצותיה הרעות של זרש אשתו. אמרה זרש להמן בעלה: מרדכי מזרע היהודים הוא ולהורגו בדרך פשוטה, יהיה קשה לך ביותר ולכן, צריך אתה לבוא אליו בחכמה מרובה ביותר, ולחפש דרך שאף צדיק לא עמד בניסיון ובסכנת כליה כזו, משום שכל צדיק אשר עמד בסוג של סכנה וניסיון, התפלל ובכה להקב"ה ונושע ואז בנקל, מרדכי יתפלל ויזכיר את אותו צדיק שניצל מן הניסיון המסויים, ובזכותו אף הוא ניצל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעוורו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכננה, איך להכחיד את מרדכי ועמו כלל עם ישראל, ובסוף עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ - זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמן יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ.

צריך להבין למה דווקא "עץ"?

וְיָדוּעַ שְׁעַל יְדֵי הַשׁוֹחֲטִים הַקְּלִים שֶׁהֶאֱכִילוּ בְּשֵׁר פְּגוּל, יֵצְאוּ מִן הַדֵּת לְעֶרְךָ ג' וְחֻצֵי מִלְיָאן יְהוּדִים רח"ל, כְּמִבְּאֵר בְּשָׂאֹלֹת

הַרְבִּים רְאִינוּ דְעַל יְדֵי זֶה יֵצְאוּ מִן הַדָּת כְּמַה קְהֵלוֹת בְּאַרְץ לֹועִזׁ שְׂאָכְלוּ וְנִתְפָּטְמוּ בְּנִבְיִלוֹת וְטִרְפוֹת עַל יְדֵי הַשׁוֹבִי״ם הַקְּלָיִם, וְגִבְרוּ עֲלֵיהֶם דְּעוֹת זְרוֹת עַד שֶׁנֶּאֱבְדוּ מִן הַקְּהֵל (ע״י״ש דְּבָרָיו הַחוּצָבִים לְהַבּוֹת אֶשׁ), וְכֵן מוֹבָא בְּדָגְל מַחְנֶה אֶפְרַיִם״ (פֶּרֶשֶׁת עֵקֶב מִכְּתַב מִהֶרֶמְבֵּ״ם זצ״ל) שְׁשֶׁבַעִים אֶלֶף אִישׁ

כִּפְרוּ בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים בְּגִלְל שְׂאָכְלוּ וְנִתְפָּטְמוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עַד שֶׁיֵּצְאוּ מִהַדָּת וּבֵא עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ וְהִרְג אֶת כָּלֶם רַח״ל. וְיִדּוּע שְׂמַעְרַמַת הַסַּמ״ך מ״ם שְׁלֹא לְפִתּוֹת כָּל יָחִיד וְיָחִיד, רַק מִעֲמִיד שׁוֹחֲטִים וְרַבָּנִים בְּכָל מְקוֹם מִסְטַרְא דִּילִיָּה וְעַל יְדֵי זֶה הַכָּל בְּרַשְׁתּוֹ.

אֲכִילַת חֵלֶב מִבֵּיא אֶת הָאָדָם לְכַפֵּר בְּאַלְקֵי יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁרְאִינוּ אֲצֵל שְׁבִתֵי צְבִי יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ.

דוד..... עוד שמעתי מהחכם הכולל הרב אברהם יצחקי אב״ד ור״מ דספרדים בעיה״ק ירושלים תוב״ב, ששמע מרבו הגדול החכם הכולל מהור״ר משה גלאנטי אומר, מתחלה לא הייתי מבזה לשבתאי צבי ימח שמו וזכרו, אף על פי שלא הייתי מאמין בו, רק אחר שראיתי כתב יד של שבתאי צבי ימח שמו וזכרו שכתב לכאן לאחד שהיה מאמין בו, וחתם את עצמו אני הוי״ה אללקיכם שבתאי צבי, דהינו שכתב שם הקדוש ככתיבתו, אחר זה אני מחירים אותו בכל יום ויום.

וכך, בכל דור, ישנו המן וישנה זרש, אשר מחפשים הרס חדש ואחר, אשר לא היה קיים עד היום, להרוס את התורה, והקב״ה מחפש מי שיהיה הפנחס שיגלה את הסודות האלו מי הם אותו ה״המן וזרשׁ של הדור הזה, ובמה הם מזיקים את כל הכלל ישראל, אך אחרית דבר, מרדכי הבין תיכף את הסוד של הסעודה של אותו רשע ומה כוונתו בזה, להאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וכמו שכתוב בזה״ק פרשת משפטים בסעודה של נבוכדנצר הרשע שסעודתו הייתה בשר בחלב וידע שבאכילת בשר בחלב יש כוח להחריב את בית המקדש ח״ו ומפני זה רצה

ובנוסף לזה נביא גבית עדות מבית דין הגדול שבירושלים - איך ששבתאי צבי לקח מנין והאכיל אותם חלב הפליות שהיא אסור כרת ועשה על זה הבכרחה ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם מתיר אסורים, כמו שמוכא בספר תורת הקנאות לרבנו יעקב מעמדין זצ״ל והיא קבוצת מאמרים וכתבים נגד שבתאי צבי ומתי סודו, נדפס באמסטערדאם תקי״ב. ונדפס בדפוס צלום בירושלים תשל״א ע״י הוצאת מקור, וז״ל: טפס קפלת עדות בירושלים תוב״ב: במותב תלתא בי דינא כחדא הוינא, ואתא לקדמנא החכם הכולל מהור״ר משה חביב איש ספרדי והעיד בתורת עדות (בלשוננו), וז״ל בלה״ק: אני מעיד שמפרסם הדבר בין תלמידי חכמים בירושלים וחרון, ששבתאי צבי תר״ו קדם שהמיר דתו, האכיל חלב פליות לעשרה מישראל, גם צוה להם להקריב פסח בחוץ לארץ והאכילם כסדר אכילת פסח, גם עשה בכרחה על אכילת חלב בזו הנסחא, ברוך אתה ה' מתיר אסורים, וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה תשובה, גם שמעתי שבשנת תכ״ה גילה שבתאי צבי על עצמו שהוא משיח בן

האריות, עיין שם בהזוהר הקדוש באורך. ובזוה"ק (פ' פנחס) כתב דעניין הדבר שנדמה הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועי"ז מסתלק ממנו הצלם והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה. ולזה דניאל שנשמר מפת בג המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפ"ל שאומרים בתפילת עלינו לשבח כו', לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון, (כמבואר בזוה"ק שמ"א הוא כמו עובד ע"ז) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (ר"ת שומר דלתות ישראל) מתי יהי כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכ' ר"ה מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מ"א אינו יכול לומר אבינו אתה כו'.

ועי' בנועם אלימלך פ' ויגש עה"פ ואת יהודה כו', שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועי' נועם מגדים דף קט"ו סר צלם ודף שס"ב. ובזה יתורץ התוס' שבת יג: יב: ר"י קרא והטה עי' תוספות שמקשה ומת' דגנאי הוא לצדיק ולכ"ק מאי גנאי אפ"ל הגנאי שדווקא ע"י מאכל איסור נאבד הרוה"ק וצ"ב ואפ"ל עפ"י מש"כ בליקו"א דאם אכל מאכל איסור הוא קשר בג' קליפות הטמאים עי"ש.

והגימטריה של "יעשו עין גבוה חמשים אמה" = 1006 גם בגימטריה - "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל"

חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל, ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר.

שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ה) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשרים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוס' דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבילות וטריפות בעוה"ז יזכה לאכול ממנו הה"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:) אין חי' שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהזוהר הקדוש (וישב קצא.) מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפת בתג המלך (זוהר משפטים קכה:) דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר הי' בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כג) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב

שאם יזהרו במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת

חֲמֻשִׁים אָמָה וּבִבְקָר אָמַר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מָרְדֳּכָי עָלָיו וּבָא עִם
הַמֶּלֶךְ אֶל הַמְּשֻׁתָּה שָׁמַח וַיִּיטֵב הַדָּבָר לְפָנָי הָמָן וַיַּעַשׂ הָעֵץ:

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ו'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאָמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

(ז) וַיֹּאמֶר הָמֶן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (ח) יָבִיאוּ לְבוּשׁ מְלָכוּת אֲשֶׁר לְבַשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּם אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתָר מְלָכוּת בְּרֹאשׁוֹ: (ט) וְנָתַן הַלְבוּשׁ וְהַסּוּם עַל יַד אִישׁ מִשָּׂרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתָמִים וְהַלְבִּישׁוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהַרְבִּיבֵהוּ עַל הַסּוּם בְּרַחוּב הָעִיר וְקָרְאוּ לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (י) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהָמֶן מֵהָר קַח אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה כֵן לְמַרְדֵּכִי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֵל תִּפְּל דָּבָר מִכֹּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: (יא) וַיִּקַּח הָמֶן אֶת הַלְבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם וַיִּלְבַּשׁ אֶת מַרְדֵּכִי וַיַּרְבִּיבֵהוּ בְּרַחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (יב) וַיָּשָׁב מַרְדֵּכִי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן גִּדְּחַף אֶל בֵּיתוֹ אָבֵל וְחַפּוּי רֹאשׁוֹ: (יג) וַיִּסְפֹּר הָמֶן לְזָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וּלְכָל אֲהֻבָיו אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מוֹדַע הִיְהוּדִים מַרְדֵּכִי אֲשֶׁר הִחְלֹתָ לְנַפְּל לְפָנָיו לֹא תוּכַל לוֹ כִּי נָפוּל תִּפּוּל לְפָנָיו: (יד) עוֹדֶם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהִלּוּ לְהִבְיֵא אֶת הָמֶן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתָה אִסְתֵּר:

סֵפֶר
זוהר לְפִוְרִים הַשָּׁלֵם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ז'

והוא, זוהר לְפִוְרִים (חלק א'),
מספר זוהר לְפִוְרִים הַשָּׁלֵם,
בו לקטנו המאמרים מספרי
הזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ז

(א) וַיִּצְוֶה הַמֶּלֶךְ וְהַמָּן לְשַׂתּוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: (ב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בְּמִשְׁתֶּה הַיַּיִן מִה שְּׂאֵלְתְּךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִתְּנִי לָךְ וּמִה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂי: (ג) וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם מִצְּאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּתְּנִי לִי נִפְשִׁי בְּשֵׂאלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי: (ד) כִּי נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׂמִיד לְהָרוֹג

כ. זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רט"ו ע"ב):

צדיקים מפשימים לבושי החושך מהשכינה ומלבישים אותה בבגדים מאירים של סודות התורה

וּבְזִמְנָא דַּאתְחַרַב בֵּי מַקְדָּשָׁא, אִוְקְמוּהָ דְעֵבְדִים חֲפּוּ רֵאשִׁים, וְנִתְדַלְדְּלוּ אַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה. וְדַאי אַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה אַתְקֵרִיאֻ, עַל שֵׁם מְטְרוֹנִיתָא, דַּאתְמַר עֲלָהּ (מְשַׁלִּי לֵא) רַבּוּת בְּנוֹת עֲשׂוּ חֵיל וְאַתְּ עֲלִית עַל כְּלָנָה. אַבְּל אִי אֵית לִיה צְדִיק, דְּזִכּוּי וְעוֹבְדֵי לְאַנְהָרָא, בְּהוֹן מְטְרוֹנִיתָא, וְלִמְפֻשְׁט מְנַה לְבוּשֵׁי קְדְרוּתָא דְפֻשְׁטִין וְלִקְשָׁטָא לָהּ בְּלְבוּשֵׁין דְגּוֹנוּן נְהִירִין דְרִזִּין דְאֹרִייתָא, מַה כְּתִיב בֵּיה, וְרֵאִיתִיהָ לְזִכּוֹר בְּרִית עוֹלָם. וְרֵאִיתִיהָ, דְאֹרִייתָא, דְאֹר ר"ז אַתְקֵרִי, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (מְשַׁלִּי ו) כִּי נָר מִצְּוֹה תוֹרָה אֹר. וּבְאַלִּין רִזִּין אַתְמַר וְרֵאִיתִיהָ.

השכינה מבקשת תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי ובהווא זמנא סליק מניה רוגזא דבריה, ובאותו זמן עולה ממנו רגז בנו, (אסתר ז)

וְלֹא־אֵבֶד [כא] וְאֵלֹוּ לְעִבְדִּים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכָּרְנוּ הַחֲרָשְׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר

וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ בְּתַפְלַת הָעַמִּידָה לְפָנָיו, (שם ה) מַה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתְךָ. בְּאוֹתוֹ זְמַן שׁוֹאֵלֶת עַל גְּאֻלְתָּהּ וּבִנְיַה עֲמוּהָ, זְהוּ שְׂפָתוֹב (שם ז) תִּנְתֶּן לִי נַפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִּי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִּי. אָבֵל קִשְׁתְּךָ שְׁנֵרְאִית בְּעוֹלָם בְּגִלוֹת, שְׂעֵבֵד הוּא, לַפְעָמִים יוֹצֵא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי מִכְשָׁרִים מַעֲשִׂיהֶם, וְלַפְעָמִים לֹא נִמְצָא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי לֹא מִכְשָׁרִים מַעֲשִׂיהֶם.

(אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיֹּאמֶר לָהּ מִלְכָּא בְּצִלּוֹתָא דְעַמִּידָה קַמִּיהָ, (אסתר ה) מַה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֶּן לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתְךָ. בְּהוּא זְמַנָּא, שְׂאֵלְתָא עַל פּוּרְקָנָא דִּילָהּ, וּבִנְהָא עַמִּיהָ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (אסתר ז) תִּנְתֶּן לִי נַפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִּי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִּי. אָבֵל קִשְׁתְּךָ דְאַתְחַזִּיא בְּעֵלְמָא בְּגִלוֹתָא, דְעֵבֵדָא אִיהוּ, זְמַנִּין דְנַפִּיק בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנוֹי מִכְשָׁרִין עוֹבְדוּי, וְלְזַמְנִין לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנוֹי לֹא מִכְשָׁרִין עוֹבְדוּי (כאן חסר).

כא. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

ה' נכנס לגנת הביתן

וְלִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין מְנוּחָה עַד שְׁנַכְנַס לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים. וְהַסִּימֹן - כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. (אסתר ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֻמָּתוֹ מִמִּשְׁתַּה הֵינָן אֵל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לִית לִיה נִיחָא עַד דְעָאֵל לְגִנַּתָּא דְעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקַיָּא. וְסִימֹן (אסתר ז) כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֻמָּתוֹ מִמִּשְׁתַּה הֵינָן אֵל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

כל האילנות שאו שערים

בְּשַׁעָה שְׁנַכְנַס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַן עֵדֶן, אַז כָּל אוֹתָם עֲצֵי הַגֵּן וְכָל אוֹתָן נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָה שְׁנַשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שְׁבָאָרְץ חוֹזְרוֹת לְגוֹפֵן, אַז מַחְזִיקִים בָּהֶם כָּל אוֹתָם מְלֹאכִים, וְאוֹמְרִים (שם קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי ה'. וְלִמְדָנוּ שֶׁזֶה הַמַּחְנָה הַשְּׁלִישִׁי

בְּשַׁעָתָא דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עָאֵל בְּגִנַּתָּא דְעֵדֶן, כְּדִין כָּל אֵינוֹן אֵילָנִין דְגִנַּתָּא, וְכָל אֵינוֹן נְשָׁמַתִּין דְּצְדִיקַיָּא, פְּתַחִי וְאוֹמְרִי, (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שָׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָתָא דְנִשְׁמַתְהוֹן דְּצְדִיקַיָּא דִּי בְּאַרְעָא אֶהְדְּרוּ לְגוֹפִיָּהּ, כְּדִין אֶתְקִיפוּ בְּהוּ כָּל אֵינוֹן מְלֹאכִין, וְאוֹמְרִי (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי יי'. וְאוֹלִיפְנָא דְדָא

שׁוּה בְּנוֹק הַמֶּלֶךְ^[כב]: (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר

מִשְׁרַיָּא תְּלִיתָאָה קֵא אִמְרֵי דָא, בְּאַרְבַּע שְׁעֵתֵי בְּתַרְיִיתָא. שְׂאוּמֵר אֶת זֶה בְּאַרְבַּע הַשְּׁעוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת.

בְּרֵן יַחַד כְּכַבֵּי בִקֵּר

וְקֹאֲמֵרֵי שִׁירְתָּא, עַד דְּסָלִיק נְהוּרָא וְצַפְרָא, דְּכַדְיִן מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן כָּל אֵינּוֹן כְּכַבֵּיא וּמְזֻלֵי, וְכָל אֵינּוֹן מְלֹאכִין עֲלֵאִין, דֵּי שְׁלִטְנִיהוֹן בִּימָמָא, כְּלֵהוּ מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן, וְאִמְרֵי שִׁירְתָּא. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כְּכַבֵּי בִקֵּר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

כב. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה דף קפ"ה ע"א):

הוּא מְבַרְךְ הַשְּׁלַחַן, וְהַעוֹלָמוֹת כָּלֵם מִתְּבָרְכִים

דְּהָא פִּד עֲלָמָא דְאֵתֵי, עָאֵל לְהִיכְלָא דְעֲלָמָא תִּתְאָה, וְאַשְׁכַּח דְּחַדֵּי עֲלָמָא תִּתְאָה עִם בְּנוֵי בְּהִיא סְעוּדָתָא עֲלָאָה, כְּדִין אִיהוּ בְּרִיךְ פְּתוּרָא, וְעֲלָמִין כְּלֵהוּ מִתְּבָרְכִין, וְכָל חִידוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאֲנַפִּין אֲשִׁתְּכַחוּ תַּמָּן. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא טז) לִפְנֵי יְיָ תִּטְהַרוּ. (ק' ע"ב)

זוהי השמחה ההיא של המקטרג ההוא

כְּתִיב (ויקרא טז) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְיָ וְגוֹרֵל אֶחָד לְעִזְאֵזֶל. זוהי השמחה ההיא של המקטרג ההוא, כְּדִי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפִּיל עִמּוֹ גּוֹרֵל, וּמִזְמִין אוֹתוֹ, וְלֹא יוֹדַע שֶׁאֵשׁ דּוֹלֵק שָׁם עַל רֹאשׁוֹ וְעַל הָעַם שְׁלוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי כה) כִּי גִחְלִים אֶתְּהָ חוֹתָה עַל רֹאשׁוֹ.

לְבַסּוּף כְּאֲשֶׁר בָּא הַמֶּלֶךְ הַמְּלֻכָה מִבְּקִשְׁתָּ עֲלֶיהָ וְעַל בְּנֵיהָ.

וְסִימְנָךְ (אסתר ה) אֵף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר וְסִימְנָךְ - (אסתר ה) אֵף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר

המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר פד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלהא, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בחלק ההוא שנוטל, והולך לו. ובסוף, פאשר בא המלך העליון לבית המלכה, המלכה מבקשת עליה ועל בניה ועל עמה מן המלך.

בגלות מבקשת על בניה

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא בריך הוא למעבד עם אדום, ואתגזר הין זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המנות לנצח.

ואפילו בזמן שישראל בגלות ומתפללים תפלות בכל יום, היא עולה ביום זה לפני המלך העליון ומבקשת על בניה, ואז נגזרות כל אותן נקמות שעתידי הקדוש ברוך הוא לעשות עם אדום, ונגזר אף עתיד המקטרג הזה לעבר מן העולם, כמו שנאמר (ישעיה כה) בלע המנות לנצח.

בגלות השם העליון לא מתקיים בקיומו

וסימנך, בזמנא דגלותא (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שזה בגזק המלך. מאי בגזק המלך. כמה דאת אמר, (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. דהא שמא עלאה, לא אתקיים בקיומיה, ודא איהו בגזק המלך.

וסימנך - בזמן הגלות (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שזה בגזק המלך. מה זה בגזק המלך? כמו שנאמר (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. שהרי השם העליון לא מתקיים בקיומו, וזהו בגזק המלך.

ישראל יוצאים לחרות

וכדין והמן נבעת מלפני המלך והמלכה כדין, נהירו דאנפין, וכל חידו אשתכח, וישראל נפקי לחירו, בההוא יומא. כדין מההוא יומא ולהלאה, חירו וחדוה באתגליא, לשלטאה עליהו, כדין בעי למחדי עמהון, מכאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון,

ואז, והמן נבעת מלפני המלך והמלכה. אז אור הפנים וכל שמחה נמצאת, וישראל יוצאים לחרות ביום ההוא. ואז, מהיום ההוא ולהלאה, חרות ושמחה בגלוי לשלט עליהם, ואז צריך לשמח עמהם. מכאן ולהלאה, כמו שנתנו לו חלק להתרחק מהם, כך גם נותנים לשאר

הַמְלִכָּה מִי הוּא זֶה וְאִי זֶה הוּא אֲשֶׁר מְלָאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת בֵּין:
 (ו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הֶמֶן הֲרַע הַזֶּה וְהֶמֶן נִבְעַת מִלְּפָנַי
 הַמְּלֶכֶת וְהַמְּלֶכֶת: (ז) וְהַמְּלֶכֶת קָם בַּחֲמָתוֹ^[כג] מִמִּשְׁתֵּה תַיִן אֶל גִּנַּת
 הַבַּיִת וְהֶמֶן עָמַד לְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ מֵאֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה כִּי רָאָה כִּי
 כָּלְתָהּ אֵלָיו הֲרַעָה מֵאֵת הַמְּלֶכֶת: (ח) וְהַמְּלֶכֶת שָׁב מִגִּנַּת הַבַּיִת אֶל
 בַּיִת מִשְׁתֵּה תַיִן וְהֶמֶן נָפַל עַל הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר
 הַמְּלֶכֶת הֲגַם לְכַבּוֹשׁ אֶת הַמְּלִכָּה עִמִּי בַּבַּיִת הַדָּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמְּלֶכֶת
 וּפְנֵי הֶמֶן חָפוּ: (ט) וַיֹּאמֶר חֲרַבּוּנָה אַחַד מִן הַפָּרְסִים לְפָנַי הַמְּלֶכֶת
 גַּם הִנֵּה הָעֵץ אֲשֶׁר עָשָׂה הֶמֶן לְמַרְדְּכַי אֲשֶׁר דִּבֶּר טוֹב עַל הַמְּלֶכֶת
 עִמַּד בַּבַּיִת הֶמֶן גָּבַהַּ חֲמִשִּׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר הַמְּלֶכֶת תִּלְחֹוּ עִלְיוֹ:
 (י) וַיִּתְּלוּ אֶת הֶמֶן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הָכִין לְמַרְדְּכַי וַחֲמַת הַמְּלֶכֶת
 שָׁכְבָה^[כד]:

הכי נמי יהבין לשאר עמין, לאתפרשא העמים להתרחק מהם למטה. מנהון לתתא.

כג. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

כד. זוהר - ספר במדבר (פרשת נשא - דף קל"ג ע"א):

וַחֲמַת הַמְּלֶכֶת שָׁכְבָה

תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחות פומא, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא
 החזיק לעד אפו. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתח ואמר, (תהלים קמז) אשרי העם
 ששככה לו אשרי העם שיי אלהיו. אשרי העם ששככה לו. מהו ששככה לו. כמה דאת
 אמר (אסתר ז) וַחֲמַת הַמְּלֶכֶת שָׁכְבָה, שכיף מרוגזיה.

זוהר ספר במדבר פרשת קרח (דף קעט ע"א):

בכעס יש סם המות

מאן דכעיס, דאית ליה בכעס סם המות, מי שכוועס, שייש לו בפעס סם המות,
 דעליה אוקמוה מארי מתניתין, כל שעליו בארו בעלי המשנה, כל הכוועס
 הכוועס כאילו עובד עבודה זרה. בגין האחר בוער באדם, ובאותה בהמה שנותן
 דסטרוא אחרא אתוקדת בבר נש.

ובההיא בעירא דיהיב לכהנא אתפרש חרם מניה, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבא דליה קללה, פלולה מכל קללות שבמשנה תורה. וקודשא בריך הוא, בריך בכל אורייתא פלא, וכל ברכאן מימינא, דאחיד בה פהו. ובגין דא כל חרם צריך למיהב ליה לכהנא, דאיהו אכיל ליה בנורא, ושצי ליה מעלמא, ושכיר אשא משמאלא בימינא, דאיהו מיא, וביה (אסתר ז) וחמת המלך שכה.

זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רל"ד ע"א):

רעיא מהימנא

עומד מכסא דין ויושב על פסא רחמים

אמר הרועה הנאמן, המנורה הקדושה, כל מה שאמרת - נכון, אבל המלח הוא מים, והלב הוא אש, ושניהם הם רחמים ודין. זה פסא רחמים, וזה פסא דין. והקדוש ברוך הוא מלך, עומד מכסא דין, שהוא הלב, ויושב על פסא רחמים, שהוא המלח.

וכאשר החובות מתרבים על האיברים ועל העורקים של הלב, שהוא פסא של דין, נאמר בלב, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשתה היין, שהוא יינה של תורה. ובזמן שפנפי ראה נושבות על הלב, נאמר (אסתר ז) וחמת המלך שכה. שעל שתי פנפי ראה נאמר, (שמות כה) והיו הכרבים פורשי כנפים למעלה סכים בכנפיהם על הכפרת, זו הכפרת של הלב.

ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כל מה דאמרת שפיר, אבל מוחא איהו מים, לב איהו אש, ותרונניהו איהו רחמי ודינא, דא פסא רחמי, ודא פסא דינא. וקודשא בריך הוא מלך, עומד מכסא דין, דאיהו לב. ויושב על פסא רחמים, דאיהו מוחא.

וכד חובין מתרבין על אברים, ועל ערקין דלבא, דאיהו כרסיא דדינא. אתמר בלבא, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשתה היין, דאיהו יינא דאורייתא. ובזמנא דכנפי ראה נשבין על לבא, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם (אסתר ז) וחמת המלך שכה. דתרין פנפי ריאה, (שמות כח) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוכים בכנפיהם על הכפרת, דא כפורתא דלבא.

על ידי קול תורה וקריאת שמע שכה חמת המלך

ובמאי וחמת המלך שכה. בגין ובמה חמת המלך שכה? בגלל (שואשמע

את קול כנפיהם) (במדבר ז) וישמע את הקול - זה קול התורה, קול של קריאת שמע. וידבר אליו - בתפלות הפה, שעליו נאמר (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

ואתה הרוח שנושבת בכנפי הראה, היא מוציאה קול בקנה, שהוא קנה חכמה קנה בינה. ונאמר בה, (יחזקאל לו) כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח. שהן ארבע אותיות יהו"ה, וזוהי רוח שדופקת בכל עורקי הלב, שנאמר בהם (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

מדרגת משה ור' שמעון

אמר המנונה הקדושה, ודאי רועה נאמן, מדרגה שלך היא, שבה נאמר וחמת המלך שכה. (תהלים קמד) אשרי העם שפכה, בגימטריא משה. אמר לו, ברוך אתה המאור הקדוש, גר שדולק לפני המלך והמלכה. גר ה' - היא נשמה שלך.

דואשמע את קול כנפיהם (במדבר ז) וישמע את הקול, דא קול תורה, קול דקריאת שמע. וידבר אליו, בצלותא דפומא, דאיהו (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

והוא רוחא דנשיב בכנפי ריאה, איהו אפיק קלא בקנה, דאיהו קנה חכמה קנה בינה. ואתמר בה, (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח. דאינון ארבע אתוון ידו"ד, והאי איהו רוח דדפיק בכל ערקין דלפא, דאתמר בהון, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

אמר בוצינא קדישא, ודאי רעיא מהימנא, דרגא דילך איהי, דביה וחמת המלך שכה. (תהלים קמד) אשרי העם שפכה, בגימטריא משה. אמר ליה, בריך אנת בוצינא קדישא, בוצינא דדליק קמי מלכא ומטרוניתא. גר יי, איהי נשמה דילך.

זוהר - ספר דברים (פרשת שופטים - דף עד"ר ע"ב):

רעיא מהימנא (דף עד"ר ע"ב)

למנות שופטים

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר יי אלהיך נתן לך וגו' (דברים טז) במקצה זו למנות שופטים ושוטרים. ועוד, (תהלים עה) כי אלהים שפט. כי י' (מ', ממנו), יו"ד שחשבנו כ', אחר כן, כי אלהים שפט, זה ישפיל, ה"א ה"א, וזה ירים, זה ו' ו'.

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר יי אלהיך נתן לך וגו' (דברים טז). בפקודא דא, מני שופטים ושוטרים. ועוד (תהלים עה) כי אלהים שופט, כי י' (מ', מניה) יו"ד דחושבניה כ', כתר (בתר) הכא, כ' אלהים שופט, זה ישפיל ה"א ה"א (ה"ה), וזה ירים דא (ו"ו) ו' ו'.

ארבע מיתות

פקודא בתר דא, לדון בסייף. לדון בחנק, מקצה אחר זו - לדון בסייף, לדון בחנק,

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ח'

והוא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפָּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בו לְקִטְנוֹ הַמְּאֻמְרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ח'

(א) **וַיִּשְׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶת־שׁוֹרוּשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֵת בֵּית הַמָּן צֶרֶר הַיְּהוּדִים (הַיְּהוּדִים) וּמַרְדֵּכִי בֶן־לֵפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי הִגִּידָה אֶסְתֵּר מַה הוּא לָּהּ: (ב) וַיִּסֵּר הַמֶּלֶךְ אֵת טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הָעֵבִיר מֵהֶמְן וַיִּתְּנָהּ לְמַרְדֵּכִי וַתִּשֶׂם אֶסְתֵּר אֵת**

לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה. לְדוֹן בְּדִין שְׂרִיפָה. לְדוֹן בְּדִין בְּסִיף לְמָוֶן, לְסִמָּא"ל. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה לד) כִּי רוּתָהּ בְּשָׁמַיִם חֲרָבִי הִנֵּה עַל אָדָם תֵּרַד.

חֲרָב ה'

חֲרָב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, י' רִישָׁא דְחֲרָבָא. ו' גּוּפָא דְחֲרָבָא. ה"א ה"א, תְּרִין פִּיפִיּוֹת דִּילָהּ. צְדָק צְדָק תְּרַדוּף, חֲתָכִין תְּרִין דִּינִין, דִּינָא מִפִּי בֵּית דִּין דְּלַעֲיָלָא, וְדִינָא מִפִּי בֵּית דִּין דְּלַתְתָּא. וּמַהֲכָא אֲשַׁתְּמוּדְע, אִין אָדָם נוֹקְף אֲצַבְעוּ מְלַמְטָה עַד שְׁנַתָּן לוֹ רְשׁוּת מְלַמְעָלָה.

חֲרָב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא - י' רֵאשׁ הַחֲרָב, ו' גּוּף הַחֲרָב, ה"א ה"א שְׁתֵּי פִיפִיּוֹת שְׁלָה. צְדָק צְדָק תְּרַדוּף, חוֹתְכִים שְׁנֵי דִינִים, דִּין מִפִּי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה וְדִין מִפִּי בֵּית דִּין שֶׁל מַטָּה. וּמַכָּאן נוֹדְע, אִין אָדָם נוֹקְף אֲצַבְעוּ מְלַמְטָה עַד שְׁנַתָּת לוֹ רְשׁוּת מְלַמְעָלָה.

נִרְתִּיק הַחֲרָב

נִרְתִּיקָא דְחֲרָבָא אֲדִנִי. תְּמָן אֲשַׁתְּכַח דִּינָא. בְּקִרְיַת שְׁמַע יְדו"ה. חֲרָבָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עָלָה אֲתַמֵּר (תהלים קמט) רוּמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנִים וְחֲרָב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם. בְּצַדִּיק חֵי עֲלָמִין, כָּלִיל ח"י בְּרַכָּאן, דְּבִיָּה אֲדִנִי שְׁפַתִּי תִפְתָּח וּפִי, בִּיה עָאֵל חֲרָבָא

נִרְתִּיק שֶׁל הַחֲרָב - אֲדִנִי, שֶׁם נִמְצָא דִין. בְּקִרְיַת שְׁמַע - יְהו"ה. חֲרָב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עָלָה נֶאֱמָר (תהלים קמט) רוּמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנִים וְחֲרָב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם. בְּצַדִּיק חֵי הָעוֹלָמִים, כּוֹלֵל ח"י בְּרַכּוֹת, שָׁבוּ אֲדִנִי שְׁפַתִּי תִפְתָּח וּפִי, בּוֹ נִכְנָסֶת

מְרַדְּכִי עַל בֵּית הַמֶּזֶן: (ג) וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתִּפְּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּתְחַנֵּן לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת רַעַת הַמֶּזֶן הָאֲנֹנִי וְאֵת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים: (ד) וַיִּזְשַׁט הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֶת שְׂרָבֹט הַזָּהָב וַתִּקֶּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (ה) וַתֹּאמֶר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצָּאֵתִי חַן לִפְנָיו וְכֹאֵר הַדָּבָר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת הַסְּפָרִים מִחֲשַׁבְתַּת הַמֶּזֶן בֵּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנֹנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֵּי אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: (ו) כִּי אֵיכָכָה אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּרָעָה אֲשֶׁר יִמָּצֵא אֶת עַמִּי וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְרֵן מוֹלְדָתִי: (ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׂוּר־שׁ לְאֶסְתֵּר הַמְּלַכָּה וּלְמְרַדְּכִי הַיְהוּדִי הִנֵּה בֵּית הַמֶּזֶן נִתְּתִי לְאֶסְתֵּר וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלַח יָדוֹ בַּיְהוּדִיִּים (בַּיְהוּדִים): (ח) וְאַתֶּם בָּתְבוּ עַל הַיְהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וַחֲתִמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וַנְּחַתּוּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ: [כח] אִין לְהַשִּׁיב: (ט) וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ בְּעַת הַחַיָּא בַּחֲדָשׁ

בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, הַחֲרַב בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ וּמִתְחַבְרִין תְּרִין שְׂמֵהֶן יֵאֱהוּדוּנְהִי. שְׂכָכָה, וּמִתְחַבְרִים שְׁנֵי שְׂמוֹת - יֵאֱהוּדוּנְהִי.

כה. זוהר - תקוני זוהר (תקונא חמשין וקמשי - דף פט ע"א)

מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׂכוּתָבִים אֶת זְכוּת יִשְׂרָאֵל

וְעוֹד אָמַר הוּא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב וְעוֹד אָמַר הוּא אֱלֹהִי"ם הוּא (שְׂמוֹת לֵב טז), תְּרִין מְכַתֵּב אֱלֹהִי"ם הוּא, שְׁתֵּי יָדִים פּוֹתְבוֹת מִיְמִין וּמִשְׂמָאל, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלְּחוֹת, הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי, (בן י"ה הוּא וּדְאִי). כְּמָה מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׂכוּתָבִים אֶת זְכוּת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׂחוּתָם הַמֶּלֶךְ בִּידֵיהֶם שְׂחוּתָמִים אֶת זְכוּת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׂשׂוֹקְלִים וְעוֹד אָמַר הוּא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִי"ם הוּא (שְׂמוֹת לֵב טז), תְּרִין יָדִין כּוֹתְבוֹת מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלְּחוֹת עֲמוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא, (נ"א בן י"ה אִיהוּ וּדְאִי), כְּמָה מְלָאכִיא סְפָרִיא אִית לְעִילָא דְכְּתָבִין זְכוּן דְיִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיא דְחוּתָמָא דְמְלָכָא בִּידֵיהוֹן דְחַתְמִין זְכוּן דְיִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיא

הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֹדֶשׁ סִיוֵן בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּו וַיִּכְתַּב
 בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה מְרַדְכֵי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֶל הָאֲחֻשְׁדֶּרְפָּנִים
 וְהַפְּחוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מֵהֵדּוּ וְעַד כּוּשׁ שִׁבְעַ
 וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם
 כְּלָשְׁנוּ וְאֶל הַיְּהוּדִים כְּכַתְּבָם וְכְלָשׁוֹנָם: (י) וַיִּכְתַּב בְּשֵׁם
 הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁוֹרֶשׁ וַיַּחֲתֵם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד
 הַרְצִיִּים בְּפוּסִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֻשְׁתָּרְנִים בְּנֵי הַרְמָכִים:
 (יא) אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וְעִיר
 לְהַקְהֵל וְלַעֲמֹד עַל נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
 חַיִּל עִם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם טָף וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לְבוּז:
 (יב) בַּיּוֹם אַחֵר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁוֹרֶשׁ בְּשִׁלּוּשָׁה
 עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר: (יג) פְּתַשְׁגָּן
 הִכְתַּב לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים
 וְלַהֲיוֹת הַיְּהוּדִיִּים (הַיְּהוּדִים) עֲתוּדִים (עֲתִידִים) לַיּוֹם הַזֶּה
 לְהִנָּקֵם מֵאִיְבֵיהֶם: (יד) תְּרַצִּים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֻשְׁתָּרְנִים יֵצְאוּ
 מִבְּהָלִים וּרְחוּפִים בְּרַבֵּר הַמֶּלֶךְ וְהִדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשָׁן הַבִּירָה:

קלות וּחְמוּרוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, זֶהוּ שְׁכַתּוּב
 אֵינָה סוֹפֵר אֵינָה שׁוֹקֵל, וְכִשְׁהוּא חוֹתֵם
 בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא ו' (י), אֵין לְהַשִּׁיב.
 חוֹתֵם הוּא ו', חוֹתֵם אָמֵת, יָד כּוֹתֵב וַיָּד
 חוֹתֵם. ה' תַּחְתּוֹנָה כּוֹתְבָת, ה' עֲלִיוֹנָה
 חוֹתְמָת, שֶׁהֵם ה' אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יְמִין
 וְה' אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. ה' תַּחְתּוֹנָה
 כּוֹתְבָת בְּאוֹת ו', שֶׁהוּא קוֹלְמוֹס, קָנָה
 שֶׁל זְרוּעַ, ה' הָעֲלִיוֹנָה חוֹתְמָת בְּאוֹת י',
 שֶׁהוּא כַּף הַיָּד.

אֵינּוּ שְׁקֵלִין קֵלִין וְחֲמוּרִין דְּאוֹרֵייתָא,
 הָדָא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה לג יח) אֵינָה סוֹפֵר
 אֵינָה שׁוֹקֵל, וְכַד אִיהוּ חֲתִים בְּטַבַּעַת
 הַמֶּלֶךְ דְּאִיהוּ ו' (י"א) אֵין לְהַשִּׁיב, חוֹתֵם
 אִיהוּ ו' חוֹתֵם אָמֵת, יָד כּוֹתֵב וַיָּד חוֹתֵם
 ה' תַּתְּאָה כּוֹתֵב ה' עֲלָאָה חוֹתֵם, דְּאֵינּוּ
 ה' אֲצַבְעָאן דִּיד יְמִינָא וְה' אֲצַבְעָאן דִּיד
 שְׂמָאלָא, ה' תַּתְּאָה כּוֹתֵב בְּאֵת ו' דְּאִיהוּ
 קוֹלְמוֹס, קָנָה דְּזְרוּעָא ה' עֲלָאָה חוֹתֵם
 בְּאֵת י' דְּאִיהוּ כַּף הַיָּד.

כו. זוהר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ט ע"ב):

עדין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה כמקדם.

אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרף לאפקחא עיניו, בגין לאחזאה דעדין אודמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבדקדמין.

יעשה הגוף בריה חדשה

אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא נסתם ממונו כל מראה העולם הזה ולא נאבד ממונו הפל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם ההוא. עולם זה הוא בהפוך מאותו עולם שאנו בו, שבזמן תחית המתים אפלו פחוט השערה לא יהיה מפעשה העולם הזה, שהכל נאבד בהתחלה (הטל יבטל אותו וישים אותו) באותו הטל (בהתחלה), ויעבר ממונו כל זמנה, ואחר כך יעשה כחמץ זה, וממונו יעשה הגוף בריה חדשה, כך כאן.

האם היה כמו זה בעולם הזה

אמר לו רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

רוח הקדש

אמר לו, דבר זה שאלו לפני ראש הישיבה, שני עלמים שהתלבשו בינינו אחר שסבלו צער על חטא שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני ראש הישיבה, והוא אמר שזה היה כך בעולם הזה. מנין

לנו? שְׁכָתוּב (אסתר ה) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, הַתִּלְבָּשָׁה בְּאוֹתָהּ דְמוּת שֶׁל הָעוֹלָם הַהוּא. מַלְכוּת - זוֹ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהָרִי מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם נוֹשֶׁבֶת רוּחַ מֵאוֹתָהּ רוּחַ הָאֲוִיר שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם, וּבָהּ הַתִּלְבָּשָׁה אֶסְתֵּר.

נִשְׁמַת אַחֲשֵׁרוּשׁ פְּרָחָה מִגְדַּל הָאוּר

וּכְשֶׁנִּכְנְסָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ וַרְאָה אוֹתוֹ לְבוּשׁ שֶׁל אוּר, דְמוּתָהּ נִדְמָתָה לְמֶלֶךְ אֱלֹהִים, וּפְרָחָה מִמֶּנּוּ נִשְׁמַתוֹ לְפִי שְׁעָה. מְרַדְכִי גַם כֹּה, שְׁכָתוּב (שם ה) וּמְרַדְכִי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת. לְבוּשׁ מַלְכוּת וְדָאִי, דְמוּת שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם. וְעַל זֶה כְּתוּב (שם ט) כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְכִי עֲלֵיהֶם. פַּחַד מְרַדְכִי, וְלֹא פַחַד אַחֲשֵׁרוּשׁ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּמְהָ מְתוּקִים דְּבָרִים אֵלּוּ. אֲשֶׁרִי חֲלָקִי. וְהָרִי יִדְעָתִי שֶׁצְּדִיקִים (בזח) בְּאוֹתוֹ עוֹלָם מְתִלְבָּשִׁים בְּלְבוּשׁ שֶׁנִּקְרָא לְבוּשׁ מַלְכוּת, וְכֹה הוּא וְדָאִי.

עֲטַרַת שְׁשׂוּרָה עַל רֹאשֵׁי הַצְּדִיקִים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם

אָמַר לִיה, אֲוִירָא דְגַן עֵדֶן, נְשִׁיבוּ דְרוּחַ קוּדְשָׁא אֵינּוֹן, וּמְתִלְבָּשׁוּן בֵּיה צְדִיקֵינָא, כְּגוֹזְנָא דְהוּוּ בְּהַאי עֲלָמָא. וּלְבַתְרָ, רוּחַ קוּדְשָׁא שְׂרָאֵת, עַל רִישָׁא דְכָל חַד וְחַד. וְאַתְעֵטְר וְאַתְעֵבִידָא לִיה עֵטְרָא. וְכֹה הוּוּ לְמְרַדְכִי, דְכְּתִיב בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת, דִּיקְנָא דְהוּוּ עֲלָמָא. וּלְבַתְרָ וְעֵטְרַת זֶהָב גְּדוּלָה, דָּא עֵטְרַת, דְשְׂרִיאַת עַל רִישִׁיהוֹן צְדִיקֵינָא בְּהוּוּ עֲלָמָא. כִּד קִבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אוּרֵינָא, כְּגוֹזְנָא דָּא הוּוּ לְהוֹן. עַד דְחָבוּ, דְכְּתִיב בְּהוּ, (שמוות לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חוֹרֵב. אֲתַפְּשִׁטוּ מֵהוּוּ לְבוּשָׁא.

מִנְלָן. דְכְּתִיב, (אסתר ה) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, אֲתִלְבָּשֶׁת בְּהוּוּ דִּיקְנָא דְהוּוּ עֲלָמָא. מַלְכוּת: דָּא רוּחָא דְקוּדְשָׁא, דְהָא מַלְכוּת שְׁמִיָּא, נְשִׁיב רוּחָא, מֵהוּוּ רוּחָא דְאֲוִירָא דְהוּוּ עֲלָמָא, וְאַתְלְבָּשָׁא בֵּיה אֶסְתֵּר.

וְכִד עֲאֵלַת קָמִי מִלְכָּא אַחֲשֵׁרוּשׁ, וְחָמָא הוּוּ לְבוּשָׁא דְנְהוּרָא, דִּיקְנָאָה אֲדָמִי לְמֶלֶךְ אֱלֹהִים. פְּרָחָה מִנְיָה נִשְׁמַתָּא לְפּוּם שְׁעָתָא. מְרַדְכִי אוּף הַכִּי, דְכְּתִיב (אסתר ח) וּמְרַדְכִי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת. לְבוּשׁ מַלְכוּת, וְדָאִי, דִּיקְנָא דְהוּוּ עֲלָמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (אסתר ט) כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְכִי עֲלֵיהֶם. פַּחַד מְרַדְכִי, וְלֹא פַחַד אַחֲשֵׁרוּשׁ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּמְהָ מְתִיקוֹן אֵינּוֹן מַלְיוֹן, זַכָּאָה חוּלְקִי, וְהָא יִדְעָנָא דְצְדִיקֵינָא (ס"א בהאי) בְּהוּוּ עֲלָמָא, מְתִלְבָּשׁוּן בְּלְבוּשָׁא דְאֲקָרִי לְבוּשׁ מַלְכוּת, וְהַכִּי הוּוּ וְדָאִי.

אָמַר לִיה, אֲוִירָא דְגַן עֵדֶן, נְשִׁיבוּ דְרוּחַ קוּדְשָׁא אֵינּוֹן, וּמְתִלְבָּשׁוּן בֵּיה צְדִיקֵינָא, כְּגוֹזְנָא דְהוּוּ בְּהַאי עֲלָמָא. וּלְבַתְרָ, רוּחַ קוּדְשָׁא שְׂרָאֵת, עַל רִישָׁא דְכָל חַד וְחַד. וְאַתְעֵטְר וְאַתְעֵבִידָא לִיה עֵטְרָא. וְכֹה הוּוּ לְמְרַדְכִי, דְכְּתִיב בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת, דִּיקְנָא דְהוּוּ עֲלָמָא. וּלְבַתְרָ וְעֵטְרַת זֶהָב גְּדוּלָה, דָּא עֵטְרַת, דְשְׂרִיאַת עַל רִישִׁיהוֹן צְדִיקֵינָא בְּהוּוּ עֲלָמָא. כִּד קִבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אוּרֵינָא, כְּגוֹזְנָא דָּא הוּוּ לְהוֹן. עַד דְחָבוּ, דְכְּתִיב בְּהוּ, (שמוות לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חוֹרֵב. אֲתַפְּשִׁטוּ מֵהוּוּ לְבוּשָׁא.

(טו) וּמְרַדְּבֵי יֵצֵא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת [כ] תִּבְכְּתָה וְחֹדֶר
וְעִמָּרְתָה וְהֵב גְּדוּלָה וְתִכְרִיךְ בּוּיץ וְאַרְנָמָן וְהַעִיר שׁוֹשֵׁן צְהֵלָה
וְשִׁמְחָה [כא]: (טז) לִיהוּדִים הֵיְתָה אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשִׁשָּׁן וַיִּקְרָא [כב]:

כז. זוהר - ספר שמות (פרשת פקודי - דף ר"ג ע"א):

רְצִים כְּנָגֵד רְצִים אַחֲרֵים שְׂרָצִים לְהִרְעֵ

ובגין כך אקרי תא הרצים, אתר דאינון רצים רהטי, ואזחו לאגחא, ולנקמא נוקמין לקבל רצים אחרנין, דרהטי לאבאשא ולאתרעא מזליו, לשלטאה עליהו. ורזא דא, (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. רצים מסטרך דא, ורצים מסטרך דא, ובגינהון, (אסתר ח) והעיר שושן צהלה ושמחה, או (אסתר ג) נבוכה. אי מקדמי אליו דהכא, העיר שושן שמחה. ואי מקדמי אליו דסטרך אחרא, העיר שושן נבוכה.

כח. זוהר - תקוני הזוהר (תקונא תלתין ותלת - דף עז ע"א):

יִרְאֵת ה' הוּא בֵּין בְּטוֹב וּבֵין לְהַפְדֵּי חֲלִילָה

קם רבי שמעון ואמר אלעזר בני, יש מי שירא מהקדוש ברוך הוא כדי שיחיו את בניו ויגדל עשרו בעולם הזה, ואם חסר מזה, אינו ירא ממנו, זה לא שם לו את יראת יהו"ה לעקר, אבל מי שירא את הקדוש ברוך הוא בין בטוב בין בצרה, זהו מי ששם את יראת יהו"ה בו לעקר, ששלא דרגות הן של יראה, יש יראה בין בטוב בין בצרה, ויש יראה שירא את הקדוש ברוך הוא בטוב ולא בצרה, ויש יראה שלא שם אותה עליו לעקר, בין בטוב בין לצרה. צדיק גמור שם אותה

קם רבי שמעון ואמר אלעזר ברי, אית מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בגין דיחון בניו ויסגי עותריה בהאי עלמא, ואי חסר מהאי לא דחיל ליה, האי לא שוי ליה יראת יהו"ה לעקרא, אבל מאן דדחיל לקודשא בריך הוא בין בטיבו בין בעאקו, הא דא שוי יראת יהו"ה ביה לעקרא, דתלת דרגין אינון דיראה, אית יראה בין בטיבו בין בעאקו, ואית יראה דדחיל לקודשא בריך הוא בטיבו ולא בעאקו, ואית יראה דלא שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לעאקו, צדיק

עָלוּ לְעֶקֶר בֵּין לְטוֹב בֵּין לְדִין, הַבִּינוּנִי שֶׁם אוֹתָהּ עָלוּ לְטוֹב וְלֹא לְדִין, הִרְשָׁע הַגָּמוּר לֹא שֶׁם אוֹתָהּ עֶקֶר, לֹא בְטוֹב וְלֹא בְדִין.

גָּמוּר שׁוּי לָהּ עֲלִיהָ לְעֶקֶרָא בֵּין לְטִיבוּ בֵּין לְדִינָא, בִּינוּנִי שׁוּי לִיהָ עֲלִיהָ לְטִיבוּ וְלֹא לְדִינָא, רִשָׁע גָּמוּר לֹא שׁוּי לִיהָ עֶקֶרָא לֹא בְטִיבוּ וְלֹא בְדִינָא.

שְׂכִינָה נִקְרָאת יִרְאָה

וְלָמָּה הַשְׂכִּינָה נִקְרָאת יִרְאָה? שֶׁהִרִי הִיא נִטְלָה מִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. אֲלֹא כְּמוֹ שֶׁהָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי נוֹטֵל מִרְחָמִים וְדִין, שֶׁהֵם יָמִין וְשְׂמֹאל, כִּי הִיא נִטְלָת מִשְׁנֵיהֶם, מִצַּד הַשְּׂמֹאל זֶה נִקְרָאת יִרְאָה, פֶּחַד יִצְחָק, שֶׁמִּצַּד הַיָּמִין נִקְרָאת אֶהְבָּ"ה, וְזֶה הַמִּצְוָה הַשְּׂנֵיהָ שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וְאֶהְבַּת עוֹלָם אֶהְבְּתֶיךָ עַל כֵּן מִשְׁכַּתֶּיךָ חֶסֶד.

וּשְׂכִינְתָּא אֲמַאי אֶתְקִרִיאת יִרְאָה, דְּהָא הִיא מִסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא אֶתְנִטְלִית, אֲלֹא כְּמָה דְעֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא נְטִיל מִרְחָמֵי וְדִינָא דְאִינוּן יָמִינָא וְשְׂמֹאלָא, הִכִּי אִיהִי נְטִלָא מִתְרוּוִייהוּ, מִסְטָרָא דְשְׂמֹאלָא דָּא אֶתְקִרִיאת יִרְאָה פֶּחַד יִצְחָק, דְּמִסְטָרָא דִּימִינָא אֶהְבָּ"ה אֶתְקִרִי, וְדָא פְקוּדָא תְנִינָא דְאֶתְמַר בָּהּ (יִרְמִיָּה לֹא ב) וְאֶהְבַּת עוֹלָם אֶהְבְּתֶיךָ עַל כֵּן מִשְׁכַּתֶּיךָ חֶסֶד.

צְדִיקִים עוֹמְדִים לְפָנֵי הַשְׂכִּינָה כְּנֵר לְפָנֵי הָאֲבוּקָה

וּמִתְרִין סְטְרִין אֶלִין אֶתְקִרִי עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא אֹר וְנֵר, וּשְׂכִינְתָּא אֹרָה אֲבוּקָה, אֹרָה, לְיְהוּדִים הִיְתָה אֹרָה (אֶסְתֵּר ה טז), אֲבוּקָה הִכִּי אֹקְמוּוְהוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין דְּצְדִיקִים קְוִימִין קְמִי שְׂכִינְתָּא כְּנֵר לְפָנֵי הָאֲבוּקָה. מִסְטָרָא דִּימִינָא יְהו"ה, וּמִסְטָרָא דְשְׂמֹאלָא אֲדִנִי דְתַמָּן דִּין, וּבְגִין דָּא בְיוֹמָא קְדַמָּא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וּבְגִין דְחָמֵשׁ אֹר אִינוּן בְּיוֹמָא קְדַמָּא, וְאִינוּן ה' עֲלָאָה וּמִתְמָן נִהְרִין, י' בְּשְׂמֹאלָא וְדָא נֵר, וְדָא ה"י מִן אֱלֹהִים ה' לִימִינָא י' לְשְׂמֹאלָא, (ו' מל"א מִתְרוּוִייהוּ עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, בן י"ה, וְדָא אִיהוּ רִזָּא אֱלֹהִים מְלִ"א ה"י, דָּא כְתִיבַת קְדַמָּא. וְרִזָּא דְמִלָּה ה"א, אֱלֹהִים דָּא מְלִי"ה בְּהַפּוֹךְ אֲתוּן, וְדָא ה' זְעִירָא, דְאִיהִי מְלִיָּא מִתְלַת אֲתוּן,

וּמִצַּד שְׁנֵי הַצְּדָדִים הִלְלוּ נִקְרָא הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי אֹר וְנֵר, וְהַשְׂכִּינָה אֹרָה, אֲבוּקָה. אֹרָה - לְיְהוּדִים הִיְתָה אֹרָה, אֲבוּקָה - כִּי פִרְשׁוּוְהוּ בְעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׂצְדִיקִים עוֹמְדִים לְפָנֵי הַשְׂכִּינָה כְּנֵר לְפָנֵי הָאֲבוּקָה, מִצַּד הַיָּמִין יְהו"ה, וּמִצַּד הַשְּׂמֹאל אֲדִנִי, שֶׁשֵּׁם הַדִּין, וּמִשׁוּם זֶה בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, מִשׁוּם שֶׁחֲמִשָּׁה אֹר הֵם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן, וְהֵם ה' הַעֲלִיּוֹנָה, וּמִשָּׁם מְאִירִים, י' בְּשְׂמֹאל, וְזֶה נֵר, וְזֶה ה"י מִן אֱלֹהִים, ה' לְיָמִין י' לְשְׂמֹאל, (ו' מל"א מִשְׁנֵיהֶם הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, בן י"ה, וְזֶהוּ סוּד אֱלֹהִים מְלִ"א ה"י, זֶה כְּתוּבָה רֵאשׁוֹנָה. וְסוּד הַדְּבַר - ה"א, אֱלֹהִים זֶה מְלִי"ה בְּהַפּוֹךְ אֲתוּתוֹת, וְזֶה ה' זְעִירָא, שְׁהִיא מְלֵאָה מִשְׁלֹשׁ אֲתוּתוֹת, וְנַעֲשִׂית הַיּוֹ"ה, לְמַעַלָּה הוּא הַיּוֹ"ה, וְבָהּ מִתְחַלִּים

(יז) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ
 וְדָתוֹ מִנֵּיעַ שְׂמֵחָה וְשִׁשׁוֹן לַיהוּדִים מִשְׁתָּה וַיּוֹם מוֹזַב וְרַבִּים מֵעַמֵּי
 הָאָרֶץ מִתְיַהֲדִים בִּי נֶפֶל פֶּחַד הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם:

אותיות התורה ה"ו ואחר כך ט"י, ואנה נמצאת ה' אחרונה? אלא ד' היתה להיות ה', אלא מי גרם שפרח ממנה ו' שהוא הירך שלה, ' אלא נתנני שוממה כל היום דזה, זהו הוד שהוא הירך שלה, שהוא חזר דזה באלף החמישי, משום שפרח ממנה ירך, שעליו נאמר ותקע כף ירך יעקב, נודע שמימין מתחילה למנות האות ד' עד נצח, והוד הוא הירך, השלמות שלה, וזהו שנתן למשה, זהו שנאמר ונתן הוד למשה).

ואתעבידת היו"ה, לעילא איהו הוי"ה, ובה מתחילין אתוון דאורייתא ה"ו ולבתר ט"י, ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למהוי ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל היום דזה (איכה א יג), דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דזה באלף חמשה, בגין דפרח מניה ירך, דעליה אתמר (בראשית לב כג) ותקע כף ירך יעקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, הדא הוא דאתמר ונתן הוד למשה).

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק ט'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵים (חֵלֶק א'),
מִסְפֵּר זוהר לְפִנְיֵים הַשְּׁלֵם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְּאֲמָרִים מִסְפָּרֵי
הַזוהר בְּאֶרְצֵי וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ט'

(א) וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר חָדַשׁ הוּא חֹדֶשׁ אֶדְרָב בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אֹיְבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וּנְהַפּוּדָה הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם: (ב) נִקְהָלוּ הַיְהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֹׁרוּשׁ לְשַׁלַּח יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא עָמַד לְפָנֵיהֶם כִּי נָפַל פַּחַדָּם עַל כָּל הָעַמִּים: (ג) וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחִשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפַּחֲזֹת וְעֵשִׂי הַמֶּלְאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מִנְּשָׂאִים אֶת הַיְהוּדִים כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְּכֵי עֲלֵיהֶם: (ד) כִּי גָדוֹל מְרַדְּכֵי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלְךָ בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מְרַדְּכֵי הוֹלְךָ וְגָדוֹל: (ה) וַיָּבוּ הַיְהוּדִים בְּכָל אֹיְבֵיהֶם מִכַּת חֶרֶב וְהָרֵג וְאֶבְדָּן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם בְּרָצוֹנָם: (ו) וּבְשׁוֹשַׁן הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְהוּדִים וְאֶבְדַּח חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ: (ז) וְאֶת פֶּרֶשׁ נְדָתָא וְאֶת דִּלְפוֹן וְאֶת אֶסְפֶּתָא: (ח) וְאֶת פּוֹרְתָא וְאֶת אֶדְלָיָא וְאֶת אַרִידָתָא: (ט) וְאֶת פֶּרַמְשֶׁתָא וְאֶת אַרִיסֵי וְאֶת אַרְדֵי וְאֶת וַיִּזְתָּא: (י) עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בֶּן הַמְּדָתָא צִדְרַת הַיְהוּדִים הָרָגוּ וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יא) בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַחֲרוּגִים בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמֶּלְכָּה בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְהוּדִים וְאֶבְדַּח חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֶת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מָה עָשׂוּ וּמָה שָׂאֲלָתְךָ וַיִּנְתֵּן לָּהּ וּמָה בִקְשָׁתְךָ עוֹד וְתַעֲשִׂי: (יג) וְתֹאמַר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנְתֵּן גַּם מִחֵר לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת

הַיּוֹם וְאֵת עֶשְׂרֵת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ^[טז]: (יד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְהַעֲשׂוֹת כֵּן וַתִּנְתֵּן דָּת בְּשׂוֹשָׁן וְאֵת עֶשְׂרֵת בְּנֵי הַמֶּן תָּלוּ:
 (טו) וַיִּקְהְלוּ הַיְּהוּדִים (הַיְּהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבָּעָה
 עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וַיַּהֲרֹגוּ בְּשׂוֹשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְבֹזָה לֹא
 שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (טז) וַיִּשְׂאָר הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהְלוּ
 וְעָמְדוּ עַל נַפְשָׁם וְנוֹחַ מֵאִיְבִיהֶם וְהָרֹג בְּשִׁנְאֵיהֶם חֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים
 אָלֶף וּבְבֹזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יז) בַּיּוֹם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר
 וְנוֹחַ בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה:
 (יח) וְהַיְּהוּדִים (וְהַיְּהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן נִקְהְלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּוֹ
 וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וְנוֹחַ בְּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה
 וְשִׂמְחָה: (יט) עַל כֵּן הַיְּהוּדִים הַפְּרוּזִים (הַפְּרוּזִים) הַיֹּשְׁבִים בְּעָרֵי
 הַפְּרוּזוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר שִׂמְחָה וּמְשֻׁתָּה
 וְיוֹם טוֹב וּמְשֻׁלֹּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ: (כ) וַיִּכְתֹּב מְרֹדְכָי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת
 הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַקְּרוּבִים וְהַרְחֹקִים: (כא) לְקַיֵּם עֲלֵיהֶם לְהִיּוֹת
 עֲשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וְאֵת יוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ
 בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כב) בַּיָּמִים אֲשֶׁר נָחוּ בָהֶם הַיְּהוּדִים מֵאִיְבִיהֶם
 וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה וּמֵאֵכֶל לְיוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת
 אוֹתָם יְמֵי מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה וּמְשֻׁלֹּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנֹנֹת
 לְאֶבְיוֹנִים: (כג) וּקְבַל הַיְּהוּדִים אֶת אֲשֶׁר תִּחְלוּ לַעֲשׂוֹת וְאֵת אֲשֶׁר
 כָּתַב מְרֹדְכָי אֲלֵיהֶם: (כד) כִּי הָמֶן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנִי צִרַר כָּל
 הַיְּהוּדִים חָשֵׁב עַל הַיְּהוּדִים לְאַבְדָּם וְהַפִּיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לְהַטֵּם
 וּלְאַבְדָּם: (כה) וּבְנֵאָה לְפָנַי הַמֶּלֶךְ אָמַר עִם הַסֵּפֶר יָשׁוּב מִחֲשַׁבְתּוֹ

הָרָעָה אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים עַל רֹאשׁוֹ וְתָלוּ אֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל
הָעֵץ: (כו) עַל כֵּן קָרְאוּ לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל שֵׁם הַפּוּר עַל כֵּן
עַל כֵּן דְּבַרֵי הָאֲנָרֶת הַזֹּאת וּמָה רָאוּ עַל כָּכָה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם:
(כז) קִיָּמוּ וְקִבְּלוּ (וְקִבְּלוּ) הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זְרָעָם וְעַל כֵּל
הַנְּגֻזִים עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבֹר לְהִיּוֹת עֲשִׂים אֶת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה
כְּכַתְּבָם וְכּוּמָנָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כח) וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נּוֹפְרִים
וְנִעְשִׂים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר מְשַׁפְּחָה וּמְשַׁפְּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר
וְעִיר וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים וְזָכְרָם לֹא
יִסּוּף מִזְרָעָם: (כט) וְתִכְתֹּב אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה בַּת אַבְיָחַיִל וּמְרַדְכֵי
הַיְהוּדִי אֶת כָּל תְּקִיפָה לְקַיֵּם אֶת אֲנֶרֶת הַפּוּרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִית:
(ל) וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֶל שְׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה
מִלְּכוּת אַחַשְׁוֵרוּשׁ דְּבַרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת^[ט]: (לא) לְקַיֵּם אֶת יְמֵי
הַפְּרִים הָאֵלֶּה

ל. זוהר - ספר בראשית (פרשת בראשית - דף מו ע"א):

שְׁלוֹם וְאַמֶּת הִינּוּ מֵדַת תְּפָאֶרֶת

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ. אָמַר
לוֹ, הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מְלַמְעֵלָה וַיִּצְחָק
לְמַטָּה, אֵתָה תִּהְיֶה בְּאֲמֻצָּע וְתִכְלֹל
שְׁלִשְׁתָּם, שְׁפָתוֹב תִּתֵּן אֶמֶת לַיעֲקֹב. וּמֵאוּ
הָאֲמֻצָּע? הִינּוּ שְׁלוֹם, וְהָרִי פְתוּב תִּתֵּן
אֶמֶת לַיעֲקֹב? אֶמֶת וְשְׁלוֹם הֵם אֶחָד, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר ט) דְּבַרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת,
(ישעיה לט) כִּי יִהְיֶה שְׁלוֹם וְאַמֶּת בְּיָמָי,
וְהִינּוּ שְׁפָתוֹב (שם נח) וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת
יַעֲקֹב אֲבִיךָ. דְּהִינּוּ נַחֲלָה גְמוּרָה שִׁישׁ לוֹ

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ, אָמַר
לִי הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מְלַמְעֵלָה וַיִּצְחָק
לְמַטָּה, אֵתָה תִּהְיֶה בְּאֲמֻצָּע וְתִכְלֹל
שְׁלִשְׁתָּם דְּכַתִּיב תִּתֵּן אֶמֶת לַיעֲקֹב. וּמֵאוּ
הָאֲמֻצָּע, הִינּוּ שְׁלוֹם. וְהֵא כַתִּיב תִּתֵּן אֶמֶת
לַיעֲקֹב, אֶמֶת וְשְׁלוֹם חֵד הוּא. כְּמָה דָּאֵת
אָמַר (אסתר ט') דְּבַרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת (ישעיה
ט"ל) כִּי שְׁלוֹם וְאַמֶּת יִהְיֶה בְיָמָי וְהִינּוּ
דְּכַתִּיב (ישעיה נ"ח) וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב
אֲבִיךָ. דְּהִינּוּ נַחֲלָה גְמוּרָה דָּאִית לִי

החֶסֶד וְהַפְּחָד וְהָאֱמֶת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכֶן אָמַר (תהלים ק"ח) אֲבֹן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הַיְתֵה לְרֹאשׁ פִּינָה.

אֲבָרָהּ עֲמַד וְזָכָה אֶת הָעוֹלָם כָּלוּ

אֲבֹן מְאֹסוֹ - אֲבָרָהּ וַיִּצְחַק, שָׁבָנוּ אֶת הָעוֹלָם, הַיְתֵה עֵתָה לְרֹאשׁ פִּינָה. וְלָמָּה מְאֹסוֹ בָּהּ, וְהֵלֵא נֶאֱמַר (בראשית כו) עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרָהּ בְּקֹלִי וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרְתִּי מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי? מַה זֶה מִשְׁמֵרְתִּי? אֲמַר מִדַּת חֶסֶד: שְׁכַל יָמֵי הַיּוֹת אֲבָרָהּ בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרָהּ עֲמַד שָׁם בְּמִקּוֹמִי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרְתִּי - בְּמִדָּה זֹאת הַיְתֵה מְלֹאכְתִּי, שְׂאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כָּלוּ, וְאֶפְלוּ נִתְחַיְבוּ אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְלִבָּם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרָהּ, וְכָתוּב (שם כא) וַיִּטַּע אֶשֶׁל בְּבֵאֵר שְׁבַע. סֵדֶר לְחֻמוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְהִיא מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים? עֲבַדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ! וְהִיא דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ שְׂבִיִּים.

אֲבֹן מְאֹסוֹ אֲבָרָהּ וַיִּצְחַק שָׁבָנוּ אֶת הָעוֹלָם, הַיְתֵה עֵתָה לְרֹאשׁ פִּינָה. וְלָמָּה מְאֹסוֹ בָּהּ וְהֵלֵא נֶאֱמַר (בראשית כ"ו) עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרָהּ בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרְתִּי מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי. מֵאֵי מִשְׁמֵרְתִּי, אָמַר מִדַּת חֶסֶד. כָּל יָמֵי הַיּוֹת אֲבָרָהּ בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרָהּ עֲמַד שָׁם בְּמִקּוֹמִי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרְתִּי, בְּמִדָּה זֹאת הַיְתֵה מְלֹאכְתִּי שְׂאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כָּלוּ וְאֶפְלוּ נִתְחַיְבוּ, אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְלִבָּם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרָהּ וְכָתוּב (בראשית כ"א) וַיִּטַּע אֶשֶׁל בְּבֵאֵר שְׁבַע. סֵדֶר לְחֻמוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם וְהִיא מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם, לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים, עֲבַדוּ אֶת יי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. וְהִיא דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בָּאִים וְשְׂבִיִּים.

הַבֵּא לְטָהָר מִסִּיעִין

וּמִנְלֵן שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיא מְזַכֶּה? שְׁנֵאמַר (שם יח) הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרָהּ, וְאֲבָרָהּ הָיוּ יְהִי וְגו'. אֵלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׂבִיבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וַיִּזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לוֹמַר שְׁלֹא יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל? אֵלֵא זְכוּתוֹ הוּא אָמַר. מִכָּאן אָמְרוּ, בָּא לְטָהָר - מִסִּיעִין אוֹתוֹ. בָּא לְטָמֵא - פּוֹתְחִים לוֹ. מַה זֶה פּוֹתְחִים לוֹ? אוֹתָם הַפְּתוּחִים תְּמִיד.

וּמִנְלֵן שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיא מְזַכֶּה, שְׁנֵאמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרָהּ וְאֲבָרָהּ הִיא יְהִי וְגו'. אֵלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׂבִיבְקֵשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וַיִּזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לוֹמַר שְׁלֹא יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל. אֵלֵא זְכוּתוֹ קָאמַר. מִכָּאן אָמְרוּ בָּא לְטָהָר מִסִּיעִין אוֹתוֹ. בָּא לְטָמֵא פּוֹתְחִין לוֹ מֵאֵי פּוֹתְחִין לוֹ, אוֹתָן הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי

בְּזִמְנֵיהֶם כַּאֲשֶׁר קִיַּם עֲלֵיהֶם מִרְדְּכָי הַיְהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 וּכְאֲשֶׁר קִיַּמוּ עַל נַפְשָׁם וְעַל זֶרְעָם דְּבָרֵי הַצְּמוּת וְזַעֲקָתָם:
 (לב) וּמֵאֲמֹר אֶסְתֵּר קִיַּם דְּבָרֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר:

ותורותי, אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצָתִי בָּהּ
 אֲשַׁמֵּר מִצְוֹתֶיהָ. מֵאֵי תוֹרוֹתֵי, אֵלֶּה
 אֲפִילוּ הוֹרָאוֹת וּפְלֹפּוֹלִים שְׁמוּרִים
 לְמַעַלָּה, הוּא יִדְעַם וּפְלֹפֶל וְקִיָּמָם.
 מִצְוֹתֵי חֻקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי - אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא
 חִפְצָתִי בָּהּ, אֲשַׁמֵּר מִצְוֹתֶיהָ. מֵה זֶה
 תוֹרוֹתַי? אֵלֶּה אֲפִילוּ הוֹרָאוֹת וּפְלֹפּוֹלִים
 שְׁמוּרִים לְמַעַלָּה הוּא יִדְעַם וּפְלֹפֶל וְקִיָּמָם.

סֵפֶר
זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֶם
כֶּרֶךְ א'

מגילת אסתר פרק י'

וְהוּא, זוהר לְפִנְיֵי (חֵלֶק א'),
מִסֵּפֶר זוהר לְפִנְיֵי הַשָּׁלֶם,
בּוֹ לְקַטְנוֹ הַמְאָמְרִים מִסֵּפֶר
הַזוהר בְּאֶרְמִית וְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק י

(א) **וַיִּזְכֹּרְנוּ** הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרֶשׁ (אֲחַשְׁוֵרֶשׁ) מִסַּעַד הָאָרֶץ וְאֵי
 הַיָּם: (ב) וְכָל מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וְגִבּוֹרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלַּת
 מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ הַלֵּוֹא הֵם בְּתוֹבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים
 לְמַלְכֵי מֶדִי וּפְרָס:^[א] (ג) כִּי מַרְדֳּכָי הַיְהוּדִי מִשְׁנָה לְמֶלֶךְ
 אֲחַשְׁוֵרֶשׁ^[ב] וְגִדּוֹל לַיְהוּדִים וְרִצּוֹי לְרַב אֲחִיו דָּרֵשׁ טוֹב לְעַמּוֹ
 וְדָבַר שְׁלוֹם לְכָל זֶרְעוֹ:

לא. זוהר - ספר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ה ע"ב):

נחלק המלכות לשנים

ועל דא חדי משיח, וחדוי רב מתיבתא, דקא אתבשר בדא. ואמר רב מתיבתא, דהא דייק למשיח ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר, (דניאל ה) פריס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינן אתון דופרסין אשתמע ליה. והכא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותך חייבא, על ידי דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטל מלכוון סגיאין, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי, והוא ישלוט ויקטול סגיאין, וההוא משיחא, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עליונין. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.

ועל זה שמח המשיח ושמח ראש הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר ראש הישיבה, שהרי דיק למשיח ואמר, מנין היה לדניאל שאמר, (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה למדי ופרס? מאותן אותיות של ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל ממלכות רבות, וישלט על ארץ הקדש שנים עשר חדשים, וישלט ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך יפל, ויקבלו את המלכות קדושים עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס נשמע כאן.

לב. זוהר - תקוני הזהר (הקדמת תקוני הזהר - דף יד ע"ב):

משנה והלכה

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, כ"ה כ"ד של שחרית הם ארבעים ותשעה

פְּנִים, וַיֵּשׂ אַרְבָּעִים וַתִּשְׁעָה פְּנִים לְמִטָּה
מִצַּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַקָּטָן, שֶׁהוּא מִטְטְרוֹן,¹
וְהוּא אַרְבָּעִים וַתִּשְׁעָה פְּנִים. וּבְהֵם יִזְהִירוּ
בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה, שֶׁהִיא שְׁנֵי הַלְּכָה,
הַשְּׂפָחָה שְׁלוֹ, מִשּׁוּם פִּי מְרַדְכֵי הַיְּהוּדִי
מְשָׁנָה לְמֶלֶךְ, כְּמוֹ זֶה מְשָׁנָה - מְשָׁנָה
לְמֶלֶךְ, וּבִי יִזְהִירוּ בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה. כְּזֹהֵר
הַרְקִיעַ, זֹה הַלְּכָה, שֶׁהִיא קְבֻלָּה לְמֹשֶׁה
מִסִּינֵי, וְכִמְהָ עֲלָמוֹת יֵשׁ לָהּ, שֶׁהֵן הַלְּכוֹת
פְּסוּקוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵן וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר,
וְהִיא עוֹלָה עַל כָּלֵם. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וְאֵת
עֲלִית עַל פְּלָנָה, וְהִיא עִם כָּלֵם, כְּמוֹ
שֶׁבְּאֵרוֹהוּ הַלְּכָה כְּרַבִּים.

וְאִית מ"ט אַנְפִּין לְתַתָּא מִסְטְרָא
דִּישְׂרָאֵל זוּטָא דְאִיהוּ מִטְטְרוֹן,² וְאִיהוּ
מ"ט אַנְפִּין, וּבְהוֹן יִזְהִירוּ מְאִרֵי מְשָׁנָה,
דְאִיהִי תַנְיִנָא לְהַלְכָה שְׂפָחָה דִּילֵיהּ, בְּגִין
כִּי מְרַדְכֵי הַיְּהוּדִי מְשָׁנָה לְמֶלֶךְ (אסתר ו א),
כְּגוֹנָא דָא מְשָׁנָה, (דף יד ע"ב) מְשָׁנָה
לְמֶלֶךְ, וּבִיהּ יִזְהִירוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, כְּזֹהֵר
הַרְקִיעַ דָא הַלְּכָה, דְאִיהִי קְבֻלָּה לְמֹשֶׁה
מִסִּינֵי, וְכִמְהָ עוֹלִימָאן אִית לָהּ דְאִינוּן
הַלְּכוֹת פְּסוּקוֹת, דְאֵתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח)
וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר, וְאִיהִי סְלֵקָא עַל
כָּלָהּ, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (משלי לא כט) וְאֵת
עֲלִית עַל פְּלָנָה, וְאִיהִי עִם כָּלָהּ, כְּמָה
דְאִוקְמוּהוּ הַלְּכָה כְּרַבִּים.

אֲשֶׁרִיהֶם אֹתָם שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׂכְנָהּ לְהוֹצִיאָהּ מִהַגְּלוּת

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בָּהּ יְהוֹן כְּכֹכְבִים לְעוֹלָם
וְעַד. כְּכֹכְבִים וְדָאֵי, שְׂאִין לָהֶם חֲשָׁבוֹן.
שְׂפָל כּוֹכַב וְכוֹכַב נִקְרָא עוֹלָם יְחִיד, וְזֵהוּ
וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר. וְאֵלוּ הַעֲלָמוֹת אֵל
תְּקִרֵי עֲלָמוֹת אֵלָא עוֹלָמוֹת. וּמִשּׁוּם
שֶׁהַצְּדִיקִים הֵם כְּכֹכְבִים וְלִכְלֵל אֶחָד יֵשׁ
כּוֹכַב, בְּגַלְל זֶה פְּרָשׁוּהוּ הַרְאֲשׁוֹנִים, כֹּל
צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, וְכֹל
מִי שֶׁזָּכָה לְהַלְכָה אַחַת - יוֹרֵשׁ עוֹלָם
אֶחָד, כֹּל שְׂכָן מִי שֶׁזָּכָה לְמִסְכַּת אַחַת אוֹ
שְׂתִים אוֹ לְשָׁשִׁים, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם שְׁשִׁים
הֵמָּה מְלָכוֹת, שְׂפָל מִסְכַּת הִיא גְבִירָה
בְּעֲצָמָה. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שִׁיֹּרֵשׁ אוֹתָהּ
בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהַלְּכָה הִיא עֲלָמוֹת הַגְּבִירָה,
שֶׁהִיא קְבֻלָּה. אֲשֶׁרִיהֶם אוֹתָם
שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׂכְנָהּ, שֶׁהִיא עַל כָּלֵם
בְּהַלְּכָה, לְהוֹצִיאָהּ מִהַגְּלוּת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בָּהּ יְהוֹן כְּכֹכְבִים לְעוֹלָם
וְעַד, כְּכֹכְבִים וְדָאֵי דְלִית לוֹן חוֹשְׁבָנָא,
דְּכָל כּוֹכְבָא וְכוֹכְבָא אֵתְקִרֵי עֲלָמָא
יְחִידָא, וְדָא הוּא וְעֲלָמוֹת אֵין מִסְפָּר,
וְאֵלִין עֲלָמוֹת אֵל תְּקִרֵי עֲלָמוֹת, אֵלָא
עוֹלָמוֹת, וּבְגִין דְּצְדִיקִיא אֵינוּן כְּכֹכְבִים,
וְכֹל חַד אִית לֵיהּ כְּכַב, בְּגִין דָא אוֹקְמוּהוּ
קְדָמָאִין, כֹּל צְדִיק וְצְדִיק אִית לֵיהּ עוֹלָם
בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, וְכֹל מָאן דְּזָכָה לְהַלְכָה חַד
יְרִית עֲלָמָא חַד, כֹּל שְׂכָן מָאן דְּזָכִי
לְמִסְכַּתָּא חַדָּא, אוֹ לְתַרְוִין, אוֹ לְשִׁתִּין,
דְאֵתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח) שְׁשִׁים הֵמָּה
מְלָכוֹת, דְּכָל מִסְכַּתָּא מִטְרוּנִיתָא אִיהִי
בְּגִרְמָהּ, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּרִית לָהּ בְּהֵאִי
עֲלָמָא, דְּהַלְּכָה עוֹלִימָא דְמִטְרוּנִיתָא,
דְאִיהִי קְבֻלָּה, זְכָאִין אֵינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
בְּשִׂכְנֵיתָא דְאִיהִי עַל כָּלָהּ בְּהַלְּכָה,

ובפשעיכם שלחה אִמְכֶם, ולהוליקה אֶל בעלה שתהיֶה לה קַבְלָה בְּזִרְעוֹתַי, ולקיים בה שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי וכו'.

לֹא־פָקָא לָהּ מִן גְּלוּתָא, דַּאֲתַמַּר בָּהּ (ישעיהו נ א) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם, וּלְמִיזַל לָהּ לְגַבֵּי בַעְלָהּ, לְמַהוּי לָהּ קַבְלָה בְּזִרְעוֹתַי, לְקִיּוּם בָּהּ (שיר ב ו) שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי וכו'.

בימי יהושע במקום המלכות שלטה השפחה

שֶׁבַּגְּלוּת מִשְׁנֵה, שֶׁהִיא מִטְטְרוֹן, שׁוֹלֵט, וְהוּא מִשְׁנֵה לְמִלְךָ, בְּמִקּוֹם שֶׁהַגְּבִירָה יוֹשֶׁבֶת מִשְׁנֵה, וְזֶהוּ וְשִׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבִרְתָּהּ. וּבִימֵי מֹשֶׁה לֹא שְׁלֹטָה הַשִּׁפְחָה אֶלֶּא הַגְּבִירָה. אַחֲרַי שְׂמֹשֶׁה מֵת וַיִּרֶשׁ יְהוֹשֻׁעַ, שֶׁהוּא נֶעַר, בְּמִקּוֹם הַמְּלָכוּת שְׁלֹטָה הַשִּׁפְחָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲנִי שָׂר שְׁלֹטָה יְהוֹשֻׁעַ הַ

דְּבַגְּלוּתָא מִשְׁנֵה דְאִיהִי מִטְטְרוֹן שְׁלֹטָא, וְאִיהוּ מִשְׁנֵה לְמִלְךָ, בְּאַתְרַי דְּמִטְרוֹנִיתָא יִתְבָּא מִשְׁנֵה, וְדָא אִיהוּ (משלי ל כג) וְשִׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבִירְתָּהּ, וּבִיּוֹמוֹי דְּמֹשֶׁה לֹא שְׁלֹטָא שִׁפְחָה אֶלֶּא מִטְרוֹנִיתָא, לְבִתְרַי דְּמִיַּת מֹשֶׁה וַיִּרִית יְהוֹשֻׁעַ דְּאִיהוּ נֶעַר, בְּאַתְרַי מְלָכוּתָא שְׁלֹטָא שִׁפְחָה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (יהושע ה יד) אֲנִי שָׂר שְׁלֹטָא יְהוֹשֻׁעַ הַעֲתָה בְּאַתִּי.

אין דורשין במרפבה ביחיד

וְהָי אֲוִקִימָנָא, מִטְטְרוֹן אִיהוּ מַעֲשֵׂה מְרַפְבָּה, וְעַלֵּיהּ אֲתַמַּר אֵין דּוֹרְשִׁין בְּמִרְפְּבָה בְּיַחֲדָא, מֵאִי בְּיַחֲדָא דְעַלְמָא, אֶלֶּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמַבִּין מְדַעְתּוֹ, חֲכָם בְּחֻקָּהּ וּמַבִּין בְּבִינָה וַיִּוְדַע בְּדַעַת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וְאִמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻקָּהּ בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְשַׁכֵּן שֶׁהַתְּמַלָּא בְּשִׁלְשֵׁת הַדְּרָגוֹת הַלְלוֹ. וּבְכָל מְלָאכָה - זֶה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, שְׂאִין דּוֹרְשִׁים לָהּ בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית בְּשָׁנִים, אֶלֶּא בְּיַחְדּוֹ שֶׁל הָעוֹלָם, הַמְּרַפְבָּה שְׁלָהּ הוּא מִטְטְרוֹן, גּוֹף הַשְּׂכִינָה.

וְהָי אֲוִקִימָנָא, מִטְטְרוֹן אִיהוּ מַעֲשֵׂה מְרַפְבָּה, וְעַלֵּיהּ אֲתַמַּר אֵין דּוֹרְשִׁין בְּמִרְפְּבָה בְּיַחֲדָא, מֵאִי בְּיַחֲדָא דְעַלְמָא, אֶלֶּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמַבִּין מְדַעְתּוֹ, חֲכָם בְּחֻקָּהּ וּמַבִּין בְּבִינָה וַיִּוְדַע בְּדַעַת, דַּאֲתַמַּר בְּהוֹן (שמות לא ג) וְאִמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻקָּהּ בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת, בְּגִין דְאִיהוּ מְשַׁכֵּן דַּאֲתַמְלִי בְּתַלְתַי דְּרָגִין אֵלִין, וּבְכָל מְלָאכָה דָּא מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שְׂכִינָתָא תַּתְּאָה, דְאֵין דּוֹרְשִׁין לָהּ בְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית בְּשָׁנִים, אֶלֶּא בְּיַחְדּוֹ דְעַלְמָא, מְרַפְבָּה דִּלְהּ אִיהוּ מִטְטְרוֹן גּוֹף שְׂכִינָתָא.

סֵפֶר
זוהר לְפִוְרִים הַנְּשָׁלִים

כֶּרֶךְ א'

סֵפֶר
זוהר לְמַרְדְּכַי

ספר זוהר למרדכי

שאלות ותשובות

פרק א

הקדוש ברוך הוא הסכים עמנו, שעליונים ותחתונים להיות עמנו בחבור הזה. בכתבי האר"י לפורים מובא שמרדכי הצדיק היה נשמת משה רבנו ע"ה, עיי"ש. בתקוני זוהר (דף קי"א) וזה לשונו: אמר רבי שמעון חבריא בודאי קודשא בריך הוא אסתכם עמנא, עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא, זכאה דרא דהאי אתגלייא ביה, דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתרא, [שעתיד כל זה להתחדש על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון] לקיימא קרא [לקיים מה שכתוב] (קהלת א ט) מ'ה ש'היה ה'וא ש'יהיה. וביה (דף קיב ע"א) (תהלים לג יד) מ'מכון ש'בתו ה'שגיח, (שם קמד טו) אשרי העם שפכ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שיהו"ה אלהי"ו, דעליה אתמר (קהלת א ד) דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא, ועליה אתמר (תהלים קה ה) דבר צנה לאלף דור, ואתפשטותיה הוא בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחכם דמתעסק באורייתא, עד שתין רבוא, לאשלמא לכלהו מפגימו דלהון, ורזא דמלה (ישעיה נג ה) והוא מחולל מפשענו, דאיהו שקיל לכלהו, כמה דאוקמוה מארי מתניתין אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומנו משה דשקיל כששים רבוא, ובגין דא אתמר עליה דור הולך (ודור בא) לשהוא עלמא, ודור בא איהו ייתי כמלקדמין.

בלשון הקודש: אמר רבי שמעון: חברים, בודאי שהקדוש ברוך הוא הסכים עמנו, שעליונים ותחתונים להיות עמנו בחבור הזה, אשרי הדור שזה התגלה בו, שעתיד כל זה להתחדש על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון, לקיים את הכתוב מ"ה ש'היה ה"וא ש'יהיה, ובו מ'מכון ש'בתו ה'שגיח, אשרי העם שפכ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שיהו"ה אלהי"ו, שעליו נאמר דור הולך ודור בא, ואין דור פחות מששים רבוא, ועליו נאמר דבר צנה לאלף דור, והתפשטותו היא בכל דור ודור ובכל צדיק וחכם שמתעסק בתורה, עד ששים רבוא, להשלים

את כלם מהפגם שלהם, וסוד הדבר - והוא מחלל מפשעינו, שהוא שקול
לכלם, כמו שבארוהו בעלי המשנה, אשה אחת ילדה ששים רבוא, ומיהו?
משה שקול כששים רבוא, ומשום זה נאמר עליו דור הלך (ודור בא), לאותו
העולם, ודור בא הוא יבא כמו מקדם. (ועיין זוהר בראשית כ"ה ע"א).

פרק ב

שאלה א

מי נתן את השם למשה רבינו ולהרשב"י?

גדולתו של משה רבינו אין לשער וגדולה מהשגתנו ולא קם בישראל כמותו
עוד. והוא נשמת הרשב"י כמו שכתב המגלה עמקות, (אופנים, אופן ע'): ראה משה מה
שיתקן רבי שמעון בן יוחאי שהיה ניצוץ שלו מזמנא תניינא דסליק משה להר
כו', וזה סוד פסוק עלית למרום שבית שב"י נוטריקון שמעון בן יוחאי שהוא
בזמנא תניינא דסליק להר, עכ"ל.

הקדוש ברוך הוא קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי

טרם שנוולד משה רבינו, קראו הקדוש ברוך הוא בשמו "משה" (פרקי דרבי אליעזר פרק
ל"ב, וענין שם בהגהות הרד"ל). וכן איתא בזהר הקדוש (חלק ג' דף ס"א): על רבי שמעון בן יוחאי:
רבי שמעון בן יוחאי, מן יומא דברא קודשא בריה הוא עלמא, הוה אזדמן קמי
קודשא בריה הוא, ואשתכח עמיה. וקודשא בריה הוא קרי ליה בשמיה.

משה רבינו ורבי שמעון בן יוחאי נקראו "סיני"

למשה רבינו קראו "סיני", כמו שכתוב בזהר (חלק ג' דף צ"ח: גרעיא מהימנא): חדו כולהו
תנאין ואמוראין ואמרי מאן קאים קמי סיני. וכן קראו לרבי שמעון בן יוחאי
"סיני" בתקוני זהר. (תקוני כ"ב דף ס"ג)

נשיר כלנו ביחד: סיני סיני לו נקרא, ארי שבחבורה, ממנו תצא תורה¹, אדוננו
בר יוחאי. ואמרתם כה לחי, רבי שמעון בר יוחאי: ואמרתם כה לחי, רבי שמעון
צדיקאי:

1. בזהר הקדוש פרשת פנחס: אמרו התנאים לרשב"י אלו לא נתן לנו הקב"ה את התורה אלא נתן לנו
את הרשב"י דיינו. וזה פירוש ממנו תצא תורה.

פרק ג

שאלה ב?

אֲנַחְנוּ שְׂרִים אֶת הַשִּׁיר שֶׁיִסַּד הַבֵּן אִישׁ חַי זִי"ע" א וּבְהַמְשָׁךְ גַּם אוֹמְרִים "תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ" אוֹלֵי כְבוֹד הָאֲדָמוֹ"ר יִבְאֵר לָנוּ אֵיךְ מִגֵּן לָנוּ?

מִשֶּׁה רַבֵּינוּ וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְנַעוּ פְּרַעַנְיּוֹת מִן הָעוֹלָם

על משה רבינו איתא שהעביר הפרעניות מלבוא בעולם. (ניקרא רבה א, ג.) וכן נאמר עליו משה עמד בפּרץ, דכתיב ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפּרץ. (אסתר רבה ו, ב), וכן איתא בזהר: לא הוה בעלמא בר נש דיגין על דריה כמשה דאיהו רעיא מהימנא. (חלק א' דף ק"ו.) וכן איתא בזהר על רבי שמעון בן יוחאי שאמר: **בְּחַיִּי לֹא יִתֵּיב עַלְמָא בְּצַעְרָא, וְלֹא אֵיתֵדוֹן בְּדִינָא דְלַעֲיָלָא.** [בְּחַיִּי לֹא יֵשֵׁב הָעוֹלָם בְּצַעַר וְלֹא נִדוֹן בְּדִין שְׁלַמְעֵלָה] (זהר חלק א' דף רכ"ה). - ועוד מסופר בזהר הקדוש שפעם אחד קטרג השטן וקבל רשות להחריב את העולם, וראה הרשב"י זי"ע שהחשיף היום בבקר, הביט וראה את הסמ"ך מ"ם, אמר לו לך להקדוש ברוך ותאמר לו שרבי שמעון בעולם ומגן על העולם, ולא הסכים ללכת, אמר לו אם אין אתה הולך אני מבטל אותך לגמרי, מיד הלך לפני הקדוש ברוך הוא, ואמר לו הקדוש ברוך הוא מה? אתה לא יודע בנודאי שהרשב"י יכול להגן על העולם כולו ולהצילו?

שאלה ג

מה העצה שכל ישראל ילמדו זה"ק ונזכה לגאולה ברחמים?

וְעַכְשָׁיו נִסְפָּר עַל הַתְּכַנִּית הַחֲדָשָׁה הָעוֹלָמִית שְׁבוּדָאֵי יִבִּיא מֵהַר אֶת הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן וְאָמֵן.

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתרא [דור אחרון]. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"א) ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקו הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זה"ק ויבזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועי' בספר זכותא דרשב"י.)

כָּתַב בְּשֵׁדֵי חֻמֵד (מְעַרְכֶת מ' סוּף קָלָל קצ"ח) וז"ל: **מִצְוֵה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבַדּוֹ, וּמִטְעֵם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חֲבוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לֹוֹקֵחַ מִסֻּכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חֲבוּרוֹת שְׂחַלְקוּ בִּיגִיָּהֶם לְלִמּוּד סֵדֵר מְשֻׁנִּיּוֹת, וְשׁוּרַת הַדִּין נוֹתְנַת שְׂיִטוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוֹ לְמַד הַש"ס כּוֹלוֹ, עַכ"ל. - הַלּוּמְדִים בְּחֲבוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְפוּתִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוּלָם שְׁלֹמְדוֹ כָּל הַזּוּה"ק, וְכָךְ נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבַרֵי הַנְּבִיא יִשְׁעִיָּהּ (פָּרָק ס' כ"ב) "הַקְטֹן יִהְיֶה לְאַלְפֵי" שְׁאֲפִילוֹ בְּדוּרְנוֹ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשִׁב לְשׁוֹר הָאֲלֵף, שְׁסִיּוּם כָּל הַזּוּה"ק, וּבַפְּלֵא יוֹעֵץ (עֲרֹךְ רַבִּימִים) כָּתַב: וְכְמָה מְעֵלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוֵה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי כֵן רָאוּי לְכָל אָדָם לְהִתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׂמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמֹר דְּוֹד הַמְּלֹךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךְ". עַכ"ל.**

פּרָק ד'

שְׂאֵלָה ד'

רְאִינוּ בְּסִפְרִים שֶׁל הַרְבַּ שְׂכָל מִי שְׁלּוּמֵד זוּה"ק הַרְשֵׁב"י יוֹשֵׁב אֶצְלוֹ, מִנֵּין הַדְּבָר הַנְּפֵלָא הַזֶּה?

כְּשִׁאוּמְרִים לְשׁוֹן הָאֲדָרָא "אֲתַעֲטֵר" מִיַּד בָּא הַרְשֵׁב"י וְיוֹשֵׁב בִּינָנוּ

כָּתַב הַמְּקוּבָּל הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאֵי זִיַּע"א זְקֵנוֹ שֶׁל הַחֵיד"א אֲבִשָׁם הַמְּקוּבָּל הַרְבַּ אַבְרָהָם גְּלָאֲנִי זִיַּע"א, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֲמָה" עַל הַ"אֲדָרָא דְּמִשְׁכָּנָא" (שְׁבַפְרִישַׁת מְשֻׁפְטִים דָּף קכ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: אֲפִילוֹ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שְׁנַפְטֵר רְשֵׁב"י מְבִינִינוּ, כָּל זְמַן שְׁאֲנוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעֲטֵר" בָּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן מְעֵטֵר כְּמִלְךָ בְּעֵטְרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוּוֹן, עַכ"ל. ק. הָאֵם יֵשׁ שְׁמִחָה גְּדוֹלָה מְזוֹ, עַל כֵּן רָאוּי לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מִצְוֵה. וּבְוֹדָאֵי כְּאֲשֶׁר יִבְקֵשׁ וְיִתְפַּלֵּל בְּזְכוּת הַרְשֵׁב"י תְּתַקַּבֵּל תְּפִלָּתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְּקִשְׁתּוֹ.

וְכַתֵּב הַצֵּה"ק רַבֵּי צְבִי אֲלִימֶלֶךְ מְדִינַב זִיַּע"א בְּסִפְרוֹ בְּנֵי יִשְׁשֹׁכַר (מֵאֲמֵרֵי חוּדֵשׁ סִיּוֹן מֵאֲמֵר ב' אוֹת ב') וז"ל: מִן הַה"ר לֵאמֹר בְּמִדְרַשׁ (שְׁמוֹר"ר כ"ח א-ב) בְּאוֹתָהּ שַׁעֲהַ בְּקִשׁוֹ מֵלֹאכֵי הַשֶּׁרֶת לִפְגוּעַ בְּמִשָּׁה, עֲשֵׂה בּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְלִסְטוֹרִין

של פניו של משה דומה לאברהם אמר להם הקב"ה אי אתם מתביישים הימנו לא זהו שירדתם אצלו ואכלתם בתוך ביתו אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא ניתנה לך תורה אלא בזכות אברהם, הוי ומשה עלה אל אלוקים ויקרא אליו ה' מן ההר, בזכות הה"ר (שאברהם אבינו נקרא הה"ר), הנה מן הראוי להתבונן איך סלקא דעתך שיאמר הקב"ה למלאכים שזהו אברהם? הרי זה היה משה? ועוד הנה התחיל שהיה קלסטר פניו דומה לאברהם ואחר כך אמרו שאמר הקב"ה למשה בזכות אברהם?

ונראה לפרש דחדא מתורצת בחברתה, דהנה נעמי כשנתנה עצה לרות וירדת הגורן דרשו חז"ל, זכותי תדר עמך... כי זכות של נעמי הִלָּךְ עמה והוא כמו שיעור קומתה ממש, הנה מבואר לך, הזכות של האדם, הוא ממש שיעור קומת האדם עצמו, דהנה נעמי אמרה וירדתי הגם שהיתה בביתה... וכן כיון שזכות אברהם עלה עם משה, הנה היה שם קומת אברהם ממש, וה' אלוקים אמת אמר, לא זהו שאכלתם אצלו? ולמשה הודיע אמיתת הענין כי זכות אברהם עלה עמו, והוא שיעור קומת אברהם ממש עכ"ל. ומבואר מדבריו הקדושים שכאשר זוכים ונדבקים בצדיק זכותו, ושיעור קומתו ודמותו ממש הולכים עימו בכל מקום. ולפי זה כשנתדבק בתורת הרשב"י זיע"א בפרט שצווה אותנו, שנו מידותי, ופירש רש"י למדו תורת (גיטין ס"ז), וכשנקיים את רצון התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ילך עמנו בכל מקום, ובוודאי ניוושע בכל העינים.

שְׂאֵלָה ה'

הַרְבֵּי אָמַר בְּשֵׁעוֹר הַקּוֹדֵם שְׂמִי שְׂלֹא לּוֹמֵד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא עִם הָאֲרָץ, הֲאֵם זֶה גַם לְמִי שִׂיּוֹדַע בְּעַל פֶּה כָּל הַשָּׁ"ס?

לְהַתְאַחַד בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה - וְכִּי נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה הָאֲמִיתִית

וּבְזוֹהָ"ק קָרְאוּ לְמִי שְׂלֹא לּוֹמֵד סוּדוֹת הַתּוֹרָה [וְלִכְלֵל הַפְּחוֹת לִימוֹד בְּקִרְיָא זוֹהָ"ק], עִם הָאֲרָץ, וּבְגִלְלוֹ מִתְעַכֵּב הַגֵּאוּלָּה רַח"ל. עַל כֵּן כּוֹלְנוּ צְרִיכִים לְהַתְחַזֵּק וּלְהַתְאַחַד בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. וּבְרוּךְ ה' שֶׁזְּכִינוּ בְּדוֹרְנוּ לְהַתְחַבֵּר כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עִם "מִפְעַל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי" הָעוֹבֵד לְלֹא לְאֹת לְלֹא מְטוֹרוֹת רוּחַ, וְלוֹקֵחַ עַל שְׂכָמוֹ מִשָּׂא וְעוֹל הַחֻבּוֹת לְמַעַן הַקִּים הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה וּלְשַׂמַּח לְאֲבִינוּ

שְׁבַשְׁמִים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכי"ר.

פרק ה'

שאלה ו'

למה מחפה הקדוש ברוך הוא כדי לגאלנו?

ובזהר (ניקרא פא עא), כתוב על הפסוק "והוא באחד ומי ישיבנו" והלא אחד לא יאמר אלא באחד, כלומר והוא יתברך שורה בבני ישראל באחדות, ואז אין מי שישבינו ויסקנו מעליהם כמו שאמרו (בראשית רבה לח). חבור עצבים אפרים הנח לו (הושע פרק ד טז), אבל חלק לבם עתה יאשמו, הכוונה שאם הם חלוקים בלבותם אז הקב"ה מסתכל לאשמותם רח"ל. - ובחיד"א (בספרו "חדרי בטן" דרוש לפרשת זכור) כתב: **דאחדות סבת קיום הדת, והיא אבן יקרה יסוד מוסד ישראל ויסוד הגאולה, עכ"ל.**

ה' יתברך מחפה לנו שנגלמד את תורת הרשב"י - כאיש אחד בלב אחד - כדי שיחוש לגאלנו

(בשיר השירים פ' ב, ח-ז): קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות: דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים: ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך. - בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים - בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי (זוה"ק).

שאלה ז'

מפני מה קורה הרעידות האדמה בעולם, ומה זה אומר לנו?

ולזה סדרנו את ספר הזוהר מחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קפסאות, וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים. וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו, ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.

אמרו חז"ל לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י דברי תמים ב' ל"א ד') - ובזהר הקדוש (פרשת בשלח דף טב), כתוב מה מיחד באוכלי המן? שפאשר אכלו את המן היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל

זו נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. - רואים מהזהר הקדוש שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה. - ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב: שפחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה, ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה ינה של תורה. (גם יין גימטריה "סוד").

על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה בלמדנו זוהר הקדוש באחדות כל ל"ב [32] ישראל, על ידי כמה אופנים: א. כל אחד יקח קפסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק [המחולק לתתק"ס חלקים (960)], וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שנה ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש. - ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחד בסוף הפל לחלק ל-30 איש [שזה לא קשה], ובכך יוכפלו זכותיו לאלפים ולרבבות, [וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה [קכ"ח ע"ב], מגדל מעלת "מזכה הרבים"], וכל ל"ב יהודים [32] שיעשו פן מסיימים את כל הזוה"ק. - ג. לחלק ל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] צבור של 30 איש, וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום. - בידינו הדבר להחיש את הגאולה - ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים. - לפרטים: -0548-436784

להוי ידוע שכל המסיימים את ספר הזהר הקדוש בבחינת "פנישתא חדא" (זוה"ק) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים" (שיר השירים ד, ד). - עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגאולה בב"א.

פרק ו'

שאלה ח'

מפני מה קורה הרעידות האדמה בעולם, ומה זה אומר לנו?

בתפילות ימים נוראים אנו אומרים:

וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו. ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה

אמר הנביא (חבקוק פרק ג' ו') "עמד וימדד ארץ ראה ויתר גוים ויתפצצו הררי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו". "עמד" פירוש המלבים: את שיעמד העז ההוא ויתעורר להנהיג הנהגה נסית בהשגחה גלויה, "הליכות עולם לו" פֶּרַש רַשׁ"י: הראה להם שכל מהלכו של עולם שלו הוא.

כל העולם מתהפך, שליטים נופלים ומהומות בכל המדינות, ואיש אינו יודע מה ילד יום, לפני שבוע היה רעידת אדמה נוראה בניו זילנד, והשבוע היה רעידת אדמה גם בסין, ובלייל שישי היתה רעידת אדמה ביפן בין הקשות ביותר שהיו בעולם, 9 בסלם ריכטר, וכל העולם הזדעזע וזז ונתר ממקומו וגם השעון השתנה, ועוד יש סכנה מזהום מארבעה כורים אטומים שעומדים להתפוצץ וכל העולם בפחד, וידוע דברי החפץ חיים שהכל לעורר את עם ישראל, ולהכין אותנו לגאולה השלימה, והכל כדי "וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו. ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה". - ושמועה נוראה שמענו מה שקרה בישוב איתמר בלייל שבת קודש שנירצחו 5 נפשות רח"ל. וכל לב יזוע וכל עין תדמע, אף צריכים ומכרחים לדעת מה כתוב בתורה הקדושה על כך.

כתב באור החיים הקדוש: (בפרשת ויחי פרק מט פסוק יא) על הפסוק: "אסרי לגפן עירה² ולשרקה בני אתנו כבס בין לבשו ובדם ענבים סותה", וזל"ק: וכנגד גאולה הב' בעזר השם שתהיה בימינו אמר: ולשורקה, פירוש בעת אשר ישרק ה' דכתיב (זכריה י"ח) אשרקה להם ואקבצם, ... אבל לעתיד לבא בעזר השם לא יניח מהאמות אמה גדולה או קטנה שלא תנתן להם [ויכניעם וינערם כמו שנער את מצרים], והוא אומר בני אתנו, פירוש מלבד עירה, אלא גם בני אתנו.

2. דברי הזוהר הקדוש (ויחי רל"ח ע"א), רבי יוסי אמר "אסרי לגפן עירה" זה מלך המשיח שעתיד למשול על חילות העמים, ועל שרי מעלה הממונים על העמים, עובדי כוכבים ומזלות, שהם הכוח של האומות להתחזק, ועתיד מלך המשיח להתגבר עליהם.

מִשֶׁה הוּא גּוֹאֵל רֵאשׁוֹן וְהוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן

וּבַהַמְשָׁךְ כָּתַב ... כִּי הֲלֹא יִדְעַתָּ דְבָרֵי הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ (שְׁמוֹת קכ) כִּי מִשֶׁה הוּא הַגּוֹאֵל אֲשֶׁר גָּאֵל אֶת אַבֹּתֵינוּ הוּא יִגָּאֵל אוֹתָנוּ וְיֵשִׁיב בְּנִים לְגִבּוֹלָם דְּכָתִיב (קֹהֶלֶת א ט) מִ'ה שִׁ'הִיָּה ה'וֹא שִׁ'הִיָּה, ר"ת "מִשֶׁה", וְלֹא יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ דְּבַר זֶה בְּאוֹמְרָךְ הֲלֹא מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ מִשְׁבֹּט יְהוּדָה מִזְרְעוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה, וְיֵשׁ אוֹמְרִים דָּוִד עֲצָמוֹ מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ דְּכָתִיב (חֲזָקִיא לז כד) וְעַבְדֵי דָּוִד מִלֶּךְ עֲלֵיהֶם, כְּמִשְׁמְעוֹ, וְאִם כֵּן הֵיִאֵךְ אָנוּ אוֹמְרִים שֶׁהוּא מִשֶׁה, הֲבֵיא מִשְׁבֹּט לְוִי... יֵשׁ לָךְ לְדַעַת כִּי בְּחִינַת נְשִׁמַת מִשֶׁה ע"ה הִיא כְּלוּלָה מִ"ב שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי כָל הַס' רְבוּא הָיוּ עֲנָפִים ע"ה, וְעֵנָף שְׁבִטוֹ שֶׁל דָּוִד בְּמִשֶׁה הוּא, וְלָזֶה תִּמְצָאנוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר שֶׁהִיָּה מִלֶּךְ וְכֹהֵן וְלְוִי וְנָבִיא וְחָכֵם וְגִבּוֹר, שֶׁהִיָּה כּוֹלֵל כָּל הָעֲנָפִים שֶׁבְּקִדְשָׁה, וְלַעֲתִיד לְבֹא תִתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם שְׂרֵשׁ הַמְּלָכוֹת שֶׁבְּמִשֶׁה, שֶׁהוּא עֲצָמוֹ מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא דָּוִד, וְהוּא יִגּוֹן וְשִׁילָה.

כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצַפֶּה, שִׁילָה שָׁמוּ, הוּא בְּחִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שִׁיתְּעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה

כַּפֵּס בֵּינָן וְגו' - יִתְבָּאֵר עַל דְּרָךְ אוֹמְרִים ז"ל (בְּזוֹהַר חֲדָשׁ פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית) כִּי גָלוּת רְבִיעִית שָׁבוּ יִגְלָה הַגּוֹאֵל הַעֲצוּם צָרִיךְ שֶׁתְּהִיָּה בְּיַד יִשְׂרָאֵל מִצְוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה, זְוִילַת זֶה יִתְעַכֵּב מִבּוּא, וְלָזֶה רִמַּז בְּאוֹמְרוֹ כַּפֵּס וְגו', פִּירוּשׁ כִּי כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצַפֶּה, שִׁילָה שָׁמוּ, הוּא בְּחִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שִׁיתְּעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה, וְעֵין מֵה שֶׁפָּרְשׁוּ (שֵׁהש"ר ב) בְּפִסּוּק הַבִּיאָנִי אֶל בֵּית הַיָּיִן, וְאָמַר כִּי בְּאִמְצָעוֹתָהּ יִהְיֶה לְבוּשׁוֹ שֶׁהוּא כְּנֹוֵי לְמַלְכוּת, נִכּוֹן אֶלָּיו לְלוּבְשׁוֹ... וְאוֹמְרוֹ וּבִדְם עֲנָבִים וְגו' - נִתְכַּוֵּן לֹמַר כִּי אִם יִגִּיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה וְלֹא יִמְצָא יָיִן, פִּירוּשׁ שֶׁאֵין בְּנֵי תּוֹרָה, תְּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת עַל וְתוֹקֵף הַגָּלוּת אֲשֶׁר יִצְרִיחוּן הָאֲמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּאוֹמְרִים ז"ל (סִנְהֶדְרִין צז) כִּי כְּשִׁיגִיעַ קֶץ הַנְּחֻתָם וְלֹא יִהְיֶה בְּיִשְׂרָאֵל זְכוּת לְגּוֹאֵלִים יַעֲמִיד לָהֶם מִלֶּךְ קֶשֶׁה כְּהֶמֶן וְכו', וְהוּא אוֹמְרוֹ וּבִדְם עֲנָבִים, כִּי בְּאִמְצָעוֹת הַיִּסּוּרִין יִזְדַּכְּכוּ הַנְּפִשׁוֹת וְיִתְבָּרְרוּ נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה כְּדָרְךָ שִׁיתְּבָרְרוּ בְּאִמְצָעוֹת בְּחִינַת הַתּוֹרָה, אֲלֵא שְׂזוֹ מְלֹאכְתוֹ נֶאֱדָה וְזוֹ מְלֹאכְתוֹ בְּלִתֵּי נֶאֱדָה... וְאָמַר סוּתָה... וְהִכְוִנָה בְּזֶה כִּי הַפִּרְשׁ גְּדוֹל יִהְיֶה בֵּין אִם תְּהִיָּה הַגְּאוּלָּה בְּאִמְצָעוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצָוָה, אֲזִי יִגְלָה בְּגִלּוֹי מַלְכוּת עֲלֵיוֹן, לְאִם תְּהִיָּה בְּאִמְצָעוֹת הַנְּקִמָה אֲשֶׁר תְּהִיָּה בְּיִשְׂרָאֵל יִהְיֶה בְּבְחִינַת עֲנִי וְרוֹכֵב וְגו' (זְכָרְיָה ט' ט):

פרק ז'

שאלה ט'

על מה הכי צריך לזעק ולהתריע - ובפרט בימי הפורים?

ויהי אחרי מות משה עבד ה'

ואיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א'): אמר רב יהודה אמר רב בשעה שניפטר משה רבינו לגן עדן אמר לו ליהושע שאל ממני כל ספקות שיש לך, אמר לו רבי, כלום הנחתיה שעה אחת והלכתיה למקום אחר, לא כן כתבת בי ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל, מיד תישש כחו של יהושע ונשתכחו ממנו שלש מאות הלכות, ונולדו לו שבע מאות ספקות, ועמדו כל ישראל להרגו, אמר לו הקדוש ברוך הוא לומר לך אי אפשר, לך וטורדן במלחמה, שנאמר ויהי אחרי מות משה עבד ה' ויאמר ה' וגו'.

במתניתין תנא, אלהי ושבוע מאות קלין וחמורין וגזרות שוות ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה אמר רבי אבהו אף על פי כן החזירו עתניאל בן קנז מתוך פלפולו שנאמר וילכדה עתניאל בן קנז, אחי כלב.

אנו אומרים בתפלת מוסף דראש חודש: "ואין אנחנו יכולים לעשות חובותינו בבית בחירתך בבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. מפני היד שנשתלחה במקדשך" "היד" ה' של הי"ד מרמז על ה' הלכות שחיתה, "יד" מרמז על י"ב בדיקות הספין, וב' פסוים עפר למעלה ועפר למטה, (ביצה דף ז' ע"ב). דאמר רבי זירא אמר רב השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה שנאמר וישפך את דמו וכסהו בעפר עפר לא נאמר אלא בעפר למטה ועפר למעלה שישוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה, ועין מטה אפרים, וכמו שכתוב בספר "זבחי צדק" על מה דאיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א'): שבימי אבלו של משה נשתכחו ג' אלפים

3. יש לרמז דהצדיק הדור נשמת משה מוכיח את ישראל ומצילם ממאכלות אסורות - "ויהי אחרי מות משה עבד ה'", כאשר נסתלק הצדיק המוכיח מיד חס ושלום נכשלים ולא יודעים הלכות שחיתה וניקור. וזהו תפקידו של כל רב בישראל לצוות ולהוכיח על זה כמו שאמר הבעל שם טוב על הפסוק "בזעם תצעד ארץ באף תדוש גוים" (חבקוק ג' י"ב), בזע"ם ראשי תיבות זביחה עירובין מקוואות, כלומר בתיקון אלו הדברים "תצעד ארץ", ופירש רש"י לגרש שבעה אומות, ומה כתוב אחריו פסוק י"ג: "יצאת לישע עמך לישע את משיחך" וביאר המלבים שם: כי אז יתגלה המלח המשיח וילחם מלחמות ה', וה' יושיעהו, עכ"ל. לומדים מכאן שכאשר יתקנו זאת תיכף יצלח ויושיע מלך המשיח.

הלכות, ושחיטה וניקור הם גם כן מג' אלפים שנשתכחו, ומפני זה יש בהם כל כף הרבה ספיקי הלכות לכן אנו מוצאים בחז"ל ובשו"ת כל כף הרבה שאלות בענינים אלו. לכן אמר מפני היד, שעל ידי שעברו על הלכות אלו, נשתלחה במקדשה. - ועל פי דברי הספר "זבחי צדק" שכתב, שמההלכות שנשכחו הם שחיטה וניקור, ולכן יש כל כף הרבה שאלות ויתשובות על הלכות אלו, אפשר לפגוש למה רצו להרוג אותו [את יהושע בן נון], מפני ששאלו אותו על שחיטה וניקור ולא רצה להתיר להם, על כן רצו להרוג אותו, כמו שכתוב בבשר תאוה שבני ישראל צעקו אל משה מי יאכילנו בשר⁴ ואחר כך מתו במיתה משנה רח"ל.

וכבר פרש החיד"א ז"ע כי "מחה אמה"ה" גימטריה "זה המן" (בספרו "חדרי בטן"), ולפי זה יש לרמז שהמן רצה למחות את עם ישראל על ידי הסעודה שלו שהאכיל את עם ישראל מאכלות אסורות, וכידוע דברי הזוה"ק בפרשת משפטים לא תבשל גדי בחלב אמו, שובוכדנצר הרשע אכל בשר בחלב, כי ידע שרק בכח של בשר בחלב ביחד נברא הכח להחריב את בית המקדש רח"ל, ואומר הזוה"ק כי השלחן לבד נעשה מרכבה לסטרא אחרא.

אנחנו כעת שבוע לפני חג הפורים והכנה לקבלת ימי הפורים הקדושים. צריכים לדעת מה מלמד אותנו חג הפורים?

אמרו חז"ל במסכת חלין (נדף קלט ב'): **משה מן התורה מנין, שנאמר: "בשגם⁵ הוא בשר", המן מן התורה מנין, שנאמר: "המן העץ", אסתר מן התורה מנין, שנאמר: "ואנכי הסתר אסתיר", מרדכי מן התורה מנין דכתיב: "מר דרור" ומתרגמינן "מירא דכיא⁶". - וברש"י פירש: בשגם הוא - בשגם בגימטריא כמו משה, וכתיב**

4. ראה באריכות בספר "מי יאכילנו בשר". ספר תולדות יצחק (במדבר פרק י פסוק כט). הפיכת הנונין, לומר שהעולם הפוך, שיתרו שהוא מהאומות העולם נתגייר ונעשה יהודי כשר, וכל כך עד שישראל בקשו ממנו שילך עמהם, וישראל בני אברהם יצחק ויעקב מתאוננים רע באזני יי', ומתאווים תאוה בוכים ואומרים מי יאכילנו בשר, ואף יי' חרה בעם ויך בעם מכה רבה מאד, וגם ויסעו מהר יי', והם שלש פורעניות וזה שכתוב והיית לנו לעינים והוא לענין יראת השם, שיאמרו ישראל יתרו שהוא גר ירא את יי' וכל שכן אנחנו בני אברהם יצחק ויעקב:

5. יש כאן רמז: "בשגם" גימטריה משה, - הוא בשר, כלומר שהוא המהות שלו זה לתקן את ענין הבשר, כשרות המאכלים.

6. שמרדכי ואסתר הן הפועלים ומשה פועל העליון, כמבואר במדרש אסתר רבה (ענף יוסף בשם הגר"א ב"ק צ"ב ע"ב).

שם, והיו ימיו מאה ועשרים שנה, וכך היו ימי חיי משה, כלומר עתיד לבא בשגם משה, מן הנולדים וכן ימיו: מנין - למעשה המון: המון העץ - יתלה על העץ: למעשה אסתר - הסתר אסתר, בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאוהו צרות רבות ורעות: מנין - לגדלת מרדכי: מר דרור - וקרי ליה ראש לבשמים לצדיקים ואנשי כנסת הגדולה: [שהצדיקים נקראו בשמים והדסים]. - ובספר אמרי שי, הביא את דברי חז"ל השואלים: המון מן התורה מנין? היכן מרומז בכל התורה הענין של המון? ועל כך השיבו שהוא מרומז בפסוק "המון העץ אשר צויתיה לבלתי אכל ממנו אכלת". ושואל: מה השיכות של הפסוק בפרשת בראשית לענין של המון?. - ומבאר: רואים לפעמים איך שיהודי מאבד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהיכן נובע השחתה כזו אצל יהודי? זה קורה מכך שאין אוכלים כשר, שהוא מטמטם את הלב, כפי שהרמב"ם פותב שהאוכל נהיה דם, והדם זורם ללב ומטמטם אותו עד שהוא הופך אותו ל"המון" יהודי, כי הוא אכל דבר ש"צויתיה לבלתי אכל ממנו", ע"כ. וזה היה עצת המון להכשילם במאכלות כדי שיוכל לשלוט עליהם ח"ו, כמו שעשה נבוכדנאצר מלך בבל שכל הסעודות הייתה בשר בחלב וגבינה עם בשר⁷ (וזהו פתבג המלך, ב"ג ראשי תבות ב'שר גבינה), כדי להיות שלחנו שלחנו המלך רמז לשלחן שר הטמא של הסטרא אחרא, להאחיזו למעלה בסוד גדי בחלב אמו⁸, כמו שפרש הזוהר למעלה ולגרום אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מכרחים לתקן את ענין המאכלות כדי לזכות לבנין בית המקדש בב"א. [כמבאר בזהר הקדוש פרשת משפטים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מכאן שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה⁹ הגדולה ביותר. - ולכן אומרים ארור המון אשר בקש לאבדי כי הוא

7. וכן כתב הגר"א ב"ד סימן פ"ז בהגהותיו ב' פעמים שמציין על ענין בשר בחלב את הזהר הזה. 8. וידוע שהישמעאלים שבשכנותינו אוכלים בשר בחלב, וזה נחשב אצלם למטעמים. ומי יודע אם לא זה מה שנותן להם את כוחם להרע רח"ל, ועל כן מוטל עלינו להתחזק מאוד בטהרת המאכלים כדי להגביר כח הקדושה "וגבר ישראל".

9. וידוע הענין בחבובת הקבר על האוכל מאכלות אסורות: כתב בספר אור צדיקים (פרק י"ט), וזה לשון קדשו: דע כי מי שלא היה מדקדק במאכלים בעולם הזה ולא היה נזהר להבחין בין אסור להתר, ואפלו אינו אסור מפרש בתורה אלא מחכמינו ז"ל. ענינו שלאחר מותו בא הממנה על חבובת הקבר ומכה על בטנו בשרביטו של ברזל ואש, עד שפרסו נבקעת ויוצא פרשנדא, ואז מהפכין אותו על פניו ומכים אותו, ואומרים לו בלע מה שהוצאת, השם לשמרנו ויצילנו מדין הקשה הזה ומדכותיה, ובפרט באסור בשר בחלב שהוא עון חמור, עד כאן לשונו.

הָאֵכִיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַל יְדֵי כֹּף הָיָה לוֹ אֶת הַכֹּחַ לַגְזוֹר
עַל הַיְהוּדִים גְּזֵירוֹת קָשׁוֹת (מְגִלָּה י"ב).

לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים

וְכַתוּב בַּבְּ"ח (א"ח ס"י תר"ע) וזל"ק, בְּפּוּרִים הֵיְתָה עֵיקַר הַגְּזִירָה לְפִי שְׁנֵהֲנוּ מִסְּעוּדָתוֹ,
עַל כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת הַגּוֹפִים שְׁנֵהֲנוּ מֵאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה שֶׁל אִיסוּר
וּשְׁמִחָה וּמִשְׁתָּה שֶׁל אִיסוּר¹⁰, וּכְשֶׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ נִפְשׁוּתָם כְּמוֹ שֶׁאִמְרָה
אֲסִיתָר: "לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים". לְפִיכֶן
קָבְעוּם לְמִשְׁתָּה יוֹם טוֹב לְזִכּוֹר אֶת עֵיקַר הַנֶּס. וְלִכֵּן אוֹמְרִים בְּרוּךְ מְרַדְּכֵי
הַיְהוּדִי כִּי בְּזִכּוֹתוֹ הַיְהוּדִים נִצְלוּ מִגְּזִירָתוֹ שֶׁל הַמֶּן, שֶׁהוּא נִזְהָר וְהַזְהִיר
שֶׁיְהוּדִים לֹא יִכְשְׁלוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְלָזֶה הוּא יָשׁב בְּשַׁעַר הַמְּלָךְ לְשִׁמּוֹר
שֶׁאֲסִיתָר לֹא תֹאכַל אֶכֶל שְׂאִינוֹ כָּשֵׁר. וְאָמְרוּ חַז"ל שֶׁאֲכָלָה רַק זְרַעוּנִים, כְּדִי
לְהִזְהָר בְּמֵאֲכָלוֹת. וְרַק בְּזִכּוֹת זֶה שֶׁשְׁמְרוּ מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת - נִיצְלוּ הַיְהוּדִים,
וְלִכֵּן קָרְאוּ לָהֶם "יְהוּדִי", שֶׁשׁוּם אוֹכֵל שְׂאִינוֹ כָּשֵׁר לֹא נִכְנָס לְפִיהֶם.

וְכִבֵּר אֲמַרְתִּי בְּדַרְשָׁה מֵה שְׂמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ק הָאֵלֶקֶי רַבֵּי אֶהְרֹן רַקִּח מִבְּעֶלְז זי"ע: כִּי כָּחַו שֶׁל הַרְשָׁע
הַגְּרַמְנֵי ימ"ש בָּא עַל יְדֵי שֶׁאֲכָלוּ מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהָיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזָּה נוֹלַד עֲמֶלֶק הַגְּרַמְנֵי, וְהָיָה
בְּמִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִשְׁחִיזוּ הַסְּפִינִים כְּדָבָעִי, הַשְּׁחִיזוּ אֶת הַחֶרֶב שֶׁל הַבַּעַל דָּבָר שֶׁהוּא שׂר שֶׁל
עֲמֶלֶק וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה בְּכַחוֹ לְשַׁחַט מִיְלִיוֹנֵי יְהוּדִים רַח"ל,

וְכֵן הִכְשִׁילוּ עֲשׂוֹת אֶלְפֵי יְהוּדִים עֲשׂוֹת שְׁנַיִם בְּנִבְלוֹת וּטְרַפּוֹת - בְּעִיר קְרִיאָה כְּשֶׁהָיָה הַרֵב הַקְּדוֹשׁ
בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבֵּי נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא זְצוּק"ל אַב בֵּית דִּין קְרִיאָה - מֵאָרֶע
מִסְּעִיר שֶׁהִתְרַחַשׁ בְּתַקוּפַת הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק ר' נֶתָן נָטַע שְׁפִירָא זצ"ל בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" זצ"ל, וְהַרֵב
הַקְּדוֹשׁ בַּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" נֶתָן תְּקוּן גְּדוֹל לְהַבְּעֵלִי תְּשׁוּבָה.

10. וְכַמָּה נוֹרְאִים דְּבָרֵי הַזֹּהַר: א. כָּל מֵה שֶׁסּוּבַל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִזְהָר בְּמֵאֲכָלוֹת
אֲסוּרוֹת (זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ב. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוֹשָׁה וְנִכְנָס לְרְשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף
מ"ב). ג. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצַרוּר הַחַיִּים כְּלָל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאָדָם מִגְּעַל, כִּי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹעֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ד. מְדַבֵּק נִפְשׁוֹ בְּסְטָרָא אַחְרָא
וְגוֹעֵל נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, וְרוּחַ הַסְּמָאָה שׁוֹרָה עָלָיו (זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ה. נִעֲשֶׂה פְּנֵי חִיָּה רְעָה (זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ
ח"ב דף קכ"ה). 1. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוֹשָׁה וְנִכְנָס לְרְשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). 2. אוֹי לָהֶם וְאוֹי
לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצַרוּר הַחַיִּים כְּלָל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאָדָם מִגְּעַל, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹעֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ח. מְדַבֵּק נִפְשׁוֹ בְּסְטָרָא אַחְרָא וְגוֹעֵל נִפְשׁוֹ וְרוּחוֹ,
וְרוּחַ הַסְּמָאָה שׁוֹרָה עָלָיו (זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב).

פרק ח'

שאלה י'

מה אומר הזוהר הקדוש על אסור אכילה, ומה החרבן שיכול לצאת מכף חס ושלום?

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

בזוהר הקדוש כתוב (נקרא מא): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכוער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא. - עוד כתוב שם (מב.) כל זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עכ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חומר האיסורים של המאכלות האסורות. - עוד כתוב שם (מא) שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצולן והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוהי ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה חס ושלום. - עוד כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס רחמנא ליצולן לרשות הטומאה עכ"ל, והפוננה לכך היא שכל התורה והמצוות שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

הגאון הקדוש רבי הלל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחיובים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפוטם באיסור, כי האוכל שאינו נקי גותן לו את הפח, ובדרך זו נשמתו מסתאפת. - ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית ליראה ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הפשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הפשרות, אף העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באגיה או ברקבת הם מקילים לעצמם ואוכלים מפל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצטעקו להשם יתברך אז השם יתברך ישמע

להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - לא עמי אתם אינכם שייכים לי עכ"ל.

שבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערוג ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סי' 17) שאין עברה כמאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרפות על ידי השו"ב"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) שבשבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו¹¹. - הרמב"ם כותב (פ"י ש"ה מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים פרשת עקב ד"ה "ומלתם" ובצפנת פענח פרשת יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלמה) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות השכל שלו נמשך לטומאה והוא מגיע על ידי כף חלילה לכפירה רחמנא ליצלו, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות עכ"ל"ק.

פרק ט'

דבר הזה החריב את ביתינו, והשכינה עדין בגלות בעוונותינו

אחים יקרים - בענין חומת הפשרות, כידוע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשל באכילה אסורה, ה"י. אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - היד מרמז: ה'

11. ובספר "אהבת חיים" מהצדיק חכם מנחם מנשה זי"ע פרשת שמיני הביא את דברי הצדיק הקדוש חכם יהודה פתיה זי"ע שגזירות נוראות התרגשו לבוא מחמת אכילת טריפות רח"ל.

הלכות שחיטה, י"ב בדיקות וכסוי בעפר למעלה ולמטה, (ביצה דף ז) מרמז שעל ידי שישראל היו נזהרים במצרים שלא לאכול טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. - ותחלת הנס היה על ידי משה רבינו ע"ה, שנשתרבבה ידה של בתיה, זה מרמז ב"היד הגדולה" שהיד נעשה גדולה, ומשה רבינו לא נכשל במאכל אסור שאפילו החלב של גויה לא בא בתוך פיו רק חוץ לפיו ומפני זה נתכוה כמו שאמר החיד"א זי"ע. ועל ידי זה שלא נכשלו יכלו להגיע ל"ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", כי אם ח"ו נטמאו על ידי מאכלות אסורות לא היו יכולים להגיע לאמונה כזאת. וזהו "ובמשה עבדו" שבקדושתו שנזהר מינקותו ממאכל אסור, המשיך את האמונה על כלל ישראל.

כתב בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון וזל"ק: ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעווננו, וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כל פה וממהרים לשחוט וקרוב לודאי שמאכלין נבלות וטרפות כאשר נתברר ומי שיהיה מותמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים וקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישטחו (במדבר י"א לב) אלא וישטחו, שהיה נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששטחו לעצמם בספין פגומה כמו פן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם, ומכרח להיות מגלגל בכלב וכו' עיי"ש באריכות גדול.

פרק י'

שאלה יא

האם החטא של מאכלות אסורות כל פה גדול שמעכב את ביאת

הַמְשִׁיחַ?

(ב) הַצְדִּיק הַקְדוֹשׁ רַבִּי נָתַן אֲדֻלְעָר זי"ע בְּמַלְחַמְתּוֹ הַגְּדוֹלָה לְהַבִּיא מְשִׁיחַ

יְדוּעַ מֵה שֶׁכָּתַב בְּסֵפֶר דְּרָךְ הַנְּשָׁר שֶׁהַצְדִּיק הַקְדוֹשׁ רַבִּי נָתַן אֲדֻלְעָר¹² [מֵה שֶׁאָמַר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע, רֵאָה בְּסֵפֶר דְּגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם (פְּרִשְׁתַּת עֲקֵב), וְעוֹד בְּשֵׁאָר סִפְרֵי תַלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב שֶׁכָּתְבוּ: שֶׁעָקַר עֲכוּב בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ שְׁאִינוֹ בָּא הוּא בְּגַלְל הַשְּׁחִיטָה שֶׁמֵּאֲכִילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּנִבְיִלוֹת וּטְרַפּוֹת וְאִם יִתְקַנּוּ זֹאת יָבֵא תִּכְף וּמִיד מִמֶּשׁ], אָמַר "לָמָּה מְשִׁיחַ לֹא בָּא בְּשֵׁנַת הַכֶּתֶר" שֶׁהָיָה כִּידוּעַ שְׁנַת הַגְּאוּלָּה, שֶׁהַצְדִּיקִים הַקְדוֹשִׁים אָמְרוּ אֲזַי שֶׁמְשִׁיחַ בּוֹדֵאֵי יָבֵא, בְּגַלְל הַשְּׁחִיטָה שֶׁמֵּאֲכִילִים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּנִבְיִלוֹת וּטְרַפּוֹת רַח"ל. - וְאַעֲתִיק מֵה שֶׁכָּתַב שֵׁם מִמְקַצַּת מְסֻפֶּר "הָאֲבִי"ב" [רֵאשִׁי תְבוֹת אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגוֹלָה] מֵהַנּוֹגַע לְדַעַת בְּדוֹרְנוֹ וְז"ל: ר' נָתַן אֲדֻלְעָר וְתַלְמִידוֹ ר' מֹשֶׁה סוֹפֵר מִפְּרַעַשְׁבוֹרָג מְקַבְּלִים בְּנִסְתָּר, ר' נָתַן אֲדֻלְעָר רָצָה לְכַסֵּל הַשׁוֹחֲטִים דְּפְרָאנְקוֹרְט דְּמִיּוֹ, וְלִהְיוֹת חוֹתֵם הַסְטֵרָא אַחֲרָא שְׁשׁוֹרָה עַל שׁוֹחֲטִים פְּסוּלִים בְּסוּד עַל חֲרָבָה תַּחֲתֵיהּ וְגו' וְאַלְמֵלָא הַשִּׁיג כָּל רְצוֹנוֹ בָּא מְשִׁיחַ, אֲךָ הַסֵּמ"ך מ"ם הָעֵמִיד עָלָיו רוֹדְפִים קֶצְצִים וְהוֹצֵרָה לְבָרַח. וּבִס' בְּרַפְתָּ אֲבָרְהֵם כָּתַב: וְזֶה הָיָה סוּד יְרִידַת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְדוֹשׁ לְעֵלְמָא הַדִּין וְרַמְזָה עַל זֶה ב"זע"ם" תְּצַעַד אר"ץ, רֵאשִׁי תְבוֹת: זְבִיחָה עֲרוּבִין מְקוֹאוֹת.

פֶּרֶק יֵא

הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְדוֹשׁ זי"ע שׁוֹמֵעַ בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעַ שִׁ"מְקוּה" שְׁחִיטָה

וְעִירוּב הֵם יְסוּדֵי הַדַּת שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלֵיהֶם

שֶׁמַּעֲתִי שֶׁתַּלְמִידֵי הַרְבִּי יִשְׂרָאֵל בַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה הֵיוּ יוֹשְׁבִים בְּיַחַד וּמְתוֹכְחִים אִיזְהוּ הַדְּבָר הָעֵקָרִי שֶׁרָאשׁ וּמִנְהִיג הַדּוֹר צָרִיף לְהַשְׁגִּיחַ עָלָיו. - יֵשׁ מֵהֶם אֲמָרוּ שֶׁהָעֵקָר הוּא לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַזְּבִיחָה שֶׁיְהִיָּה הַשׁו"ב יָרָא שְׁמִים, וְכֵן בְּכָל שָׂאָר עֲנִינִים הַשְּׁיִיכִים לָזֶה כִּי חָס וְשָׁלוֹם מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרִים מְטַמְטְמִים אֶת הַלֵּב. - וְיֵשׁ שֶׁאֲמָרוּ עֲרוּבִין הוּא הָעֵקָר כִּי הַלְכוֹת שֶׁבַת כְּהַרְרִים הַתְּלוּיִים בְּשַׁעֲרָה (תְּחִינָה)

12. מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי נתן אדלער כהן צדק זצ"ל אב"ד באסקאוויץ ופראנקפורט דמיין יצ"ו בעל מחבר משנת רבי נתן הגהות ופירושים על ששה סדרי משנה, וספר תורת אמת אגדה וחינוכי הלכה על התורה ושאלות ותשובות על ד"ח שו"ע

דף י' עמוד א') **וְהָאִסּוּר חָמוּר מְאֹד. - וַיֵּשׁ אָמְרוּ מִקּוֹה הַיָּא הָעֶקֶר לְהַשְׁגִּיחַ שְׁהַמְקוֹה תְּהִיָּה כְּשֶׁרָה בְּלִי שׁוּם חֲשִׁשׁ, כִּי אִם יִסּוּד בְּנִין הָאָדָם הוּא חֵס וְשָׁלוֹם בְּלִי כְּשֶׁרוֹת קֶשֶׁה לוֹ מְאֹד לְהִתְגַּבֵּר עַל הָרַע רַחֲמָנָא לִיצְלָן. - וְאַחַר זֶה אָמַר לָהֶם מָרֵן הָרַב יִשְׂרָאֵל בְּעַל שָׁם טוֹב זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּזֶה הַלְשׁוֹן, תִּיתִי לִי כִּי בַעֲת הַזֹּאת פִּלְפְּלוּ גַם כֵּן בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעַ¹³ אֵיזָה מֵהֶם עֶקֶר וְאָמְרוּ כְּמַר וּכְמַר. - וְהִסִּימֵן הוּא בְּמִקְרָא**

13. **תשובה מן השמים על גודל ענין הטבילה:** ובתשובות שהשיבו מן השמים לקדוש אחד מרבנן קמאי הרב החסיד רבינו יעקב הלוי ממרויש ומקרבלי זללה"ה אשר שאל על ידי התבודדות ותפלה והזכרת שמות הקדושים על ענין טבילת בעל קרי, והשיבו לו מן השמים בזה הלשון: **"ועבדתם את ה' אלקיכם" הוי אומר זו תפלה, אפשר טמא ומקריב קרבן, ואם תאמר שארי טומאות, אינו דומה טומאה היוצא מאונס לטומאה היוצאת מדעת, אינה דומה טומאה הבאה מחוץ, לטומאה היוצאת מגופו, ועזרא כשתקן, ברוח הקודש ראה ותקן. הדבר הזה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר היה נשמע תפלתם זה ימים רבים. ועל הירושלמי: דע אילו היה עמהם בבית המדרש לא מצאו ידיהם, ועוד הרי חזר בו ואמר קודם תקנת עזרא נשנית משנה זו, הדבר ה זה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר ה' נשמע תפלתם זה ימים רבים, אך סבלות הגלות ולימוד התורה ומעשים טובים הם העומדים לישראל.**

אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל

ואחר זה השיבו לו עוד בזה הלשון: שמענו מאחורי הפרגוד לטהר כל ישראל יחד אי אפשר, אך אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל, ובכל מקום מוגש לשמי ומנחה טהורה אבא אליך וברכתך. - אחרי ראותי כל אלה שאלתי ליל ג' "ט כסלו אם התשובה הנזכר לעיל באו אל פי מאת ה' והדברים נאצלו מרוח הקודש ויש בהם תועלת או טוב להסתירם ולהעלימם. ועל זה השיבו לו: **תדע כי באמת המה דברי ה' ודברים עתיקים ועתיק יומן אמרן והיום יום בשורה וחכינו עד אור הבוקר, ואחר שענה השיבו לו עוד בזה הלשון:** והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמוע אל הכהן (רצה לומר, עזרא הכהן) העומד לשרת שם ומת האיש ההוא, והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך, עד כאן לשון התשובה. (שאלות ותשובות מן השמים, סימן ה', הובא ברדב"ז סוף ח"ה).

סֵפֶר
זוהר לְפֹרִים הַשָּׁלֵם
כֶּרֶךְ א'

כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל
לְפֹרִים

סֵפֶר ב. הוא, זוהר האר"י לפורים חלק א', בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל עניני מגילת אסתר וסודותיה, וכל המצוות הכלולות בה, עם כותרות תמצית הענין לכל קטע וקטע. וסידרנו לפי סדרים של הענינים, ועוד, וסידרנו כל דבר על אופנו, פתחנו כל הראשי תיבות, והוספנו כל המראה מקומות לתנ"ך וש"ס, ועוד.

ספר זוהר לפורים

חלק ב'

כתבי האריז"ל לפורים

שער הפונות - דרושי פורים

בענין ברכה אחרונה של המגלה

בענין הפורים: הנה נסח ברכה אחרונה של המגלה היא חמשה מטבעות ואלו הם: הרב את ריבנו והדן את דיננו כו', והם כנגד חמש גבורות הנודעות, אשר על ידיהם יריב את ריבנו וידין את דיננו, כי בהם תלוי הדין והנקמה. עוד על ענין על הנסים כו':

כאשר רוצים לחזור פנים בפנים

ועתה נבוא אל באור ענין ימי פורים והמגלה והמרדכי ומעות מגבת פורים והמשתה והשמחה. הנה נתבאר אצלנו בדרושי נוקבא דזעיר אנפין ובענין מעוט הירח כי בכל זמן של הגלות עומדים זעיר ונוקבא אחור באחור כל ימי החול, לולי בשעות התפלה ובשבתות וכיוצא בזה כמו שנתבאר שם. והנה כאשר רוצים לחזור פנים בפנים צריך שתקדים בחינת הפלת הדורמיטא על זעיר אנפין כדי שתעשה הנסירה ותוכל לחזור עמו אפין באפין כנזכר בדרושי ראש השנה:

לקראת סוף השבעים שנה של גלות בבבל היה דורמיטא

ולא היות כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבעים שנה של גלות בכל כנודע לכן אז כבר בימיהם התחיל ענין תקון זעיר ונוקבא כדי לחזור אפין באפין ויגאלו ישראל. וענין התחלה זו היא ענין הדורמיטא שנעשה אז בימיהם וזה סוד הצרה העצומה שהיתה אז לישראל אשר עליו נאמר והנה אימה חשכה גדולה כו', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה חשכה זו גלות מדי שהחשיך עיניהם של ישראל. וענינו הוא לפי שאז היה זעיר אנפין בסוד הדורמיטא. ונודע כי המן הרשע היה אוסטורלוגוס גדול, כנודע בענין ויפל פור הוא הגורל מיום ליום כו', ובפרט במה שכתוב בספר הזהר כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין

החיצונים וידע בחקמתו ענין מעוט השגחתו יתברך על ישראל בימים ההם להיותו בבחינת השינה, ולכן חשב ועלה בלבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל:

המן ואחשוורוש רצו שלא יבנה בית המקדש השני ח"ו

וזה סוד ענין וכוח המן עם אחשוורוש אם יעלה בידם עצה זו והשיב לו המן ישנו עם כו', ודרשו רבותינו זכרונם לברכה ישן הוא האלוה שלהם והבן זה. ולהיות פי הדורמיטא ההיא היא לטובתן של ישראל כדי שתנסר הנקבה מאחורוי ויחזרו פנים בפנים ויגאלו ישראל ויבנה בית המקדש, לכן התעצו שניהם כי בזמן ההוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה ועל ידי כן לא יבנה בית המקדש. ונודעת עצת המן מן שמשו ספרא בנו וכתביהם אל אחשוורוש הנקרא ארתחששתא בספר עזרא, עד שבטלו בנין בית המקדש בראותם כי הגיע זמנו להבנות ודי בזה.

אף בזמן השינה בכיכול, יש השגחה מבחינת נוקבא

והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוחין מן זעיר אנפין ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לחזור אפין באפין, כנודע בענין דרוש השופר של ראש השנה, ובהכרח יש הארה והשגחה זו על ישראל מצדה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק, כמו שנבאר בעזרת השם. וכראות המן את מרדכי שעל ידו היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא, נתייעץ עם זרש אשתו ושס"ה יועציו כו', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שס"ה יועציו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ, הוא זנבה של נחש המשך רגל הקוף כמבאר אצלנו, וכנזכר בספר הזוהר שיר השירים ודי בזה. ואם חס ושלום ככה יעלה יוכל אחר כך לאבד את שונאיהם של ישראל. ואז השם יתברך ברחמיו האיר הארת נוקבא העליונה והיא גדולת מרדכי ואסתר, ועל ידם נושעו ישראל מן הצרה הגדולה ההיא כמו שנבאר וזה ענין מרדכי והארתו:

יסוד דאבא יוצא לחוץ מיסוד דרחל

דע כי הנה בזמן הדורמיטא דזעיר אנפין לא בלבד יוצאין המוחין דזעיר אנפין מצד נצח הוד יסוד דאימא ונכנסין בנוקבא רחל בהיותה אחור

בְּאַחֲרֵי אֵלָא (אף) גַּם הַמוֹחִין דְּכַנְצַח הוּד יְסוּד דְּאַבָּא בְּסוּד (בראשית ב' כב) וַיִּכְן ה' אֱלֹקִים אֶת הַצֶּלַע דָּא אַבָּא וְאִמָּא, וְנִמְצָא כִּי כְּמוֹ בְּהִיּוֹת הַמוֹחִין הָהֵם תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין הָיוּ יוֹצְאִים מֵהֶם שְׁתֵּי הָאֲרוֹת לַחוּץ, וּמִבְּחִינַת הָאֲרַת הַמוֹחִין דְּאַבָּא יוֹצֵא יַעֲקֹב מִצַּד פְּנִים דְּזְעִיר אֲנַפִּין, וּמִבְּחִינַת הָאֲרַת מוֹחִין דְּאִמָּא יוֹצֵאת רְחֵל מִצַּד אַחֲרֵי, גַּם עֵתָהּ יוֹצְאוֹת מִרְחֵל נּוֹקְבָא דְּזְעִיר אֲנַפִּין שְׁתֵּי הָאֲרוֹת אֵלּוּ גַּם בֶּן בְּלִי סָפֵק, וְלֹא עוֹד אֵלָא שְׁבִיחֵי מוֹחִין הַנּוֹזְכִים תּוֹךְ הַנִּקְבָּה נְתוּסָפָה בְּחִינַת הָאֲרָה שְׁלִישִׁית מֵה שְׂאִין בֶּן בְּהִיּוֹתָם תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין, וְהוּא כִּי הִנֵּה בְּהִיּוֹתָם תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין הָיָה הַיְסוּד דְּאִמָּא נְשִׁלָּם בְּחִזָּה דְּזְעִיר אֲנַפִּין, וְהַיְסוּד דְּאַבָּא שֶׁהוּא יוֹתֵר אַרוּךְ כְּנוֹדֵעַ הָיָה נְשִׁלָּם בְּסִיּוּם הַיְסוּד דְּזְעִיר אֲנַפִּין מִמֶּשׁ, וְלֹא הָיָה יוֹצֵא מִחוּץ לַיְסוּד כָּלֵל, אֲבָל עֵתָהּ בְּהִיּוֹתָם הַמוֹחִין תּוֹךְ הַנִּקְבָּה, אֲשֶׁר הַיְסוּד שְׁלָהּ נּוֹקְבֵי קֶצֶר, מוֹכֵרָח הוּא שֶׁהַיְסוּד דְּאַבָּא יִתְפַּשֵּׁט וַיִּצֵא מִחוּץ לַיְסוּד נּוֹקְבָא וְלַחוּץ וְתַתְּגֵלָה הָאֲרַתּוֹ בְּגִילוּי גְמוּר לְגַמְרִי. וְנוֹדֵעַ כִּי מֵה שֶׁהָיָה מִתְּלַבֵּשׁ בַּיְסוּד דְּזְעִיר אֲנַפִּין הוּא בְּחִינַת הַעֲטָרָה שֶׁל הַיְסוּד דְּאַבָּא שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת דְּאַבָּא, וְאִין סָפֵק כִּי הָאֲרָה זֹה הַנְּגִלִית מִמְּלָכוֹת דְּאַבָּא הִיא הָאֲרָה גְדוּלָּה עַד מֵאֵד:

שְׂרֵשׁ נְשִׁמַת מְרַדְכִי

וְהִנֵּה שְׂרֵשׁ נְשִׁמַת מְרַדְכִי הִיְתָה מִן הַהָאֲרָה הַהִיא, וְלִכֵּן עַל יְדוֹ הִיְתָה תְּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנֵי הַהוּא, וְזֶה נִרְמַז בְּשֵׁם מְרַדְכִי מִמֶּשׁ, שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנּוּם לְבָרְכָהּ שֶׁהוּא לְשׁוֹן מִיָּרָא דְכֵיָא, מִ"ר דְכ"י, וְהוּא תְּרַגּוּם מִר דְרור (שמות פרק ל' כ"ג) וְאִתָּהּ קַח לָךְ בְּשָׁמַיִם רֵאשׁ מִר דְרור חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְקַנְמֵן בְּשֵׁם מַחְצִיתוֹ חֲמֵשִׁים וּמֵאוֹתִים וְקִנָּה בְּשֵׁם חֲמֵשִׁים וּמֵאוֹת), גַּם נִקְרָא מִר עוֹבֵר, וְהַעֲנִין הוּא כִּי הַהָאֲרָה הַגְּדוּלָּה הַהִיא הִיא מִר דְרור זָךְ וְנָקִי בְּתַכְלִית הָעוֹבְרָת מִפִּי יְסוּד דְּנוֹקְבָא וְלַחוּץ. וְזֶה סוּד פְּסוּק (שיר השירים פרק ה' ה') וַיְדִי נִטְפוּ מִר כּוֹ עוֹבֵר:

וּמְרַדְכִי יִצֵּא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מְלָכוֹת תְּכֵלֶת וְחוּר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה וְכוּ'

וּבְזֶה תְּבִין מַעֲלַת מְרַדְכִי שֶׁעָלָה לְבְּחִינַת מְלָכוֹת וּמִשְׁנָה לְמֶלֶךְ וְזֶה סוּד הַפְּסוּק (אסתר פרק ח טו) וּמְרַדְכִי יִצֵּא מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מְלָכוֹת תְּכֵלֶת וְחוּר וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה. וְהַמְשָׁפִיל יְבִין כֹּל פְּרִטֵי הַפְּסוּק זֶה עֲנִין יִצִּיאָה זֹה מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ הִיא רְחֵל, וְעֵטְרַת זָהָב גְּדוּלָּה מִצַּד עֲטָרָה יְסוּד דְּאַבָּא, וְלִכֵּן נִקְרָא גְדוּלָּה כִּי הַחֲסֵד וְהַחֲכָמָה נִקְרָא גְדוּלָּה בְּסוּד הַגְּדוּל

הגבור והנורא. גם המעמיק ישכיל היותו משבט בנימין ודי בזה, וזה סוד קריאת המגלה וגם התפשטותה בעת קריאתה לטעם פרסום הנס, והוא ענין הארת עטרת מלכות דאבא המתגלית ויוצאה לחוץ, ולכן נקרא מגלה לשון גלוי וצריך לגלותה ולפרסמה.

מגלה היא סוד שלשה מוחין המתגלים

גם מגלה בלא יוד היא עולה בגימטריא ע"ח, כמנין שלש הנו"ת כ"ו כ"ו כ"ו, שהם ענין שלשה מוחין דחכמה בינה דעת דנצח הוד יסוד דאבא המתגלים שם במלכות ההוא. וזהו ענין היות המגלה נקרא אגרות ונקרא ספר ויש לה דינין כתורה שבכתב, כי ספר התורה הוא יסוד דאבא הנקרא תורה שבכתב צורת ספר כעין ו' ארוכה, והמגלה היא ההארה היוצאה מחוץ ליסוד כנזכר, וגם הוא ארוכה בצורת ו' ובצורת מגלה ארוכה ודי בהערות אלו אל המשכילים:

גדל האור של פורים בכל שנה ושנה

ואמנם היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לכדו, הטעם הוא כי השם יתברך ברחמיו רצה שאותה ההארה המתחדשת בהיות המוחין דאבא ואימא תוך הנקבה בזמן דורמיטת זעיר אנפין לא תתבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עצמם, כי הנה אחר דורמיטא חוזרים פנים בפנים והמוחין הם בזעיר אנפין ואין בחינת ההארה זו יוצאת אז כלל כנזכר לעיל, והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים, ורצה השם יתברך שבכל שנה בימי הפורים פיוצא בהם אף אם יהיו זעיר ונוקבא פנים בפנים תתגלה ההארה הנזכרת בימים ההם ולא תתבטל. והענין הוא כי בכל שנה בימים ההם כאשר יכנסו המוחין ברחל בסוד דורמיטא דזעיר אנפין אף על פי שאחר כך יחזרו פנים בפנים לא תתבטל ההארה הנזכרת ותשאר שם קיימת ונרשמת אף גם אחר הסתלקות המוחין האלו ממנה ויחזרו בזעיר אנפין:

וזכרם לא יסוף מזרעם

וזה סוד מה שאמר הכתוב וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר פרק ט כח), כי אותה ההארה היא עטרת היסוד הזכר דאבא הנקרא זכר כנודע וזכרם זה לא יסוף מזרעם בימי הפורים שבכל שנה ושנה כנזכר. לכן לעתיד לבא כל הספרים יתבטלו חוץ ממגלת אסתר והטעם הוא כי לעולם לא יהיה נס גדול כזה לא בשבתות ולא ביום טוב להתקיים ההארה זו אף אחר

הסתלקות המוחין מן הנקבה אלא בימי הפורים בלבד, ובבחינה זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים אפילו בשבתות ויום טוב:

כדי לקיים ההארה הנזכרת צריך לקיים שלש מצות

מגלה לגלות את יסוד דאבא

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההארה הנזכרת אנו צריכין לעשות שלש מצות, והם קריאת המגלה, כדי להמשיך ולגלות ההארה הנזכרת היוצאת לחוץ בגילוי:

מתנות לאביונים שנותן אבא דרחל

והנה צריכות שתי בחינות אחרות, והם אלו הראשון בחינת ההארת היסוד ההוא דאבא ברחל לצרף תקון בנין פרצופה, כי לכן נכנסים המוחין הנזכרים בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנזכר, וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים, כי רחל נקראת עני ואביון, והיסוד דאבא הנקרא צדיק, נותן לה צדקה ומתנות, והארות הנה מתקיים על ידי שאנו נותנים למטה מתנות לאביונים ועל ידי מצוה זו נעשה דגמטה למעלה. ובחינה השנית היא, כי אחר שנתקן פרצוף רחל עצמו על ידי הצדקה ומתנות לאביונים, עוד צריך הארה שתתקיים בה בסוד המוחין עצמן שלו המתלבשין תוך פרצוף עשר ספירות שלה בעת הדורמיטא כנודע. וצריך שתתקיים הארה הנזכרת במוחין שלה כל הימים ההם הנקרא פורים, וישאר קיימת שם אף גם אם יסתלקו המוחין דאבא ואימא אחר הדורמיטא ותחזור פנים בפנים, ועם כל זה תשאר הארה המוחין ההם קיימים במוחין שלה ולא יסתלקו לגמרי כבשאר הזמנים כנזכר לעיל:

סעודת פורים משתה ושמחה - המוחין דרחל

וענין זה תלוי בקיום מצוה אחרת והיא לעשות סעודת פורים משתה ושמחה, וזו ענין אכילה ושתייה כמבואר אצלנו שהמוחין של הנקבה נקרא י"ה י"ה, ונעשים מבחינת י"ה, והם נמשכין בה על ידי אכילה ושתייה. וזהו פירוש אכילה, אכ"ל י"ה. שתייה, ש"ת י"ה. כי על ידי המאכל והמשתה נמשכין לה מוחין הנקרא י"ה. גם נרמזה היא עצמה במלת אכילה שהיא בגימטריא אדני עם הכולל, לרמוז כי אלו המוחין של י"ה הנמשכין על ידי האכילה הם בנקבה הנקראת אדני:

אסתר

גם אסתר היא בגימטריא תרס"א והנה שם אדנ"י במלואו הוא תרע"א והנה שם אסתר חסרה י' ובתוכה מסתתרת הנקדה הפנימית עצמה הנקראת י' של אדנ"י הנקראת אסתר על שם שמסתתרת:

עד כאן הגיעו דרושי הרב זל"ה בשער הפונות

עד כאן הגיעו דרושי הרב זל"ה. וענין משלוח מנות איש לרעהו לא נתבארו מפי הרב זכרוננו לברכה, ושמא רמז לענין הארת יסוד דדכורא הניתן ליסוד דנוקבא והם נקראים איש לרעהו יסוד ליסוד כנלע"ד. אמר שמואל עד כאן הגיעו כל ספר הדרושים של הרב זל"ה ולא הפלתי דבר אחד מדבריו ארצה, תהלה להשם יתברך:

מנות ומתנות

מנות ומתנות, אמרו רבותינו זכרונם לברכה שתי מנות לאיש אחד ושתי מתנות לשני אביונים, והנה יש לראות למה ברעהו אמר מנות באות תיו אחת, ובאביונים שתי אותיות תיו. האמנם כבר ידעת כי היסוד נקרא איש, ועיקר הארת יום זה הוא גלוי יסוד אבא והוא זכר, ובהיותו מלבש בתוך יסוד דאימא, לכן אמר מנות בתיו אחד כי אות תיו מצד הנוקבא, באפן כי שתי מנות הם אחד מצד אבא שהוא מ"ג דמנות כאשר ידעת, ואחד מצד היסוד דאימא כנזכר לעיל, והם איש שהוא יסוד דאבא לרעהו שהוא היסוד דזעיר אנפין, כי אם היות אבא גדול הנה בהיותו יורד למקום יסוד זעיר אנפין נקרא רעהו על דרך הזעיר אנפין כשיררד ביצירה שנאמר עליו שלף איש נעלו ונתן לרעהו (רות פרק ד' ז):

מתנות לאביונים

ומתנות לאביונים הם מצד אימא ולכן הם שני תוין, כי הם מצד הנוקבא, והם שתי מתנות לשני אביונים שהם נצח הוד שהם אביונים, כאשר ידעת בסוד הערבה לא ריח ולא טעם ונקראו אביונים כי אימא עד הוד אתפשטת:

כל הפושט יד נותנים לו

וגם מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בימי הפורים נותנים לכל מי שפושט ידו, הענין הוא כי הגבאי של צדקה הוא היסוד ובימי החול אשר הוא יסוד דזעיר אנפין צריך לראות למי נותן הצדקה, אבל

עתה שהוא יסוד דאבא הארה גדולה אין להקפיד אלא כל מי שפושט ידו נותנים:

חייב אינש לבסומי בפוריא

ומה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה חייב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כו', הפננה הוא פי לעולם תוף הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומחיה אותה, ולכן צריך לומר ברוך המן להמשיך אל הניצוץ שהוא אור, ולכן צריך לומר בלא פננה אחר שהוא שפור ויצא מדעתו, שאם יהיה חס ושלום בכוננה יאיר גם אל הקליפה חס ושלום. ונלע"ד כי כשאנו ממשיכין אור מוח הבינה ברחל על ידי שתית יין ברבוי גדול יש הארה גדולה שיש בה כח להאיר גם אל הניצוץ שהוא אשר בתוך הקליפה:

שתיה מרבה מאכילה

וצריך לכוון באכילה בשני אותיות י"ה דיודין, ולכוון שהם של ע"ב, ובשתיה לשני י"ה של ס"ג, שעולים כמנין יין, כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י, ולכוון להמשיך אליה מוחין דחכמה על ידי אכילה, ומוחין דבינה על ידי שתיה, ולהיות פי הנוקבא גוברת מוח בינה גובר, ולכן צריך השתיה מרבה מן האכילה. וזהו אכילה, אכ"ל י"ה. שתיה, ש"ת י"ה. רצה לומר, שימשכו אליה המוחין אשר כולם בסוד י"ה, כמבואר אצלנו במקום אחר שהם בסוד חכמה ובינה הנקרא י"ה י"ה, כי הדעת שלה היא ק"ל ולית בה אלא נהירו דתרין מוחין גליפין בה כמבואר אצלנו במקום אחר:

אסתר בגימטריא שושנה

אסתר בגימטריא שושנה, גם אסתר בגימטריא תרע"א, כמנין אדני במלואו, הכננה הוא כי כשישראל עונים קדיש ואומרים אמן מקבלים אז הארה משני [שמות] א"ל. אחד של זעיר אנפין שהוא אל רחום וחנון (שמות פרק לז ר'). ואחד מאריך אנפין שהוא מי אל כמוך (מיכה פרק ד' יח), ופרושו: אל של אריך מאיר באל של זעיר אנפין, ואז זעיר אנפין מאיר בנוקבא פנים בפנים, לפי כי אל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ואלו השני אל במילואם עולים ש"ע נהורין. והארה הנזכרת הוא בענינת אמן, ולכך אמר דוד עליו השלום (תהילים פג יז) מלא פניהם קלון, זו אמן, כי מאחר שהם לא האירו באמן שני אל, אחד של אריך ואחד של זעיר

אֲנִפִּין, מֵלֹא פְּנִיָּהֶם קְלוֹן, שְׁלֹא רְצוֹ לְקַבֵּל מֵאֵל הָעוֹלָה קפ"ה, יְהִי לּוֹ קְלוֹן
שְׁעוֹלָה גַם כֵּן קפ"ה עִם הַכּוֹלֵל:

וַיִּבְקְשׁוּ שְׁמֶךָ ה'

וַיִּבְקְשׁוּ שְׁמֶךָ ה' (תהילים פרק פג יז), פִּירוּשׁ כִּי שְׁמֶךָ הוּא הַמְּלָכוּת, שְׁנִקְרָא
שֵׁם, וְהוּא אֲדֹנָי וְהוֹי"ה שְׁעוֹלִים אָמֵן. וְהִנֵּה אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה כְּאֲשֶׁר
לְבָשָׁה בַּגְּדֵי מַלְכוּת וּבָאָה לְדַבֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ וּכְשֶׁנִּכְנְסָה לְבֵית עֲבוּדָה זָרָה
מִקוֹם הַקְּלִיפּוֹת, הוֹסֵר הָאֲרֶת אֲרִיף, וְלֹא נִשְׂאָר בָּהּ רַק הָאֲרֶת זְעִיר אֲנִפִּין,
שָׂאֵם לֹא הִיָּתָה לָּהּ הָאֲרֶת אֲפִילוֹ מְזַעֵיר אֲנִפִּין הִיָּתָה שְׁחוּרָה וְלֹא יִקְרָקֶת,
וְלִכֵּן הִיא אֲמָרָה אֵלֵי אֵלֵי לְמָה עֲזַבְתָּנִי (תהילים פרק כב ב'), שְׂאָחַד מֵאֵלוֹ הָאֵלֵי
שֶׁהוּא שֶׁל אֲרִיף לְמָה עֲזַבְתָּנִי, וְלֹא הָאִירוּ לָּהּ שְׁנִיָּהֶם יָחַד:

פרי עין חיים

שער ראש חדש חנכה ופורים - פרק ה':

מתחיל התקון

סוד הפורים. סוד הפורים הנה נודע, כי כל זמני הגלות, עומדת הנוקבא רחל עם זעיר אנפין, אחר באחר. אמנם אז היה בסוף אותן השבעים שנים של גלות בבל כנודע, ואז היה מתחיל למעלה לעשות תקון, כדי להחזירם פנים בפנים, אז הוא צריך הפלת דרומיטא בזעיר אנפין. שהוא הסתלקות המוחין מן הזעיר אנפין, ונכנסים תוך רחל, ונתקנת פרצופה, ועל ידי זה יכולה לחזור אחר כך פנים בפנים:

סוד היין מהחברים

(מהחברים: ענין פורים בהוד ענף גבורה, סוד יין הרומז בגבורה. לכן הנ"ס בדם, שהרגו בשונאיהם, וגם השמחה הוא ביין):

בימי מרדכי הדורמיטא

והנה אז בימי מרדכי, היה סוף זמן הדורמיטא של זעיר אנפין, וסוד שאמר הזמן ישנו עם אחד מפזר ומפזר (אסתר פרק ג' ח'). אמרו רבותינו זכרונם לברכה על ישנו, שאמר הזמן, אלהיהם ישן הוא, פירוש ישן הוא המלך שלהם שהוא זעיר אנפין כנזכר לעיל. וזהו הדורמיטא, וכיון שהוא ישן, ורוצה לחזור פנים בפנים לחזור ולכנות בית המקדש פעם שנית (וזהו אסתר פרק ו' א') נדדה שנת המלך, מלכו של עולם, כי חזרו המוחין בו, ונתעוררו. וזה סוד ונהפוך הוא (אסתר פרק ט' א'), דהינו שנהפך הוא על ידי אמא, הנקראת הוא, ונתלבנו ונתמתקו דיניו), אם כן נבטל בבטול עצתו של יתברך, ולא יבנה בית המקדש בימיו חס ושלום, דהינו מלכות הנקראת מקדש, בסוד מקדש אדני (שמות פרק טו יז):

יסוד אבא המתגלה

והנה בהיותן הנצח הוד יסוד אמא נכנסין תוך רחל, בהיותה באחר הזעיר אנפין, היה גם הנצח הוד יסוד דאבא נכנסין בה גם כן, נמצא כי כמו שבזמן היות המוחין תוך זעיר אנפין, היו יוצאין שתי האורות, אחת של רחל מאחוריו של זעיר אנפין, ואחד מלפניו לשל יעקב, גם עתה יוצאין מן רחל שתי הארת אלו. אמנם יש עתה בחינה אחרת

חֲדָשָׁה לְגַמְרִי, אֲשֶׁר לֹא נִמְצְאָת בַּהֲיוֹתֶן הַמוֹחִין תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין, כִּי כָּבֵר
 נִתְבָּאָר, כִּי בַּהֲיוֹתֶן הַמוֹחִין תּוֹךְ זְעִיר אֲנַפִּין, הִיָּה מְסִתִּים יְסוּד אֲבָא תּוֹךְ
 זְעִיר אֲנַפִּין מִמָּשׁ, בְּסִיּוּם יְסוּד זְעִיר אֲנַפִּין, וּמִתְלַבֵּשׁ בְּתוֹכוֹ. אֲמַנְם עֵתָה
 אֲשֶׁר הַמוֹחִין הֵם בְּרַחֵל, הִנֵּה הַיְסוּד שְׁלָהּ הוּא קֶצֶר, וְאִינוּ אַרְוֹךְ וּמִתְפַּשֵּׁט
 כְּמוֹ הַיְסוּד שֶׁל הַזְּכָר, נִמְצָא כִּי כְּשֶׁנִּכְנָסִין נִצַּח הוּד יְסוּד דְּאֲבָא בְּתוֹכָהּ, הִנֵּה
 הַיְסוּד דְּאֲבָא יוֹצֵא וּמִתְפַּשֵּׁט חוּץ מִן הַיְסוּד שְׁלָהּ, וְאִינוּ מִתְלַבֵּשׁ תּוֹךְ הַיְסוּד
 שְׁלָהּ, וְהִיָּה מִתְגַּלָּה לְמִטָּה לְגַמְרִי:

מִתְגַּלָּה הָאֲרֵת אֲבָא אֲשֶׁר הוּא טְמִיר וְגִנְזוּ מְכוּלָּהּ

אֲמַנְם בַּחֲנִינֵת הָאֲרָהּ זו לֹא נִמְצָא בְּזְעִיר אֲנַפִּין כְּלָל בְּשׁוּם זְמַן, לְטַעַם
 הַנִּזְכָּר לְעֵיל שְׁיְסוּדוֹ אַרְוֹךְ, אֲמַנְם זֹאת בַּבְּחִינָה שֶׁל יְסוּד דְּאֲבָא,
 שְׁמִתְגַּלָּה לְחוּץ מִיְסוּד דְּרַחֵל, וְדַאי שְׁהִיא הָאֲרָה גְדוּלָּה מְאֹד, שְׁמִתְגַּלָּת
 הָאֲרֵת אֲבָא אֲשֶׁר הוּא טְמִיר וְגִנְזוּ מְכוּלָּהּ. וְהִנֵּה בַּחֲנִינֵת מְרַדְּכִי, הוּא סוּד
 הָאֲרֵת יְסוּד אֲבָא הַמִּתְגַּלָּה בַּהֲיוֹתוֹ בְּרַחֵל, כִּי מְרַדְּכִי בָּא מְאוּתוֹ הַבְּחִינָה,
 וּמִשָּׁם יוֹנֵק שְׂרָשׁ נִשְׁמָתוֹ, וְזֶה סוּד מְרַדְּכִי, מְרָא דְכִיָּא, מֵרַ טְהוּר, שְׁהוּא זָךְ
 וְנָקִי וּבְ"ר, (סְפָרִים אַחֲרִים: שְׁלֹא נִשְׁבְּרוּ מְעוּלָם בְּעוּלָם הַתְּהוּ, וְנִשְׁאָר זָךְ וְנָקִי) מִצַּד אֲשֶׁר
 הוּא הַיְסוּד דְּאֲבָא. וְזֶה סוּד וְאֲצַבְעוֹתַי מוֹר עוֹבֵר (שִׁיר הַשִּׁירִים פֶּרֶק ה' ה'),
 וְהַמְבִּין יִבִּין בְּסוּד אֲצַבְעוֹת שְׁהוּא מֵרַ עוֹבֵר, (שֶׁהֵם חֲכָמָה בִּינָה דַעַת דְּאֲבָא וְאֲמָא,
 אַחַר כֶּף מִתְלַבְּשִׁים בְּנִצַּח הוּד יְסוּד שְׁלָהּם בְּנוֹקְבָא) כִּי הֵם עוֹבְרִים יוֹצְאִים לְחוּץ, עַל
 כְּפוֹת הַמְנַעֵל, וְהַבֵּן זֶה. (סְפָרִים אַחֲרִים: וּבְרָאשֵׁי הוּא הַיְסוּד אֲמָא. סְפָרִים אַחֲרִים: וּבְרָאשֵׁי
 אֲצַבְעוֹת, כִּי שָׁם פְּרָקִין עֲלִיוֹנִים דְּאֲרִיף אֲנַפִּין, אֲשֶׁר שָׁם חֲכָמָה בִּינָה דַעַת דְּאֲבָא וְאֲמָא, וְשָׁם הַיְסוּד
 דַּעֲתִיק, וְגַם נִתְגַּלָּה בַּמִּצַּח):

**הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוֹצֵה לְהַטִּיב עִמָּנוּ, וְלִהְיִיר לָנוּ בְּכָל זְמַן וְזְמַן, וּבְכָל
 שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיָמֵי הַפְּוִרִים הָאֵלֶּה, שְׂאֵז נַעֲשֶׂה הַנֶּס, וְתִמִּיד בְּיָמִים
 הָאֵלֶּה יִתְגַּלָּה אוֹתוֹ הָאֲרָה שֶׁל מְרַדְּכִי**

הִנֵּה הַזְּמַן הַרְשָׁע, רָצָה לְאַבֵּד הָאֲרֵת אֱלוֹ, וּלְהַרְגַּ מְרַדְּכִי הַרְמוּז בְּהָאֲרָה זו,
 כְּדִי שְׁתִּתְבַטֵּל בְּנִין פְּרָצוּף נוֹקְבָא הַנִּקְרָא רַחֵל, וְלֹא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 חֵס וְשְׁלוֹם. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו רָצָה לְהַטִּיב עִמָּהֶם יוֹתֵר מִכֹּל אֲשֶׁר הִיָּה
 בְּתַחֲלָה, שְׁכַמּוּהָ לֹא נִהְיָתָה מִיָּמֵי קֶדֶם, וְהוּא, כִּי הִלֵּא הָאֲרָה זו שֶׁל מְרַדְּכִי,
 אִינָה יוֹצֵאת רַק בַּהֲיוֹת סוּד זְמַן דְּרוּמִיטָא, אֲמַנְם אַחַר כֶּף כְּשֶׁהֵם חוֹזְרִים
 פְּנִים בְּפָנִים, וּמִסְתַּלְקִין הַנִּצַּח הוּד יְסוּד דְּאֲבָא וְאִמָּא, עִם הַמוֹחִין מִן
 הַנוֹקְבָא רַחֵל, וְחוֹזְרִין וְנִכְנָסִים תּוֹךְ הַזְּעִיר אֲנַפִּין כְּנוֹדַע, הִנֵּה אֵז שְׁמִתְבַטֵּל
 הָאֲרָה זו שֶׁל מְרַדְּכִי, בְּלִי סָפֵק. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוֹצֵה לְהַטִּיב עִמָּנוּ, וְלִהְיִיר

לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ושתמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי, אפילו אחר היותן פנים בפנים, ותשאר קיימת תמיד. והנה הארה הזאת לא הייתה, לא בשבת ולא בימים טובים, אלא בפורים לבד, זה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כל המועדים עתידים לבטל, חוץ מן הפורים, שנאמר וימי הפורים לא יעברו וכו' (אסתר פרק ט' כח), והבן מה שנאמר לא יעברו מתוך, כי תמיד נשאר הארה זו בזמן הזה של ימי הפורים, ולא תתבטל אף גם בחזרת תוך זעיר אנפין פנים בפנים, כי היא הארה אשר מעולם לא נהיתה כמוהו:

וזכרם לא יסוף מזרעם

זה סוד וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר פרק ט' כח), פירוש - כי אותו היסוד של אבא, הנקרא זכרם, לא יסוף ולא יפסק מזרעם של ישראל תמיד, כי בכל ימי הפורים האלה, יהיה אותו הזכר קיים, ונתגלה אותו הארה:

המגלה היא סוד יסוד דאבא

וזה סוד מגלת פורים, שלא תתבטל, כי אותו היסוד של אבא, הוא סוד מגלת פורים כנזכר לעיל, ונודע כי סוד מגלת התורה, הוא מציאת יסוד דאבא, תורה שבכתב, אותה הארה הייתה היוצאת לחוץ של יסוד רחל נוקבא, נקרא מגלת פורים, שהוא ארוך דמיון המגלה בצורתה. והענין הוא, כי כל אותן ההארות לא נסתלקו מן רחל בחזירתו פנים בפנים, רק כל הארת ישארו בה, אפילו אחר סלוק המוחין ממנה כנזכר לעיל:

מגלה מלשון גלוי

גם מגלה, פירוש לשון גלוי, ופרוש מציאת יסוד דאבא המגלה. גם מגלה חסר יו"ד, גימטריא ג"פ הוי"ה, שם סוד שלש מוחין דהוי"ת של חכמה בינה דעת דנצח הוד יסוד דאבא המתגלין בה. (א):

הגהה (א) (הג"ה. אפשר, כי לפי שיסוד המכריע הוא, וכולל נצח הוד, לכן בהתגלות יסוד דאבא, מתגלין גם הנצח הוד שהם חכמה ובינה דרחל עתה):

מתנות לאביונים, לתקן ולבנות את פרצופה הנוקבא

אמנם כדי לקיים אותה הארה של מרדכי ברחל ביום פורים, לכן אנו נותנין צדקה לעניים, כדי שבכח הצדקה ההיא, תנתן גם אותו הצדקה מן היסוד דאבא הנקרא צדיק, לרחל הנקראת צדק, וזהו לענין

תקון פרוץ של רחל עצמה, על ידי צדקה, דהא בהתחברות צדק וצדיק, נקראת צדקה:

אכילה ושתייה, להמשיך מוחין לנוקבא

אמנם יש בחינה אחרת, והוא הארת מוחין שהיה לה בעת הדורמיטא, וכונתו הם, שאותן הארת ישארו, גם במוחין שבה, ולא בסוד תקון הפרוץ עצמו, וזה נעשה על ידי הצדקה כנזכר לעיל, רק תוספות הארה יתירה בסוד המוחין, והנה זה נעשה על ידי אכילה ושתייה בימי הפורים האלה, כי אכילה גימטריא אדני עם הכולל, שהיא רחל. וזהו אכילה - אכל י"ה, כי ימשכו אליה המוחין, אשר הם כולם בסוד י"ה, כמבאר אצלינו במקום אחר. וגם שתייה, פירוש - שת י"ה, והוא סוד החכמה ובינה, הנקראים י"ה י"ה, כי הדעת שלה הוא ק"ל מצד הגבורות, ולית בה אלא נהירין דתרי מוחין גליפין בה:

קריאת המגלה, לגלות ולהוציא את האורות

אמנם קריאת המגלה, הוא ענין שלישי, והוא להוציא אותן הארת לחוץ מיסוד רחל, בסוד מגלה כנזכר לעיל, ודי בזה:

פירוש ברבת "על מקרא מגלה" - לקרא ולגלות לחוץ את יסוד אבא

וזה סוד על מקרא מגלה, כמא דאת אמרת למקרא ולמסע את המחנות (במדבר פרק י' ב), לקרותה ולהוציאה לחוץ ותגלה שם:

עוד דרוש בענין הנסירה והחזרה פנים בפנים

ענין הפורים בזמן הגלות, פי בבבל אז היתה המלכות בסוד נקודה, וירדה למטה בפריאה, וצריכה בנין מחדש על ידי המוחין שיכנסו בה בפריאה. והחסידים שבאותו הדור, והתרחש והמסגר (מלכים ב' פרק כד טז), היו מתקנים אותה בכל שבעים שנה של גלות בבל, כל השבע ספירות שלה, עד שהעלו אותה למקומה, בין תרין דרועין, וכיון שנכנסו בה המוחין, נפל שינה על זעיר אנפין, כל אותן שבעים שנה, כנודע בדרושים, שכשהיא צריכה בנין מחדש, אז היתה הזעיר אנפין בסוד דורמיטא, שנסתלקו ממנו נצח הוד יסוד דאבא ואימא. (כתב הרב בנימין, דאין לסמוך על זה, והעקר הדרוש דלעיל, כי אין דורמיטא אלא אחר היות פרוץ שלם אחר באחור, ועין בכוננת

בסידה) ונכנסו למלכות לבנותה, בסוד ויבן ה' אלהים את הצלע (בראשית פרק ב' כב), כְּאֲשֶׁר הָיָה בַתְּחִלַּת בְּרִיאַת עוֹלָם:

בסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא ובסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא, היוצאין חוץ מיסוד המלכות, כי כשהיו נצח הוד יסוד של אמא תוך הזעיר אנפין, היו מלובשים בהם הנצח הוד יסוד דאבא, והיה יסוד דאימא נכנס בתוך הזעיר אנפין עד החזה, ויסוד אבא עובר ויוצא עד סוף היסוד של זעיר אנפין, אך כשנסתלקו נצח הוד יסוד דאבא ואמא, ונכנסו במלכות כדי לבנותה, נמצא שיסוד דאבא, הוא עובר ויוצא לחוץ ליסוד המלכות, וזהו ויעבר מרדכי (אסתר פרק ד' יז), כי היה מאותו בחינה היוצאת לחוץ:

סוד הפסוק לקחה מרדכי לו לבת

וזה סוד גם כן לקחה מרדכי לו לבת (אסתר פרק ב' ז), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אל תקרא לו לבת, אלא לבית, כי יסוד אבא נכנס ברחל, והיא לו לבית:

מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין המגלה, נקרא ספר, ונקרא אגרת, כי מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל, כשהוא במקומו בזעיר אנפין נקרא ספר, וכשהוא בנוקבא נקרא אגרת. (אגרת גימטריא שכ"ה ומנצפ"ד, בלקוטי תורה ספר יחזקאל, ותבין שאז היה קבוצ כל הדינים, פרים חסר וי"ו לשון רבים, שני פעמים פ"ר, גימטריא שני פעמים מנצפ"ד, עולה קס"ת, המנצפ"ד עליון היא גבורות גדלות דבינה, והם מכילין אל גבורות אחרים, (ספרים אחרים: והשני חסדים) ולזה גבראל אשר קסת הסופר במתניו והאזור במתניו, כי הם נצח הוד יסוד, הם סוד כל הגבורות שלוקח מנצפ"ד מבינה, ומנצפ"ד ממלכות, הם גימטריא קס"ת):

המן הרשע היה מכשף גדול, ואשתו זרש מכשפה גדולה, ועשרה בניו עשר ספירות דקליפות

והנה המן הרשע היה מכשף גדול, ואשתו זרש מכשפה גדולה, ועשרה בניו עשר ספירות דקליפות. וראה אותו הארה הגדולה, והבין שרוצה לחזור המלכות פנים בפנים, ושיחזרו מוחין נצח הוד יסוד דאבא ואמא לזעיר אנפין, ולא ישאר בסוד דורמיטא, וכזה יהיה גאולה לישראל,

ולכן רצה לבטל את הארה. והנה המן גימטריא צ"ו, ואין צו אלא עבודה זרה, שהוא ראה זה הענין מתוך הקליפה, שהיא עבודה זרה, שהיא בעשיה, שעולה אל אדנ"י. והקדוש ברוך הוא ברחמיו, עשה עמנו נסים ונפלאות בזמן ההוא, ובטל מחשבתו. ולא עוד, אלא שאותו הארה הבטיחנו שתהיה תמיד בזמן הזה, ואף על פי שיחזרו המוחין למקומו בזעיר אנפין, שישאר אותו הארה ההיא במלכות, כאשר היה באותו זמן:

האור הגדול של יסוד אבא

וזהו וימי הפורים האלה וכו', נזכרים וכו' (אסתר פרק ט' כח), דהינו יסוד הנקרא זכר, יסוד"ף, יוסף שהוא יסוד, מזרעם שנכנס ברחל. ומה שאמרנו שאותו הארה של יסוד אבא, לא היה אלא בסוף שבועים שנה, אף על פי שבכל לילה נכנסים במלכות נצח הוד יסוד דאבא מלובשים תוך נצח הוד יסוד דאמא, אם פן היה ראוי שבכל לילה יתגלה יסוד אבא, מכל מקום אין אותו הארה יוצאת ונכרת אלא לזמן ארוך, ולזה לא יצא אלא בסוף זמן גלות:

שער ראש חדש חנכה ופורים - פרק ו:

מצות פורים

ענין משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. המנות, הם חסדים וגבורות שביסוד אבא, וניתנין למלכות, והם משתלחין מתפארת שבה ליסוד שבה, וזהו איש לרעהו (אסתר פרק ט' כב), ומתנות לאביונים, הם חכמה ובינה שלה, שנעשה לה מנצח הוד יסוד של אבא, וכל זה הוא להגדילה ולעשותה פרצוף אבא גם כן, וכל זה הוא נעשה לה מבחינת אותו הארה שאמרנו, דהינו ממה שמגלה מיסוד אבא, דהינו מגלה. ואחר כך אנו קוראין המגלה, והכוונה להמשיך אותו הארה ולחון, ולזה אמרו שפושטה וקוראה כאגרת. ואחר כך אכילה ושתייה, והכוונה - שלאחר שעשינו אותה פרצוף אבא, בסוד מנות ומתנות לאביונים, אנו ממשיכין לה הארת המוחין בהיותה פנים בפנים מבחינה הנזכרת לעיל, שהיא אותה הארה היוצאת לחון:

צריך לכוון באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודיין

צריך לכוון באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודיין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכוון שהוא משם ע"ב, שהוא כנגד מוח דחכמה. ובשתייה יכוון לשני פעמים י"ה י"ה במילוי יודין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכוון, שהוא משם ס"ג שהיא בבינה, עולה גימטריא יין, שהוא נגד מוח בינה. וזהו אכילה - אכל י"ה. שתייה - ש"ת י"ה. ולכוון להמשיך לה מוחין אלו, מוח החכמה על ידי אכילה, ב' פעמים י"ה י"ה, יוד ה"י יו"ד ה"י דע"ב. ומח בינה על ידי שתייה, שני פעמים יו"ד ה"י יו"ד ה"י דס"ג, גימטריא יין. כי אין לה אלא תריין מוחין, וצריך להיות השתייה מרבה מאכילה, לרמוז למלכות שהיא בחינת גבורה, ומח בינה גובר בנוקבא, לכן צריך להיות השתייה מרבה. (א)

הגהה

(א) הגהה"ה: לכן אחשורוש ושריו שהיתה פונתן להרס בנין פרצוף נוקבא, היתה שתייה כדת (אסתר פרק א' ח'), אכילה מרבה משתייה, אין אונס, שהוא רמז לנצח הוד אותיות נ"ס, וחמש גבורות והשני כוללים גימטריא אונס, וכל זה ה"ה כדי להרס פרצופה:

צריך אינש לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן

לְבָרוּךְ מְרַדְכִי

וְהִנֵּה מֵה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוּם לְבָרְכָה שְׁצָרֶיךָ אֵינֶשׁ לְבִסּוּמֵי בְּפוּרֵיָא
עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אַרוּר הֶמֶן לְבָרוּךְ מְרַדְכִי, הַכּוֹנֵה הִיא - כִּי יָדוּעַ
שֵׁישׁ נִיצוּץ שֶׁל קְדוּשָׁה בְּכָל קְלִיפָה הַמְּחִיָּה אוֹתָהּ, וְאִם יִסְתַּלְקוּ מִמֶּנּוּ לֹא
יִשָּׂאָר לוֹ חַיּוֹת וַיִּתְבַּטַּל לְגַמְרֵי מִיָּד. (ב):

הַגָּהָה

(ב) הַגָּהָה צָמַח: וְאֵף עַל פִּי דְאֶכְלוּ רַעִים אֵינוֹן אָבָא וְאֵימָא, וְשִׁתּוּ
דוּדִים אֵינוֹן זְעִיר וְנוֹקְבָא עִם כָּל זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁכַחְדָּא
שְׂרִיין, הִנֵּה אֵמָא נוֹתֵן הַגְּבוּרָה דְנוֹקְבָא, שֶׁהֵם סוּד הַיִּין. וְאָבָא נִשְׂאָר בְּסוּד
הָאֶכִילָה לְמַעְלָה, לְכֵן הַשְׂתִּיָּה שֶׁנִּגְלָה לְמִטָּה, הוּא יוֹתֵר עַל הָאֶכִילָה שֶׁהִיא
לְמַעְלָה, עַד כַּאֵן הַגָּהָה:

בְּיוֹם הַגְּדוּלָּה הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרְהָ גְדוּלָּה

וְהִנֵּה בְּיוֹם הַגְּדוּלָּה הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרְהָ גְדוּלָּה, אֲנוּ רוּצִין שְׁגָם לְזֹאת
הַנְּצוּץ יָגִיעַ לוֹ חַיּוֹת לְעֶצְמוֹ, מִזֶּה הַהָאָרְהָ, אָבָל לֹא שֵׁיגִיעַ כָּל כַּף
לְהָאִיר לְקַלְפָּה (וְלִזְה צְרִיף שֵׁישְׁתַּכּוּר הָאָדָם בְּיוֹם הַזֶּה, עַד שֶׁלֹּא יָדַע בֵּין אַרוּר הֶמֶן לְבָרוּךְ
מְרַדְכִי, אוּלַי יִשְׁגָּה וַיִּתֵּן בְּרַכָּה לְאוֹתוֹ נִיצוּץ שֶׁבְקַלִּיפָה וַיִּתְבַּרְךְ גַּם הוּא, אָבָל לֹא תִהְיֶה בְּרַכָּה כְּנֻגָה
שְׁלֵמָה, שְׂאֵם יִהְיֶה כֵּן יָגִיעַ לוֹ הַרְבֵּה, וַתִּתְבַּרְךְ גַּם הַקְּלִיפָה) (נוֹסַח אַחֵר: וְלִכֵּן צְרִיף לֹאמַר בְּרוּךְ הֶמֶן,
לְהַמְשִׁיךְ אוֹר גַּם לְנִיצוּץ הַהוּא, לְכֵן צְרִיף לְאוֹמְרוֹ שֶׁלֹּא בְּכוּנָה אַחֵר שֶׁהוּא שְׂכוּר וְכִבְרֵי יֵצֵא מִדַּעְתּוֹ,
וְאִם הִיא בְּכוּנָה חֹס וְשְׁלוֹם יֵאִיר גַּם אֶל הַקְּלִיפָה) וְלַעֲדָנִי, כִּי כִשְׁאֲנוּ מִמְּשִׁיכֵין אוֹתוֹ
מוֹחַ בִּינָה בְּרַחֵל, עַל יְדֵי שְׂתִיתֵי הַיִּין בְּרַבּוּי גְדוּלָּה, יֵשׁ הָאָרְהָ גְדוּלָּה שֶׁיִּהְיֶה
זֶה כַּחַ לְהָאִיר גַּם לְנִיצוּץ הַהוּא שֶׁבְתוֹךְ הַקְּלִיפָה:

מִשְׁלּוּחַ מְנוֹת

עֲנִין מְשֻׁלּוּחַ מְנוֹת - אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוּם לְבָרְכָה שְׁתֵּי מְנוֹת לְאִישׁ אֶחָד,
וְשְׁתֵּי מְתָנוֹת לְשְׁנֵי הָאֶבְיוֹנִים. גַּם יֵשׁ לְדַעַת, לְמָה בְּרַעְהוּ אָמַר מְנוֹת
בְּתִי"ו אֶחָד, וּמְתָנוֹת לְאֶבְיוֹנִים בְּשְׁנֵי תוּי"ן. אֲמַנְם כְּבָר יָדַעְתָּ, כִּי הֵיִסוּד
נִקְרָא אִישׁ, וְעִיקַר הָאָרְהָ יוֹם זֶה, הוּא גְלוּי יְסוּד אָבָא, וְהוּא זְכוֹר בַּהִיּוֹתוֹ
מְלַבֵּשׁ תוֹךְ הֵיִסוּד דְאֵמָא, לְכֵן אָמַר מְנוֹת בְּתִי"ו אֶחָד לְבַד, כִּי תִי"ו הוּא
מִצַּד הַנוֹקְבָא, בְּאֶפְן שֶׁהֵם שְׁתֵּי מְנוֹת - אֶחָד מִצַּד אָבָא, דְּהֵינּוּ אוֹתִיוֹת מ"ן
וְאֶחָד מִצַּד נוֹקְבָא ו"ת. וְאָמַר אִישׁ לְרַעְהוּ, אִישׁ שֶׁהוּא יְסוּד אָבָא, לְרַעְהוּ
שֶׁהוּא יְסוּד זְעִיר אֲנַפִּין, כִּי אִם הֵיּוֹת אָבָא גְדוּלָּה, בַּהִיּוֹתוֹ יוֹרֵד לְמִקּוֹם הֵיִסוּד

— זוהר לפורים השלם — שער ראש חדש חנכה ופורים — יז

זעיר אנפין נקרא רעהו, על דרך זעיר אנפין כשיוֹרד ליצירה, שנאמר עליו
שֶׁלֶף אִישׁ נֶעֱלָו וְנָתַן לְרֵעֵהוּ (רות פרק ד' ז') וְזֹאת לְפָנֵינוּ:

ומתנות לאביונים

ומתנות לאביונים שהם מצד אמא, ולכן הם בשתי תוי"ן, כי הם מצד
הנוקבא, והם שתי מתנות לשני אביונים, שהם נצח הוד, שהם
אביונים, כאשר ידעת ענין הערכה, שאין בה לא טעם ולא ריח, והם
נקראים אביונים, עד הוד היא התפשטותם:

בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו

גם מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בימי הפורים האלה נותנין
צדקה לכל הפושט ידו, הענין - כי הגבאי של צדקה, הוא היסוד,
ובימי החול שהוא יסוד זעיר אנפין, צריך לראות למי נותן הצדקה, כי יש
בו אחיזת דין. אבל עתה שהוא יסוד אבא הארה גדולה, ואין צריך
להקפיד, אלא כל הפושט ידו נותנין לו. (צמח, מכאן לאבל בפורים, שאינו נוהג
דברים שבפרהסיא, ולא דברים שבצנעה, כי גם בפורים יש יסוד אבא):

ברכה אחרונה של המגלה

והנה בברכה אחרונה של המגלה, הם חמש מטבעות, חמש פעמים נ"ו,
הרב את ריבנו והדן את דיננו וכו', כנגד חמש גבורות מנצפ"ך
בעלי הדין והמריבה:

סוד הברכה של המגלה

סוד הברכה של המגלה הוא, כשאר ברכת המצות המבארים במקום אחר,
ברוך - בבינה. אתה ה' אלהינו - חסד תפארת גבורה. אשר - בינה.
קדשנו - בסוד התפארת. במצותיו - נצח הוד. וצונו - על ידי היסוד. על
מקרא מגלה - סוד המלכות. מגלה נקרא הארה היוצאת חוץ מן היסוד
דאבא, והוא סוד (אסתר פרק ח' טו), ומרדכי יצא מלפני המלך וכו', ועטרת
זהב גדולה מסטרא דאבא, גדול על כולם, אדם קדמאה, ודי בזה למבין.
וזה סוד מלפני המלך, שנתגלה חוץ. מן המלכות, וזה שעשה נסים, כמו
שנאמר ועל עמים ארים נסי (ישעיה פרק מט כב), הוא הנס הגדול המתגלה
בזמן הזה, אשר כמוהו לא נהיתה. גם שהחיינו ביסוד, וקימנו, בנצח והוד.
וכמא דאת אמרת ואת כל היקום אשר ברגליהם (דברים פרק יא ו'), והגיענו

לזמן הזה, זה המלכות, שהגיענו אל שלש הנזכרים לעיל, שהם נצח הוד יסוד הזה לצאת ולהלך לחוץ, ודי בזה עד יערה עלינו רוח ממרום:

ברכת המגלה מהחברים

מהחברים: ברכת המגלה, דע, כי שרש המן היה מן הקליפות, שכנגד זעיר אנפין דבריאה. ואות ה' מורה כח חמש גבורות דמנצפ"ך, ואותיות מ"ן מורה על שני הראשונים היותר קשות:

זרש

זרש אשתו היתה משורשת מן הגבורה השלישית, שהוא צ' דמנצפ"ך. וסימנה ז' פצירא, והיא עצמה בת שבע של הטמאה, בסוד ז' תחלה שמה שהוא נגד דין של שבעים שנה בפרוטרוט בסוד מוסיף גורע, הם ז' דזרש, והם מתרבות שבע פעמים ע', למספר חמש מאות, הרי אלו ר"ש דזרש, סוד הדינין של אחורים דאלהים ברבוע, ושל מלויים ביודי"ן:

חכמיו

וחכמיו שרשם באותיות פ"ך דמנצפ"ך, שהיו תחלה אוהביו עוזרים ומחזיקים לרשעו, וכשהתחילו להמתיק בסוד ימין י"י רוממה (תהלים פרק קיח טז), נקראו חכמיו. והוא חשב להשחית את מרדכי, שהיה מיסוד אבא ומתפשט בזעיר אנפין, על ידי ע"ץ גבוה, ולזה היה גבוה חמשים אמה, רמוז לה"ה דאמא, אשר יסוד אבא עובר דרך שם כלול בהם:

לכן צריך לכוון בברכה ראשונה על מקרא מגלה

והפיל פור (אסתר פרק ט' כד), פירוש - שנעץ ו'. הרמוז לו' בין אותיות פ"ר, גימטריא מנצפ"ך, כדי לסבבו בגבורתו. והוא לא ידע, כי שני פעמים קמ"ג יש באמא מימינא ומשמאלא, עולין גם כן פור, על כן קראו לימים אלה פורים (אסתר פרק ט' כו), כי אותיות מ"י שבכינה נשתתפה לזעיר אנפין, להפך הקללה לברכה על ידי אסתר, שהיא יסוד דאמא, לכן צריך לכוון בברכה ראשונה על מקרא מגלה, בהוי"ה נקוד פתח שורק שורק צירי, כי מאבא שהוא י', ונקדה פתח, יורדין חמשה חסדים סוד ה' ראשונה, מיסוד דידיה הרמוז בנקוד שורק, ומתפשטות לזעיר אנפין שהוא ו', ליסוד שלו, שהוא גם כן שורק. והכל על ידי אמא, ממלכות דיסוד שלה, שהיא אחרונה, ונקדה צירי מאמא:

נקוד ברכה שניה

וּנְקוּד בְּרָכָה שְׁנִיָּה, הַהוֹי"ה זְכָרִים בְּחִירָק, וּנְקֻבוֹת בְּקַבּוּץ, לְכָלֵל בְּנֵס זֶה נִצָּח הוּד. וְאֵף עַל פִּי שְׁעָקְרוּ בְּנִצָּח, וַחֲנֻכָּה בְּהוּד, מְכַל מְקוֹם הָרִי אֲבָא וְאֲמָא שְׁנִיָּהֵן נִתְיַחֲדוּ בְּנֵס זֶה, וְהִנֵּה אֲבָא סוּף הַתַּפְּשֻׁטוֹתוֹ בְּנִצָּח, וְאֲמָא בְּהוּד:

ובהוי"ה של שהחיינו

וּבְהוֹי"ה שֶׁל שְׁהַחֲיִינוּ, צְרִיךְ לְכוּן בְּב' הַיּוֹת, רֵאשׁוּנָה לְשִׁלְמוֹתוֹ. חֵד, כּוֹלוּ חוֹל"ם שֶׁהוּא אֹר וּנְקוּד זְעִיר אֲנָפִין, וְא' כּוֹלוּ חִירָק שֶׁהוּא נְקוּד נִצָּח, שֶׁהוּא הָיָה עֶקֶר הַנֵּס. וְדַע, כִּי בְּכָל שְׁהַחֲיִינוּ, צְרִיךְ לְכוּן בְּב' הַיּוֹת, רֵאשׁוּנָה לְעוֹלָם חוֹלָם, וְהַשְׁנִיָּה לְפִי הַזְּמַן:

בברכה אחרונה

וּבְבְרָכָה אַחְרוֹנָה, בְּפִתְיַחְתָּהּ, צְרִיךְ לְכוּן כָּל הָאוֹתִיּוֹת הַהוֹיָה שְׁב"א, שֶׁהוּא נְקוּד גְּבוּרָה, לְרַמֵּז שֶׁהַגְּבוּרָה נִהַפְכָה לְעֲזָרְתָנוּ. וְלָכוּן בְּבְרָכָה זוֹ יֵשׁ חֲמֵשׁ כְּפוֹלוֹת, נֶגֶד חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת מְנַצֵּפ"ף. כִּי הָרַב רִיבְנוּ, רוֹמֵז לְגְבוּרַת אֲבָא. וְהַדָּן דִּינְנוּ, לְגְבוּרַת אֲמָא. וְהַנּוֹקֵם נִקְמָתָנוּ, לְגְבוּרַת זְעִיר אֲנָפִין. וְהַנִּפְרָע לָנוּ מִצְרִינּוּ, וְהַמְּשַׁלֵּם גְּמוּלָה, לְגְבוּרוֹת לְאֵה וְרַחֵל. וּבְחִתּוּמָתָהּ, יְכוּן לְרַחֵל, בְּהוֹי"ה בְּנְקוּד אֱלֹהִים, בְּסוּד כּוֹס יִשׁוּעוֹת אֲשָׁא (תהילים פרק קטז יג), וְחֲמֵשׁ עֲלִין תְּקִיפִין דְּסַחְרִין לְשׁוֹשְׁנָה:

שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות

וְצְרִיךְ לְכוּן בְּשִׁמוֹת הַיּוֹצֵאִין מִהַמְּגַלָּה, וְאֵלוֹ הֵן: "הִיא" וְכָל" הַנָּשִׁים "יִתְנוּ, רֵאשִׁי תְבוֹת הוּה"י (אסתר פרק א' כ'). לְכַדּוֹ עֲנִתָהּ הַמְּלִכָה וְשִׁתִּי, סוֹפֵי תְבוֹת וְהוּה"י (אסתר פרק א' טז). וְשִׁתִּי הַמְּלִכָה לְפָנָיו וְלֹא בָּאָה, סוֹפֵי תְבוֹת יְהוּה"ה (אסתר פרק א' יז). "וּמְלָכּוֹתָהּ" יִתְן "הַמְּלִיךְ לְרַעוּתָהּ "הַטּוֹכָה, רֵאשִׁי תְבוֹת וְהוּה"ה (אסתר פרק א' יט). "יּוֹם" וּבְמִלְאוֹת "הַיָּמִים "הָאֵלֶּה, רֵאשִׁי תְבוֹת יוּה"ה (אסתר פרק א' ה'). יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבֵּיֶרֶה וְשִׁמוֹ, סוֹפֵי תְבוֹת יְהוּה"ו (אסתר פרק ב' ה'). כִּי כָלְתָהּ אֵלָיו הָרַעָה, סוֹפֵי תְבוֹת יְהוּה"ה (אסתר פרק ד' ז'). רָאָה כִּי כָלְתָהּ אֵלָיו, סוֹפֵי תְבוֹת הִיָּה"ו (אסתר פרק ד' ז'). "יְבוֹא" הַמְּלִיךְ "וְהָמֵן" הַיּוֹם, רֵאשִׁי תְבוֹת יְהוּה"ה (אסתר פרק ה' ד'). זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי, סוֹפֵי תְבוֹת הוּה"י (אסתר פרק ה' יג). וּגְדוּלָה לְמַרְדֳּכִי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ, סוֹפֵי תְבוֹת הִיָּה"ו (אסתר פרק ו' ג') וַיֹּאמְרוּ. יֵצֵא מִלְּפָנָי הַמְּלִיךְ וּפְנֵי הָמֵן, רֵאשִׁי תְבוֹת יְהוּה"ה (אסתר פרק ז' ח'). עַד כָּאֵן י"ב הַיּוֹת. (ג' שְׁמוֹת שֶׁל אַהוּ"ה)

"אחשדרפני המלך ואל הפחות, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ג' יב). (ספרים אחרים: המלך והמן אל המשתה ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ה' ד). "את הלבוש ואת הסוס, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ו' יא). "אל היהודים ואל האחשדרפנים, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ח' ט). ד' שמות אהי"ה: הבירה אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ח). הנשים אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ג). אשר ישלטו היהודים המה, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' א). את ימי הפורים האלה, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' לא):

המשך שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות המלך ודתו ובהקבץ, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' ח). המלך וישנה ואת, ראשי תבות וה"ו וסופי תבות כה"ת (אסתר פרק ב' ט). ויבא התך ויגד, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ד' ט). (ספרים אחרים: ותמאן המלכה ושתי, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק א' יב). (ספרים אחרים: והשרים ויעש המלך, ראשי תבות וו"ה (אסתר פרק א' כא). ויבקש הדבר וימצא, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' כג). ויבא המלך והמן ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ה' ד). (סופי תבות ה' שמות של הה"ה) מדינה ומדינה ככתבה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק א' כב). ובזה הנערה באה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' יג). אביה ואמה לקחה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' ז). ומה יעשה בה, סופי תבות הה"ה (אסתר פרק ב' יא). הפורים הזאת השנית, ראשי תבות הה"ה (אסתר פרק ט' כט) ותכתב אסתר יעשה בכל מלכותו, ראשי תבות יב"מ, שם דע"ב, וגימטריא ב"ן (אסתר פרק א' כ). כי גדול מרדכי, סופי תבות יל"י (אסתר פרק ט' ד). ותנו יקר לבעליהן, ראשי תבות יל"י (אסתר פרק א' כ). יד איש משרי, סופי תבות שד"י (אסתר פרק ו' ט). לפני המלך אחשורוש, סופי תבות יכ"ש (אסתר פרק א' יט). מרדכי להסיר שקו, סופי תבות יר"ו (אסתר פרק ד' ד). נפל על המטה, סופי תבות לל"ה (אסתר פרק ד' ח):

נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל

טעם הספמת המן, לגזר הגזרה על ישראל באדר, יותר מבשאר חדשים, מפני כי שנים עשר חדשים הם נגד שתים עשרה צרופי הוי"ה, והוא החדש הזה אשר צרופו הוה"י בהפך, אשר הוא סוד הדין. לכן הזכיר המן השם בהפך, ז"ה איננו שר"ה ל"י, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' יג). ואסתר רצתה להמשיך את הרחמים, והזכירה הוי"ה בישר, יבא המלך והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה' ד). והקדוש ברוך הוא הסכים

עם אסתר בבחינה אחת, רחמים לישראל. ועם המן לבחינה אחת, דין להמן, נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל:

סופי תבות י"ה

כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ד' ז'), סופי תבות יהו"ה רחמים בישר, ראה כי כלתה אליו סופי תבות היה"ו שהוא דין, וגם הוא בישר, ואם תדקדק בשתי תבות כי ראה, סופי תבות י"ה, לומר כי בשתוף ב' שמות אלו, נפעל הכל י"ה ו"ה, כנודע אם עונות תשמר יה אדני מי יעמוד (תהילים פרק קל ג'), ויהבן זה:

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי

פורים סוד הוד, ולזה יש במגלה הרבה ווין. גם העמוד שהוא בחינת וי"ו, לרמוז להוד שהוא בחינת וי"ו. ודע, כי נ"ד פעמים נאמר המן במגלה, וכן יש נ"ד אותיות בעשרת בני המן (צריך לומר שסובר ארדי מלא). וזה סוד (אסתר פרק ט' ט') וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי, זה סוד (בראשית פרק טו יד), "הצילני נא מיד אחי, מיד גימטריא דין, וראשי תבות המן (עיינן בכ"י ח"ג סימן י"א):

שלוש עשרה מדות הרחמים

משם הרב זלה"ה: והנה צריך אתה לדעת, כי מגלה הם שלש הויו"ת שהם ברישא דחוררתא, ומאלו שלשה הויות נתפשטו שלשה עשר תקוני דיקנא, רצה לומר מי אל כמוך וכו', וגם אל רחום וחנון וכו', וגם ת"ך גספ"י וכו', שהם בא"ת ב"ש אל רחום וכו'. ואלו השלשה עשר תקוני דיקנא הם נכנסין תוך אבא, ומאבא לאמא, ולהיותן שהם נכללין קדם ביסוד אבא, ואחר כך נכללין ביסוד אמא גם כן, ונכנסו גם כן אל הזעיר אנפין. וכבר ידעת, כי יסוד אבא מלבש גו יסוד אמא, וידעת כי יסוד אמא הוא קצר, ויסוד אבא הוא עודף ויוצא לחוץ לתוך חלל של הגוף דזעיר אנפין, ומרדכי בחינת יסוד אבא, ואסתר בחינת יסוד אמא, הינו דמלכות דיסוד אמא, ומרדכי דיסוד אבא עצמו, ולזה היה נקרא מרדכי איש ימיני, שהוא יסוד אבא כנודע, שבו מתגלין חמשה חסדים בפום אמה. וביסוד זה יש בה בחינת יוסף ובנימין, ולהיות שמרדכי היה מבחינת בנימין, לזה היה לו הצער הגדול הזה בימיו, כי בנימין בסוד שם ב"ן, מ"ב די"ן, אלא שאינו נראה במקומו, מפני שהימין מתפנה. ובחינה זו של בנימין שהוא שד"י, לכן מרדכי היהודי עולה שד"י:

מַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר

וְלַהֲיוֹת שְׁמַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר הָיוּ מִבְּחִינַת אֱלוֹ שְׁלֵשָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא, וְאֵלוֹ שְׁלֵשָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא הֵם שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹיֹת דְּשִׁמּוֹת ע"ב כְּמַגֵּן תְּתַקְל"ו, שְׁפָן הוּא מַגֵּן מַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר עִם הַפּוֹלֵל, וּמַרְדְּכֵי מֵצַד חֲמִשָּׁה חֲסָדִים, וְאַסְתֵּר מֵצַד חֲמִשׁ גְּבוּרוֹת, וְלָזֶה הֵם כּוֹלֵל בֵּיחַד עֶשֶׂר הַיּוֹיֹת, וְחֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת שֶׁהֵם חֲמִשָּׁה חֲסָדִים, כּוֹלֵם בְּנִקּוּד קִמְץ, וְהֵם עֶשְׂרִים קִמְצִין, וְקִמְץ הוּא י"ו, ס"ה הַקִּמְצִין שֶׁל הָעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת, גִּימְטְרִיא ש"ך, וְחֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת עֲצָמָן גִּימְטְרִיא ק"ל, הָרִי הַכֹּל ת"ן, וְזֶה סוּד י"י יִתֵּן הַטּוֹב (תהילים פה יג), רָצָה לוֹמַר, שְׁגִם זֶה הַיּוֹי"ה שֶׁהוּא בּוֹזְעִיר אֲנָפִין, כִּשְׁהוּא מְלֵא מִן הַמוֹחִין, שֶׁהֵם בְּסוּד יוֹדִי"ן, בְּסוּד שְׁלֵשָׁה טְפִין, אֲזִי הוּא מְקַבֵּל ה"ס, שֶׁהֵם חֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת הַנּוֹזְכִּים לְעֵיל, עוֹלָיִם ת"ן, וְהֵם בְּחִינַת טוֹב, שֶׁהוּא הַיְסוּד, וְהֵינּוּ שְׁאֵמֵר ה' יִתֵּן הַטּוֹב, וְטוֹב גִּימְטְרִיא י"ז, הֵינּוּ הַיְסוּד:

הַחֲסָדִים הַמִּמְתְּקִין הַגְּבוּרוֹת

וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת הֵם חֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת בְּנִקּוּד אֱלֵהִים, גִּימְטְרִיא שִׁי"ן, וְעִם חֲמֵשׁ הַיּוֹיֹת עֲצָמָן הָעוֹלִין ק"ל, עוֹלָה תְּלֻמוּד, שֶׁהוּא מֵצַד הַגְּבוּרוֹת, אֲסוּר וְהֵתֵר, קָלִים וְחֲמוּרִים. וְשְׁנֵיהֶם יַחַד הֵם חֲמִשָּׁה חֲסָדִים וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, שֶׁהֵם ת"ן וְת"פ, וְשֵׁרֵשׁ הַחֲסָדִים שֶׁמִּמְתְּקִין הַחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, הַכֹּל עוֹלָה תִּתְק"לֵה, כְּמַגֵּן מַרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר:

יְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מְחֻצְיוֹ וְלִמְטָה

וּבְכָר יְדַעְתָּ, שִׁיְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מְחֻצְיוֹ וְלִמְטָה, לְכֵן תִּבְּת מְגַלָּה חֲסֵר י', שִׁיְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מְחֻצְיוֹ וְלִמְטָה, וְיְסוּד אֲבָא אוֹת י' שְׁבִשֵׁם הַיּוֹי"ה, מִתְּפִשֵׁט עַד יְסוּד זְעִיר אֲנָפִין, וְזֶה הַטַּעַם שֶׁצָּרִיךְ לְהַתְּפִשֵׁט הַמְּגַלָּה כְּאֵגֶרֶת לְפָרְסוּמֵי נִיסָא, דְּהֵינּוּ נִצַּח הוּד דִּיְסוּד אֲבָא. וְלַהֲיוֹת שֶׁמִּתְּפִשֵׁטוֹת, רָצָה לוֹמַר גְּלוּי הָאוּר הַזֶּה דִּיְסוּד אֲבָא בּוֹזְעִיר אֲנָפִין. וּבְכָר יְדַעְתָּ, שְׁזְעִיר אֲנָפִין דִּיוֹקָן סִפֵּר תוֹרָה עֲלִיוֹנָה, לְכֵן צָרִיךְ לְכַתֵּב הַמְּגַלָּה בְּשִׁירְטוּט וּבְתִגִּין כְּסִפֵּר תוֹרָה. וּבְכָר יְדַעְתָּ שֶׁטַעֲמִים וּנְקֻדּוֹת סוּד ע"ב ס"ג, וְאֵינִם מִתְּגַלִּין בּוֹזְעִיר אֲנָפִין מִפְּנֵי רְבוּי אוֹרָם שֶׁלֹּא יִגְרְמוּ חֵס וְשְׁלוֹם אֵיזָה שְׁבִירָה, וְלָזֶה מִתְּגַלָּה שָׁם רַק מ"ה וּב"ן, סוּד תִּגִּין וְאוֹתִיּוֹת. וְלַהֲיוֹת שְׁכֹלֵם כְּלוּלִים בִּיְסוּד אֲבָא לְבַד, כִּי יְסוּד אֲמָא קְצָר, וְלָזֶה אֵין צָרִיךְ רַק עֲמוּד אֶחָד בְּמְגַלָּה, דְּהֵינּוּ חֲמִשָּׁה חֲסָדִים מִמְתְּקִין אֶת חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת וְנַעֲשׂוּ אֶחָד:

נצח הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות

ובכר ידעת כי נס שאמרנו, הם נצח הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות, מ"ס שבלוחות בנס היו עומדין, כלומר מ פתוחה בלתי קו סתומה, צורתה נ', וס' הוא ס' של נס, ונצח ענף חסד, שיש בו ע"ב ארבעה יודין, חמש דברות בלוח זמין, ויש בו סוד יו"ד דאבא שרש החסדים, לזה המ' נעשה נ' דהינו חמשים. ולהיות שישראל חטאו ביסוד שלהם, ולקחו נשים נכריות, וחותרם המלך העבירו לסטרא אחרא, הם שבעים אמות התלוין בסמא"ל, לזה נתגלגל עליהם עון הברית ביין, בזמן סעודות אחשוורוש, והיין גימטריא שבעים. וכבר נודע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הבא על הגויה כאלו השתחוה לעבודה זרה, פי כשפורע לעברה, כאלו כורע לעבודה זרה, לזה הצרכו לקבל התורה שנית, כמה שכתוב קימו וקבלו היהודים (אסתר ט' כז), קימו מה שקבלו כבר, הינו סוד הנס, סוד שתי לוחות, כמו בימי משה, כן בימי מרדכי ואסתר נתנו סוד שתי לוחות:

על ידי שיצא האור הזה והאיר ברבוי, ירד ההארה עד העשיה,
ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מפליה חס ושלום, מפני פגם
היסוד שלהם

והנה כבר ידעת ענין הדורמיטא, ובקיעות יסוד אבא לחוץ מיסוד רחל, ועל ידי כן שיצא האור הזה והאירו ברבוי בלי כבוי, ירד ההארה עד העשיה, ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מפליה חס ושלום, מפני פגם היסוד שלהם:

הנה כבר ידעת, כי נצח הוד דזעיר אנפין, מאירין בה

והנה כבר ידעת, כי נצח הוד דזעיר אנפין, מאירין בה הנצח בכל קו הימין שלה, בשלש פרקין. וכן ההוד אפילו שהוא באחור, הוי שש פרקין, ונמצא שיש בה שש אורות, וה"ו וה"ו שהם בנצח הוד דזעיר אנפין, כי הנצח הוד דזעיר אנפין, הם בסוד ווין, הנחלקים לב', בסוד א' א דצבאות, כזה - א', המתפשטין בקוויין שלה, ויש בהן שני ווין, נגד נצח הוד. ואות ו' ביסוד זעיר אנפין הכוללם בקו האמצעי שלה, ואות ה' שבין ווין, הוא סוד העטרה הנשפעת מכלם. גם יש בה ה' אורות של שמות, שכל א' יש בהן ג' ההיין, הה"ה, שהם בסוד תפארת נצח הוד יסוד מלכות דזעיר אנפין, שהיא העטרה שבכולם, ולזה באה בסוד שלש ההיין כל שם, כי השפעתן על ידי הנצח הוד יסוד, ולזה אלו השמות רמוזים במגלה כנזכר לעיל:

וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹחִין דְּאַבָּא וְאַמָּא

וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁנִּכְנְסִין מוֹחִין דְּאַבָּא וְאַמָּא, נִשְׁלָמִים וְנַעֲשִׂין שְׁתִּים עֲשָׂרָה הַיּוֹיֹת, שְׁלֹשׁ הַיּוֹיֹת בְּנִצָּח אַמָּא, שְׁלֹשׁ בְּהוֹד אַמָּא, שְׁלֹשׁ בִּיסוּד אַמָּא, וּבִיסוּד אַבָּא הוּא עוֹדֵף מִיְסוּד אַמָּא, וַיֵּשׁ לוֹ שְׁלֹשׁ הַיּוֹיֹת בִּיסוּדוֹ, יוֹתֵר מִיְסוּד אַמָּא, גִּימְטְרִיא מְגַלָּה. וְלִפְנֵי שְׂאִין אוֹר זֶה מִתְפַּשֵּׁט בִּיסוּדָהּ, אֲלֵא יוֹצֵא לְחוּץ, לְפִיכֵךְ לֹא נִגְלָה בְּפִרוּשׁ הַיּוֹיֹת אֵלּוּ בְּמִגְלָה, גַּם יֵשׁ בָּהּ הָאָרְהָ בְּדַעְתָּהּ, מִדַּעַת שְׁבִיְסוּד אַבָּא, שְׁלֹשׁ שְׁמוֹת אַהוּ"ה. וּמִדַּעַת שְׁבִיְסוּד אַמָּא, ד' שְׁמוֹת אַהי"ה, וְכֹל אֵלּוּ תִמְצָאֵם בְּמִגְלָה יוֹצְאִין, כְּנִזְכָּר לְעֵיל בְּאֵר הַיֵּטִיב:

תַּתְקַל"ה

וְהִנֵּה כְּשִׁיוֹצֵא מִיְסוּד אַבָּא, מִתְפַּשֵּׁט בֵּין יִרְכּוּתֶיהָ, וְלִכֵּן אֵין הַיּוֹיֹת עֲצָמָן נִכְתָּבִין בְּמִגְלָה בְּפִרוּשׁ, רַק בְּרֵאשֵׁי תְבוּת וְסוֹפֵי תְבוּת. וְצָרִיךְ אָנִי לְפָרֵשׁ, שְׁקוּדֵם שְׂאֵלוֹ הָאוּרוֹת דְּאַבָּא, נִכְנְסִין בְּרַחֲלָה, הֵיוּ נִכְנְסִין תַּחֲלָה בְּלֵאָה, וְכְשֶׁנִּכְנְסִין בָּהּ עָשׂוּ שְׁלֹשׁ הָאֲרוֹת בְּשְׁלֹשָׁה פְּרָקִין, שְׁהֵם שְׁלֹשָׁה אַהי"ה. וְגַם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשׁ אוֹרוֹת מֵהַמוֹחִין כְּשֶׁהֵיוּ נִכְנְסִין תּוֹךְ הַזְעִיר אֲנָפִין, דְּהִינּוּ, אֶחָד שֶׁל הָאָרְהָ דִּיְסוּד אַבָּא לְאַחוּרֵי לֵאָה, וְשְׁנַיִם מֵהַפְּנִים דִּיְסוּד אַבָּא, שְׁהֵם בְּפָנֵי הַזְעִיר אֲנָפִין, שְׁהֵם בְּחֻצֵי הַתְּפֹאֶרֶת עֲלִיוֹן אֶחָד הַכוֹלֵל שְׁנֵיהֶן לְזֶה וְלְזֶה, נִמְצָא שְׁיֵשׁ בְּלֵאָה שְׁמוֹנֵה הָאֲרוֹת, אַרְבַּע הַיּוֹיֹת דַּע"ב, מְשֻׁלָּבִים עִם אַרְבַּע קס"א, וְשְׁנַיִם כּוֹלָלִים שֶׁל הַיּוֹיֹת אַהי"ה, וְאֶחָד הַכוֹלֵל אֵת כּוֹלֵם, ס"ה גִּימְטְרִיא תַתְקַל"ה, כְּמַנְיֵן מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר:

שְׁלֹשָׁה שְׁלוּבִים בְּמַלּוּאָם

וְאוֹתוֹת שְׁלֹשָׁה אַהי"ה פְּשוּטִים גִּימְטְרִיא ס"ג, וּשְׁתִּים עֲשָׂרָה אוֹתוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ הַיּוֹיֹת הֵם ע"ה, וְאֶחָד כּוֹלֵל שֶׁל הַיּוֹיֹת, וְאֶחָד כּוֹלֵל שֶׁל אַהי"ה, הָרֵי ע"ו. וּבְאַלְפִי בֵי"ת שֶׁל א"ל ב"ם, הֵם הַיּוֹיֹת גִּימְטְרִיא הֶמֶן. וְהַשְּׁלֹשָׁה שְׁלוּבִים בְּמַלּוּאָם, שֶׁל שְׁלֹשׁ הַיּוֹיֹת וְאַהי"ה, גִּימְטְרִיא תרצ"ט, וְשְׁלֹשָׁה פְּעָמִים שֶׁל הַיּוֹיֹת וְאַהי"ה, גִּימְטְרִיא קמ"א, (רְצָה לוֹמַר פְּשוּטִים) וְהֶמֶן גִּימְטְרִיא צ"ה, ס"ה תרצ"ט וְקמ"א וְצ"ה, גִּימְטְרִיא מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר, שְׁהֵם תַתְקַל"ה:

מְרַדְּכֵי שֶׁהוּא מְרָא דְכֵיָא

וְהִנֵּה לְפָנֶיךָ, אֵיךְ בְּלֵאָה נִתְהוּוּ בָּהּ הַמוֹחִין, אֲבָל הֵם דְּרָךְ הַעֲבָרָה, וְלִזְהָ מְרַדְּכֵי שֶׁהוּא מְרָא דְכֵיָא, עוֹבֵר מִלֵּאָה לְרַחֲלָה:

המשך האורות בלאה

וצא"ל, שהארת שאמרנו דרך כלל, הריני מפרש דרך פרט, שההארה היוצא מיסוד אבא, בא ליסוד פנים דזעיר אנפין, ובהארה היוצאת מצד האחור נגד פני לאה, הם בסוד שני אהי"ה פשוטים, והאור שבנתים דהינו מהכלי עצמו, רצה לומר מיסוד אבא שהוא בסוד הוי"ה, וכשמסתלקת הארה זו, נשאר זעיר אנפין בסוד דורמיטא, גימטריא מרדכי כנזכר לעיל, כי מרדכי הנכנס בלאה, ועושה אלו השתי הארות בלאה פעם שנית, ויש בה ארבע הארת ארבעה אהי"ה, וכן יש בה במגלה ארבעה אהי"ה רמוזין, והוי"ה דכלי יסוד אבא נסתלק בלאה שלש פעמים בשלשה קווין, וכל קו יש בו שלשה פרקין, הם תשע הוי"ות, ושלש הוי"ות דרישא חינורתא, דהינו רישא דלא אתידע, נמצא שהם שתיים עשרה הוי"ות, הרמוזין במגלה הזאת, שהם במלוי ע"ב, גימטריא תתס"ד, וארבע אהי"ה פשוטים גימטריא פ"ד, ס"ה גימטריא תתקמ"ח, (ועם עשר אותיות גימטריא תתקנ"ח) הם גימטריא מרדכי אסתר, והשלשה עשר יתרים שמרדכי ואסתר לא הוי אלא תתקמ"ה, (צ"ל תתקל"ה) תסיר מהם נגד ט' אותיותיהם ושתי תבות מרדכי אסתר ושתי כוללים, לפי שאין להם עמידה בלאה, תכף יורדת ברחל, ולכן חסרו מהם השלשה עשר כנזכר לעיל, וכבר ידעת תכף כשנכנסין המוחין בלאה בדעת שלה, ולהיות שרש כל הדעת כנודע, נעשה בו שלשה שמות אהי"ה במלואן יה"א, ס"ה גימטריא תמ"ב, (ספרים אחרים, אהו"ה, דהינו קס"ג קמ"ג קל"ו גימטריא תמ"ב, עד כאן לשון הרב):

אלה המצות

מהחברים: כתיב אלה המצות (ויקרא פרק כז לד), שאין נביא רשאי לחדש, מהיכן סמכו למגלת אסתר, מדכתוב כתוב זאת זכרון בספר (שמות יז יא), בי"ת סמ"ך פ"א רי"ש. ועוד בספר, במספר קטן ח"י, וארבעה אותיותיו גימטריא אל"ף קמ"ה, והינו גימטריא מגלת אסתר עם כולל. עוד מרדכי היהודי גימטריא שד"י, ברוך מרדכי היהודי, גימטריא ישראל עם הכולל:

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר פרק א' ד), גימטריא אלה בגדי כהן גדול, מכנסים כתנת מצנפת ואבנט חשן ואפוד ומעיל, והוא מסכם עם המדרש:

שאול

שאול, גימטריא אג"ג מלך עמלק, זה לעמת זה. מרדכי בתוספת י' וכולל, גימטריא ג' פעמים המן, וכשבקש לכולעו ולהשחיתו, לקח הוי"ה הפוכה, ובסופי תבות זה איננו שוה לי (אסתר פרק ה' יג). ואסתר שבקשה גאולה, לוקחה לעצמה הוי"ה יש"ר, ראשי תבות יבא המלך והמן היום (אסתר ה' ד). ומלכא שלם כד הוא דאין לטב את בניו, דאין לביש את עושקיהם, לפיכך ארבע תבות אלו, שהם ראשי תבות הוי"ה יש"ר, גימטריא ר"ע, על שם יגמר נא רע רשעים (תהילים פרק ז' י):

המן העץ

ואותו הוי"ה ישרה, נתפשטה בסופי תבות בשעת מעשה, ונתאמצו בשם י"ה עטרה לראשה, על שם כי בי"ה ה' צור עולמים. וזה סוד, כי ראה כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז' ז), סופי תבות י"ה יהו"ה. ועוד נתאמצה במלואה הוי"ה, באומרו מאת המלך, ראשי תבות מ"ה במלוי השם הראשון, דאינון האתון מתלבשין בקליפות לאכנעה לון. עוד המן העץ (בראשית ג' יא), גימטריא עשר הוי"ת ס"ר, אכן ס"ר המות, שכלם מסכימין במפלת המן ובניו, והינו המן מן התורה מנין וכו', אכן ס"ר מר המות, שכלם נתלו בבזיון, לכן מיתתו היתה בסוף:

שבע ועשרים ומאה מדינות - מאה מדינות ביבשה, ועשרים ושבע בים

עוד, שבע ועשרים ומאה מדינות היה לאחשורוש (אסתר פרק א' א'), היה מ"ס על הארץ (אסתר פרק י' א'), פירוש מאה מדינות ביבשה, והשאר ואי"י הם גימטריא כ"ז הם. מזה אמתה את זכר עמלק (שמות פרק יז יד), מ"ס בשניהן נוטריקון מיתה. ח"ה גימטריא שלשה עשר, אח"ה גימטריא ארבעה עשר. מכאן סמכה אסתר לשאול מאת המלך, שיום י"ד יהיה גם כן יום הקהלה בשושן. עד כאן מהחברים):

יחזקאל

תלתא אינון, עבד שפחה אמה, כי אמה בכורסייא בבריאה. וזעיר אנפין ועבד במט"ט ביצירה, ומלכות ושפחה בעשיה. פירוש, כי כל זה בנוקבא דזעיר אנפין, פירוש, כי אחר המיעוט, נסתרה בכורסייא, ולא נסתרה רק במלכות שבה, והמלכות שבה עדיין ראשה מגלה, דהיינו כתר שבמלכות שבה, והוא באצילות שבא לבריאה, והוא עתיק בבריאה, ואמא

מקננא בה. ואבא דלא פסיק, כלול בה. ונשאר כתר שבה מגלה, כדפרשתי. דמות כמראה אדם, והינו בריאה, וזהו שצפה יחזקאל בבריאה שביצירה, דהינו דמות כסא ולא כסא, וכן דמות מראה, ולא מראה הינו מלכות שבה, שהיא דמות ואדם הינו תפארת, וזה סוד אסתר שנסתרה בכסא:

שבע הנערות הראויות לתת לה

ושבע נערות הראויות לתת לה (ספר אסתר פרק ב)

(ט) (ותימב), הם שבע עולמות, דהינו שבע בחינות המלכות שבמלכות שבה, שהם הנסתרות לגמרי, דהינו רק שלש ראשונות שבהם קצת מגלה, והקליפה נגד הבריאה, שלא תתערב באצילות, דלא יכיל לאתערבא. ובחינת אחשוורוש הוא דוכרא שבקליפה, שהיה לו אחיזה כנגדו, ועל כל זה לא היה משמש בה ממש, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה שדה נזדמן לו פדמות אסתר, דהינו מלכות נוקבא דקליפת נגה:

כוס של ברכה הוא בריאה

ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא (דברים לא יח), הינו בינה, ולכן אין נסתר אלא בבינה. וביום ההוא, שייך נמי בבינה, שהיא נעלמת נגד בינה, וביום ההוא הסתר אסתיר פני ומצאנוהו וכו', הינו הקליפות אשר כנגדה היא בבריאה. וכוס של ברכה הוא בריאה. דכוס גימטריא הכסא, ויין גימטריא דין חמש גבורות שבה, מתלבשות בבריאה. וגם חמשה חסדים הנשפעים מזעיר אנפין, שהם היו שם נפגדים ונבררים, ובינה שבבריאה משפיע חמש גבורות לעולם העשיה, ותפארת מיצירה שבבריאה משפיע חמשה חסדים לעולם יצירה וזהו כי תפארת מקנן ביצירה במט"ט:

אסתר גימטריא שושנה

אסתר גימטריא שושנה, גם אסתר גימטריא תרע"א פחות י', והוא סוד נקודה עצמה פנימית המסתתרת, וזה סוד י' של אדנ"י, כי אדנ"י במלואו גימטריא תרע"א. אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר ירקרקת היתה, כונה - שישאל קודש, ועונין אמן, מקבלין הארה משני [שמות] א"ל, א' מזעיר אנפין, וא' מאריך אנפין, שהוא מי אל כמוך וכו', כי אל דאריך אנפין, מאיר לזעיר אנפין, ואז הזעיר אנפין מאיר לנוקבא פנים בפנים, לפי שא"ל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ושני א"ל במלואן

גימטריא ש"ע, והארה הנזכרת לעיל היא תלויה בעניית אמן, לכן אמר דוד מלא פניהם קלון (תהילים פג יז), סופי תבות אמן, דמאחר שלא האירו באמן בשני אל דאבא ואמא ודזעיר אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רצו לקבל מא"ל אותיות מלא פניהם העולה קפ"ה, יהיה להם קלון, גם פן גימטריא קפ"ה עם הכולל. ויבקשו שמך, רצה לומר שהוא הוי"ה אדני, שעולין אמן.

אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות

והנה אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות, ובאה לדבר לפני המלך, שנכנסה לבתי עבודה זרה מקום הקליפות, הוסר הארת האריך אנפין, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין, לכן היתה ירקרקת, שלא היה לה רק הארת זעיר אנפין, שאם לא היתה לה אפילו הארת זעיר אנפין, היתה שחורה לא ירקרקת, לכן אמרה אלי אלי למה עזבתני (תהילים כב ב), שא"ל אחד דאריך אנפין הוא מסתלק, למה עזבתני הוא א"ל דאריך אנפין, כי א"ל דאריך אנפין צריך להשפיע אל א"ל דזעיר אנפין, ומשם לנוקבא. ואף על פי שזעיר אנפין משפיע בה, כיון שאינו נמשך לה אור אלא מעצמו ולא מא"ל דאריך אנפין, הוי כאלו היא נעזבת משניהם, לפיכך עזבתני לשון יחיד, אף על פי שנכפלה מלת אלי אלי, והיא אומרת לזעיר אנפין שעזב אותה מהארת אל עליון, והבן ירקרקת היתה.

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה: פתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום (בראשית לו לד). בכל מקום שנאמר ואלה, מוסיף על הראשונים. אמנם בעולם הנקדות, כתר חכמה בינה לא נשברו, וגם המוחין דזעיר אנפין לא נשברו, אלא נשארו במעי דבינה. אם כן יפרש אלה - א' בחכמה, ל' בינה, ה' דעת, שהיא במקום כתר בעצמו, שהוא חמשה חסדים כולל חמש גבורות. וזהו פירוש ואלה, שהם שלש נקודות כתר חכמה בינה, וגם כתר חכמה בינה דזעיר אנפין נוסף על הראשונים, מלכו ולא נשברו. אבל היוצאין מאשר שהוא בינה, שיין לומר בהו וימלך וימת, מפני שהוא בארץ אדום, אתר דכל דינין מתעריין תמן:

אלה בני

ובתיב אלה בני שעיר החורי (בראשית לו כ'), אלה פסל את הראשונים פירוש שעיר - שנותן מה"ד למדת שיעור, שלא יתפשטו ביותר, וזהו פוסל, מלשון ופסל לוחות (עיין הכתב והקבלה שמות כ' ד):

החורי

החורי - בחינת אלהים, הינו דינין, (הג"ה, נראה לי, כי חרי גימטריא אלהים ברבוע, ר'. ועם ח"י אותיות פשוט ומלא, הרי חר"י):

אברהם אבינו מדת החסד מאבא

ונודע כי אברהם אבינו מדת החסד מאבא, ומתחלת ימיו היה העולם נמשך על פי הדינין, וכשראתה שרה שהיא מבחינת אבא, ובתחלה שהיה באברהם דינין, רצה למתקם על ידי הגר, שהיא תכללם בעצמה להרחיקם מגבול אברהם, קדם לידת יצחק. וכן הג"ר גימטריא יצחק:

הגר

והכוונה - כי הג"ר שהוא האב"ר מאברהם, ממתק מ', שהיא הם' סתומה, קדם שנעשה כלי, בסוד ס' של אברהם. כי כשהיה נכלל בה, היא מבחינת אבר, והוא מבחינת ס' וכשלוקחת הג"ר נכלל בו, הנה הוא בחינת ג"ר, והיא מבחינת ה', ואחר שנתמתק האבר שהוא ג"ר, עם הה' של אברהם שעשתה כלי, עלתה הה' ונמתק, להורות שהוא עתה ה' על מ', פירוש הה' ממותקת במ' וזהו בה' חסדים:

בראשית

וכן בבראשית צרופו אב"ר שי"ת, שהאבר הוא י' קטנה, והיא בחינת האצילות כלה המקפת, והנה האצילות זמנין נכלל בשית, וזמנין נכלל בארבע. וכתוב ותקשר על ידו שני (בראשית לח כח), א"ת ידו אלא יו"ד, לאמר זה יצא ראשונה, ז"ה גימטריא י"ב, כי א' ראשונה לאותיות צורת יו"ד, וי' יש לה שלש עוקצין, ועם י' הם י"ג, ורמז גודו אילנא וקצצו ענפיה, וכשנתגלה א' מקצץ החיצונים. וכן זה גימטריא י"ב, והכולל שהיא א' זעירא, זה במלוי זי"ן ה"י, ועם חמש אותיות שלהם, גימטריא אלהים עם הכולל. והנה אלהים ברבוע ובמלוא, גימטריא אל"ף, הרי אלף שנעשית מן זה יו"ד, ותקשר על ידו השני, וקשירת החוט הוא צורת י' בחסד, (ספרים אחרים: צורת מ') בחינת האצילות שמקפת היד, נקודה בהיכליה לאברהם, שהוא ממתק הגבורות כולם, ומפני זה היה אברהם מגיר אנשים ושרה נשים. וכשנתעברה הגר בראשונה, כונה שרה להקל מעצמה הדין, ונתנה עיניה בעובריה, כדכתוב ותקל גבירתה בעיניה (בראשית טז ד), שהקל בעיניה, שעל ידה הזמינה תקלה לאותו עובר והפילה, ועל דרך ונשא השעיר עליו (ויקרא טז ט), והקל על ידי זה הדינין משרה. ועל אברהם אמרו

רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה כְּתוּבָה בְּעֵצֵי הַיַּעַר וְכוּ' (שיר השירים ב' ב'), כִּי הוּא מִמְּתִיק הָעוֹלָם בְּחֻסְדִּים, הַנִּקְרָאִים בְּנִים וּבְנֵי בָנִים, וְהוּא מֵתוּוֹךְ בְּנֵיהֶם וְכוּלְלָם. וְעַל שָׂרָה נֶאֱמַר (שיר השירים ב' ב') כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים שֶׁהֵם הַקְּלִיפּוֹת, כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת, הֵם חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת כּוֹלְלֶתָן שָׂרָה, פִּירוּשׁ, אֱלֹהִים בְּיֻדִין גִּימְטְרִיאַ שׁ, וּבְרַבּוּעַ ר', וְה' אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים הוּא ה', וְהֵם חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת:

אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה קַבְּלָה מִשָּׂרָה אֱמִנוּ כָּל כְּחָה

וְהִנֵּה שָׂרָה חֲיָתָה קַכ"ז שָׁנָה, נֶגְדַת ק"ך צְרוּפֵי אֱלֹהִים וְשֵׁשׁ קְצוּוֹת דְּזַעִיר אֲנִפִּין שֶׁהֵם בְּאֵמָא, וְלִכְּן אֶמְרוּ בַּמְדַּרְשׁ מַה רָאִתָּה אֶסְתֵּר לְמַלְךְ עַל קַכ"ז מְדִינּוֹת, פִּירוּשׁ, מַה הָאָרָה גְּדוּלָה הִיָּתָה לָהּ כ"כ, לְמִשׁוֹל עֲלֵיהֶם. עוֹד מֵלֵת רָאִתָּה הִיא הָאֵרֶת, וְיִהְיֶה מַה הָאֵרֶת אֶסְתֵּר, כִּי הוֹקְשָׁה לוֹ שְׁהַרִי שֵׁם אֱלֹהִים אֵינָה בּוֹנָה רַק ק"ך בְּתִים בְּלָבָד, אִם כֵּן אֵיךְ מוֹשְׁלֵת עַל ז' יְתָרִים. וְהַשִּׁיב מִפְּנֵי שֶׁמִּקְבֵּלֵת מִן שָׂרָה אֵמָה, וְקַבְּלָה כָּל כְּחָה:

מַלְכוּת הִיא אֶסְתֵּר

וְלָזֶה מַלְכוּת הִיא אֶסְתֵּר, גַּם כֵּן יֵשׁ לָהּ אֲדָנָי בְּרַבּוּעַ קַכ"ו, (סְפָרִים אַחֲרִים: וְאֵמָא שָׂרָה) יוֹרֵד עִמָּה שְׁלֵא יִנְקוּ מִמֶּנָּה הַחִיצוֹנִים, וּכְשִׁיּוֹרְדַת לְמִטָּה מִתְּפִשְׁטַת בְּנִקְדָה עֲשִׁירִית שָׁבָה לְאַחַשְׁרֹוֹשׁ, שֶׁהוּא בְּרֵאשׁ הַקְּלִיפּוֹת, לַעֲשׂוֹת זַעִיר אֲנִפִּין כְּדִלְקָמֵן, וְיֻדוּעַ בְּשַׁעַת שִׁישְׂרָאֵל סְבָא בָּא לְהַתְּפִשֵׁט בְּתַבּוּנָה, קוֹדֵם הַתְּלַבְּשׁוּתָהּ, נוֹתֵן בִּינָה שְׁבוֹ בְּנִצּוּחַ תַּבּוּנָה, וְחֻקְמָה תַּבּוּנָה בְּהוֹד יִשְׂרָאֵל סְבָא, אִם כֵּן יִסוּד שֶׁהוּא לְעוֹלָם הַמְּכָרִיעַ, כְּשֶׁהוּא עֵתָה דְּבַר חֲדָשׁ בְּהוֹד יִשְׂרָאֵל סְבָא מְכָרִיעַ בְּנִתִּים, וּמְצִיאוֹת הַכְּרָעָה הֵהוּא, בְּחִינַת רוּחַ מְשָׁה, מְאַחֵר דְּאָבָא וּמְפָנִים אֵמָא, שֶׁהוּא קַפ"ד קַס"א. וְגַם כֵּן יִסוּד אֵמָא מְכָרִיעַ כֶּךָ, וְיוֹצֵא מִשֵּׁם רוּחַ אֱהָרָן, שֶׁמְזַדְּגֵת אָבָא וְאֵימָא לְמַעְלָה, מֵהָאֵרֶת עֲטָרַת אָבָא, תוֹךְ יִסוּד אֵמָא:

קִיָּן וְהַבָּל

וּמִכָּאֵן תְּלַמֵּד, מֵהֵיכָן רְצָה קִיָּן לְתַאוּמְתוֹ שֶׁל הַבָּל, וְלָמָּה לֹא הִיָּתָה הוֹגְנַת לוֹ, כִּי הוּא כְּעֵין נְשִׁים הַמְּסוּלְלוֹת. אֵמָנָם כְּשֶׁנִּכְנַס יִשְׂרָאֵל סְבָא תוֹךְ תַּבּוּנָה, וְיִסוּד שְׁלוֹ תוֹךְ יִסוּד תַּבּוּנָה, יִצְאֵת אֶסְתֵּר. לִכְּן אֶמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מְנִינַן, שֶׁהוּא יִסוּד אָבָא, מִפְּסוּק הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר (דְּבָרִים לֹא יח), שֶׁיִּסוּד אָבָא מְסֵתֵר תוֹךְ יִסוּד אֵמָא, שֶׁהִיא עֲצָמָה בְּסֵתֵר הַמְּדַרְגָּה, וּכְשִׁיּוֹצֵא אוֹר נַחֲלֵק לְכָאֵן וּלְכָאֵן, כֶּפֶל וְאֶמַר הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר:

**וְלָמָּה נִקְרְאת הַדְּסָה, מִפְּנֵי שְׂיוּשְׁבַת בֵּין הַדְּסִים חֹסֵד גְּבוּרָה
תַּפְּאֶרֶת דּוֹעִיר אֲנָפִין**

וְלָמָּה נִקְרְאת הַדְּסָה מִפְּנֵי שְׂיוּשְׁבַת בֵּין הַדְּסִים חֹסֵד גְּבוּרָה תַּפְּאֶרֶת דּוֹעִיר
אֲנָפִין, בֵּין חֲדוּי, שְׁשֵׁם יִסוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא וְיִסוּד תְּבוּנָה, וְשֵׁם הָאוּר
בְּתוֹכָם, וְהָאוּר סְתוּם, וְהוּא שְׁתֵּי הַיּוֹי"ת וְשְׁלִישׁ עוֹלָה שְׁשִׁים, וּמִפְּנֵי זֶה אָנוּ
אוֹמְרִים שְׁשְׁלִישׁ הַיּוֹי"ה זֶה שְׁמוֹנָה, כִּי מֵדָה טוֹבָה מְרַבָּה, וְלָכֵן הַשְּׁנֵי
שְׁלִישִׁים הַמְּגָלִים מְרַבִּים מְסֻתוּמִים, וְהֵם שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה. וְכָתִיב דּוּרֵי נִסְע
וּנְגִלָּה (ישעיה לח יב), פְּרוּשׁ דּוּרֵי, מִלְּשׁוֹן הָאֵיר, מִלְּשׁוֹן וְדָר וְסִחְרַת (אסתר א
ו'), מֵאֵי נִיהוּ, פְּרוּשׁ מְקַבֵּץ מִן בְּחִינַת נ' וּס' וְע', כִּי נ' הוּא יִסוּד, הַכוֹלֵל
חֲמֵשֶׁה חֲסָדִים בְּכָלְלוֹת י'. וְשְׁנֵי חֲסָדִים וְשְׁלִישׁ מְכֻסָּה, ח"ג וְשְׁלִישׁ תַּפְּאֶרֶת,
וְהֵם סְתוּמִים וּמְכֻסִּים, וְעוֹלִין ס', וְכֵן ס' סְתוּמָה, וְאֵין לָהּ פְּתִיחָה כְּלָל.
וְאַחַר כֵּךְ יֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי חֲסָדִים שֶׁל נֶצַח הוּד, וְשְׁנֵי שְׁלִישֵׁי תַּפְּאֶרֶת, הֵם ב"ן
וּי"ח, גִּימְטְרִיא שְׁבַעִים, וְזֶה וְנִסְע וּנְגִלָּה, שְׁאוּר נְגִלָּה בְּלֵי כְּסוּי. וְסִימְנָךְ כִּי
עֵין בְּעֵין (ישעיה נב ח'). וְזֶה סוּד וַיִּקְרַע מְרֹדְכִי אֶת בְּגָדָיו (אסתר ד' א'), לְהוֹרוֹת
עַל הַתַּפְּשֻׁטוֹת חֲמֵשֶׁה חֲסָדִים הַיּוֹצֵאִין מִיִּסוּד אֲבָא, מֵדָתוֹ שֶׁל מְרֹדְכִי, הֵינּוּ
יִסוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא. וְלָכֵן צָרִיךְ לִפְשֵׁט הַמְּגָלָה בַּשַּׁעַת הַקְּרִיאָה, לְהוֹרוֹת עַל
הַתַּפְּשֻׁטוֹת הַחֲסָדִים. וּפְרָשׁ כְּאֵהֵל רַעִי (ישעיה לח יב), כִּי בְּרַדַּת נֶצַח הוּד יִסוּד
דְּתְבוּנָה בּוֹזְעִיר אֲנָפִין, תַּחֲלָה נִכְנָסִין לְחֲכָמָה בִּינָה דַעַת שְׁלוֹ, אַחַר כֵּךְ יֵרְדוּ
לְזוּעוֹת וּגּוּף, וְאַחַר כֵּךְ לְנֶצַח הוּד יִסוּד שְׁכֻמוֹתָם, וְהַעֲלִינֵם מִנִּיחִין
שָׂרְשָׁם לְמַעְלָה, וְתִאֲוֹתָם לְהַתַּפְּשֵׁט לְמַטָּה, לָכֵן נַעֲשֶׂה שְׁנֵי חֲסָדִים וְשְׁלִישׁ
מְכֻסִּים, כְּאֵהֵל וְסֻכָּה שְׁלֵא יֵרֵד הָאוּר הַרְבֵּה. אֲמָנָם בַּעֲלִיתוֹ, הוּא עוֹלָה
לְמָקוֹם שָׂרְשׁוֹ, וּבּוֹקֵעַ, לָכֵן צָרִיךְ דְּפָנוֹת הַסֻּכָּה הַמְּגִיעַ לְסֻכָּךְ מִמַּטָּה לְמַעְלָה,
בְּאֵין מְנִיעָה, אֲבָל הַסֻּכָּךְ רְמוּז לְסֻכָּה שְׁלָם, לְאֵמָא שְׁמִכְסָה לְזַעִיר אֲנָפִין עַד
שְׁלִישׁ תַּפְּאֶרֶת, וּמוֹנְעוֹת הָאוּר שְׁלֵא יִתְגַּלֶּה בְּיוֹתֵר, רַק בְּעֵנִין צִלְתוֹ מְרַבָּה
מִחֲמַתָּה, וְכוֹכְבִים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ שִׁירָאָה מִלְּמַעְלָה אֲשֶׁר קִצְתוֹ לֹא יִהְיֶה
סְתוּם לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם:

וּנְחֻזוֹר לְעֵנִין מֵלֵת הַדְּסָה

וּנְחֻזוֹר לְעֵנִין מֵלֵת הַדְּסָה, כִּי ה' תְּבוּנָה, ד' מְלָכוֹת ס' שְׁנֵי חֲסָדִים וְשְׁלִישׁ
מְזַעִיר אֲנָפִין הַמְּכֻסִּים בּוֹ כְּנֻזְכָּר לְעֵיל, ה' רַחֵל, שְׁלִייתָהּ הַיּוֹצֵאת
מִבֵּין רְגְלֶיהָ. וּמְרֹדְכִי הִיָּה מִיִּסוּד יִשְׂרָאֵל סָבָא, לְקַח אֶסְתֵּר בַּת דּוּדוּ, רָצָה
לֹאמַר בַּת אֲבָא, אֲחִיו שֶׁל יִשְׂרָאֵל סָבָא, שְׁאֶסְתֵּר בַּת עֶטְרַת אֲבָא תוֹךְ
הַתְּבוּנָה כְּנֻזְכָּר לְעֵיל. וְאַחַשְׁוֹרוּשׁ הִיָּה בְּקַלְפָּה, לְעַמַּת זַעִיר אֲנָפִין, וְזֶה

ח"ש ר"ש, ר' אלהים ברבוע, ובמלוי ביודי"ן גימטריא ש', הרי ר"ש ח"ש, רצה לומר שהיה ח"ש וכואב בראשו, כדאמרינן שהגבורות שהם ר"ש כאמור, והוא היה מתפאר בהם בחוץ בשבעה תקונים נגד זעיר אנפין, חור, כרפס, ותכלת, בוץ, וארגמן, כסף, ושש. ושבע דנוקבא שהם מטות, ואלו הן - זהב, וכסף, רצפת, בהט, ושש, ודר, וסחרת. כי יש רצפה שהיא נקודה עצמה, דלית לה מגרמה כלום, והוא תקונים הנכללין בה. ויין מלכות רב (אסתק א' ט), להפך כל התקונים לגבורה:

והשתיה כדת אין אנם

והשתיה כדת אין אנם (אסתק א' ח), והשתיה כדת דגמה לקדשה, כקוף בפני אדם, וזהו כדת, ד"ת הוא ב' פעמים ע"ב ק"ל, שהם ח"ג, ה' היו"ת לכל א', הרי שני פעמים ק"ל. ויש בה ע"ב בחסד כנודע, ויין בגבורה, שגם הוא ע"ב, ונרמז בגבורה שגם הוא ע"ב, בסוד ביין שגו, שנהנו מסעודתו, כעין דור המדבר שאכלו ושתו לפני העגל. אין אנם, גימטריא אי"ק, דהינו אל"ף, שממנו מתקו הגבורות:

ושתי בקלפה לעמת רחל, וזרש לעמת לאה

גם ושתי בקלפה לעמת רחל, וזרש לעמת לאה, לכן המן אתרכרב בכבוד עשרו ורב בניו, שהיה עשירי לאגג, לכן רצה ליתן עשרת אלפים כפר כסף, להמשיך אליו כל עשרה, ושיהיו גבורות. כפר כסף, גימטריא ארבע מאות, בסוד ארבע מאות איש של עשו, וכנגדו בצקלג נמלטו ארבע מאות. והקדוש ברוך הוא השיב, הכסף נתון לך, שעשרת אלפים ועשרת בניו אלופי עשו, יהיו על עץ גבוה חמשים, כמנין ל"ך. ותפסו עשרה, כולם בסוד אלפין לישראל, להמתיק הגבורות כולם:

מצוה לשותות וין בפורים, כי רבוי החסדים דאבא, ממתיק היין

והנה המן מושך כחו ממ"ן דמנצפ"ך, שהם ב' גבורות עליונים דיסוד אבא מצד אחרים, כי מהפנים היה משה מושך המן לישראל. ומרדכי היה משורש משה, ולשלח יד במרדכי לבדו לא היה יכול, לכן בקש לדון אחר הרב, וכתוב ביה כי נפל תפול לפניו (אסתק ו' יג), כנגד הכלל והפרט, ובא הנס על ידי אסתר, שהיא מיסוד תבונה, ולכן מצוה לשתות וין בפורים, כי רבוי החסדים דאבא, ממתיק היין. ומה שיכון בשתייתו, להמשיך היין משבעה יודי"ן דע"ב ס"ג, ישראל סבא ותבונה, לא ישתכר אלא יתבסס עד דלא ידע, כי במקום וין המשמר בענביו, לא ירעו ולא

ישחיתו בכל הר קדשי (ישעיה יא ט), ולכן כי שחטיה רבה לר' זירא, בעי רחמי ואתסי, נמי חריף שקיא, לבטל דינא של גיהנם:

אל גנת אגוז ירדתי

דרוש למורנו הרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה, וגם הוא מדבר בענין פגימת הלבנה. דע, כי שם הוי"ה, ב' אותיות ראשונות, הם אבא ואימא. ו' זעיר אנפין. ה' נוקבא. והד' אותיות עצמן, הם נגד ד' עולמות - אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. וכנגדו יש ד' קליפות, כי גם זה לעמת זה וכו'. ועל זה נאמר, אל גנת אגוז ירדתי (שיר השירים ו' יא), כי באגוז יש תחלה קליפה עבה ומרה כלענה, ואחריה קליפה שנית קשה מאד, ואחר כך בפנים יש קליפה אחרת, שמפסיק המאכל. רצה לומר - שהרי אגוז מתחלק לארבעה חלקים, נגד ארבע אותיות השם, וקלפה זו השלישית, מפסקת בין אלו הארבעה חלקים של אגוז, ולא שמסתלקת אותה מכל וכל, אלא שנכנסת ביניהן, וקלפה זו נגד עמלק, ועל זה אמרו רבותינו זכרונם לברכה, אין השם שלם עד שיכרת זרעו של עמלק. ומלבד אלו השלישית, יש על האכל עצמה קליפה דקה, וכשאוכל האגוז מתיבש, גם קליפה זו נאכלת, מה שאין כן בתחלה, שאז עם היותה דקה, היא מרה. ועל זה נאמר (יחזקאל א' ד') ומתוכם כעין חשמ"ל וכו', וחשמל גימטריא מלבוי"ש, ועוד אמרו רבותינו זכרונם לברכה פעמים חשות פעמים ממללות, שלפעמים קליפה זו נאכלת, ופעמים אינה נאכלת. וכן האדם, אם ירצה בקל יתקן וממתק הקליפה מה שאין כן באחרות:

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וכו'

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וארבע ידיעות הטמאה, וארבע מראות נגעים, שנים שהן ארבע, כנגד אדום וישמעאל, ע"ז אפה כפי אל כפי כידוע, וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה תרי מלכי תרי פלכי, שהם ארבעה מלכים, שהם שני מלכי השרשית, אדום וישמעאל, כל אחד כלול משניהן כנזכר. ולטעם הנזכר לעיל, צוה השם יתברך על עמלק זכור וכו' (דברים כה יז). והנה לשאול המלך, צוה השם יתברך להכרית זרעו של עמלק, והוא הביא עמו מלך אגג חי. וכשבא שמואל, אמר לאגג כאשר שפלה נשים חרףך, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בלילה ההוא הביאו לו שפחה אחת בבית האסורים ונתעברה הימנו, ויצא ממנו הקן, ולכן עם היותו הורג אגג, אמר כאשר שפלה וכו',

כַּן תִּשְׁכַּל לְשׁוֹן עֲתִיד, עַל זָרְעוֹ הַנִּשְׁאָר מִמֶּנּוּ, וְאָמַר מְנַשִּׁים, עַל יְדֵי נְשִׁים,
שְׁעַל יְדֵי אֶסְתֵּר נַעֲשֶׂה הַנֶּס:

אַרְוַמְמָה ה' כִּי דְלִיתָנִי

וְתִדְעַ, כִּי תַחֲלָה אַחֲזִית הָאוֹיְבִים, הוּא בְּשַׁעַר הַמְּדֻרָּגָה תַּחֲתוֹנָה, שְׁעַר
הַעֲשִׂירִי, כִּי מִשָּׁם נִכְנָסִין לְמִלְחָה. וְהִנֵּה הַמְּלָכוֹת, הִיא מְדֻרָּגָה
אֲחֵרוֹנָה מֵעֲשָׂרָה, וְהִיא ה' שְׁבַשֵּׁם, וְנִקְרָא דְל"ת לְכַמָּה טְעָמִים כַּנּוֹדָע. וְעַל
זֶה אָמַר דָּוִד, אַרְוַמְמָה ה' כִּי דְלִיתָנִי (תהילים ל' ב'), וְנוֹדָע שֶׁהוּא מִן הַנּוֹקְבָא,
הוּא דְלֵת וְשַׁעַר. גַּם שֵׁם אֲדָנִי בְּנוֹקְבָא, בְּמַלְוֵי גִימְטְרִיא תִרְע"א, שֶׁהִיא
דְּלֵת, לְכֵן אָמַר דָּוִד, שְׁעַם הַיּוֹתוֹ מֵהַדְּלֵת, אֲשֶׁר שָׁם מְבַקְשִׁים אוֹיְבָיו לְבוֹא
לְאַחֲזוֹ, עִם כָּל זֶה לֹא שִׁמַּחַת אוֹיְבֵי לִי. לְכֵן מְדָה כַּנְּגַד מְדָה, גַּם אֲנִי
אַרְוַמְמָה, וְזֶהוּ אַרְוַמְמָה כִּי דְלִיתָנִי, רְצָה לוֹמַר כִּי עִם הַיּוֹת שְׁאֲנִי מְדָלֵת, לֹא
שִׁמַּחַת וְכו'. כִּי שְׁתִּי אוֹתִיוֹת י"ה לֹא מִתְּפָרְשִׁין, אֲבָל ו"ה כְּפִי מַעֲשֶׂה בְּנֵי
אָדָם, וְלִפְעָמִים מִתְּפָרְשִׁין. וְהִנֵּה כְּשִׁגוֹרִים הַעֲזוֹן, מִתְּפָרֵשׁ ה' מִן ו', עַל זֶה
נֶאֱמַר נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל (עמוס ה' ב'), רְצָה לוֹמַר לְקוֹם
מֵאֲלֵהָ, אֲבָל תְּקוֹם עַל יְדֵי אַחַר, עַל יְדֵי ו', רְצָה לוֹמַר עַל יְדֵי שְׁיֹרֵד לְמַטָּה,
וּמַעֲלָה אוֹתָהּ:

שְׁבַע יְפוֹל צְדִיק וְקָם

עָלְיוֹ נֶאֱמַר, שְׁבַע יְפוֹל צְדִיק וְקָם (משלי כד טז), פִּירוּשׁ - כִּי הַצְּדִיק שֶׁהוּא
הַיְסוּד, הוּא ו', הוּא מְלָכוֹת הַשְּׁבַע, אִם כֵּן פִּירוּשׁ שְׁבַע יְפוֹל צְדִיק
וְקָם, רְצָה לוֹמַר צְדִיק שֶׁהוּא יְסוּד, נוֹפֵל בְּמְלָכוֹת שֶׁהוּא שְׁבַע, אֵין צְרִיף
אַחַר לְהַקִּימוֹ, אִף הוּא קָם מֵעֲצָמוֹ:

וְאָמַר עַל אֶסְתֵּר וְתַלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוֹת, רְצָה לוֹמַר שְׁנַתְּלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר בְּמְלָכוֹת בֵּית דָּוִד

וְהָמֵן הַרְשָׁע, בְּעֲזוֹן שְׁלֹא הָרַג שְׂאוֹל אֶת הָאֲגַג, הִיָּה קָם חַס וְשְׁלוֹם
לְכָלוֹת שׁוֹנְאֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בִּימֵי מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵּר שֶׁהוּא מְזָרְעוֹ,
לְכֵן הִיָּה מְרַדְכֵי מִשְׁתַּדֵּל בְּעַנְיָן, וְאָמַר עַל אֶסְתֵּר וְתַלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוֹת
(אסתר ה' א'), רְצָה לוֹמַר שְׁנַתְּלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר בְּמְלָכוֹת בֵּית דָּוִד. וּבְזֶה
נִצְוָלוּ יִשְׂרָאֵל, שְׁקָדִם דָּוִד וְהַתְּפַלֵּל עַל זֶה, וְזֶהוּ לְמַעַן יִזְמַרְךָ כְּבוֹד
בְּיוֹם, וְלֹא יָדָם בְּלִילָהּ, עַל דְּרָף אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם, וְלְכֵן ה' אֱלֹהֵי
לְעוֹלָם אוֹדְךָ:

סוד ארוממף

וּנְלַע"ד, שְׁזֵהוּ אַרֹמְמָף, רְצָה לֹמַר לְרוּמָם וּלְהַעֲלוֹת ה' לו', וְאִז לֹא יֻכְלוּ
הָאוֹיְבִים לְאַחֲזוֹ, כִּי יוֹרֵד יִסּוּד דְכוּרָא וּמַעֲלָה אוֹתָהּ, בְּאִפְן
שְׁבֵהתְחַבְרוֹת ה' עִם ו', אִין הַקְלִיפּוֹת יְכוּלִין לְהִתְאַחֲזוּ בָהֶם כָּלָל:

הַמְגִלָּה נִקְרָאת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה

לְכִן הַמְגִלָּה נִקְרָא סֵפֶר וּמְגִלָּה, סֵפֶר נִגְדַד ו', וּמְגִלָּה נִגְדַד ה'. חֶסֶד וְדִין, יוֹמָם
וְלַיְלָה, לְכִן נִקְרָאת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה. וּבָהּ תַעֲלֶה הַמְלָכוֹת הַנְזַכְרָת לְעֵיל,
לְנֻצַח הוֹד יִסּוּד כְּנוֹדַע, שְׁאִז אִין הַחִיצוֹנִים יְכוּלִין לְהִתְאַחֲזוֹ:

יְהוּדִית וְאַסְתֵּר, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים, נֻצַח הוֹד

וְדַע, כִּי אוֹתִיּוֹת א"ב, הֵם אוֹתִיּוֹת הַזְכָּר, וְאַחַר כֵּן כּל"ם, אוֹתִיּוֹת מְלֶךְ,
וְזֵה מֵה שְׁמוֹ וּמֵה שֵׁם בְּנוֹ, פִּירוּשׁ - כִּי שְׁנֵי פְעָמִים מ"ה, גִּימְטְרִיא
מְלֶךְ. וְאוֹתִיּוֹת נ"ס הֵם נוֹקְבָא, נִגְדַד יְהוּדִית וְאַסְתֵּר, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים, נֻצַח הוֹד.
וּכְנֻגְדָן שְׁתֵּי רְצוּעוֹת דְתַפִּילִין, אַחַת אַרוּכָה הַשְּׁמְאַלִית שְׁכַנְגַד הוֹד, הִיא
נוֹפְלֵת, לְכִן נֶאֱמַר סוּמָף ה' לְכָל הַנוֹפְלִים (תְּהִילִים קמ"ה יד), שְׁהֵם נֻצַח הוֹד,
שְׁהֵם נ"ס, הֵם סוּמְכִין אֶת הַנוֹפְלִים. וַיְדוּעַ כִּי שְׁלֹשָׁה אַחְרוֹנוֹת שְׁבַעמִידַת
תַּפְלָה, הֵם נֻצַח הוֹד יִסּוּד, לְכִן בְּחֻנוּכָה וּפּוּרִים, אָנוּ אוֹמְרִים עַל הַנְּסִים
בְּהוֹדָאָה, שֶׁהוּא כְּנֻגַד הַהוֹד, לְכִן אָמְרוּ בְּלִשׁוֹן נֶס, לְכִן הֶמֶן הִרְשַׁע עָשָׂה
עַץ גְּבוּהָ נ' אִמָּה, בְּעֻצַת זֶרֶשׁ אֲשֶׁתּוֹ, כִּי זֶה לְעַמַּת זֶה וְכוּ'. וְנִהְרְגָה וְשְׁתֵּי
תַּחֲלָה, כְּדִי שְׁתֵּרֵם הַמְּלָכוֹת לְאַסְתֵּר:

וְנוּחַ בְּחַמְשָׁה עָשָׂר בּו

וְהִנֵּה מְאַבְרָהָם עַד שְׁלֹמֵה, הָיוּ ט"ו מְלָכִים, וְהָיָה הַלְּבָנָה בְּמִלּוּאָה,
וּמְלֶךְ שְׁלֹמֵה בְּכַפָּה, וְדוּד הַמְּלֶךְ הָיָה הִי"ד, וְדוּד גִּימְטְרִיא י"ד,
וְשִׁפְךָ דָּמִים בְּיָדוֹ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר בִּי"ד הִרְגוּ בְּשׁוֹנְאֵיהֶן, וּבִט"ו נָחוּ כּוֹלָם,
שֶׁהוּא שְׁלֹמֵה:

וְהַשְּׁמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרַח דְכוּרָא, וְהַלְּבָנָה מִמְעַרְב

וְהַשְּׁמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרַח דְכוּרָא, וְהַלְּבָנָה מִמְעַרְב, וְהַשְּׁמֵשׁ אִינָה מְשֻׁנָּה
הַלּוּכָה, וְהַלְּבָנָה מְשֻׁנָּה, כִּי הִיא מִתְחַדְּשֶׁת, הִינּוּ חֲדָשׁ, וּבִתְחִלָּה
נִרְאִית בְּמַעַרְב, וְאַחַר כֵּן מִתְקַרְבֶּת לְמִזְרַח מְעַט מְעַט עַד ט"ו יָמִים. וְעַל
זֶה נֶאֱמַר, יֵשׁ דְרָף יֵשֶׁר לְפָנַי אִישׁ וְאַחֲרֵיתָהּ דְרָכֵי מוֹת (מִשְׁלֵי יד יב), דִּהִינּוּ
הַשְּׁמֵשׁ שֶׁהוּא הָאִישׁ, הַהוֹלֵךְ תָּמִיד בְּדְרָף יֵשֶׁר, כִּי לְעוֹלָם יוֹצֵא מִמִּזְרַח,

ולעולם הוא מאיר באפן אחד. ואחריתה שהיא הלבנה ההולכת לאחור שהיא משנה הלוכה, והם דרכי מלשון רבים, והם דרכי מות, שאחר כך נשארת בלי אור, וזהו וילך לאחור ולא לפנים, וזהו אחור וקדם צרתני (תהילים קלט ה):

הלבנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה

והנה כבר ידעת, כי הלבנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה, וכפי מה שתקרב למערב, מתחשף אורה. וכשהיא ממש בתחילת הלילה במערב, מקום ביאת השמש, מתחשף לגמרי, כי השמש בגלגל הרביעי, והיא בגלגל הראשון. ובהיותה ממש נגד השמש, כל האור באחורים, ואין בה שום אור בפנים כלל, כי מאחורים היא מאירה לנו, לכן אז יונקים החצונים, וזהו נזורו אחור (ישעיה א' ד), ויונקים החיצונים מהאחורים, כי מהפנים אין יכולין כנודע:

מתחלת האור להאיר בפניה

והנה כשמתחלת הלבנה להפרד מעט מעט ממערב, אז מתחלת האור להאיר בפניה, עד בט"ו ימים, יוצאת ממזרח אז השמש אל עבר פניה מכל וכל, ואין לה אור באחורים כלל:

הלבנה נקראת סהר, ונקראת ירח, ונקראת לבנה

ודע, כי הלבנה נקראת סהר, ונקראת ירח, ונקראת לבנה, וגם השמש יש לה שלש שמות כנגדם, שהוא - חרס, חמה, שמש. והלבנה בתחלת חדושה, נקראת סהר, כי אין לה אור בפנים, אלא מעט מזעיר, כי הלבנה נוקבא מכ' עליונה, וידוע כי עם היות ה' נוקבא, אינה דין גמור כנזכר, והוא שם אלהים, רצה לומר הפנים שלו. ובהיות השמש כלול משם י"ה חכמה ובינה, נאמר כי שמש ומגן ה' אלהים (תהילים פד יב) רצה לומר - נקרא בשם הוי"ה מאבא, ואלהים מאמא, וה' אחרונה הוא שם אדנ"י. ובתחלת חדושה יונקת מאחורים דאלהים, גימטריא ר', וס"ה אדנ"י, גימטריא סהר. וכשאין בפניה אור כלל, היא סהר, כי לזה יוסף הצדיק שהיה ראוי להוליד י"ב שבטים מבחינת מלכות, ובעבור שהוציא י' טפין מי' צפרני ידיו, שנאמר ויפזו זרועי ידיו (בראשית מט כד), נאסר בבית הסהר י' שנים, ולא הוליד אלא ב', מנשה ואפרים. ואפילו אלו, לפי שאמר לשר המשקים כי אם זכרתני (בראשית מ' יד), נתעכב עוד ב' שנים בבית הסהר. וזהו מנשה, לשון שכחה:

וּבְכֹל לַיְלָה וְלַיְלָה הַזֶּה וּמִתְרַבֶּה הָאוֹר שֶׁבִּפְנֵיהָ, עַד ט"ו יוֹם
בְּאַפֵּן כְּשֶׁהִיא חֲשׂוּכָה מְכַל וְכָל הִיא סֹהַר, וְכִשְׁהִיא מִתְחַלֶּת לְהָאִיר נִקְרָאת
סֹהַר כְּנֻזָּר לְעֵיל, וּבְכֹל לַיְלָה וְלַיְלָה הַזֶּה וּמִתְרַבֶּה הָאוֹר שֶׁבִּפְנֵיהָ,
עַד ט"ו יוֹם, שֶׁהוּא מְלֵאָה, וְהֵם בְּאַחֲרֵים דְּאַלְהִים ט"ו אוֹתִיּוֹת, נֶגֶד ט"ו
יוֹם. גַּם אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים מְלֵא י"ה, שֶׁהִיא מְלֵאָה מִן י"ה, שֶׁהוּא גִימְטְרִיָּא
ט"ו. וּמִט"ו וְאֵילָף, הִיא חוֹזֶרֶת לַחֲשׂוֹךְ. וְזֶה סוּד שֶׁנֶּאֱמַר עַל יִצְחָק וְתִכְהֶן:
עֵינָיו מִרְאוֹת (בראשית כו א):

שְׁלֹשָׁה קוּיִם

כִּי אַבְרָהָם חֲסֵד עֲלָאָה, כִּי יֵשׁ חֲסֵד עֲלִיוֹן, וְחֲסֵד עוֹלָם, וְחֲסֵדֵי דוּד. חֲסֵד
עֲלִיוֹן, בְּחֻכְמָה. וְחֲסֵד עוֹלָם, בְּחֻסֵד, כִּי הִנּוּקָבָא נִקְרָא עוֹלָם כְּנֻזָּע.
וְחֲסֵדֵי דוּד, כְּנֻזָּח הוּד, וְהֵם תְּרֵי פְלִגֵי גּוּפָא, נִקְרָא חֲסֵדֵי לְשׁוֹן רַבִּים. וְכַנְגְדָן
- כִּהֵן גְּדוּל, בְּחֻכְמָה. סֶגֶן, בְּחֻסֵד. כִּהֵן הַדִּיּוּט, בְּנֻצָח. וְאַבְרָהָם לָקַח הַכְּהֻנָּה
מִמְלְכֵי צָדֵק, שֶׁהִיא כִּהֵן לְאֵל עֲלִיוֹן, וְהוּא שֵׁם בֶּן נַח. כִּי ג' בְּנֵי נַח, הֵם ג'
קוּיִן, שֶׁהֵם חֲסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת, חֲסֵד שֵׁם, גְּבוּרָה חָס, תְּפָאֶרֶת יִפְתָּ. וְכֵן
בְּצַד שְׂמָאל, לְוִיִם הַמְשׁוֹרְרִים בְּבִינָה, שֶׁהוּא אוֹמֵר שִׁירָה בְּפֶה, שֶׁהֵם ג"ר,
וּמִנְגֵן בִּיד גְּבוּרָה, וְכַנּוּר בְּהוּד. (ספרי אחרים: וְשׁוֹעַר בְּרַגְלִים בְּהוּד):

קְרִיעַת יָם סוּף

וְהִנֵּה מֵאַבְרָהָם יֵצֵא יִשְׁמַעְאֵל, וּמִיִּצְחָק יֵצֵא עֶשׂוֹ, שֶׁהֵם בְּקִלְיֹת דִּין
וְרַחֲמִים, כִּי זֶה לְעַמַת זֶה וְכו', וְהֵם לְבָנָה וְחֻמָּה שֶׁבְּקִלְיֹת, מְלִשׁוֹן
אֵף וְחֻמָּה. וּבְקִרְיעַת יָם סוּף כְּתִיב, וְהַמִּים לָהֶם חוֹמָה (שמות יד כב), וְאָמְרוּ
רְבוּתֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבָרְכָה מֶה אֱלוֹ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה וְכו'. וּבְחֻמָּה הִיא רוּצָה
קִלְיֹת מְצָרִים לְשְׁלוּט עַל יִשְׂרָאֵל, כִּי מְצָרִים בְּנֵי חָס מְצַד הַגְּבוּרָה, וְלִכְן
הֵבֵן הָאֶחָד בְּנֵי כּוֹשֵׁי שְׁחוֹר, וְהַשְּׁנַי מְצָרִים הֵם מְעַט יוֹתֵר לְבָנִים, וְהוּא מְצַד
דִּין שֶׁבְּקִלְיֹת חֻמָּה. וְהַשֵּׁם יִתְּבַרֵךְ עוֹשֶׂה מֵהַמִּים חוֹמָה בְּמִקּוֹם חֻמָּה,
וְחָמַל עַל יִשְׂרָאֵל:

אֵין מְבַרְכִין עַל הַלְּבָנָה עַד שֶׁתִּתְמַלֵּא פְּגִימָתָהּ

וּנְחֻזָּר לְעֵינֵינוּ, כִּי בִיִּצְחָק כְּתִיב וְתִכְהֶן עֵינָיו מִרְאוֹת (בראשית כו א), כִּי אַחַר
הַזְקָנָה, כְּדָרָךְ שֶׁהַלְּבָנָה אַחַר ט"ו יָמִים אַחֲרוֹנִים, וְאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ
זְכוּרֹנִם לְבָרְכָה אֵין מְבַרְכִין עַל הַלְּבָנָה עַד שֶׁתִּתְמַלֵּא פְּגִימָתָהּ. וְהַעֲנִיֵן, כִּי
בְּכִרְיַת הָעוֹלָם נִבְרְאִים הַשְּׁנַי מְאֹרוֹת שְׁוִיִן, וְקִטְרָגָה הַלְּבָנָה וְכו',
וּלְפִיסָה אָמַר הַצְּדִיקִים יִקְרְאוּ עַל שְׂמֵךְ. וְהַעֲנִיֵן, שֵׁשׁ שְׁלֹשׁ רֵאשׁוֹנוֹת וְשֵׁשׁ

קצות ונוקבא מתחת היסוד, ובכריאת העולם היו שניהם שוין, דהינו בשש קצות, כבנים שהם בין דרועי אמא, וקטרגה שהיתה רוצה לעלות בשלש ראשונות, ונתמעטה מדה כנגד מדה וירדה למטה, דהינו לכי ומעטי את עצמך, כי כל הרוצה להתלבש בגאון נופל, ואם יתקן עצמו כראוי, יעלה. וכן אמר השם יתברך ללבנה שהצדיקים יקראו על שמך וכו', רצה לומר שתעלה לשלש ראשונות, לאותו מקום שהיה רצונה בתחלה, ואז יקראו על שם של עכשו, שהיא נקראת מאור הקטן. וזה סוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, שהיא מתעלה יותר מהשמש. וזהו שנאמר והיה אור הלבנה כאור החמה וכו' (ישעיה ל' כו), רצה לומר שאור הלבנה שיהיה שבעתים ממה שהוא עתה, ואור הלבנה יהיה כאור החמה, ויהיו שוין בחדושה, וזה לימות המשיח, ואז שניהם שוין כמקדם קטרוגה. אך מה שכתבנו, הוא לעתיד לבא, הוא צדיקים יושבים, ותהיה היא עטרה על ראשם:

בתחלת חדושה נקרא סהר

ונחזור לענין, כי בתחלת חדושה נקרא סהר, והיא אות ה'. ודע, כי העולם מצד צפון פרוץ בלי מחיצה, ואין שם ישוב, כי אות ה' יש לה שלש מחיצות לבד, ומקומה הפרוץ כנגד צפון, בהיותה ה' באורה, גם שם יש לה הארה, מאלו השלש מחיצות, ואם לאו על זה נאמר מצפון תפתח הרעה (ירמיה א' יד). אמנם מחיצה ג' פתוחה, ויש בה חלון לצד מזרח, ומשם מאיר השמש, זהו ופותח חלוני רקיע:

סוד אות ה' ואות ב'

וינל זה נאמר הפתוב, בראשית ברא אלהים (בראשית א' א'), כי בב' נברא העולם, כי גם הב' יש לה שלש מחיצות, אלא שאין בה חלון, כמו אותה שיש ברגל שלישית של ה'. ולכן אמר והארץ היתה תהו ובהו וחסך (בראשית א' ב'), כי לא היה מקום לצאת בה האור, ולכן כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם (בראשית ב' ד'), בה' בראם, ואז היה האור בעולם שבאותה מחיצה של צד מזרח שהיא פתוחה כנזכר לעיל, משם יוצא האור המאיר לעולם:

לעתיד לבא נזכה לצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהן

ולכן השמש נקרא חרס, אותיות חסר, כשהיה במדרגה התחתונה, שנהפך ה' של סהר לח' של חרס אותיות חסר, אין לה מקום לצאת בו האור,

וְעַל זֶה נֶאֱמַר הָאוֹמֵר לְחַרֵּס לֹא יִזְרַח (רש"י איוב מא כב), כִּי כְּשֶׁנִּקְרָא חֵרֶס לֹא יִזְרַח כָּלֵל, וְהַלְבָּנָה נִקְרָאת סֵהַר, וְכִשְׁהִיא מְתַרַחֶקֶת מִמַּעַרְב, אֲזַתְמַלֵּא אֹר בְּפָנֶיהָ, וְכֵל מַה שֶּׁהוֹלֵכֶת לְמִזְרַח מְאִירָה יוֹתֵר, עַד שֶׁבִטְ"ו יוֹם בְּהִיוֹתָהּ בְּמִזְרַח הִיא מְלֵאָה מְכַל וְכֵל כְּנִזְכָּר לְעִיל. וּבַחֲזָרָה חוֹזֶרֶת וּמַחֲשֶׁכֶת כְּנִזְכָּר לְעִיל, וְעַל זֶה נֶאֱמַר אֲנִי מְלֵאָה הֶלְכֶתִי וְרִיקִם הִשִּׁיבֵנִי (רות א' כא), רְצָה לוֹמַר כְּשִׁיוֹצֵאת מִמַּעַרְב, הִיָּתָה הוֹלֵכֶת וּמִתְמַלֵּאת מְאוֹר, וְרִיקִם הִשִּׁיבֵנִי רְצָה לוֹמַר בְּחֲזָרָה, נִמְצֵאת אַחַר כֶּךָ רִיקִם מְכַל וְכֵל, אִם כֵּן לְמַה תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי, וְהוּא הֵמֶר לִי (רות א' כ'), וְחֲזָרֶתִי לְהִיוֹת חֲשֶׁכָה מְכַל וְכֵל. וְלַעֲתִיד לְבֹא שְׂתַעֲלֶה בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה, צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם כְּרָאשֵׁיהֶן, אֲזַיְהִיה אֹר לְעוֹלָם, וְלֹא יִחַסֵּר, וְזֶה אֵי אֶפְשָׁר כִּי אִם לְעִתִּיד לְבֹא אִי"ה אָמֵן:

שְׁעַר הַפְּסוּקִים

מִגֵּלַת אֶסְתֵּר: פָּרֶק ב':

סוּד הַנִּקְדָּה עֲצֻמָּה הַפְּנִימִית

יְהִי אוֹמֵן אֵת הַדָּפָה הַיָּא אֶסְתֵּר בַּת דָּוִד (אסתר ב' ז):

דַּע, כִּי אֶסְתֵּר בְּגִימָטְרִיא תִרַע"א פְּחוֹת עֲשָׂרָה, וְהוּא סוּד הַנִּקְדָּה עֲצֻמָּה הַפְּנִימִית הַמְּסֻתָּרָת, וְהִיא י' שֶׁל אֲדֹנָי. כִּי אֲדֹנָי בְּמִלּוּאוֹ עוֹלָה תִרַע"א, וְרוּ"ת הוּא מְלוּי אֲדֹנָי, וְכֵן תו"ר גַּם כֵּן הוּא מְלוּי אֲדֹנָי, וְזֶה סוּד, (אסתר ב' טו) וּבְהִגִּיעַ תוֹר אֶסְתֵּר בַּת אַבִּיחַיִל וְכו':

תְּהִלִּים פָּרֶק כ"ב:

הַצִּיָּלָה מִחֶרֶב נִפְשֵׁי, רֵאשֵׁי תְבוֹת הָמֵן

'הַצִּיָּלָה מִחֶרֶב נִפְשֵׁי (תהילים כב כא):

(מזולתו) רֵאשֵׁי תְבוֹת הָמֵן. וּכְבֹר יִדְעָתָ, כִּי מְזֻמּוֹר זֶה נֹאמֵר עַל יְדֵי אֶסְתֵּר בְּעֵינֵי צַרַת הָמֵן הָאֲגָגִי, וְאִמְרָה הַצִּיָּלָנִי מִהָמֵן, שֶׁהוּא מְזֻרַע עֲשׂוֹ הָרָשָׁע, שֶׁנִּתְבָּרַךְ בְּחֶרֶב. כְּמוֹ שֶׁאִמַּר הַכְּתוּב, וְעַל חֶרֶבְךָ תַחֲיָה (בראשית כז מ). (ע"כ מזולתו).

שער מאמרי רז"ל

מסכת מגלה

הברכות שקבל יעקב אבינו

מאמר בגמרא מסכת מגלה פרק א' (דף י"ז עמוד א') וזה לשונו: תניא היה יעקב אבינו בשעה שנתברך מאביו בן ס"ג שנה. כבר נתבאר בענין ששה בני לאה הנזכרים וכת אחת נקבה, איך אורות המוחין דזעיר אנפין בחינת סתומה עד מקום החזה שלו, והם שש ספירות ושליש, כל אחת כלולה מעשר, הרי ס"ג. והם כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה ושליש תפארת, ואחר כך משם ואילך מתגלים אורות החסדים, ואז יעקב העומד בפני זעיר אנפין מן החזה ולמטה נעשים לו המוחין שלו, ומקבל הברכות האלו. אבל להיות שעדין המוחין דמצד אבא הגנוזים תוך נצח הוד יסוד דאבא אשר הם נמשכים אל יעקב כנודע עדיין הם נעלמים תוך היסוד דאבא, וכנגד פסוי הזה הוצרך יעקב לשבת עוד נטמן בבית עבר י"ד שנה שקבל הברכות כנזכר:

ספר לקוטי הש"ס

מסכת מגלה

חלדה הנביאה ודבורה הנביאה

אמר רב נחמן לא יאה יהרא לנשי תרתי נשי נביאותיה הוי והוי יהירין והם זיבורא ופרכשתא. פירוש הדברים, כי באצילות יש עשר ספירות, שמונה הם דכורים, ושתי נקבות בינה ומלכות, וכנגדם הם אלו שתי נביאות חלדה נגד האמא מלשון העלם והיא אשת שלום שהוא יסוד העליון, ולכן שלם בנקוד קבוץ ולא בנקוד וא"ו, כי הוא ביסוד העליון נעלם ביותר, נתיב לא ידעו עיט ולכן היא נעלמת והפסידה נביאותה על שאמרה אמרו לאיש הזה בלשון בזוי. ודבורה היא כנגד הנוקבא מלכות, ולכן אמרה שירה, כי הנוקבא משוררת תמיד, כמו שכתוב בזהר בפסוק אלהים אל דמי לך (תהילים פג ב'), ולכן דוד המלך עליו השלום הבא מצדה היה משורר תמיד:

צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם

והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נחלקים לשנים זכרים ונקבות שהם חסדים וגבורות, ולעתיד יהיה הגבורות עקר הנהגה, ועליהם נאמר צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וגו', וכן היה בתחלת הבריאה שלא היה פגם כלל, כי קין היה שרש הגבורות והכל שרש החסדים, וזה שנאמר קניתי איש את ה' (בראשית ד' א') שהיה משתף מזהמת הנחש ולזה ותקרא שמו קין (בראשית ד' א'), אבל הכל היה טוב, לזה נאמר ותוסף ללדת וגו' (בראשית ד' א'), וקין הוצרך תפלה. והכל לא הוצרך תפלה כי היה מתקן, וקין יצא ראשונה והוא הבכור רק שיצא מערב, ואחר כך חזר ונתקן בראובן:

קין - ראובן

וזה שנאמר ראו בן (בראשית כט לב), וכי לא היו יודעים שהוא בן, אלא פרושו שהוא בן ראשון שנולד בעולם, והוא היה קין, וכוננת יעקב היה להולידו מרחל כי שם הגבורות ממותקות, ובא בלאה שהם גבורות חזקות, וזהו מה שכתוב בזהר אף על גב דלאו איהי דינא אבל מסטרהא מתערין דינין, והיא לאה בחינת בינה, וזהו מסטרהא דינין מתערין וגו', כי הגבורות בה חזקות, ואם לא חטא ראובן במעשה בלהה

הִיָּה זוֹכָה לְכָל הַגְּדוּלוֹת, כְּמוֹ שֶׁתַּרְגּוּם אוֹנְקֵלוֹס, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב הֲלֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְגו' וְאִם לֹא תִיטִיב לִפְתַּח חֲטָאת רֹבֵץ (בראשית ד' ז'), רָמַז בִּיאָתוֹ שֶׁל קִיץ בְּרַחֵל אוֹ בְּלֵאָה אִם יִטִיב בְּמַעֲשָׂיו יִבֵּא בְּרַחֵל שֶׁהִיא רְבוּצָה, וְהַסִּימָן "לִפְתַּח חֲטָאת" רֹבֵץ שְׂרָאשִׁי תְבוֹת רַחֵל, וְאִם לֹא, תִבֵּא בְּלֵאָה, וְכֵן כְּתִיב הַל"א שֶׁהוּא לְמַפְרַע לֵאָה, וְרָצָה לוֹמַר הֲלֹא כְּמוֹ אִם לֹא תִיטִיב בְּהַפֵּךְ מֵה שֶׁנִּרְאָה מִן הַכְּתוּב.

בְּחַמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם, וְכֵל מַה שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט הוּא טוֹב

וְדַע כִּי בְּחַמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם וְכֵל מַה דֹּאֲתַפְּשֵׁט הוּא טוֹב, אֲבָל הַגְּבוּרוֹת כְּאֲשֶׁר יוֹצְאִים מִרַחֵל תְּכַף אוֹחֲזִים בָּהֶם הַחִיצוֹנִים, אֲבָל לְמַעְלָה אֵין לְהַחִיצוֹנִים אַחִיזָה בָּהֶם, וְלִזֶּה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה אִם תִּיטִיב תִּסְתַּלַּק לְמַעְלָה, וְכֵן מְצִינוּ שֶׁעַד שֶׁלֹּא חָטְאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלֵ הֵיטָה עֲבוּדָה בְּבַכּוּרוֹת, וְכֵן הִיָּה רָאוּי רְאוּבֵן, אֲלֵא שֶׁפָּגַם וְנָתַן בְּכוֹרְתוֹ לְיוֹסֵף, אֲבָל לֹא נִטְלָה מִמֶּנּוּ לְגַמְרִי, כִּי לְעוֹלָם הוּא נִקְרָא בְּכוֹר לְיִשְׂרָאֵל.

וְחֹזֵר קִיץ וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ

וְחֹזֵר קִיץ וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ, וְהֵם בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, כִּי מִיִּתְרוֹ בְּאֵתָה רַחֵב הַזּוֹנָה, מִמֶּנָּה חִבְרֵ הַקִּינִי, וְגַם מִן הַגְּבוּרוֹת בְּאֵתָה יַעֲלֵ אֶשֶׁת חִבְרֵ הַקִּינִי, דְּהֵינּוּ רַחֵב וַיַּעֲלֵ בָּא בְּעֵלִי, וְחִנְיָה בְּחִבְרֵ, לְזֶה אָמְרָה: רַחֵב פִּי עַל אוֹיְבֵי (שְׁמוּאֵל א' פֶּרֶק ב' א'), כִּי הֵיטָה מִרַחֵב וְנִתְהַפְּכָה בְּיַעֲלֵ. וְחִבְרֵ בְּחִנְיָה, וְזֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב וְאַלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן לָקַח לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיאֵל (שְׁמוֹת ו' כה):

מַגְלַת אֶסְתֵּר

גַּם זֶה מִהֶרֶב רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה: דַּע כִּי סִמְכוּ לְמַגְלַת אֶסְתֵּר מִדְּכִתִּיב כְּתוּב בְּסִפְר * (אֶסְתֵּר ט לב), פְּרוּשׁוֹ הֵנָּה בְּסִפְר מְלוּאוּ כִּזְה בִּי"ת סִמְ"ך פ"א רי"ש עולה אֶלֶף קמ"ה כְּמִנְיָן מַגְלַת אֶסְתֵּר עִם הַכוֹלָל. [נִרְאָה לִי דְצָרִיךְ לוֹמַר עִם הַי"א אוֹתִיזוֹת עוֹלָה מַגְלַת אֶסְתֵּר חֶסֶר יו"ד]:

* אוֹלֵי צָרִיךְ לוֹמַר, "וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר קִיָּם דְּבָרֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתַּב בְּסִפְר (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' לב).

מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדים

מהרב זל"ה: מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדים. כבר ידעת כי שתיהן בסוד הבינה פנודע, כי יש לאה ורחל, וכנגדם למעלה בינה ותבונה. ובינה היא כנגד לאה, ותבונה כנגד רחל. והנה תבונה יורדת למטה, ואתלבשת בזעיר, ולכן נקרא אם על הבנים, וזו נקראם סתומה דרביעא על בנהא. אך הסמ"ך היא הבינה יותר סתומה ונעלמת. ועין מה שכתוב בספר עץ החיים בשער הכללים פרק י"א מהו שבינס היו עומדים. גם זה מהרב זל"ה:

כְּתִיבֵי הָאֲרִי"ל לְפִּוְרִים

From the writings of the Holy Ari on Purim

נְעָרָךְ עַל יְדֵי הָאֲדַמוּר מִהַאֲלֻמִּין, הָרַב שְׁלֹמֹה יְהוּדָה גְּרָאָס שְׁלִיט"א
נְשִׂיא מִפְּעַל הַזּוּהַר הָעוֹלָמִי

By: Rabbi Shalom Yehuda Gross

English comments by: Zion Nefesh

שַׁעַר הַכּוֹנְנוֹת

Gate of Meditation - Purim

דְּרוּשֵׁי פִּוְרִים

בְּעֲנֵן בְּרַכָּה אֲזוּרוּנָה שֶׁל הַמְּנַלָּה

About the closing blessing that we recite after completing the reading.

בְּעֲנֵן הַפִּוְרִים: הִנֵּה גָּסוּז בְּרַכָּה אֲזוּרוּנָה שֶׁל הַמְּנַלָּה הִיא זּוֹמְשֵׁה מִטְּבָעוֹת וְאִלּוּ
הֵם: הָרַב אֶת רִיבֵנו וְהָדָן אֶת דִּינֵנו כּוֹ, וְהֵם כְּנֻגָד זּוֹמְשֵׁי גְבוּרוֹת הַגְּדוּדָעוֹת, אֲשֶׁר
עַל יְדֵיהֶם יָרִיב אֶת רִיבֵנו וְדִין אֶת דִּינֵנו, כִּי בָהֶם תִּלְוִי הַדִּין וְהַנְּקָמָה. עוֹד עַל
עֲנֵן עַל הַנְּסִים כּוֹ:

כְּאֲשֶׁר רוּצִים לַחְזוֹר פְּנִים בְּפָנִים

וְעַתָּה נָבוא אֶל בְּאוּר עֲנֵן יְמֵי פִּוְרִים וְהַמְּנַלָּה וְהַמְּרָדְכִי וּמַעוֹת מַגְבַּת פִּוְרִים
וְהַמִּשְׁתָּה וְהַשְּׂמוּזָה. הִנֵּה נִתְבָּאֵר אֲצֻלָּנוּ בְּדְרוּשֵׁי נִוְקָבָא דְאֵעִיר אֲנָפִין וּבְעֲנֵן מַעוֹט
הִירוֹז כִּי בְּכָל זְמַן שֶׁל הַגְּלוּת עוֹמְדִים אֵעִיר וְנִוְקָבָא אֲזוּר בְּאֲזוּר כָּל יְמֵי הַזּוּזֹל,
לוֹלִי בְּשִׁעוֹת הַתְּפִלָּה וּבְשִׁבְתוֹת וְכִיּוּצָא בּוּזָה כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר שָׁם. וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר
רוּצִים לַחְזוֹר פְּנִים בְּפָנִים צְרִיךְ שֶׁתִּקְדָּים בְּזִינַת הַפִּלַת הַדּוּרְמִיטָא עַל אֵעִיר אֲנָפִין

כדי שתעשה הנסירה ותוכל לזוזור עמו אפין באפין כנזכר בדרושי ראש השנה:

לקראת סוף השבועים שנה של גלות בבל היה דורמיטא

The story in the scroll of Esther and the miracle of Purim was at the end of the seventy years of the Babillonyan exile. The correction of Zeir Anpin and Nukva started and the Israelites were in darkness but in the process of getting out of exile.

ולחיות כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבועים שנה של גלות בבל כנודע לכן אז כבר בימיהם התזויל ענין תקון ועיר ונוקבא כדי לזוזור אפין באפין ויגאלו ישראל. וענין התזוילה זו היא ענין הדורמיטא שזעשה אז בימיהם וזה סוד הצרה העצומה שהיתה אז לישראל אשר עליו נאמר והנה אימה וזשכה גדולה כו, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה וזשכה זו גלות מדי שהזושיף עיניהם של ישראל. וענינו הוא לפי שאז היה ועיר אנפין בסוד הדורמיטא. ונודע כי המן הרשע היה אוסטורלוגוס גדול, כנודע בענין ויפל פור הוא הגורל מיום ליום כו, ובפרט במה שכתוב בספר הזהר כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין הזויצונים וידע בזכמתו ענין מעוט השנזותו יתברך על ישראל בימים ההם להיותו בבזוינת השינה, ולכן זושב ועלה בלבבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל:

המן ואחשורוש רצו שלא יבנה בית המקדש השני ח"ו

Haman and Achashverosh didn't want to see the building of the second Holy temple. They were aware that the Israelites were in a state of sleep, darkness (Dormita) and wanted to take the opportunity to annihilate them before they 'wake up' to the Light.

וזה סוד ענין וכוחו המן עם אחשורוש אם יעלה בידם עצה זו והשיב לו המן ישנו עם כו, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה ישן הוא האלוה שלהם והבן זה. ולחיות כי הדורמיטא היא היא לטובתן של ישראל כדי שתנסר הנקבה מאזוזרו ויזוזרו פנים בפנים ויגאלו ישראל ויבנה בית המקדש, לכן התיעצו שניהם כי בזמן ההוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה ועל ידי פן לא יבנה בית המקדש. ונודעת עצת המן מן שמישי ספרא בנו וכתביהם אל אחשורוש הנקרא ארתנוששתא בספר עזרא, עד שבטלו בנין בית המקדש בראותם כי הגיע זמנו להבנות ודי בנה.

אף בזמן השינה כפיכול, יש השגחה מבחינת נוקבא

The Nukva (female) doesn't sleep and there was a protection on the Israelites. By the merit of Esther they were saved.

והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוּוּזין מן זעיר אנפין ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לזוזור אפין באפין, כנודע בענין הרוש השופר של ראש השנה, ובהכרוז יש הארה והשגחה זו על ישראל מעדה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק, כמו שנבאר בעזרת השם. וכראות המן את מרדכי שעל ידו היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא, נתייעץ עם זרש אשתו ושם"ה יועצו בו, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שם"ה יועצו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ, הוא זנבה של נזיש המישף רגל הקוף כמבאר אצלנו, וכנזכר בספר הזהר שיר השירים ודי בזה. ואם זוס ושלום ככה יעלה יוכל אזור כף לאבד את שונאיהם של ישראל. ואז השם יתברך ברוזמיו האיר הארת נוקבא העליונה והיא גדולת מרדכי ואסתר, ועל ידם נישעו ישראל מן הצרה הגדולה ההיא כמו שנבאר וזה ענין מרדכי והארתו:

יסוד דאבא יוצא לחוץ מיסוד דרחל

דע כי הנה בזמן הדורמיטא זעיר אנפין לא בלבד יוצאין המוּוּזין זעיר אנפין מצד נצחו הוד יסוד דאימא ונכנסין בנקבא רזול בהיותה אזור באזור אלא (אף) גם המוּוּזין דבנצחו הוד יסוד דאבא בסוד (בראשית ב' כב) ויבן ה' אלקים את הצלע דא אבא ואימא, ונמצא כי כמו בהיות המוּוּזין ההם תוף זעיר אנפין היו יוצאים מהם שתי הארות לזוין, ובבזוינת הארת המוּוּזין דאבא יוצא יעקב מצד פנים זעיר אנפין, ובבזוינת הארת מוּוּזין דאימא יוצאת רזול מצד אזוריו, גם עתה יוצאות מרזול נוקבא זעיר אנפין שתי הארות אלו גם כן בלי ספק, ולא עוד אלא שבהיות מוּוּזין הנזכרים תוף הנקבה נתוספה בזוינת הארה שלישית מה שאין כן בהיותם תוף זעיר אנפין, והוא כי הנה בהיותם תוף זעיר אנפין היה היסוד דאימא נשלם בזוהר זעיר אנפין, והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היה נשלם בסיום היסוד זעיר אנפין במיש, ולא היה יוצא מוּוּזין ליסוד כלל, אבל עתה בהיותם המוּוּזין תוף הנקבה, אשר היסוד שלה נוקביי קצר, מוכרוז הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויוצא מוּוּזין ליסוד נוקבא ולזוין ותתגלה הארתו בגילוי גבור לגמרי. ונודע כי מה שהיה מתלבש ביסוד זעיר אנפין הוא בזוינת

הַעֲטָרָה שֶׁל הַיְסוּד דְּאַבָּא שֶׁהוּא בְּזוּינַת מַלְכוּת דְּאַבָּא, וְאִין סִפְקָ כִּי הָאָרְהַ זֶה הַנִּגְלִית מִמַּלְכוּת דְּאַבָּא הִיא הָאָרְהַ גְּדוּלָה עַד מְאֹד:

שָׂרֵשׁ נִשְׁמַת מְרַדְכֵי

The root of the soul of Mordechai was from Malchut of Chokmah.

וְהִנֵּה עֲרֵשׁ נִשְׁמַת מְרַדְכֵי הִיתָה מִן הַהָאָרְהַ הַהִיא, וְלִכְן עַל יְדוּ הִיתָה תְּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנָן הַהוּא, וְזֶה גְּרַמּוּ בְּשֵׁם מְרַדְכֵי מְמִישׁ, שְׂאֲמָרוּ רַבּוּתֵינוּ אֲכַרּוּנָם לְבִרְכָה שֶׁהוּא לְשׁוֹן מִיָּרָא דְכִיָּא, מִ"ר דְכ"י, וְהוּא תַרְגּוּם מִר דְרור (שְׂמוֹת פֶּרֶק ל' כ"ג) וְאֵתָה קִזּוּ לָךְ בְּשָׂמִים רֵאשׁ מִר דְרור וְזִמְשׁ מֵאוֹת וְקִנְמָן בְּשֵׁם מִזְעִיתוּ וְזִמְשִׁים וּמֵאֲתִים וְקִנְיָה בְּשֵׁם וְזִמְשִׁים וּמֵאֲתִי, גַּם נִקְרָא מוֹר עוֹבֵר, וְהִעֲנִין הוּא כִּי הַהָאָרְהַ הַגְּדוּלָה הַהִיא הִיא מִר דְרור וְךָ וְנִקְיָ בְּתַכְלִית הָעוֹבֵרֶת מִפִּי יְסוּד דְנִקְבָּא וְלוֹוִין. וְזֶה סוּד פְּסוּקָ (שִׁיר הַשִּׁירִים פֶּרֶק ה' ה') וְיָדֵי נִטְפוּ מִר כּו' עוֹבֵר:

וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחֹר וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה וְכוּ' Mordechai was raised to be second to he King. He 'came out' (Esther 8:15) and his level was revealed.

וּבְזֶה תְּבִין מַעֲלַת מְרַדְכֵי שֶׁעָלָה לְבְּזוּינַת מַלְכוּת וּמִשְׁנָה לְמַלְכָּךְ וְזֶה סוּד הַפְּסוּקָ (אֶסְתֵר פֶּרֶק ז' טו) וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְזוּר וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה. וְהַמִּשְׁכִּיל יִבִּין כָּל פֶּרְטֵי הַפְּסוּקָ זֶה עֲנִין יֵצֵאָה זֶה מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ הִיא רְזוּל, וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה מַעַד עֲטָרַת יְסוּד דְאַבָּא, וְלִכְן נִקְרָא גְּדוּלָה כִּי הַזֶּסֶד וְהַזְּכָמָה נִקְרָא גְּדוּלָה בְּסוּד הַגְּדוּל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. גַּם הַמַּעֲמִיק יִשְׁכִּיל הַיּוֹתוּ מִשְׁבֵּט בְּנֵימִין וְדֵי בְּזֶה, וְזֶה סוּד קְרִיאַת הַמִּגְלָה וְגַם הַתְּפִשְׁטוּתָה בְּעַת קְרִיאַתָּה לְטַעַם פְּרָסוּם הַגֵּס, וְהוּא עֲנִין הָאָרְת עֲטָרַת מַלְכוּת דְאַבָּא הַמַּתְגַּלִּית וְיִוְצָאָה לְוִוִין, וְלִכְן נִקְרָא מִגְלָה לְשׁוֹן גְּלוּי וְצָרִיף לְלְכוּתָה וְלְפִרְסָמָה.

מִגְלָה הִיא סוּד שְׁלֹשָׁה מוֹחִין הַמַּתְגַּלִּים

Numerical value of 'scroll' (without the Yod) is 78 and equal to three times YHVH. It reveals the three leveles of Light that is in Chokmah, Binah and Da'at.

גַּם מִגְלָה בְּלֵא יוֹד הִיא עוֹלָה בְּגִימַטְרִיא ע"ז, כְּמִנְיָן שְׁלֹשׁ הַיּוֹדִים כ"ו כ"ו כ"ו, שֶׁהֵם עֲנִין שְׁלֹשָׁה מוֹזִין דְּזוּכָמָה בִּינָה דַעַת דְנִצְחוּ הוּד יְסוּד דְאַבָּא הַמַּתְגַּלִּים שֵׁם בְּמַלְכוּת הַהוּא. וְזֶהוּ עֲנִין הַיּוֹת הַמִּגְלָה נִקְרָא אַגְר"ת וְנִקְרָא סִפֵּר וְיֵשׁ לָהּ דִּינִין בְּתוֹרָה שְׂבַכְתָּב, כִּי סִפֵּר הַתּוֹרָה הוּא יְסוּד דְאַבָּא הַנִּקְרָא תּוֹרָה שְׂבַכְתָּב עוֹרַת

סֵפֶר כְּעֵין ו' אֲרוּכָה, וְהַמְּגִלָּה הַיְחָדָּה הַיּוֹצֵאתָ מוּזוּיִן לְיִסוּד כְּנֹזֵק, וְגַם הוּא אֲרוּכָה בְּצִוְרָת ו' וּבְצִוְרָת מְגִלָּה אֲרוּכָה וְדִי בְהֶעֱרוֹת אִלּוּ אֶל הַמְּשִׁכִּילִים:

גְּדַל הָאוֹר שֶׁל פּוּרִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה

Purim reveal the unification of Zeir Anpin and Malchut that came face to face after the sleep state (Dormita). This event is repeated every year when we celebrate Purim.

וְאַמֵּנִם הֵיוֹת יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלּוּ זְעִשִׁים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה וְכֵן הַסְּפִיק לַעֲשׂוֹת בְּזִמְנָה הַהוּא לְבַדּוֹ, הַטַּעַם הוּא כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרוּזְמִיו רָצָה שְׂאוֹתָה הַהֶאֱרָה הַמְּתוּזָרֶשֶׁת בְּהֵיוֹת הַמוּזוּיִן דְּאֶבָּא וְאִימָא תוֹךְ הַנְּקֻבָּה בְּזִמְנָה דִּירְמִיטָת זְעִיר אֲנְפִין לֹא תִתְבַּטֵּל לְעוֹלָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיָמֵים הָהֵם עֲצָמָם, כִּי הִנֵּה אֲזוּר דִּירְמִיטָא זוּזוּרִים פְּנִים בְּפְנִים וְהַמוּזוּיִן הֵם בְּזְעִיר אֲנְפִין וְאִין בְּזוּינֵת הַהֶאֱרָה זוּ יוֹצֵאת אֶזְ כָּל כְּנֹזֵק לְעִיל, וְהֶאֱרָת מְרַדְּכֵי מִתְבַּטֵּלָת לְגַמְרֵי וְנִעְלָמָת בְּפְנִים, וְרָצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁבְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוּרִים כִּיּוֹצֵא בְּהֵם אֵף אִם יִהְיוּ זְעִיר וְנִקְבָּא פְּנִים בְּפְנִים תִּתְגַּלֶּה הַהֶאֱרָה הַנְּכֹפֶרֶת בְּיָמֵים הָהֵם וְכֵן תִּתְבַּטֵּל. וְהַעֲנִין הוּא כִּי בְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵים הָהֵם כִּאֲשֶׁר יִכְנָסוּ הַמוּזוּיִן בְּרוּזֵל בְּסוּד דִּירְמִיטָא דְזְעִיר אֲנְפִין אֵף עַל כִּי שְׂאוֹר כֶּף יוּזוּרוּ פְּנִים בְּפְנִים לֹא תִתְבַּטֵּל הַהֶאֱרָה הַנְּכֹפֶרֶת וְתִשָּׂאֵר שֵׁם קַיִימָת וְנִרְשָׁמָת אֵף גַּם אֲזוּר הַסְּתַלְקוֹת הַמוּזוּיִן הָאֵלּוּ מִבְּנֵה וְיִזוּרוּ בְּזְעִיר אֲנְפִין:

וְזָכְרָם לֹא יִסוּף מִזְרַעַם

In the future all Torah books will be canceled except for the scroll of Esther because the Light that revealed was great.

וְזֶה סוּד מַה שְׂאֵמֵר הַכְּתוּב וְזָכְרָם לֹא יִסוּף מִזְרַעַם (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כוּז), כִּי אוֹתָהּ הַהֶאֱרָה הִיא עֲטֶרֶת הַיִּסוּד הַזָּכֵר דְּאֶבָּא הַנְּקָרָא זָכֵר כְּנֹדַע וְזָכְרָם זֶה לֹא יִסוּף מִזְרַעַם בְּיָמֵי הַפּוּרִים שֶׁבְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כְּנֹזֵק. לְכֵן לְעִתִּיד לְבֹא כָּל הַסְּפָרִים יִתְבַּטְּלוּ זוּיִן מִמְּגִלַּת אֶסְתֵּר וְהַטַּעַם הוּא כִּי לְעוֹלָם לֹא הִיָּה זֶס גְּדוּל כֹּהָה לֹא בְּשִׁבְתוֹת וְכֵן בְּיוֹם טוֹב לְהִתְקַיֵּם הַהֶאֱרָה זוּ אֵף אֲזוּר הַסְּתַלְקוֹת הַמוּזוּיִן מִן הַנְּקֻבָּה אֶלֶּא בְּיָמֵי הַפּוּרִים בְּלְבַד, וּבְבְּזוּינָה זוּ יֵשׁ יִתְרוֹן גְּדוּל אֶל פּוּרִים עַל כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים אֶפִּילוּ בְּשִׁבְתוֹת יוֹם טוֹב:

כְּדִי לְקַיֵּם הַהֶאֱרָה הַנְּכֹפֶרֶת צְרִיךְ לְקַיֵּם שְׁלֹשׁ מַצּוֹת

מְגִלָּה לְגִלוֹת אֶת יִסוּד דְּאֶבָּא

To connect to the light that is revealed in Purim we need to fulfill the three actions.

reading of the Megila (Scroll), meal and gift for the poor.

וְהָיָה בְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוּרִים כְּדִי לְקַיֵּם הַהֲאָרָה הַנִּזְכָּרָת אֲנִי צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת שְׂלֵשׁ מִצְוֹת, וְהֵם קָרִיאת הַמְּגִלָּה, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ וּלְגַלּוֹת הַהֲאָרָה הַנִּזְכָּרָת הַיּוֹצֵאת לְזוּזִין בְּגִילּוּי:

מתנות לאביונים שנותן אבא לרחל

Gifts to the poor draw light from Chokmah to Malchut.

וְהָיָה צָרִיכוֹת שְׁתֵּי בּוֹזִיעוֹת אֲזוּרוֹת, וְהֵם אֹכֵל הָרֵאשִׁוֹן בּוֹזִיעַת הַהֲאָרָת הַיְסוּד הַהוּא דְאֲבָא בְּרוּזֵל לְצַרְף תַּקוּן בְּנִין פְּרָצוּפָה, כִּי לִכֵּן זְכָנְסִים הַמוּזוּזִין הַנִּזְכָּרִים בָּהּ כְּדִי לְהַגְדִּילָהּ וּלְעֲשׂוֹתָהּ פְּרָצוּף כְּנֹזֵקֵר, וְזֶה נַעֲשֶׂה בְּסוּד מִתְנֻנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים, כִּי רוּזֵל נִקְרָאת עֲזִי וְאֲבִיוֹן, וְהַיְסוּד דְאֲבָא הַנִּקְרָא צְדִיקָה, נוֹתֵן לָהּ צְדָקָה וּמִתְנֻנּוֹת, וְהָאָרוֹת הַזֶּה מִתְקִיִם עַל יְדֵי שְׂאֵנוּ נוֹתְנִים לְמִטָּה מִתְנֻנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים וְעַל יְדֵי מִצְוָה זוֹ נַעֲשֶׂה דְגִמְתָּה לְמַעַלָּה. וּבּוֹזִיעַת הַשְּׁמִיטָה הַיָּא, כִּי אֲזוּר שְׁתַּתְקֵן פְּרָצוּף רוּזֵל עֲצָמוֹ עַל יְדֵי הַצְדָקָה וּמִתְנֻנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים, עוֹד צָרִיף הָאָרָה שְׁתַּתְקֵיִם בָּהּ בְּסוּד הַמוּזוּזִין עֲצָמֵן שְׂכֹל הַמִּתְלַבְּשִׁין תוֹף פְּרָצוּף עֵשֶׂר סְפִירוֹת שְׁלֵחַ בְּעַת הַדּוּרְמִיטָא כְּנֹדָע. וְצָרִיף שְׁתַּתְקֵיִם הָאָרָה הַנִּזְכָּרָת בְּמוּזוּזִין שְׁלֵחַ כָּל הַיָּמִים הָהֵם הַנִּקְרָא פּוּרִים, וְיִשְׂאָר קַיִמּוֹת שֵׁם אֵף גַּם אִם יִסְתַּלְקוּ הַמוּזוּזִין דְאֲבָא וְאִימָא אֲזוּר הַדּוּרְמִיטָא וְתוּזוּר פְּנִים בְּפְנִים, וְעַם כָּל זֶה תִּשְׂאָר הָאָרָה הַמוּזוּזִין הָהֵם קַיִמּוֹת בְּמוּזוּזִין שְׁלֵחַ וְלֹא יִסְתַּלְקוּ לְגַמְרֵי כְּבִשְׂאָר הַזְּמַנִּים כְּנֹזֵקֵר לְעִיל:

סעודת פורים משתה ושמתה - המוחין דרחל

Meal draw the light from YH that is Chokmah and Binah.

וְעִנֵּין זֶה תְּלוּי בְּקִיּוּם מִצְוָה אֲזוּרָת וְהִיא לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת פּוּרִים מִשְׁתָּה וְשִׁמּוּזָה, וְזוֹ עִנֵּין אֲכִילָה וְשִׁתְיָה כְּמִבּוּבָאָר אֲעֲלֵנוּ שְׁהַמוּזוּזִין שֶׁל הַנִּקְבָּה נִקְרָא י"ה י"ה, וְנַעֲשִׂים מִבּוֹזִיעַת י"ה, וְהֵם נִמְשָׁכִין בָּהּ עַל יְדֵי אֲכִילָה וְשִׁתְיָה. וְזֶהוּ פִירוּשׁ אֲכִילָה, אֲכ"ל י"ה. שְׁתִּיָּה, שִׁי"ת י"ה. כִּי עַל יְדֵי הַמֶּאֱכָל וְהַמְשִׁתָּה נִמְשָׁכִין לָהּ מוּזוּזִין הַנִּקְרָא י"ה. גַּם גְּרַמְזָה הִיא עֲצָמָה בְּמִלַּת אֲכִילָה שְׁהִיא בְּגִימְטְרִיא אֲדָנִי עִם הַכּוֹלָל, לְרַמּוּז כִּי אֹכֵל הַמוּזוּזִין שְׁלֵחַ י"ה הַנִּמְשָׁכִין עַל יְדֵי הָאֲכִילָה הֵם בְּנִקְבָּה הַנִּקְרָאת אֲדָנִי:

אסתר

The name Esther conceals the inner light of the Y of ADNY

גַּם אֶסְתֵּר הִיא בְּגִימְטְרִיא תַרְס"א וְהָיָה שֵׁם אֲדָנִי בְּמִלּוּאוֹ הוּא תַרְע"א וְהָיָה שֵׁם

אָסְתֵר זִוְסֶרֶה י' וּבְתוֹכָהּ מִסְתַּתֶּרֶת הַנִּקְדָּה הַפְּנִימִית עֲצֻמַּת הַנִּקְרָאת י' שֶׁל אֲדָנִי
הַנִּקְרָאת אָסְתֵר עַל שֵׁם שְׂמוֹסְתַתֶּרֶת:

עַד כָּאן הִגִּיעוּ דְרוּשֵׁי הָרַב זְלָה"ה בְּשַׁעַר הַפְּנוֹת
עַד כָּאן הִגִּיעוּ דְרוּשֵׁי הָרַב זְלָה"ה. וְעִנִּין מִשְׁלוּן מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ לֹא זִתְבְּאָרוּ
מִפִּי הָרַב זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה, וְשִׁמָּא רַבּוֹ לְעִנִּין הָאֶרֶת יְסוּד דְדַכּוּרָא הַגִּיתָן לְיְסוּד
דְנִזְקָבָא וְהֵם נִקְרָאִים אִישׁ לְרַעְהוּ יְסוּד לְיְסוּד כְּנִלְעָד. אָמַר שְׂמוּאֵל עַד כָּאן
הִגִּיעוּ כָּל סֵפֶר הַדְּרוּשִׁים שֶׁל הָרַב זְלָה"ה וְלֹא הַפְּלֵתִי דְבַר אֶזְוֵד מִדְּבָרָיו אֲרָצָה.
תְּהִלָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

מְנוֹת וּמִתְנּוֹת

Giving gifts and food for the poor and for friends connect Yessod of Chokma to Yessod of Zeir Anpin

מְנוֹת וּמִתְנּוֹת, אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה שְׁתֵּי מְנוֹת לְאִישׁ אֶזְוֵד וְשְׁתֵּי מִתְנּוֹת
לְשְׁנֵי אֲבִיוֹנִים, וְהִנֵּה יֵשׁ לְרֵאוֹת לְמֹה בְרַעְהוּ אָמַר מְנוֹת בְּאוֹת תָּיו אֶזְוֵת,
וּבְאֲבִיוֹנִים שְׁתֵּי אוֹתוֹת תָּיו. הָאֲמַנָּם כְּכַר יְדַעַת כִּי הַיְסוּד נִקְרָא אִישׁ, וְעִיקָר
הָאֶרֶת יוֹם זֶה הוּא גְלוּי יְסוּד אָבָא וְהוּא זְכָר, וּבִהְיוֹתוֹ מְלַבֵּשׁ בְּתוֹךְ יְסוּד דְאִימָא,
לְכַן אָמַר מְנוֹת בְּתָיו אֶזְוֵד כִּי אוֹת תָּיו מִצֵּד הַנִּזְקָבָא, בְּאֶפֶן כִּי שְׁתֵּי מְנוֹת הֵם אֶזְוֵד
מִצֵּד אָבָא שֶׁהוּא מִיָּד דְמְנוֹת כְּאֶשֶׁר יְדַעַת, וְאֶזְוֵד מִצֵּד הַיְסוּד דְאִימָא כְּנִזְכָּר
לְעִיל, וְהֵם אִישׁ שֶׁהוּא יְסוּד דְאָבָא לְרַעְהוּ שֶׁהוּא הַיְסוּד דְזְעִיר אֲנָפִין, כִּי אִם
הָיוֹת אָבָא גְדוֹל הִנֵּה בִהְיוֹתוֹ יוֹרֵד לְמִקּוֹם יְסוּד זְעִיר אֲנָפִין נִקְרָא רַעְהוּ עַל דְרַף
הַזְעִיר אֲנָפִין כְּשִׁיּוֹרֵד בְּיַצִּירָה שְׂנֵאמַר עָלָיו שְׁלַף אִישׁ זֶעֱלוּ וְנָתַן לְרַעְהוּ (רוֹת פְּרָק
ד' ז):

מִתְנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים

The gift for the poor support Netzach and Hod

וּמִתְנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים הֵם מִצֵּד אִימָא וְלְכַן הֵם שְׁנֵי תָיוֹן, כִּי הֵם מִצֵּד הַנִּזְקָבָא, וְהֵם
שְׁתֵּי מִתְנּוֹת לְשְׁנֵי אֲבִיוֹנִים שֶׁהֵם נִצּוּז הוֹד שֶׁהֵם אֲבִיוֹנִים, כְּאֶשֶׁר יְדַעַת בְּיְסוּד
הַעֲרָבָה לֹא רִיוּז וְלֹא טַעַם וְנִקְרָאוּ אֲבִיוֹנִים כִּי אִימָא עַד הוֹד אֶתְפְּשִׁטָּה:

כָּל הַפּוֹשֵׁט יָד נוֹתְנִים לוֹ

On Purim we should not ignore people that ask for charity.

וְגַם בַּיּוֹם שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ כִּי בַיּוֹם הַפּוּרִים נִזְתַּנְּנוּ לְכָל מִי שֶׁפּוֹשֵׁט יָדוֹ, הַעֲנִין הוּא כִּי הַגִּבְּאֵי שֶׁל צְדָקָה הוּא הַיְסוּד וּבַיּוֹם הַזֶּה הוּא יְסוּד דְּעֵיר אֲנִפִין צְרִיף לְרֵאוֹת לָמִי נִזְתַּן הַצְּדָקָה, אֲבָל עֵתָה שֶׁהוּא יְסוּד דְּאֲבָא הָאָרָה גְּדוּלָה אֵין לְהַקְפִיד אֲלָא כָּל מִי שֶׁפּוֹשֵׁט יָדוֹ נִזְתַּנְּנוּ:

תִּיב אֵינֶשׁ לְבָסוּמִי בְּפוּרִיָא

The sages said that we should get drunk on Purim in order to elevate sparks of light from the Klipah.

וּבַיּוֹם שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ זִיב אֵינֶשׁ לְבָסוּמִי בְּפוּרִיָא עַד שֶׁלֹּא יֵדַע בֵּין אֲרוּר הַמֶּן לְבָרוּךְ מְרַדְכִי כּוּ, הַפְּנֵה הוּא כִּי לְעוֹלָם תּוֹף הַקְּלִיפָה יֵשׁ גִּיצוּן שֶׁל קְדוּשָׁה הַמְּאִיר בְּתוֹכָהּ וּמְזוּזָה אוֹתָהּ, וְלִכֵּן צְרִיף לֹאמַר בְּרוּךְ הַמֶּן לְהַמְשִׁיף אֶל הַגִּיצוּן הַהוּא אור, וְלִכֵּן צְרִיף לֹאמַר בְּלֹא פְנֵה אֲזוּר שֶׁהוּא שְׂכוּר וְיֵצֵא מִדַּעְתּוֹ, שֶׁאִם יִהְיֶה זֶס וְשָׁלוֹם בְּכוּנָה יֵאִיר גַּם אֶל הַקְּלִיפָה זֶס וְשָׁלוֹם. וְנִלְעַד כִּי כְּשֶׁאֲנוּ מְמַשְׁכִּין אור מוּזוּז הַבֵּינָה בְּרוּזל עַל יְדֵי שְׁתֵּית יֵין בְּרַבּוּי גְּדוּלָה יֵשׁ הָאָרָה גְּדוּלָה שֵׁישׁ בָּהּ כּוּז לְהֵאִיר גַּם אֶל הַגִּיצוּן הַהוּא אֲשֶׁר בְּתוֹף הַקְּלִיפָה:

שְׁתִּיָה מְרַבָּה מְאֻכְלָה

When we eat we meditate on YH as יה יוד - הי and consider them of Chokmah, 72. when drinking meditate the same letters but consider them of Binah, 63.

וְצְרִיף לְכוּן בְּאֻכְלָה בְּשֵׁי אוֹתִיּוֹת י"ה דְּיוּדִין, וְלִכּוּן שֶׁהֵם שֶׁל ע"ב, וּבְשֵׁיתִיה לְשֵׁי י"ה שֶׁל ס"ג, שְׁעוֹלִים כְּמִנְיָן יין, כֹּזָה יו"ד ה"י יו"ד ה"י, וְלִכּוּן לְהַמְשִׁיף אֶלֶּיהָ מוּזוּז דְּזוּכְמָה עַל יְדֵי אֻכְלָה, וּמוּזוּז דְּבֵינָה עַל יְדֵי שְׁתִּיָה, וְלֵהִיּוֹת כִּי הַנּוֹקְבָא גּוֹבֵרַת מוּזוּז בֵּינָה גּוֹבֵר, וְלִכֵּן צְרִיף הַשְׁתִּיָה מְרַבָּה מִן הָאֻכְלָה. וְזֶהוּ אֻכְלָה, אֶכ"ל י"ה. שְׁתִּיָה, שְׁת"י י"ה. רְצָה לֹאמַר, שֶׁיִּמְשְׁכוּ אֶלֶּיהָ הַמוּזוּז אֲשֶׁר כּוֹלֵם בְּסוּד י"ה, כְּמַבּוּאָר אֲעֲלֵנוּ בְּמָקוֹם אֲזוּר שֶׁהֵם בְּסוּד זְכוּמָה וּבֵינָה הַנְּקָרָא י"ה י"ה, כִּי הַדַּעַת שֶׁלָּהּ הִיא ק"ל וְלִית בָּהּ אֲלָא גְּהִירוֹ דְּהִרִין מוּזוּז גְּלִיפִין בָּהּ כְּמַבּוּאָר אֲעֲלֵנוּ בְּמָקוֹם אֲזוּר:

אֶסְתֵר בְּגִימְטְרִיָא שׁוֹשְׁנָה

Esther numerical value 'Rose'.

אֶסְתֵר בְּגִימְטְרִיָא שׁוֹשְׁנָה, גַּם אֶסְתֵר בְּגִימְטְרִיָא תְּרַע"א, כְּמִנְיָן אֲדָנִי בְּמַלְוָאוֹ, הַכּוּנָה הוּא כִּי כְּשֶׁיִּשְׂרָאֵל עוֹנִים קְדִישׁ וְאוֹמְרִים אֲמֵן מְקַבְּלִים אֶז הָאָרָה מִשְׁנֵי

סוד היין מהחברים

The Secret of wine that we drink on Purim is reference to Gevura. The miracle was that the Israelites could kill the hated of the other side. The joy is expressed in wine.

(מהחברים: עֲנֵן פּוּרִים בְּהוֹד עֲנַף גְּבוּרָה, סוּד יַיִן הָרוּמוֹ בְּגְבוּרָה. לָכֵן הַיַּיִן בָּדָם, שֶׁהָרוֹ בְּשׂוֹנְאֵיהֶם, וְגַם הַשְּׂמוּנָה הוּא בְּיַיִן):

בימי מרדכי הדורמיטא

והנה אז בימי מרדכי, היה סוף זמן הדורמיטא של ועיר אנפין, וסוד שאמר המן ישנו עם אווד מפור ומפרד (אסתר פרק ג' וז). אמרו רבותינו זכרונם לברכה על ישנו, שאמר המן, אלהיהם ישן הוא, פירוש ישן הוא המלך שלהם שהוא ועיר אנפין כנזכר לעיל. וזהו הדורמיטא, וכיון שהוא ישן, ורוצה לזוזור פנים בפנים לזוזור ולכנות בית המקדש פעם שנית (וזהו (אסתר פרק ו' א) נדרה שנת המלך, מלכו של עולם, כי זוזרו המוזזין בו, ונתעוררו. וזה סוד ונהפוך הוא (אסתר פרק ט' א), דהינו שנהפך הוא על ידי אבא, הנקראת הוא, ונתלכנו ונתמתקו דיניו), אם כן נבטל בבטול עצתו של יתברך, ולא יבנה בית המקדש בימיו זוס ושלום, דהינו מלכות הנקראת מקדש, בסוד מקדש אדני (שמות פרק טו וז):

יסוד אבא המתגלה

והנה בהיותן הנצו הוד יסוד אבא נכנסין תוף רזול, בהיותה באזוזר הועיר אנפין, היה גם הנצו הוד יסוד דאבא נכנסין בה גם כן, נמצא כי כמו שיבאמן היות המוזזין תוף ועיר אנפין, היו יוצאין שתי האורות, אונת של רזול מאזוזריו של ועיר אנפין, ואזוד מלפניו לשל יעקב, גם עתה יוצאין מן רזול שתי הארת אלו. אמנם יש עתה בזויה אונרת וודעה לזמרי, אשר לא נמצאת בהיותן המוזזין תוף ועיר אנפין, כי ככר נתבאר, כי בהיותן המוזזין תוף ועיר אנפין, היה מסתים יסוד אבא תוף ועיר אנפין ממש, בסיום יסוד ועיר אנפין, ומתלכש בתוכו. אמנם עתה אשר המוזזין הם ברזול, הנה היסוד שלה הוא קצר, ואינו ארוך ומתפשט כמו היסוד של הזכר, נמצא כי כשנכנסין נצו הוד יסוד דאבא בתוכה, הנה היסוד דאבא יוצא ומתפשט זוזין מן היסוד שלה, ואינו מתלכש תוף היסוד שלה, והנה מתגלה למטה לזמרי:

מתגלה הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו

The light of Yessod of Chokmah is revealed to Malchut and Mordechai with his purity draws from that light.

אמנם בזונית הארה זו לא נמצא בזעיר אנפין כלל בשום זמן, לטעם הנזכר לעיל שיסודו ארוך, אמנם זאת בזוניה של יסוד דאבא, שמתגלה לזוין מיסוד דרוזל, ודאי שהיא הארה גדולה מאד, שמתגלת הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו. והנה בזונית מרדכי, הוא סוד הארת יסוד אבא המתגלה בהיותו ברוזל, כי מרדכי בא מאותו הזוניה, ומשם יונק ערש נשמתו, וזה סוד מרדכי, מרא דכיא, מר טהור, שהוא זה ונקי ובר, (ספרים אזורים: שלא נשברו מעולם בעולם התהו, ונשאר זה ונקי) מצד אשר הוא היסוד דאבא. וזה סוד ואצבעתי מור עובר (שיר השירים פרק ה' ה'), והמבין יבין בסוד אצבעות שהוא מר עובר, (שהם זוכמה בינה דעת דאבא ואמא, אזור כף מתלבשים בגניזו הוד יסוד שלהם בנוקבא) כי הם עוברים ויוצאים לזוין, על כפות המנעול, והבין זה. (ספרים אזורים: ובראשי הוא היסוד אמא. ספרים אזורים: ובראשי אצבעות, כי שם פרקין עליונים דאריה אנפין, אשר שם זוכמה בינה דעת דאבא ואמא, ושם היסוד דעתיק, וגם נתגלה במצוח):

השם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ותמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי God gives us the opportunity in Purim to connect to that special light revealed by Mordechai. The Light of the miracle of Purim appears every year for us. Because this light is higher than the one on Shabbat and Holidays, it will keep coming even after the Final Redemption.

הנה המן הרשע, רצה לאבד הארת אלו, ולהרג מרדכי הרמוז בהארה זו, כדי שתתבטל בגן פרצוף נוקבא הנקרא רוזל, ולא יבנה בית המקדש זוס ושלום. והשם יתברך ברוזמו רצה להטיב עמם יותר מכל אשר היה בתזולה, שכמוה לא נהיתה מימי קדם, והוא, כי הלא הארה זו של מרדכי, אינה יוצאת רק בהיות סוד זמן דרומיטא, אמנם אזור כף כשהם זוזורים פנים בפנים, ובסתלקין הגניזו הוד יסוד דאבא ואמא, עם המוזון מן הנוקבא רוזל, וזוזורין ונכנסים תוך הזעיר אנפין בנודע, הנה אז שמתבטל הארה זו של מרדכי, בלי ספק. והשם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ושתמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי, אפילו אזור היותן פנים בפנים, ותשאר קיימת תמיד. והנה הארה הזאת לא היתה, לא בשבת ולא בימים טובים, אלא בפורים לבד, זה שאמרו רבותינו

זְכוּרָם לְבָרְכָה כָּל הַמוֹעֲדִים עִתִּידִים לְבִטּוֹל, זוּוִין מִן הַפּוּרִים, שֶׁנֶּאֱמַר וַיְמַי הַפּוּרִים לֹא יַעֲבְרוּ וְכו' (אסתר פרק ט' כז), וְהִבֵּן מִה שֶׁנֶּאֱמַר לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ, כִּי תִמְיֵד נִשְׁאָר הָאָרֶז זֶה בְּזִמְנֵי הַיּוֹם שֶׁלֹּא תִּתְבַּטֵּל אִף עִם בְּזוּזֵרֶת תּוֹךְ יַעֲיֵר אֲנִפִּין פָּנִים בְּפָנִים, כִּי הִיא הָאָרֶז אֲשֶׁר מֵעוֹלָם לֹא נִהְיְתָה כְּמוֹהוּ:

וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעַם
זֶה סוּד וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעַם (אסתר פרק ט' כז), פִּירוּשׁ - כִּי אוֹתוֹ הַיְסוּד שֶׁל אֲבָא, הַנִּקְרָא וְזָכְרָם, לֹא יִסּוּף וְלֹא יִפְסֵק מִזְרַעַם שֶׁל יִשְׂרָאֵל תְּמִיד, כִּי בְּכָל יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה, יִהְיֶה אוֹתוֹ הַזָּכָר קַיִים, וְנִתְגַּלָּה אוֹתוֹ הָאָרֶז:

הַמְּגִלָּה הִיא סוּד יְסוּד דְּאֲבָא

The scroll of Esther is the secret of the Light of Yessod of Chokmah

זֶה סוּד מְגִלַת פּוּרִים, שֶׁלֹּא תִתְבַּטֵּל, כִּי אוֹתוֹ הַיְסוּד שֶׁל אֲבָא, הוּא סוּד מְגִלַת פּוּרִים כְּנֹכַח לְעִיל, וְנִדְרַע כִּי סוּד מְגִלַת הַתּוֹרָה, הוּא מְצִיאַת יְסוּד דְּאֲבָא, תּוֹרָה שֶׁבְכַתְּבָה, אוֹתָהּ הָאָרֶז הַיְתֵרָה הַיּוֹצֵאת לְזוּוִין שֶׁל יְסוּד רְוּזל נֹקְבָא, נִקְרָא מְגִלַת פּוּרִים, שֶׁהוּא אֲרוֹךְ דְּמִיּוֹן הַמְּגִלָּה בְּצוּרָתָהּ. וְהַעֲנִין הוּא, כִּי כָּל אוֹתָן הַהָאָרוֹת לֹא נִסְתַּלְקוּ מִן רְוּזל בְּזוּזֵרֶתוֹ פָּנִים בְּפָנִים, רַק כָּל הָאָרֶז יִשְׁאָרוּ בָּהּ, אִפְּלוּ אֲזוּר סוֹלֵק הַמוּזוּן מִמְּנֵה כְּנֹכַח לְעִיל:

מְגִלָּה מְלִשׁוֹן גְּלוּי

Megila 'scroll' is from the root of גילוי, 'revelation'.

עִם מְגִלָּה, פִּירוּשׁ לְשׁוֹן גְּלוּי, וּפְרוּשׁ מְצִיאַת יְסוּד דְּאֲבָא הַמְּגִלָּה. עִם מְגִלָּה זֹסֶר יו"ד, גִּמְטְרִיא ג"פ הַיּוֹ"ה, שֶׁם סוּד שֶׁלֹּא מוּזוּן דְּהַיּוֹ"ה שֶׁל זֹכְמָה בִּינָה דַעַת דְּנִצּוּז הוּד יְסוּד דְּאֲבָא הַמְּתַגְלִין בָּהּ. (א):

הַגְּדָה (א) (הַגְּדָה. אֲפֹשֶׁר, כִּי לְפִי שֶׁיְסוּד הַמְּכַרִיעַ הוּא, וְכוּלָּל נִצּוּז הוּד, לְכֵן בְּהַתְגַּלּוּת יְסוּד דְּאֲבָא, מִתְגַּלִּין עִם הַנִּצּוּז הוּד שֶׁהֵם זֹכְמָה וּבִינָה דְּרְוּזל עֵתָה):

מִתְּנוֹת לְאֲבִיּוֹנִים, לְתַקֵּן וְלְכַנּוֹת אֶת פְּרִצוֹף הַנּוֹקְבָא

The gifts, charity, Tzedakah given on Purim connect us to Yessod and a righteous is the aspect of Yessod.

אֲמַנָּם כְּדֵי לְקַיֵּם אוֹתָהּ הָאָרֶז שֶׁל מְרַדְכֵי בְּרוּזל בְּיוֹם פּוּרִים, לְכֵן אָנוּ נּוֹתְנִין עֲדָקָה לְעַנְיִים, כְּדֵי שֶׁבְכוּז הַעֲדָקָה הַהִיא, תִּתְּנֵן עִם אוֹתוֹ הַעֲדָקָה מִן הַיְסוּד

דאבא הנקרא צדיק, לרוזל הנקראת צדק, וזהו לענין תקון פריצוף של רוזל עצמה, על ידי צדקה, דהא בהתנוברות צדק וצדיק, נקראת צדקה:

אכילה ושתייה, להמשיך מוחין לנוקבא אמנם יש בזוינה אונרת, והוא הארת מוזוין שהיה לה בעת הדורמיטא, וכונתו הם, שאותן הארת ישארו, גם במוזוין שבה, ולא בסוד תקון הפריצוף עצמו, וזה נעשה על ידי הצדקה כנזכר לעיל, רק תוספות הארה יתירה בסוד המוזוין, והנה זה נעשה על ידי אכילה ושתייה בימי הפורים האלה, כי אכילה גימטריא אדני עם הכולל, שהיא רוזל. וזהו אכילה - אכל י"ה, כי ומשכו אליה המוזוין, אשר הם כולם בסוד י"ה, כמבאר אצלנו במקום אזור. וגם שתייה, פירוש - שת י"ה, והוא סוד הזוכמה ובינה, הנקראים י"ה י"ה, כי הדעת שלה הוא ק"ל מצד הגבורות, ולית בה אלא גהירין דתרי מוזוין גליפין בה: קריאת המגלה, לגלות ולהוציא את האורות

Reading of the Megilah is to reveal the Light in Malchut

אמנם קריאת המגלה, הוא ענין שלישי, והוא להוציא אותן הארת לזוין מיסוד רוזל, בסוד מגלה כנזכר לעיל, ודי בזה:

פירוש ברפת "על מקרא מגלה" - לקרא ולגלות לחוץ את יסוד אבא וזה סוד על מקרא מגלה, כמא דאת אמרת למקרא ולבסע את המוזנות (במדבר פרק י"ב), לקרותה ולהוציאה לזוין ותתגלה שם:

עוד דרוש בענין הנסירה והחזרה פנים בפנים

The Babilonyan exile was 70 years and on that time they corrected the distance they had from the Holy Temple. The process was similar to the creation of Adam and Eve through the sleep and revelation of Eve from the 'rib' (side) of Adam and bring them face to face.

ענין הפורים בזמן הגלות, כי בבבל אז היתה המלכות בסוד נקודה, וירדה למטה בבריאה, וצריכה בנין מוזדש על ידי המוזוין שיכנסו בה בבריאה. והזוסידים שבאותו הדור, והזורש והמסגר (מלכים ב' פרק כד טז), היו מתקנים אותה בכל שבועים שנה של גלות בכל, כל השבע ספירות שלה, עד שהעלו אותה למקומה, בין תרין דרועין, וכיון שיכנסו בה המוזוין, נפל שינה על ועיר אנפין, כל אותן שבועים שנה, כנודע בדרושים, שפשהיא צריכה בנין מוזדש, אז היה הזעיר אנפין בסוד דורמיטא, שינסתלקו ממנו געזו הוד יסוד דאבא ואימא.

כתב הרב בנימין, דאין לסמוך על זה, והעקר הדרוש דלעיל, כי אין דורמיטא אלא אזור היות
פרצוף שלם אזור באזור, ועין בכוונת זסירה) ונכנסו למלכות לבנותה, בסוד ויבן ה'
אלהים את הצלע (בראשית פרק ב' כב), כאשר היה בתזולת בריאת עולם:

בסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא

At the end of the 70 years Mordechai came and revealed the light of that correction (mentioned above). The second Holy Temple could be built.

ובסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא, היוצאין זווין
מיסוד המלכות, כי כשהיו נצחו הוד יסוד של אבא תוך הזעיר אנפין, היו
מלוכשים בהם הנצחו הוד יסוד דאבא, והיה יסוד דאימא נכנס בתוך הזעיר
אנפין עד הזווה, ויסוד אבא עובר ויוצא עד סוף היסוד של זעיר אנפין, אף
כשנסתלקו נצחו הוד יסוד דאבא ואבא, ונכנסו במלכות כדי לבנותה, נמצא
שיסוד דאבא, הוא עובר ויוצא לזווין ליסוד המלכות, וזהו ויעבר מרדכי (אסתר
פרק ד' יז), כי היה מאותו בונינה היוצאת לזווין:

סוד הפסוק לקחה מרדכי לו לבת

The secret of Esther 2:7 is about Mordechai connecting to Malchut to bring the light into it. Not taking Esther as daughter but connecting to the aspect of Vessel.

וזה סוד גם כן לקחה מרדכי לו לבת (אסתר פרק ב' ז), ואמרו רבותינו זכרונם
לברכה אל תקרא לו לבת, אלא לבית, כי יסוד אבא נכנס ברוזל, והיא לו
לבית:

מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל
וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין המגלה, נקרא ספר, ונקרא אגרת, כי
מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה זווין מיסוד רוזל, כשהוא במקומו
בזעיר אנפין נקרא ספר, וכשהוא בנקבא נקרא אגרת. (אגרת בגימטריא שכ"ה
ובמנצפ"ה, בלקוטי תורה ספר יזווקאל, ותבין שאן היה קבוצ כל הדינים, פרים
זוסר וי"ו לשון רבים, שני פעמים פ"ר, גימטריא שני פעמים במנצפ"ה, עולה קס"ת,
המנצפ"ה עליון היא גבורות גרלות דיבנה, והם מכילין אל גבורות אזורים,
(ספרים אזורים: והשני זוסדים) וכלה גבריאל אשר קסת הסופר במתניו והאזור במתניו,
כי הם נצחו הוד יסוד, הם סוד כל הגבורות שלוקחו במנצפ"ה מבינה, ובמנצפ"ה
ממלכות, הם גימטריא קס"ת):

המן הרשע היה מכשף גדול, ואשתו זרש מכשפה גדולה, ועשרה בניו עשר ספירות דקליפות

Haman was a great Wizard, his wife, Zeresh was a great witch and his ten sons were ten Sefirot of the Klipah. They wanted to eliminate the possibility of the Israelites to connect to the Light of Yessod that will allow them revelation of great light.

והנה המן הרשע היה מכשף גדול, ואשתו זרש מכשפה גדולה, ועשרה בניו עשר ספירות דקליפות. וראה אותו הארה הגדולה, והבין שרוצה לזוזר המלכות פנים בפנים, ושיזוזרו מוזזין נצזו הוד יסוד דאבא ואמא לויעיר אנפין, ולא ישאר בסוד דורמיטא, ובזה יהיה גאולה לישראל, ולכן רצה לבטל את הארה. והנה המן גימטריא צ"ו, ואין צו אלא עבודה זרה, שהוא ראה זה הענין מתוך הקליפה, שהיא עבודה זרה, שהיא בעשיה, שעולה אל אדני. והקדוש ברוך הוא ברזומיו, עשה עמנו נסים ונפלאות בזמן ההוא, ובטל מוזשבתו. ולא עוד, אלא שאותו הארה הבטיזנו שתהיה תמיד בזמן הזה, ואף על פי שיזוזרו המוזזין למקובנו בויעיר אנפין, שישאר אותו הארה ההיא במלכות, כאשר היה באותו זמן:

האור הגדול של יסוד אבא

וזהו וימי הפורים האלה וכו', נזכרים וכו' (אסתר פרק ט' כוז), דהיינו יסוד הנקרא זכר, יסוד, יוסף שהוא יסוד, מורעם שזכנס ברזול. ומה שאמרנו שאותו הארה של יסוד אבא, לא היה אלא בסוף שבועים שנה, אף על פי שבכל לילה נכנסים במלכות נצזו הוד יסוד דאבא מלובשים תוך נצזו הוד יסוד דאמא, אם כן היה ראוי שבכל לילה יתגלה יסוד אבא, מכל מקום אין אותו הארה יוצאת ונכרת אלא בזמן ארוך, וקלה לא יצא אלא בסוף זמן גלות:

שער ראש זודיש וזנכה ופורים - פרק ו:

מצות פורים

ענין משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. הם זוסדים וגבורות שביסוד אבא, וניתנין למלכות, והם משתלזזין מתפארת שבה ליסוד שבה, וזהו איש לרעהו (אסתר פרק ט' כב), ומתנות לאביונים, הם זוכמה ובינה שלה, שעשה לה מנצזו הוד יסוד של אבא, וכך זה הוא להגדילה ולעשותה פרצוף

אבא גם כן, וככל זה הוא נעשה לה מבזינת אותו הארה שאמרנו, דהינו מבזה שבמגלה מיסוד אבא, דהינו מגלה. ואזור כף אנו קוראין המגלה, והכוונה להמשיך אותו הארה ולזוין, וזה אמרו שפושטה וקוראה כאגרת. ואזור כף אכילה ושתיה, והכוונה - שלאזור שעשינו אותה פרצוף אבא, בסוד מזות ובתנות לאביונים, אנו ממשכינן לה הארת המוזין בהיותה פנים בפנים מבזינתה הנזכרת לעיל, שהיא אותה הארה היוצאת לזוין:

צריך לכוון באכילה, לשני י"ה במילוי יודיין
צריך לכוון באכילה, לשני י"ה במילוי יודיין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכון שהוא משם ע"ב, שהוא כנגד מוזן דזוכמה. ובשתיה יכון לשני פעמים י"ה י"ה במילוי יודין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכון, שהוא משם ס"ג שהיא בבינה, עולה גימטריא יין, שהוא נגד מוזן בינה. והוא אכילה - אכל י"ה. שתיה - ש"ת י"ה. ולכוון להמשיך לה מוזין אלו, מוזן הזוכמה על ידי אכילה, ב' פעמים י"ה י"ה, יוד ה"י יו"ד ה"י דע"ב. ומוזן בינה על ידי שתיה, שני פעמים יו"ד ה"י יו"ד ה"י דס"ג, גימטריא יין. כי אין לה אלא תרין מוזין, וצריך להיות השתיה מרבה מאכילה, לרמוז למלכות שהיא בזינת גבורה, ומוזן בינה גובר בנזקבא, לכן צריך להיות השתיה מרבה.
(א):

הגהה

(א) הגה"ה: לכן אזורושי ושיריו שהיתה כוננתן להרס בנין פרצוף נזקבא, היתה שתיה כדת (אסתר פרק א' ז'), אכילה מרבה משתיה, אין אונס, שהוא רמוז לנצח הוד אותיות ג"ס, וזמש גבורות והשני כוללים גימטריא אונס, וככל זה היתה כדי להרס פרצופה:

צריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי והנה מיה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שצריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הכונה היא - כי ידוע שיש גיצון של קדושה בכל קליפה המזינה אותה, ואם יסתלקו ממנו לא ישאר לו זיוות ויתבטל לגמרי מיד. (ב):

הגהה

(ב) הגה"ה צמוז: ואף על פי דאכלו רעים אינון אבא ואימא, ושיתו דודים אינון

ועיר ונוקבא עם כל זה, אף על פי שפנודא שריין, הגה אבא גותן הגבורה
הנוקבא, שהם סוד היין. ואבא נשאר בסוד האכילה למעלה, לכן השתיה
שנגלה למטה, הוא יותר על האכילה שהיא למעלה, עד כאן הגה"ה:

ביום הגדול הזה, שיש אותו הארה גדולה
והגה ביום הגדול הזה, שיש אותו הארה גדולה, אנו רוצין שגם לזאת הנצוץ יגיע
לו זיוות לעצמו, מזה ההארה, אבל לא שיעייע כל כך להאיר לקלפה (ולזה צריך
שישתפר האדם ביום הזה, עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, אולי ישגה ויתן ברכה לאותו
ניצוץ שבקליפה ויתברך גם הוא, אבל לא תהיה ברכה כונה שלמה, שאם יהיה פן יגיע לו הרבה,
ותתברך גם הקליפה) (עוסו אזור: ולכן צריך לומר ברור המן, להמשיך אור גם לניצוץ שהוא, לכן
צריך לאומרו שלא בכונה אזור שהוא שכור וכבר יצא מדעתו, ואם היה בכונה זוס ושלוש יאיר
גם אל הקליפה) ולעד"נ, כי כשאנו מבייכין אותו מוזן בינה ברזול, על ידי שתית
היין ברבוי גדול, יש הארה גדולה שיהיה זה כזו להאיר גם לניצוץ שהוא שבתוך
הקליפה:

משלוח מנות

ענין משלוח מנות - אמרו רבותינו זכרונם לברכה שתי מנות לאיש אזור, ושתי
מתנות לשני האביונים. גם יש לדעת, למה ברעוהו אמר מנות בתי"ו אזור,
ובמתנות לאביונים בשני תוי"ן. אמנם כבר ידעת, פי היסוד נקרא איש, ועיקר
הארה יום זה, הוא גלוי יסוד אבא, והוא זכר בהיותו מלבש תוף היסוד דאבא,
לכן אמר מנות בתי"ו אזור לבד, פי תי"ו הוא מצד הנוקבא, באפן שהם שתי
מנות - אזור מצד אבא, והינו אותיות מין ואזור מצד נוקבא ו"ת. ואמר איש
לרעהו, איש שהוא יסוד אבא, לרעהו שהוא יסוד ועיר אנפין, פי אם היות אבא
גדול, בהיותו יורד למקום היסוד ועיר אנפין נקרא רעהו, על דרך ועיר אנפין
כשיורד ליצירה, שנאמר עליו שלף איש געלו ונתן לרעהו (רות פרק ד' ז') וזאת
לפנים):

ומתנות לאביונים

ובמתנות לאביונים שהם מצד אבא, ולכן הם בשתי תוי"ן, פי הם מצד הנוקבא,
והם שתי מתנות לשני אביונים, שהם נצחו הוד, שהם אביונים, כאשר ידעת ענין
הערבה, שאין בה לא טעם ולא ריוח, והם נקראים אביונים, עד הוד היא
התפשטותם:

בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו גם מזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו, הענין - כי הגבאי של צדקה, הוא היסוד, ובימי החול שהוא יסוד זעיר אנפין, צריך לראות למי נותן הצדקה, כי יש בו אהויות דין. אבל עתה שהוא יסוד אבא הארה גדולה, ואין צריך להקפיד, אלא כל הפושט ידו נותנין לו. (צמזו, מכאן לאבל בפורים, שאינו נוהג דברים שבפרהסיא, ולא דברים שבצנעה, כי גם בפורים יש יסוד אבא):

ברכה אחרונה של המגלה והנה בברכה אחרונה של המגלה, הם זומש מטבעות, זומש פעמים זו, הרב את ריבנו והדין את דיננו וכו', כנגד זומש גבורות מנצפ"ך בעלי הדין והמריבה:

סוד הברכה של המגלה סוד הברכה של המגלה הוא, כשיאר ברכת המצות המבארים במקום אזור, ברוך - בביתה. אתה ה' אלהינו - וסוד תפארת גבורה. אשר - בינה. קדשנו - בסוד התפארת. במצותנו - נצחו הוד. וצונו - על ידי היסוד. על מקרא מגלה - סוד המלכות. מגלה נקרא הארה היוצאת זוין מן היסוד דאבא, והוא סוד (אסתר פרק ז' טו), וברדכי יצא מלפני המלך וכו', ועטרת זהב גדולה מסטרא דאבא, גדול על כולם, אדם קדמאה, ודי בזה למבין. וזה סוד מלפני המלך, שנתגלה זוין. מן המלכות, וזה שעשה נסים, כמו שנאמר ועל עמים ארים נסי (ישעיה פרק מט כב), הוא הנס הגדול המתגלה בזמן הזה, אשר כמוהו לא נהיתה. גם שהזויענו ביסוד, וקימנו, בנצחו והוד. וכמא דאת אמרת ואת כל היקום אשר ברגליהם (דברים פרק י"א ו'), והגיענו לזמן הזה, זה המלכות, שהגיענו אל שלש הנצפים לעיל, שהם נצחו הוד יסוד הזה לצאת ולהלך לזוין, ודי בזה עד יערה עלינו רווח במרום:

ברכת המגלה מהחברים מהזוברים: ברכת המגלה, דע, כי ערש המן היה מן הקליפות, שכנגד זעיר אנפין דבריאה. ואת ה' מורה כוז זומש גבורות מנצפ"ך, ואותיות מ"ן מורה על שני הראשונים היותר קשות:

זרש

וְזָרַשׁ אֶשְׁתּוֹ הַיְתֵתָה מִשׁוֹרְשֵׁית מִן הַגְּבוּרָה הַשְּׁלִישִׁית, שֶׁהוּא צ' דְּמִנְצֶפֶר. וְסִימְנָהּ ז' פְּצִירָא, וְהִיא עֲצָמָה בֵּת שֶׁבַע שֶׁל הַטְּמָאָה, בְּסוּד ז' תְּזוּלָה שְׁמָה שֶׁהוּא נְגָד דִּין שֶׁל שֶׁבַע שְׁנָה בְּפִרוּטְרוּט בְּסוּד מוּסִיף גְּזֵרַע, הֵם ז' דְּזָרַשׁ, וְהֵם מִתְרַבּוּת שֶׁבַע פְּעָמִים ע', לְמִסְפַּר זְמַיִשׁ מְאוּת, הָרִי אֶלּוּ ר"ש דְּזָרַשׁ, סוּד הַדִּינָן שֶׁל אֲזוּרִים דְּאֵלֵהִים בְּרַבּוּעַ, וְשֶׁל מְלוּמִם בְּיִוּדִי'ן:

חכמיו

וְזָחְמִי שְׁרָשָׁם בְּאוֹתִיּוֹת פ"ך דְּמִנְצֶפֶר, שֶׁהֵיוּ תְּזוּלָה אוֹהֲבֵיו עוֹזְרִים וּמִזְזִיקִים לְרָשָׁעוֹ, וּבְשֶׁהֲתוּזוּלוֹ לְהַמְתִּיק בְּסוּד יְמִין י"י רֹמְמָה (תְּהִילִים פֶּרֶק קִיזו ט"ז), נִקְרָאוּ זָחְמִי. וְהוּא זֹשֵׁב לְהַשְׁזִיית אֶת מְרָדְכִי, שֶׁהִיָּה מִיְסוּד אֲבָא וּמִתְפַּשֵּׁט בְּזַעִיר אֲנָפִין, עַל יְדֵי עֵץ גְּבוּהָ, וְכֹלָה הִיָּה גְּבוּהָ זְמַיִשִׁים אֲמָה, רְמוּזָה לַה"ה דְּאֲמָא, אֲשֶׁר יְסוּד אֲבָא עוֹבֵר דְּרָךְ שָׁם כָּלוּל בָּהֶם:

לְכֵן צָרִיךְ לְכַוֵּן בְּבִרְכָה רִאשׁוֹנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה

וְהַפִּיל פּוּר (אֲסֵתֵר פֶּרֶק ט' כַּד), פִּירוּשׁ - שְׁנַעֲזֵן ו'. הָרְמוּזָה לֹ' בֵּין אוֹתִיּוֹת פ"ר, גְּיִמְטְרִיא מִנְצֶפֶר, כְּדִי לְסַבְּבוּ בְּגְבוּרָתוֹ. וְהוּא לֹא יָדַע, כִּי שְׁנֵי פְּעָמִים קָמ"ג יֵשׁ בְּאֲמָא מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, עוֹלִין גַּם כֵּן פּוּר, עַל כֵּן קָרְאוּ לְיָמִים אֵלֶּה פּוּרִים (אֲסֵתֵר פֶּרֶק ט' כו), כִּי אוֹתִיּוֹת מ"י שֶׁבְּבִינָה גְּשִׁתְתַּפָּה לְזַעִיר אֲנָפִין, לְהַפֵּךְ הַקְּלָלָה לְבִרְכָה. עַל יְדֵי אֲסֵתֵר, שֶׁהִיא יְסוּד דְּאֲמָא, לְכֵן צָרִיךְ לְכַוֵּן בְּבִרְכָה רִאשׁוֹנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה, בְּהַי"ה נְקוּד פִּתּוּז שׁוּרְק שׁוּרְק צִירִי, כִּי מְאֲבָא שֶׁהוּא י', וְנִקְדָּה פִּתּוּז, יוֹרְדִין זְמַיִשָׁה זְזִרִים סוּד ה' רִאשׁוֹנָה, מִיְסוּד דִּינִיָּה הָרְמוּזָה בְּנְקוּד שׁוּרְק, וּמִתְפַּשֵּׁטוֹת לְזַעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא ו', לְיְסוּד שְׁלוֹ, שֶׁהוּא גַם כֵּן שׁוּרְק. וְהַכֹּל עַל יְדֵי אֲמָא, מִמְּלֻכּוֹת דִּיְסוּד שְׁלָה, שֶׁהִיא אֲזוּרוּנָה, וְנִקְדָּה צִירִי מְאֲמָא:

נְקוּד בְּרִכָּה שְׁנִיָּה

וְנְקוּד בְּרִכָּה שְׁנִיָּה, הַהַי"ה זְכָרִים בְּזוּרְקָא, וְנִקְבוּת בְּקַבּוּץ, לְכֹלל בְּנֵס זֶה נְצִיז הוּד. וְאֵף עַל כֵּי שֶׁעֲקָרוּ בְּנִצּוּז, וּזְזִנְכָה בְּהוּד, מְכַל מְקוּם הָרִי אֲבָא וְאֲמָא שְׁנִיָּהן גְּתִיזוּדוֹ בְּנֵס זֶה, וְהִנֵּה אֲבָא סוּף הַתְּפַשֵּׁטוֹתוֹ בְּנִצּוּז, וְאֲמָא בְּהוּד:

וּבְהַי"ה שֶׁל שְׁהַחֲיִינוּ

ובהגוי"ה של שהזוינו, צריך לכון בב' היות, ראשונה לשלמותו. זוד, כולו זוקל"ם
שהוא אור ונקוד ועיר אנפין, וא' כולו זירק שהוא נקוד נצו, שהוא הנה עקר
הנס. ודע, כי בכל שהזוינו, צריך לכון בב' היות, ראשונה לעולם זוקלם,
והשניה לפי הזמן:

בברכה אחרונה

ובברכה אחרונה, בפתיחתה, צריך לכון כל האותיות ההגיה שב"א, שהוא נקוד
גבורה, לרמוז שהגבורה נהפכה לעזרתנו. ולכן בברכה זו יש זומש כפולות, נגד
זומש גבורות מנצפ"ף. כי הרב ריבנו, רומז לגבורת אבא. והדן דינו, לגבורת
אמא. והנזקם נקמתנו, לגבורת ועיר אנפין. והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול,
לגבורות לאה ורוזל. ובנותימתה, יכון לרוזל, בהגוי"ה בנקוד אלהים, בסוד כוס
ישועות אשא (תהילים פרק קטז יג), וזומש עלין תקיפין דסורין לשוענה:

שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות

The Holy Names are concealed in the scroll of Esther in the initials of words and in the letters that ends the words.

וצריך לכון בשמות היוצאין מהמגלה, ואלו הן: "היא" ו"כל" הנשים "יתנו, ראשי
תבות הוה" (אסתר פרק א' כ). לבדו עותה המלכה ושתי, סופי תבות והה"י
(אסתר פרק א' טז). ושתי המלכה לפניו ולא באה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק
א' יז). "ומלכותה" יתן המלכה לרעותה "הטובה, ראשי תבות ויה"ה (אסתר פרק
א' יט). "יום" ובמלאות "הימים" האלה, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק א' ה).
יהודי הנה בשושן הבירה ושמו, סופי תבות יהו"ו (אסתר פרק ב' ה). כי כלתה
אליו הרעה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). ראה כי כלתה אליו, סופי תבות
היה"ו (אסתר פרק ז' ז). "בוא המלך והמון היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר
פרק ה' ד). זה איננו שנה לי, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' ג). וגדולה
למרדכי על זה ויאמרו, סופי תבות היה"ו (אסתר פרק ו' ג) ויאמר. יצא מלפני
המלך ופני המון, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). עד כאן י"ב היות. ג'
שמות של אהו"ה) "אזשדרפני המלך" ואל המלך, ראשי תבות אהו"ה (אסתר
פרק ג' יב). (ספרים אחרים: "המלך" והמון "אל המלכה ראשי תבות אהו"ה
(אסתר פרק ה' ד). "את הלבוש" ואת "הסוס, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ו'
יא). "אל היהודים" ואל "האזשדרפנים, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ז' ט).

ד' שמות אהי"ה: הבירה אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' זז).
הנשים אל יד הגי, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ב' ג). אשר ישלטו היהודים
המה, ראשי תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' א). את ימי הפורים האלה, ראשי
תבות אהי"ה (אסתר פרק ט' לא):

המשך שמות הקדש הרמוזים במילה בראשי תבות וסופי תבות
המלך ודתו ובהקבץ, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' זז). המלך וישנה ואת,
ראשי תבות וה"ו וסופי תבות כה"ת (אסתר פרק ב' ט). ויבא התר ויגד, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק ד' ט). (ספרים אזורים: ותמאן המלכה ושתי, ראשי
תבות וה"ו (אסתר פרק א' יב). (ספרים אזורים: והשרים ויעש המלך, ראשי
תבות וו"ה (אסתר פרק א' כא). ויבקש הדבר וימצא, ראשי תבות וה"ו (אסתר
פרק ב' כג). ויבא המלך והמן ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ה' ד). (סופי תבות
ה' שמות של ה"ה) מדינה ומדינה ככתבה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק א'
כב). ובנה הנערה באה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' יג). אביה ואמה
לקוזה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' ז). ומה יעשה בה, סופי תבות ה"ה (אסתר
פרק ב' יא). הפורים הזאת השנית, ראשי תבות ה"ה (אסתר פרק ט'
כט) ותכתב אסת). יעשה בכל מלכותו, ראשי תבות יב"מ, שם דע"ב, וגימטריא
ב"ן (אסתר פרק א' כ). כי גדול מרדכי, סופי תבות יל"י (אסתר פרק ט' ד). ותנו
יקר לבעליהן, ראשי תבות יל"י (אסתר פרק א' כ). יד איש משרי, סופי תבות
עד"י (אסתר פרק ו' ט). לפני המלך אנושורוש, סופי תבות יכ"ש (אסתר פרק א'
יט). מרדכי להסיר שקו, סופי תבות יר"ו (אסתר פרק ד' ד). נפל על המטה,
סופי תבות לל"ה (אסתר פרק ז' זז):

נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל

Haman used a name of God in reverse order to bring judgments on the Israelites but Esther reversed it back transferring judgment to Haman and remedy to Israel.

טעם הסכמות המן, לגור הגזרה על ישראל באדר, יותר מבשאר וודשים, מפני
כי שנים עשר וודשים הם נגד שנים עשרה צרופי הו"ה, והוא הזודש הזה אשר
צרופו הוה"י בהפה, אשר הוא סוד הדין. לכן הזכיר המן השם בהפה, ו"ה איננו
עו"ה ל"י, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' יג). ואסתר רצתה להמשיך את הרזומים,
והזכירה הו"ה בישר, יבא המלך והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה'

ד). והקדוש ברוך הוא הסכים עם אסתר בבחינת אונת, רוזמים לישראל. ועם
המון לבחינת אונת, דין להמון, נגף ורפוא, נגף להמון, ורפוא לישראל:

סופי תבות י"ה

כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז ז), סופי תבות יהו"ה רוזמים ביישר, ראה כי
כלתה אליו סופי תבות היה"ו שהוא דין, וגם הוא ביישר, ואם תדקדק בשתי
תבות כי ראה, סופי תבות י"ה, לומר כי בשתוף ב' שימות אלו, נפעל הכל י"ה
ו"ה, כנודע אם עונות תשמור זה אדני מי יעמוד (תהלים פרק קל ג), והבן זה:

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי

פורים סוד הוד, וכו"ה יש במגלה הרבה וויץ. גם העמוד שהוא בחינת וי"ו, לרמוז
להוד שהוא בחינת וי"ו. ודע, כי נ"ד פעמים נאמר המון במגלה, וכן יש נ"ד
אותיות בעשרת בני המון (צריך לומר שסובר ארדי מלא). וזה סוד (אסתר פרק ט"ו)
וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי, זה סוד (בראשית פרק טו יד), "הצילני נא
"מיד" אָזוי, "מיד גימטריא ד", וראשי תבות המון (עין בכ"י וז"ג סימן י"א):

שלוש עשרה מדות הרחמים

Mordechai was from the Right and Yessod of Chokma, Esther was Yessod of Binah.

שדי 314 numerical bvalue היהודי מרדכי, a name that protects our prayers and dwellings.

משם הרב זל"ה: והנה צריך אתה לדעת, כי מגלה הם שלש הויות שהם
ברישא דזוורתא, ומאלו שלשה הויות נתפשטו שלשה עשר תקוני דיקנא, רצה
לומר מי אל כמוה וכו', וגם אל רוזום וזוון וכו', וגם ת"ך גספ"י וכו', שהם בא"ת
ב"ש אל רוזום וכו'. ואלו השלשה עשר תקוני דיקנא הם נכנסין תוך אבא,
ומאבא לאבא, ולהיותן שהם נכללין קדם ביסוד אבא, ואזר כף נכללין ביסוד
אבא גם כן, ונכנסו גם כן אל הזעיר אנפין. וכבר ידעת, כי יסוד אבא מלבש גו
יסוד אבא, וידעת כי יסוד אבא הוא קצר, ויסוד אבא הוא עורף ויוצא לזוון
לתוך וכל של הגוף הזעיר אנפין, ומרדכי בחינת יסוד אבא, ואסתר בחינת יסוד
אבא, הינו דמלכות היסוד אבא, ומרדכי היסוד אבא עצמו, וכו"ה היה נקרא
מרדכי איש ימיני, שהוא יסוד אבא כנודע, שבו מתגלין זומשה וזודים בפום
אמה. וביסוד זה יש בה בחינת יוסף ובנימין, ולהיות שמרדכי היה מבחינת
בנימין, וזה היה לו הצער הגדול הזה בנימין, כי בנימין בסוד שם ב"ן, מ"ב דין,

אֵלָא שְׂאִינּוּ נְרָאָה בְּמִקּוּבּוּ, מִפְּנֵי שְׂהִימִין בְּזוּפָהּ. וּבְזוּיָנָהּ זֵו שֶׁל בְּנִימִין שְׂהוּא שְׂד"י, לְכֵן מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי עוֹלָה שְׂד"י:

מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר

וְלִהְיוֹת שְׂמֵרְדְּכֵי וְאַסְתֵּר הָיוּ מִבְּזוּיָנָת אֲלוּ שְׂלִישָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא, וְאֲלוּ שְׂלִישָׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא הֵם שְׂלִישׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹי"ת דְּשִׁמוֹת ע"ב כְּמִנְיָן תְּתַקְל"ו, שְׁכָן הוּא מִנְיָן מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל, וּמְרַדְּכֵי מִצֵּד זְוִמְשָׁה זֹסְדִים, וְאַסְתֵּר מִצֵּד זְוִמְשׁ גְּבוּרוֹת, וְלָזֶה הֵם כּוֹלָל בְּיִזוּד עֶשֶׂר הַיּוֹי"ת, וְזְוִמְשׁ הַיּוֹי"ת שְׂהֵם זְוִמְשָׁה זֹסְדִים, כּוֹלָם בְּנִקּוּד קְמִיץ, וְהֵם עֶשְׂרִים קְמִיץ, וְקִמִּץ הוּא י"ו, ס"ה הַקְּמִיץ שֶׁל הָעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת, גִּימְטְרִיא ש"ך, וְזְוִמְשׁ הַיּוֹי"ת עֲצָמָן גִּימְטְרִיא ק"ל, הָרִי הַכֹּל ת"ן, וְזֶה סוּד י"י יִתְּן הַטּוֹב (תְּהִילִים פֶּה יג), רְצָה לֹאמַר, שְׁזָם זֶה הַיּוֹי"ה שְׂהוּא בְּזַעִיר אֲנָפִין, כְּשֶׂהוּא מְלֵא מִן הַמּוּזוּיָן, שְׂהֵם בְּסוּד יוּדִי"ן, בְּסוּד שְׂלִישָׁה טְפִין, אִזִּי הוּא מְקַבֵּל ה"ס, שְׂהֵם זְוִמְשׁ הַיּוֹי"ת הַנּוֹפְרִים לְעִיל, עוֹלָם ת"ן, וְהֵם בְּזוּיָנָת טוֹב, שְׂהוּא הַיְסוּד, וְהֵינוּ שְׂאִמְרֵה יִתְּן הַטּוֹב, וְטוֹב גִּימְטְרִיא י"ז, הֵינוּ הַיְסוּד:

הַחֲסָדִים הַמְּתַקִּין הַגְּבוּרוֹת

וְזְוִמְשׁ גְּבוּרוֹת הֵם זְוִמְשׁ הַיּוֹי"ת בְּנִקּוּד אֲלֵהִים, גִּימְטְרִיא שִׁי"ן, וְעִם זְוִמְשׁ הַיּוֹי"ת עֲצָמָן הָעוֹלָין ק"ל, עוֹלָה תְּלֻמוּד, שְׂהוּא מִצֵּד הַגְּבוּרוֹת, אֲסוּר וְהֵתֵר, קָלִים וְזְוִבוּרִים. וְשִׁנְיָהֵם יִזוּד הֵם זְוִמְשָׁה זֹסְדִים וְזְוִמְשׁ גְּבוּרוֹת, שְׂהֵם ת"ן וְת"פ, וְשִׁרְשׁ הַזֹּסְדִים שְׂמִימְתַקִּין הַזְּוִמְשׁ גְּבוּרוֹת, הַכֹּל עוֹלָה תְּתַק"לָה, כְּמִנְיָן מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר:

יְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מַחְצִיו וְלִמְטָה

וּכְבָּר יְדַעְתָּ, שְׂיִסוּד אֲבָא מְגַלָּה מוּזְצִיו וְלִמְטָה, לְכֵן תְּבַת מְגַלָּה זֹסֵר י", שְׂיִסוּד אֲבָא מְגַלָּה מוּזְצִיו וְלִמְטָה, וְיִסוּד אֲבָא אוֹת י' שְׂבִשֵּׁם הַיּוֹי"ה, מִתְּפִשֵּׁט עַד יְסוּד וְעִיר אֲנָפִין, וְזֶה הַטַּעַם שְׂצָרִיף לְהַתְּפִשֵּׁט הַמְּגַלָּה כְּאֲגֵרָת לְפָרְסוּבִי גִיסָא, דְּהֵינוּ גִצְזוּ הוּד דְּיִסוּד אֲבָא. וְלִהְיוֹת שְׂמִימְתְּפִשֵּׁטוֹת, רְצָה לֹאמַר גְּלוּי הָאוּר הַזֶּה דְּיִסוּד אֲבָא בְּזַעִיר אֲנָפִין. וּכְבָּר יְדַעְתָּ, שְׂזַעִיר אֲנָפִין דְּיוֹקָן סְפָר תּוֹרָה עֲלִיּוֹנָה, לְכֵן צָרִיף לְכַתֵּב הַמְּגַלָּה בְּשִׁירְטוּט וּבְתַגִּין כְּסְפָר תּוֹרָה. וּכְבָּר יְדַעְתָּ שְׂטַעֲמִים וְנִקְדוֹת סוּד ע"ב ס"ג, וְאֵינֶם מִתְּגַלִּין בְּזַעִיר אֲנָפִין מִפְּנֵי רַבּוּי אוֹרָם שְׂלֵא יִגְרַבוּ זֹס וְשְׂכּוּם אִינְהָ שְׂבִירָה, וְלָזֶה מִתְּגַלָּה שְׂם רַק מ"ה וּב"ן, סוּד תְּגִין וְאוֹתִיּוֹת. וְלִהְיוֹת שְׂפִלָּם כְּלוּלִים בְּיִסוּד אֲבָא לְבַד, כִּי יְסוּד אֲבָא קְצָר, וְלָזֶה אִין צָרִיף רַק עַמּוּד אֲזוּד בְּמְגַלָּה.

דְּהִינּוּ זֹמִישָׁהּ זֹסְדִים בְּמִתְקִין אֶת זֹמִישׁ גְּבוּרוֹת וְנַעֲשׂוּ אֶזְרָא:

נֶצַח הוֹד דִּיסוּד אָבָא, הֵם שְׁתֵּי לִוְחוֹת
וְכִבְר יְדֻעָתָ כִּי זֶס שְׁאֲמַרְנּוּ, הֵם נֶצְחוּ הוֹד דִּיסוּד אָבָא, הֵם שְׁתֵּי לִוְחוֹת, מִ"ס
שֶׁבְּלִוְחוֹת בְּזֶס הָיוּ עֹמְדִין, כְּלוֹמַר מִפְּתוּחוֹת בְּלִתֵּי קוֹ סְתוּמָה, עֲזָרְתָהּ ז', וְס' הוּא
ס' שֶׁל זֶס, וְנֶצְחוּ עֲנָף זֹסְד, שֵׁישׁ בּוֹ ע"ב אַרְבַּעַת יוֹדִין, זֹמִישׁ דְּבָרוֹת בְּלוּזוּ יִמִּין,
וְישׁ בּוֹ סוּד יו"ד דְּאָבָא שֶׁרַשׁ הַזֹּסְדִים, כֹּהֵה הַבּוֹ נַעֲשֶׂה ז' דְּהִינּוּ זֹמִישִׁים. וְלִהְיוֹת
שֵׁישֶׁרְאֵל זֹטְאוֹ בִּיסוּד שְׁלָהֶם, וְלִקְחוּזוּ נְשִׁים נְכָרִיּוֹת, וְזוֹתָם הַמְּלַךְ הַעֲבִירו
לְסִטְרָא אֶזְרָא, הֵם שְׁבַעִים אֲמוֹת הַתְּלוּן בְּסִמָּא"ל, כֹּהֵה נִתְגַּלְגַּל עֲלֵיהֶם עֲזָן
הַבְּרִית בֵּינָן, בְּזִמְן סְעוּדוֹת אֶזְזוּשׁוּרֵשׁ, וְהִינּוּ גִימְטְרִיא שְׁבַעִים. וְכִבְר נֹדַע מִזֶּה
שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, הַבָּא עַל הַגּוֹיָה כְּאִלוֹ הַשְּׁתַּחוּוָה לְעַבּוּדָה זָרָה,
כִּי כְּשִׁכּוּרַע לְעַבְרָה, כְּאִלוֹ כּוֹרַע לְעַבּוּדָה זָרָה, כֹּהֵה הַצָּרְכוּ לְקַבֵּל הַתְּוֹרָה שְׁנִית,
כְּמִזֶּה שְׁכַתּוּב קִימוּ וְקַבְּלוּ הַיְהוּדִים (אֶסְתֵּר ט' כו), קִימוּ מִזֶּה שְׁקַבְּלוּ כְּבָר, הִינּוּ סוּד
הַזֶּס, סוּד שְׁתֵּי לִוְחוֹת, כְּמוֹ בִיבְמִי מִשְׁהָה, כֵּן בִּיבְמִי מִרְדְּכִי וְאֶסְתֵּר נִתְּנוּ סוּד שְׁתֵּי
לִוְחוֹת:

עַל יְדֵי שְׁיַצָּא הָאוֹר הַזֶּה וְהָאִיר בְּרַבּוּי, יִרַד הַהָאָרָה עַד הַעֲשִׂיָה, וְאֶלְמָלָא זֶה לֹא הָיָה
יָכוֹל לְהַנְצִיל מִכְּלִיָּה חֵס וְשְׁלוֹם, מִפְּנֵי פְגָם הַיְסוּד שְׁלָהֶם
וְהִנֵּה כְּבָר יְדֻעָתָ עֲזָן הַדּוּרְמִיטָא, וּבְקִיעוֹת יְסוּד אָבָא לִוְחוֹן מִיְסוּד רִזּוּל, וְעַל יְדֵי
כֵּן שְׁיַצָּא הָאוֹר הַזֶּה וְהָאִירוּ בְּרַבּוּי בְּלִי כְּבוּי, יִרַד הַהָאָרָה עַד הַעֲשִׂיָה, וְאֶלְמָלָא
זֶה לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַנְצִיל מִכְּלִיָּה זֹס וְשְׁלוֹם, מִפְּנֵי פְגָם הַיְסוּד שְׁלָהֶם:

הִנֵּה כְּבָר יְדֻעָתָ, כִּי נֶצַח הוֹד דְּזַעִיר אֲנָפִין, מְאִירִין בָּהּ
וְהִנֵּה כְּבָר יְדֻעָתָ, כִּי נֶצְחוּ הוֹד דְּזַעִיר אֲנָפִין, מְאִירִין בָּהּ הַנֶּצְחוּ בְּכָל קוֹ הַיְבִימִין
שְׁלָה, בְּשִׁלְשׁ פְּרָקִין. וְכֵן הַהוֹד אֶפִּילוֹ שֶׁהוּא בְּאֶזְזוּר, הָיוּ שֵׁשׁ פְּרָקִין, וְנִמְצָא שֵׁישׁ
בָּהּ שֵׁשׁ אֲוֹרוֹת, וְה"ו וְה"ו שֶׁהֵם בְּנֶצְחוּ הוֹד דְּזַעִיר אֲנָפִין, כִּי הַנֶּצְחוּ הוֹד דְּזַעִיר
אֲנָפִין, הֵם בְּסוּד ווִין, הַנְּזוּלְקִים לְב', בְּסוּד א' א' דְּעֲבָאוֹת, כֹּהֵה - א', הַמִּתְפַּשְׁטִין
בְּקוּוִין שְׁלָה, וְישׁ בְּהֵן שְׁנֵי ווִין, נִגְדַּד נֶצְחוּ הוֹד. וְאוֹת ו' בִּיסוּד זַעִיר אֲנָפִין הַכּוֹלְכִים
בְּקוֹ הָאֲמִצְעֵי שְׁלָה, וְאוֹת ה' שְׁבִין ווִין, הוּא סוּד הַעֲטָרָה הַנִּשְׁפָּעֶת מִכְּלָם. גֶּם ישׁ
בָּהּ ה' אֲוֹרוֹת שֶׁל שְׁמוֹת, שְׁכָל א' ישׁ בְּהֵן ז' הַהִין, הַה"ה, שֶׁהֵם בְּסוּד תְּפָאֶרֶת
נֶצְחוּ הוֹד יְסוּד מְלָכוֹת דְּזַעִיר אֲנָפִין, שֶׁהִיא הַעֲטָרָה שְׁבְּכוֹלָם, וְכֹהֵה בָּאָה בְּסוּד

שֶׁלֶשׁ הַהַיִּיץ כָּל שָׁם, כִּי הַשְּׁפָעֶתָן עַל יְדֵי הַנְּצוּז הוֹד יְסוּד, וְלֹא אִלוּ הַשְּׁמוֹת רְמוּזִים בְּמִגְלָה כְּנֹכַח לְעִיל:

וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁנִּכְנָסִין מוֹחִין דְּאָבָא וְאָמָא וְאוֹר כֶּן כְּשֶׁנִּכְנָסִין מוֹזִין דְּאָבָא וְאָמָא, זְשִׁלְמִים וְנַעֲשִׂין שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה הַיִּוִּ"ת, שְׁלֹשׁ הַיִּוִּ"ת בְּנְצוּז אָמָא, שְׁלֹשׁ בְּהוֹד אָמָא, שְׁלֹשׁ בְּיִסוּד אָמָא, וּבְיִסוּד אָבָא הוּא עוֹדֵף מִיִּסוּד אָמָא, וְיֵשׁ לוֹ שְׁלֹשׁ הַיִּוִּ"ת בְּיִסוּדוֹ, יוֹתֵר מִיִּסוּד אָמָא, גִּימְטְרִיא מְגִלָּה. וְלִפִּי שְׂאִין אוֹר זֶה מִתְּפַשֵּׁט בְּיִסוּדָהּ, אֶלָּא יוֹצֵא לְזוּזִין, לְפִיכֶךָ לֹא נִגְלָה בְּפְרוּשׁ הַיִּוִּ"ת אִלוּ בְּמִגְלָה, גַּם יֵשׁ בָּהּ הָאָרְהַ בְּדַעְתָּהּ, מִדַּעַת שְׁבִיִּסוּד אָבָא, שְׁלֹשׁ שְׁמוֹת אֱהוּ"ה. וּמִדַּעַת שְׁבִיִּסוּד אָמָא, ד' שְׁמוֹת אֱהוּ"ה, וְכֹל אִלוּ תְּמַצָּאִם בְּמִגְלָה יוֹצֵאִין, כְּנֹכַח לְעִיל בְּאֵר הַיִּטִּיב:

תַּתְּקַל"ה
וְהִנֵּה כְּשִׁיּוּצָא מִיִּסוּד אָבָא, מִתְּפַשֵּׁט בִּין יִרְכּוּתֵיהָ, וְלִכֵּן אֵין הַיִּוִּ"ת עֲצֻמָּן זְכַתְבִּין בְּמִגְלָה בְּפְרוּשׁ, רַק בְּרֵאשֵׁי תְּבוּת וְסוֹפֵי תְּבוּת. וְצָרִיךְ אֲנִי לְפָרֵשׁ, שְׁקוּדָם שְׂאִלוּ הָאוֹרוֹת דְּאָבָא, זְכַנְסִין בְּרוּזֹל, הֵיוּ זְכַנְסִין תּוֹזְלָה בְּלֵאָה, וְכְשֶׁנִּכְנָסִין בָּהּ עָשׂוּ שְׁלֹשׁ הָאָרְת בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִין, שְׁהֵם שְׁלֵשָׁה אֱהוּ"ה. וְגַם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשׁ אוֹרוֹת מִהַמוֹזִין כְּשִׁהֵיוּ זְכַנְסִין תּוֹף הוֹעִיר אֲנָפִין, דְּהִינּוּ, אוֹדֵר שֶׁל הָאָרְהַ דְּיִסוּד אָבָא לְאֹזוּרֵי לֵאָה, וְשִׁנִּים מִתְּפָנִים דְּיִסוּד אָבָא, שְׁהֵם בְּפָנֵי הוֹעִיר אֲנָפִין, שְׁהֵם בְּזוּצֵי הַתְּפָאֶרֶת עֲלִיוֹן אוֹדֵר הַכּוֹלֵל שְׁנִיחָן לָזָה וְלָזָה, נִמְצָא שִׁישׁ בְּלֵאָה שְׁמוּנָה הָאָרְת, אַרְבַּע הַיִּוִּ"ת דְּע"ב, מִשְׁלָבִים עִם אַרְבַּע קַס"א, וְשִׁנֵּי כּוֹלָלִים שֶׁל הַיִּוִּ"ת אֱהוּ"ה, וְאוֹדֵר הַכּוֹלֵל אֵת כּוֹלָם, ס"ה גִּימְטְרִיא תַתְּקַל"ה, כְּמִנְיָן מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר:

שְׁלֹשָׁה שְׁלוּבִים בְּמִלּוּאָם
וְאוֹתֵיזֵי שְׁלֵשָׁה אֱהוּ"ה פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא ס"ג, וְשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אוֹתֵיזֵי שֶׁל שְׁלֹשׁ הַיִּוִּ"ת הֵם ע"ה, וְאוֹדֵר כּוֹלֵל שֶׁל הַיִּוִּ"ת, וְאוֹדֵר כּוֹלֵל שֶׁל אֱהוּ"ה, הָרִי ע"ז. וּבְאֶלְפִי בֵּית שֶׁל א"ל ב"ם, הֵם ה"ץ, גִּימְטְרִיא הַמֶּן. וְהַשְּׁלֵשָׁה שְׁלוּבִים בְּמִלּוּאָם, שֶׁל שְׁלֹשׁ הַיִּוִּ"ת וְאֱהוּ"ה, גִּימְטְרִיא תֵרַצ"ט, וְשִׁלְשָׁה פְּעָמִים שֶׁל הַיִּוִּ"ת וְאֱהוּ"ה, גִּימְטְרִיא קַמ"א, (רְצָה לומר פְּשׁוּטִים) וְהַמֶּן גִּימְטְרִיא צ"ה, ס"ה תֵרַצ"ט וְקַמ"א וְצ"ה, גִּימְטְרִיא מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר, שְׁהֵם תַתְּקַל"ה:

מִרְדְּכַי שְׁהוּא מֵרָא דְכִיָּא
וְהִנֵּה לְפָנֶיהָ, אֵיךְ בְּלֹאָה גִתְהוּוּ בְּהַּ הַמּוּזוּזִין, אֲבָל הֵם דְּרַךְ הָעֵבֶרָה, וְלֹאָה מִרְדְּכַי
שְׁהוּא מֵרָא דְכִיָּא, עוֹבֵר מִלֹּאָה לְרוּזֹל:

הַמְשַׁךְ הָאוּרוֹת בְּלֹאָה
וּצֵא"ל, שְׁהָאֵרֶת שְׁאִמְרֵנוּ דְרַךְ כָּלְל, הֲרִינֵי מִפְרֵשׁ דְרַךְ פֵּרֵט, שְׁהָאֵרֶת הַיּוֹצֵא
מִיּוֹד אָבָא, בָּא לְיּוֹד פָּנִים דְוַעִיר אֲנָפִין, וּבְהָאֵרֶת הַיּוֹצֵאת מִצֵּד הָאֲזוּזֵר נִגְדַּר פָּנֵי
לֹאָה, הֵם בְּסוּד שְׁנֵי אֱהִי"ה פְּשׁוּטִים, וְהָאוּר שְׁבִנְתִּים דְּהִינּוּ מִהַכְּלִי עֲצָמוּ, רִצְהָ
לֹבֵר מִיּוֹד אָבָא שְׁהוּא בְּסוּד הַיּוֹ"ה, וּכְשִׁמְסִתְלַקֵּת הָאֵרֶת זוּ, נִשְׁאֵר וַעִיר אֲנָפִין
בְּסוּד דּוּרְמִיטָא, גִּימְטְרִיא מִרְדְּכַי כְּנֹכַר לְעִיל, כִּי מִרְדְּכַי הִנְכְּנֵס בְּלֹאָה, וְעוֹשֶׂה
אִלוּ הַשְּׁתֵי הָאוּרוֹת בְּלֹאָה פְּעַם שְׁנִית, וַיֵּשׁ בְּהָ אַרְבַּע הָאֵרֶת אַרְבַּעַת אֱהִי"ה, וְכֵן
יֵשׁ בְּהָ בְּמַגְלַת אַרְבַּעַת אֱהִי"ה רְמוּזִין, וְהַיּוֹ"ה דְּכָלִי יּוֹד אָבָא נִסְתַּלַּק בְּלֹאָה
שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בְּשִׁלְשָׁה קוּוּזִין, וְכָל קוּ יֵשׁ בּוּ שְׁלֵשָׁה פְּרָקִין, הֵם תְּשַׁע הַיּוֹ"ת, וְשִׁלְשׁ
הַיּוֹ"ת דְּרִישָׁא זְוִיּוּרְתָא, דְּהִינּוּ רִישָׁא דְלֹא אֲתִידַע, נִמְצֵא שְׁהֵם שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה
הַיּוֹ"ת, הַרְמוּזִין בְּמַגְלַת הַזֹּאת, שְׁהֵם בְּמִלּוּי ע"ב, גִּימְטְרִיא תַתְּס"ד, וְאַרְבַּע אֱהִי"ה
פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא פ"ד, ס"ה גִּימְטְרִיא תַתְּקַמ"ז, (וְעַם עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת גִּימְטְרִיא תַתְּקַנ"ז)
הֵם גִּימְטְרִיא מִרְדְּכַי אֲסֵתֵר, וְהַשְּׁלֵשָׁה עֶשֶׂר יְתָרִים שְׁמִרְדְּכַי וְאֲסֵתֵר לֹא הָיוּ
אֲלֵא תַתְּקַמ"ה, (ע"ל תַתְּקַל"ה) תַתְּסִיר מִהֵם נִגְדַּר ט' אוֹתִיּוֹתֵיהֶם וְשְׁתֵּי תַבּוֹת מִרְדְּכַי
אֲסֵתֵר וְשְׁתֵּי כּוֹלָלִים, כְּפִי שְׁאִין לְהֵם עֲמִידָה בְּלֹאָה, תַּכְּף יוֹרְדַת בְּרוּזֹל, וְלִכְּן
זְוִסְרוּ מִהֵם הַשְּׁלֵשָׁה עֶשֶׂר כְּנֹכַר לְעִיל, וְכַבֵּר יְדַעַת תַּכְּף כְּשִׁנְכְּנִסִין הַמּוּזוּזִין
בְּלֹאָה בְּדַעַת שְׁלֹה, וְלֹהִיּוֹת שְׁרֵשׁ כָּל הַדַּעַת כְּנֹדַע, נַעֲשֶׂה בּוּ שְׁלֵשָׁה שְׁמוֹת
אֱהִי"ה בְּמִלּוּאָן יו"ה"א, ס"ה גִּימְטְרִיא תַמ"ב, (סְפָרִים אוּזְרִים, אֱהו"ה, דְּהִינּוּ קַס"ג קַמ"ג קַל"ו
גִּימְטְרִיא תַמ"ב, עַד כִּאֵן לְשׁוֹן הַרְבֵּ):

אַלֶּה הַמְצוֹת

יִשְׂרָאֵל כֹּלֵל יִשְׂרָאֵל (Blessed Mordechai hayehudi (Jew) in gimatria with the
Kolel equal Israel

מִהַזְּבָרִים: כְּתִיב אֶלֶּה הַמְצוֹת (וַיִּקְרָא פֶּרֶק כ"ו ל"ד), שְׁאִין נְבִיא רִשָׁאֵי לְזוּדֵשׁ, מִהֵיכָן
סְמִכוּ לְבַמְגְלַת אֲסֵתֵר, מִדְּכְתִיב כְּתוּב זֹאת זְכָרוֹן בְּסִפְרָא (שְׁמוֹת י"ז י"א), בִּי"ת סְמִיךְ
פ"א רִישׁוֹ. וְעוֹד בְּסִפְרָא, בְּמִסְפָּר קֶטֶן ז"י, וְאַרְבַּעַת אוֹתִיּוֹתֵינוּ גִימְטְרִיא אֲלֵף

קבו"ה, והיגו גימטריא מגלת אסתר עם כולל. עוד מרדכי היהודי גימטריא שד"י, ברוך מרדכי היהודי, גימטריא ישראל עם הכולל:

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו
כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר פרק א' ד'), גימטריא אלה בגדי
כהן גדול, מכנסים כתנת מענפות ואבנט זושן ואפוד ומעיל, והוא מסכם עם
המדרש:

שאול

Saul, שאול, numerically "אג"ג מלך עמלק" Agag, king of Amalek. This is the secret of the seed of Haman that wasn't killed by King Saul.

שאול, גימטריא אג"ג מלך עמלק, זה לעמת זה. מרדכי בתוספת י' וכולל, גימטריא ג' פעמים המן, וכשפקש לכולעו ולהשוויתו, לקוז הוי"ה הפוכה, ובסופי תבות זה איננו שוה לי (אסתר פרק ה' יג). ואסתר שפקשה גאלה, לוקוזה לעצמה הוי"ה יש"ר, ראשי תבות יבא המלך והמן היום (אסתר ה' ד). ומלכא שלם כד הוא דאין לטב את בגיו, דאין לביש את עושקיהם, לפיכך ארבע תבות אלו, שהם ראשי תבות הוי"ה יש"ר, גימטריא ר"ע, על שם יגמר נא רע רשעים (תהילים פרק ז' י):

המן העץ

ואותו הוי"ה יש"ר, נתפשטה בסופי תבות בשעת מעשה, ונתאמצו בשם י"ה עטרה לראשה, על שם כי בי"ה ה' צור עולמים. וזה סוד, כי ראה כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז' ז), סופי תבות י"ה יהו"ה. ועוד נתאמצה במלואה הוי"ה, באומרו מאת המלך, ראשי תבות מ"ה במלוי השם הראשון, דאינון האתון מתלבשין בקליפות לאכנעה לון. עוד המן העץ (בראשית ג' יא), גימטריא עשר הוי"ת ס"ר, אכן ס"ר המות, שכלם מסכימין במפלת המן ובגיו, והיגו המן מן התורה בנין וכו', אכן ס"ר מר המות, שכלם נתלו בביון, לכן מיתתו היתה בסיף:

שבע ועשרים ומאה מדינות - מאה מדינות ביבשה, ועשרים ושבע בים
עוד, שבע ועשרים ומאה מדינות היה לאנושורוש (אסתר פרק א' א), היה מ"ס
על הארץ (אסתר פרק י' א), פירוש מאה מדינות ביבשה, והשאר וא"י הם

גִּימְטְרִיא כ"ז הַיָּם. מְוֹזָה אֲמוּזָה אֶת זֶכֶר עֲמֻלָּה (שְׁמוֹת פֶּרֶק י"ז י"ד), מ"ם בְּשִׁנְיָהּ
נְוִטְרִיקוֹן מִיְתָה. ז"ה גִּימְטְרִיא שְׁלֵשָׁה עָשָׂר, אֲוִז"ה גִּימְטְרִיא אַרְבָּעָה עָשָׂר. מִכָּאן
סְמֻכָּה אֶסְתֵּר לְשֵׂאוֹל מֵאֵת הַמֶּלֶךְ, שְׁיִוִם י"ד יְהִיָּה גַם כֵּן יוֹם הַקְּהֵלָה בְּשׁוֹשָׁן. עַד
כֵּאן מִהַוְוָבְרִים):

יְחֻזְקָאֵל

תִּלְתָּא אִינוּן, עֶבֶד שְׁפֹזָה אֲמָה, כִּי אֲמָה בְּכּוֹרְסִיָּא בְּבְרִיאָה. וְזַעִיר אֲנָפִין וְעֶבֶד
בְּמִט"ט בְּיַצִּירָה, וּמְלָכוּת וְשְׁפֹזָה בְּעִשְׂיָה. פִּירוּשׁ, כִּי כָל זֶה בְּנֻקְבָּא דְזַעִיר אֲנָפִין,
פִּירוּשׁ, כִּי אֲזוּר הַמִּיַּעוּט, נְסֻתָּרָה בְּכּוֹרְסִיָּא, וְלֹא נְסֻתָּרָה רַק בְּמְלָכוּת שְׁפָה,
וְהַמְלָכוּת שְׁפָה עֲדִיין רֵאשִׁית מְגֻלָּה, דְהֵינּוּ כְּתֵר שְׁבַמְלָכוּת שְׁפָה, וְהוּא בְּאֲצִילוּת
שְׁבָא לְבְרִיאָה, וְהוּא עֲתִיק בְּבְרִיאָה, וְאֲמָא מִקְנָנָא בְּהַ. וְאֲבָא דְלֹא פְסִיק, כְּלוּל
בְּהַ. וְנִשְׂאָר כְּתֵר שְׁפָה מְגֻלָּה, כְּדִפְרִשְׁתִּי. דְמוּת כְּמִרְאָה אָדָם, וְהֵינּוּ בְרִיאָה, וְהוּ
שְׁצֻפָּה יְוִזְקָאֵל בְּבְרִיאָה שְׁבִיַצִּירָה, דְהֵינּוּ דְמוּת פְּסָא וְלֹא פְסָא, וְכֵן דְמוּת
מִרְאָה, וְלֹא מִרְאָה הֵינּוּ מְלָכוּת שְׁפָה, שְׁהִיא דְמוּת וְאָדָם הֵינּוּ תְּפָאֶרֶת, וְהוּ סוּד
אֶסְתֵּר שְׁנְסֻתָּרָה בְּכֶסֶא:

שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ

Seven maids of Esther were the aspect of Malchut of Malchut to protect Esther from connecting to the Klipah. Esther didn't have intimacy with the King. When he wanted her, a female demon in the shape of Esther replaced her.

וְשְׁבַע נְעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ)

(2) סֹפֵר אֶסְתֵּר פֶּרֶק ב

(ט) וְהִיטָב), הֵם שְׁבַע עוֹלָמוֹת, דְהֵינּוּ שְׁבַע בְּזוּיָנוֹת הַמְלָכוּת שְׁבַמְלָכוּת שְׁפָה,
שִׁיהֶם הַנְּסֻתָּרוֹת לְנֻמְרִי, דְהֵינּוּ רַק שְׁלֵשׁ רֵאשִׁוֹנוֹת שְׁבָהֶם קִצָּת מְגֻלָּה, וְהַקְּלִיפָה
נְגַד הַבְּרִיאָה, שְׁלֹא תִתְעַרֵב בְּאֲצִילוּת, דְלֹא יָכִיל לְאֶתְעַרְבָּא. וּבְזוּיָנוֹת אֲזוּשׁוּרוּשׁ
הוּא דוּכְרָא שְׁבַקְלִיפָה, שְׁהִיָּה לוֹ אֲזוּיָנוֹת כְּנֻגְדוֹ, וְעַל כֵּן זֶה לֹא הִיָּה מִשְׁמֵשׁ בְּהַ
מִמִּשְׁ, כְּמִאֲמֹר רְבוּתֵינוּ זְכוּנוֹם לְבִרְכָה שְׂדֵה נְוִדְמָן לוֹ כְּדְמוּת אֶסְתֵּר, דְהֵינּוּ
מְלָכוּת נֻקְבָּא דְקְלִיפָת נְגָה:

פֹּסֵם שֶׁל בְּרָכָה הוּא בְרִיאָה

וְאֲנָכִי הַסְתֵּר אֶסְתֵּר פְּנֵי בְיָוִם הַהוּא (דְּבָרִים ל"א י"ז), הֵינּוּ בִינָה, וְלִכֵּן אֵין נְסֻתָּר אֲלָא
בְּבִינָה. וּבְיָוִם הַהוּא, שְׁיִיךְ נְבִי בְּבִינָה, שְׁהִיא נְעֻלְמָת נְגַד בִּינָה, וּבְיָוִם הַהוּא

הסתר אסתיר פני ומצאוהו וכו', הינו הקליפות אשר כנגדה היא בבריאה. וכוס של ברכה הוא בריאה. דכוס גימטריא הכסא, ויין גימטריא דין זומש גבורות שבה, מתלבשות בבריאה. וגם זומשה זוסדים הנשפעים מזעיר אנפין, שהם היו שם נפרדים ונבררים, ובינה שבבריאה משפיע זומש גבורות לעולם העשירה, ותפארת מיצירה שבבריאה משפיע זומשה זוסדים לעולם יצירה וזהו כי תפארת מקנן ביצירה במט"ט:

אסתר גימטריא שושנה

אסתר גימטריא שושנה, גם אסתר גימטריא תרע"א פוזות י', והוא סוד נקודה עצמה פנימית המסתתרת, וזה סוד י' של אדנ"י, כי אדנ"י במלואו גימטריא תרע"א. אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר ירקרקת היתה, פונה - שישראל קודש, וענין אמן, מקבלין הארה משני ושמות א"ל, א' מזעיר אנפין, וא' מאריך אנפין, שהוא מי אל כמות וכו', כי אל דאריך אנפין, מאיר לזעיר אנפין, ואז הזעיר אנפין מאיר לנוקבא פנים בפנים, לפי שא"ל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ושני א"ל במלואו גימטריא ש"ע, והארה הנפרת לעיל היא תלומה בעצמת אמן, לכן אמר דוד מלא פניהם קלון (תהילים פג יז), סופי תבות אמן, דמאזר שלא האירו באמן בשני אל דאבא ואבא ודזעיר אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רצו לקבל מא"ל אותיות מלא פניהם העולה קפה, יהיה להם קלון, גם כן גימטריא קפה עם הכולל. ויבקשו שמה, רצה לומר שהוא הו"ה אדנ"י שעולין אמן.

אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות

והנה אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות, ובאה לדבר לפני המלך, שנכנסה לבתי עבודה זרה מקום הקליפות, הוסר הארת האריך אנפין, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין, לכן היתה ירקרקת, שלא היה לה רק הארת זעיר אנפין, שאם לא היתה לה אפילו הארת זעיר אנפין, היתה שזורה לא ירקרקת, לכן אמרה אלי אלי למה עזבתני (תהילים כב ב), שא"ל אזור דאריך אנפין הוא מסתלק, למה עזבתני הוא א"ל דאריך אנפין, כי א"ל דאריך אנפין צריך להשפיע אל א"ל דזעיר אנפין, ומשם לנוקבא. ואף על פי שזעיר אנפין משפיע בה, כיון שאינו נמשך לה אור אלא מעצמו ולא מא"ל דאריך אנפין, הוי פאלו היא נעזבת משניהם, לפיכך עזבתני לשון זוויד, אף על פי שנכפלה מלת אלי, והיא אומרת לזעיר אנפין שעוב אותה מהארת אל עליון, והבן ירקרקת

היתה.

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרוננו לברכה: כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום (בראשית לו לד). בכל מקום שנאמר ואלה, מוסיף על הראשונים. אמנם בעולם הנקודות, פתר זכמה בינה לא נשפרו, וגם המוזון דועיר אנפין לא נשפרו, אלא נשפרו במעי דבינה. אם כן פרש אלה - א בזכמה, ל בינה, ה' דעת, שהיא במקום פתר בעצמו, שהוא זומשה וזסדים כולל זומש גבורות. וזהו פירוש ואלה, שהם שלש נקודות פתר זכמה בינה, וגם פתר זכמה בינה דועיר אנפין נוסף על הראשונים, מלכו ולא נשפרו. אבל היוצאין מאשר שהוא בינה, שיהי לומר בהו וימלך וימת, מופני שהוא בארץ אדום, אתר דכל דינין מתערין תבין:

אלה בני

וכתיב אלה בני שעיר הזורי (בראשית לו כ), אלה פסל את הראשונים פירוש שעיר - שנתן מה"ד למדת שיעור, שלא יתפשטו ביותר, וזהו פוסל, מלשון ויפסל לוזות (עין הכתב והקבלה שמות כ' ד):

החורי

החורי - בזונית אלהים, הינו דינין, (הג"ה, נראה לי, כי זורי גימטריא אלהים ברבוע, ר. ועם ז"י אותיות פשוט ומלא, הרי זור"י):

אברהם אבינו מדת החסד מאבא

ונודע כי אברהם אבינו מדת החסד מאבא, ובמתזלת ימיו היה העולם נמשך על פי הדינין, וכשראתה שרה שהיא מבזינת אבא, ובמתזלת שהיה באברהם דינין, רצה למתקם על ידי הגר, שהיא תכללם בעצמה להרזויקם מגבול אברהם, קדם לידת יצוק. וכן הג"ר גימטריא יצוק:

הגר

והפונה - כי הג"ר שהוא האב"ר מאברהם, ממתק מ', שהיא הם' סתומה, קדם שנעשה כלי, בסוד מ' של אברהם. כי פשהיה זככל בה, היא מבזינת אבר, והוא מבזינת מ' וכשלוקות הג"ר זככל בו, הנה הוא בזינת ג"ר, והיא מבזינת

ה', ואזור שנתמתק האבר שהוא ג'ר, עם הה' של אברהם שעשתה כלי, עלתה
הה' ונתמתק, להורות שהוא עתה ה' על מ', פירוש הה' ממותקת במ' וזהו בה'
זוסדים:

בראשית

וכן בבראשית צרפון אב"ר שי"ת, שהאבר הוא י' קטנה, והיא בזונית האצילות
כלה המקפת, והנה האצילות זמנין גכלל בשית, וזמנין גכלל בארבע. וכתוב
ותקשר על ידו שני (בראשית לז כז), א"ת ידו אלא יו"ד, לאמר זה יצא ראשונה,
ז"ה גימטריא י"ב, כי א' ראשונה לאותיות צורת יו"ד, וי' יש לה שלש עוקצין, ועם
י' הם י"ג, ורמו גודו אילנא וקצצו ענפיה, וכשנתגלה א' מקצין הזויונים. וכן זה
גימטריא י"ב, והכולל שהיא א' ועירא, זה במלוי זי"ן ה"י, ועם זומש אותיות
שלהם, גימטריא אלהים עם הכולל. והנה אלהים ברבוע ובמלוא, גימטריא
אל"ף, הרי אלף שגשגית מן זה יו"ד, ותקשר על ידו השני, וקשרת הזוט הוא
צורת י' בזוסד, (ספרים אורים: צורת מ') בזונית האצילות שמקפת היד, נקודת
בהיכליה לאברהם, שהוא ממתק הגבורות כולם, ובפני זה היה אברהם מזיר
אנשים ושרה נשים. וכשנתעברה הגר בראשונה, כונה שרה להקל מעצמה
הדין, ונתנה עיניה בעוברה, כדכתיב ותקל גבירתה בעיניה (בראשית טו ד),
שהקל בעיניה, שעל ידה הזמינה תקלה לאותו עובר והפילה, ועל דרך ונשא
השעיר עליו (ויקרא טו ט), והקל על ידי זה הדיעין משרה. ועל אברהם אמרו
רבתינו זכרונם לברכה כתפוז בעצי היער וכו' (שיר השירים ב ב), כי הוא ממתיק
העולם בזוסדים, הנקראים בנים ובני בנים, והוא מתווך בניהם וכוללם. ועל
שרה נאמר (שיר השירים ב ב) כשושנה בין הזוזים שהם הקליפות, כן רעיתי בין
הבנות, הם זומש גבורות הקדושות כוללתן שרה, פירוש, אלהים בודין
גימטריא ש', וברבוע ר', וה' אותיות אלהים הוא ה', והם זומש גבורות:

אסתר המלכה קבלה משרה אמנו כל פחה

Esther received her power from Sarah the matriarch

והנה שרה זויתה קכ"ז שנה, נגד ק"ך צרופי אלהים ושש קצוות דועיר אנפין
שהם באמא, ולכן אמרו במדרש מזה ראתה אסתר למלך על קכ"ז מדינות,
פירוש, מזה הארה גדולה היתה לה כ"כ, למשול עליהם. עוד מלת ראתה היא
הארת, ויהיה מזה הארת אסתר, כי הוקשה לו שהרי שם אלהים אינה בונה רק

ק"ך בתים בלבד, אם כן איך מושגת על ז' יתרים. והשיב מפני שמקבלת מן שרה אמה, וקבלה כל כוזה:

מלכות היא אסתר

ולזה מלכות היא אסתר, גם כן יש לה אדני ברבוע קכ"ו, (ספרים אזורים: ואמא שרה) יורד עמה שלא ינקו ממנה הזויזנים, וכשירדת למטה מתפשטת בנקדה עשירית שבה לאזושוורוש, שהוא בראש הקליפות, לעשות זעיר אנפין כדלקמן, וידוע בשעה שישאל סבא בא להתפשט בתבונה, קודם התלבשותה, נותן בינה שבו בנצחו תבונה, וזוכמה תבונה בהוד ישראל סבא, אם כן יסוד שהוא לעולם המכריע, כשהוא עתה דבר זודע בהוד ישראל סבא מכריע בנתיים, ובמציאות הכרעה ההוא, בזונית רוזו משה, מאזור דאבא ומפנים אמא, שהוא קפ"ד קס"א. וגם כן יסוד אמא מכריע כף, ויוצא משם רוזו אהרן, שמודווגת אבא ואימא למעלה, מהארת עטרת אבא, תוף יסוד אמא:

קין והכל

The name Esther came from the Torah from the verse in Deuteronomy 31:18

ובמקאן תלמוד, מהיכן רצה קין לתאומתו של הכל, ולמה לא היתה הוגנת לו, כי הוא כעין נשים המסוללות. אמנם כשנכנס ישראל סבא תוף תבונה, ויסוד שלו תוף יסוד תבונה, יצאת אסתר. לכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר מן התורה בזין, שהוא יסוד אבא, מפסוק הסתר אסתיר (דברים לא יז), שייסוד אבא מסתר תוף יסוד אמא, שהיא עצמה בסתר המדרגה, וכשיוצא אור זוזלק לכאן ולכאן, כפל ואמר הסתר אסתיר:

ולמה נקראת הדסה, מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין Esther was called Hadasah, a name that comes from the root of 'Myrtal', הדס, that represent the central column. Esther was between Chessed and Gevurah of Zeir Anpin.

ולמה נקראת הדסה מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין, בין זודוי, ששם יסוד ישראל סבא ויסוד תבונה, ושם האור בתוכם, והאור סתום, והוא שתי הויות ושליש עולה ששים, ומפני זה אנו אומרים שעליש הויה זו שמונה, כי מדה טובה מרבה, ולכן השני שלישים המגלים מרבים מסתומים,

והם שמונה עשרה. וכתוב דורי נסע ונגלה (ישעיה לז יב), פרוש דורי, מלשון
 האיר, מלשון ודר וסודרת (אסתר א ו), מאי ניהו, פרוש מקבץ מן בזינת ג' וס' וע',
 כי ג' הוא יסוד, הכולל זמשה זוסדים בכללות י'. ושני זוסדים ושליש מכסה,
 ז"ג ושליש תפארת, והם סתומים ומכסים, ועולין ס', וכן ס' סתומה, ואין לה
 פתיחה כלל. ואזר כף יש בה שני זוסדים של נצוז הוד, ושני שלישי תפארת,
 הם ב"ן וי"ז, גימטריא שבעים, וזה נסע ונגלה, שאור נגלה בלי כסוי. וסימנה כי
 עין בעין (ישעיה נב ז). וזה סוד ויקרע מרדכי את בגדיו (אסתר ד א), להורות על
 התפשטות זמשה זוסדים היוצאין מיסוד אבא, מדתו של מרדכי, הינו יסוד
 ישראל סבא. ולכן צריך לפשט המגלה בשעת הקריאה, להורות על התפשטות
 הזוסדים. ופרש פאהל רעי (ישעיה לז יב), כי בדת נצוז הוד יסוד דתבונה בועיר
 אנפין, תזולה נכנסין לזכמה בינה דעת שלו, אזור כף ירדו לזרועות וגוף, ואזור
 כף לנצוז הוד יסוד שפמותם, והעליונים מעיוזין שרשם למעלה, ותאווהם
 להתפשט למטה, לכן נעשה שני זוסדים ושליש מכסים, פאהל וסכה שלא ירד
 האור הרבה. אמנם בעליתו, הוא עולה למקום שרשו, ובוקע, לכן צריך הפנות
 הסכה המגיע לסכך מבוטה למעלה, באין מניעה, אבל הסכך רמוז לסכה שלם,
 לאמא שמכסה לועיר אנפין עד שלישי תפארת, ומונעות האור שלא יתגלה
 ביותר, רק בענין צלתו מרבה מוזמתה, וכוכבים נראים מתוכה שיראה
 מלמעלה אשר קצתו לא יהיה סתום לגמרי זס ושלוש:

ונתחזור לענין מלת הדסה

ונתחזור לענין מלת הדסה, כי ה' תבונה, ד' מלכות ס' שני זוסדים ושליש מועיר
 אנפין המכסים בו כנזכר לעיל, ה' רזול, שלייתה היוצאת מבין רגליה. ומרדכי
 היה מיסוד ישראל סבא, לקוז אסתר בת דודו, רצה לומר בת אבא, אזוי של
 ישראל סבא, שאסתר בת עטרת אבא תוף התבונה כנזכר לעיל. ואזשורוש
 היה בקלפה, לעמת זעיר אנפין, וזהו ז"ש ר"ש, ר' אלהים ברבוע, ובמלוי בידיו
 גימטריא ש', הרי ר"ש ז"ש, רצה לומר שהיה ז"ש וכואב בראשו, כדאמרין
 שהגבורות שהם ר"ש פאמור, והוא היה מתפאר בהם בזוין בשבעה תקונים
 נגד זעיר אנפין, זור, כרפס, ותכלת, בויץ, וארגמן, כסף, ושש. ושבע דנזכרא
 שהם מטות, ואלו הן - זהב, וכסף, רצפת, בהט, ושש, ודר, וסודרת. כי יש
 רצפה שהיא נקודה עצמה, דלית לה במרמה כלום, והוא תקונים הנזכרין בה.

וַיִּין בְּמַלְכוּת רָב (אסתר א' ז), כְּהַפְּךָ כָּל הַתְּקוּנִים לְגִבּוּרָה:

וְהַשְׁתִּיחָה כְּדַת אֵין אָנֶס

וְהַשְׁתִּיחָה כְּדַת אֵין אָנֶס (אסתר א' ז), וְהַשְׁתִּיחָה כְּדַת דְּגָמָה לְקַדְשָׁהּ, כְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם, וְזֵהוּ כְּדַת, ד"ת הוא ב' פְּעָמִים ע"ב ק"ל, שֵׁהֶם זו"ג, ה' הַיּוֹי"ת לְכָל א', הָרִי שֵׁנֵי פְּעָמִים ק"ל. וַיֵּשׁ בָּהּ ע"ב בְּזוּסָד כְּזוּדָע, וַיִּין בְּגִבּוּרָה, שֵׁגָם הוּא ע"ב, וְנָרְמוֹ בְּגִבּוּרָה שֵׁגָם הוּא ע"ב, בְּסוּד בִּינָן שֵׁגָו, שֵׁנֵהֶנּוּ מִסְעוּדָתוֹ, כְּעִין דוֹר הַמְדוּבָר שֵׁאֲכָלוּ וְשָׁתוּ לִפְנֵי הָעֵזֶל. אֵין אָנֶס, גִּמְטְרִיא א"י"ק, דְּהֵינּוּ אֶל"ף, שֵׁמֶנּוּ בּוֹתְקוֹ הַגִּבּוּרָה:

וְשָׁתִי בְּקִלְפָה לְעֻמַּת רָחֵל, וְזָרַשׁ לְעֻמַּת לֵאָה

Queen Vashti was the Klipah aspect against Rachel and Zeresh was against Lea.

Haman was the tenth after Agag, King of Amalek and was very arrogant with his wealth. He offered 10,000 units of money to draw all levels of judgment as in the 400 men of Esau and 10 champions of Esau. At the end they were all caught and hanged on the Tree to sweeten the judgments.

גַּם וְשָׁתִי בְּקִלְפָה לְעֻמַּת רָחֵל, וְזָרַשׁ לְעֻמַּת לֵאָה, לְכֵן הֵבִין אֶתְרַבְּרָב בְּכְבוֹד עָשְׂרוֹ וְרַב בְּנָיו, שֵׁהָיָה עֲשִׂירֵי לְאַגָּג, לְכֵן רָצָה לִיתֵן עֲשָׂרַת אֲלָפִים כֶּסֶף כְּסָף, לְהַמְשִׁיחַ אֵלָיו כָּל עֲשָׂרָה, וְשִׁיחָיו גִּבּוּרָה. כֶּסֶף כְּסָף, גִּמְטְרִיא אַרְבַּע מֵאוֹת, בְּסוּד אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ שֶׁל עָשׂו, וּכְנֻדוֹ בְּצִקְלָג נְמֻלְטוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשֵּׁיב, הַכְּסָף נָתַן לָהּ, שֵׁעֲשָׂרַת אֲלָפִים וְעֲשָׂרַת בְּנָיו אֲלוֹפֵי עָשׂו, יֵהִי עַל עֵץ גְּבוּהָ זֹמְשִׁים, כְּמִנְיָן ל"ך. וְתַפְסוּ עֲשָׂרָה, כּוֹלָם בְּסוּד אֲלָפִין לְיִשְׂרָאֵל, לְהַבְּתִיקָה הַגִּבּוּרָה כּוֹלָם:

מִצְנָה לְשָׁתוֹת יַיִן בְּפוּרִים, כִּי רַבּוּי הַחֲסָדִים דְּאַבָּא, מִמְתִּיק הַיַּיִן

Mordechai was from the root of Moses and Haman was not able to harm him so he went after the entire nation.

The Chassadim of Chokmah sweetens the wine and we need to

mediate on the seven Y ' in name of the world of Atzilut
יוד-הי-ואו-הי and יוד-הי-ויו-הי- (Chokmah) and B'riah (Binah)

והנה המן מושיף כוזו ממ"ן ד'מנצפ"ר, שהם ב' גבורות עליונים דיסוד אבא מצד
אזורים, כי מהפנים היה מושיף המן לישראל. ומרדכי היה מושיף משה,
ולשלוז יד במרדכי לבדו לא היה יכול, לכן בקש לדון אזור הרב, וכתוב היה
כי נפל תפול לפניו (אסתר ו יג), כנגד הכלל והפרט, ובא הנס על ידי אסתר,
שהיא מיסוד תבונה, ולכן מצוה לשמות יין בפורים, כי רבוי הווסדים דאבא,
מבתיק היין. ומה שיכון בשתיקתו, להמשיך היין משבעה יודי"ן דע"ב ס"ג, ישראל
סבא ותבונה, לא ישתכר אלא יתבסס עד דלא ידע, כי במקום יין המשימר
בענביו, לא ירעו ולא ישווייתו בכל הר קדשי (ישעיה יא ט), ולכן כי שזוטיה רבה
לר' זירא, בעי רוזבי ואתסי, גמי זוריק שקיאי, לבטל דינא של גיהנם:

אל גנת אגוז ירדתי

דרוש לבורנו הרב רבי זויים ויטאל זכרוננו לברכה, וגם הוא מדבר בענין פלימות
הלבנה. דע, כי שם הוי"ה, ב' אותיות ראשונות, הם אבא ואימא. ו' זעיר אנפין.
ה', נוקבא. והד' אותיות עצמן, הם נגד ד' עולמות - אצילות, בריאה, יצירה,
עשייה. וכנגדו יש ד' קליפות, כי גם זה לעמות זה וכו'. ועל זה נאמר, אל גנת אגוז
ירדתי (שיר השירים ו יא), כי באגוז יש תזולה קליפה עבה ומרה כלענה, ואזוריה
קליפה שנית קשה מאד, ואזור כף בפנים יש קליפה אזורת, שמפסיק המאכל.
רצה לומר - שהרי אגוז מתזלק לארבעה זולקים, נגד ארבע אותיות השם,
וקליפה זו השלישית, מפסקת בין אלו הארבעה זולקים של אגוז, ולא שמסתלקת
אותה מכל וכל, אלא שנקנסת ביניהן, וקליפה זו נגד עמלק, ועל זה אמרו
רבתינו זכרונם לברכה, אין השם שלם עד שיכרת ורעו של עמלק. ומלבד אלו
השלישית, יש על האכל עצמה קליפה דקה, וכשאוכל האגוז מתביש, גם
קליפה זו נאכלת, מה שאין כן בתזולה, שאז עם היותה דקה, היא מרה. ועל זה
נאמר (יוזקאל א ד) ומתוכם כעין זושמ"ל וכו', וזושמל גימטריא מלבדו"ש, ועוד
אמרו רבותינו זכרונם לברכה פעמים זושות פעמים מבלכות, שלפעמים קליפה
זו נאכלת, ופעמים אינה נאכלת. וכן האדם, אם ירצה בקל יתקן וממתק
הקליפה מה שאין כן באזורות:

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וכו'

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וארבע ידיעות הטמאה, וארבע מראות נזעים, שנים שהן ארבע, כנגד אדום וישמעאל, ע"ז אכה כפי אל כפי כידוע, וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה תרי מלכי תרי פלכי, שהם ארבעה מלכים, שהם שני מלכי השרשית, אדום וישמעאל, כל אזור ככול משניהן כנזכר. ולטעם הנזכר לעיל, צוה השם יתברך על עמלק זכור וכו' (דברים כה יז). והנה לשאול המלך, צוה השם יתברך להכרית זרעו של עמלק, והוא הביא עמו מלך אגג זוי. וכשפא שמואל, אמר לאגג כאשר שפלה נשים זורבה, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בלילה ההוא הביאו לו שפונה אונת בבית האסורים ונתעברה הימנו, ויצא ממנו הבן, ולכן עם היותו הורג אגג, אמר כאשר שפלה וכו', בן תשכל לשון עתיד, על זרעו הנשאר ממנו, ואמר מנשים, על ידי נשים, שעל ידי אסתר געשה הנס:

ארוממך ה' כי דליתני

ותדע, כי תזולה אזהרות האויבים, הוא בשער המדרגה תזותונה, שער העשירי, כי משם נכנסין למלך. והנה המלכות, היא מדרגה אזורנה מעשרה, והיא ה' שבעים, ונקרא דלית לכמה טעמים כנודע. ועל זה אמר דוד, ארוממך ה' כי דליתני (תהילים ל' ב'), ונודע שהוא מן הנזקבא, הוא דלת ושער. גם שם אדני בנזקבא, במלוי זימטריא תרע"א, שהיא דלת, לכן אמר דוד, שעם היותו מהדלת, אשר שם מבקשים אויביו לבוא לאוזו, עם כל זה לא שמוזת אויבי לי. לכן מדה כנגד מדה, גם אני ארוממך, וזהו ארוממך כי דליתני, רצה לומר כי עם היות שאני מדלת, לא שמוזת וכו'. כי שתי אותיות י"ה לא מתפרשין, אבל ו"ה כפי מעשה בני אדם, ולפעמים מתפרשין. והנה כשגורם העון, מתפרש ה' מן ו', על זה נאמר נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל (עמוס ה' ב'), רצה לומר לקום מאליה, אבל תקום על ידי אזור, על ידי ו', רצה לומר על ידי שירוד למטה, ומעלה אותה:

שבע יפול צדיק וקם

עליו נאמר, שבע יפול צדיק וקם (משלי כד טז), פירוש - כי הצדיק שהוא היסוד, הוא ו', הוא מלכות השבע, אם בן פירוש שבע יפול צדיק וקם, רצה לומר צדיק

שהוא יסוד, נופל במלכות שהוא שבע, אין צריך אזור להקימו, אף הוא קם מעצמו:

ואמר על אסתר ותלפיש אסתר מלכות, רצה לומר שנתלפיש אסתר במלכות בית דוד והמן הרשע, בעון שלא הרג שאול את האגג, היה קם זוס ושלום לככות שונאיהן של ישראל, בימי מרדכי ואסתר שהוא מורעו, לכן היה מרדכי משתדל בענין, ואמר על אסתר ותלפיש אסתר מלכות (אסתר ה' א'), רצה לומר שנתלפיש אסתר במלכות בית דוד. ובזה נצולו ישראל, שקדם דוד והתפלל על זה, וזהו למען זמרה כבוד ביום, ולא ידם בלילה, על דרך אלהי אקרא יומם, ולכן ה' אלהי לעולם אודה:

סוד ארומקה

ונלע"ד, שזהו ארומקה, רצה לומר לרומם ולהעלות ה' לו, ואז לא יוכלו האויבים לאוזו, כי יורד יסוד רכורא ומעלה אותה, באפן שבהתזוברות ה' עם ו, אין הקליפות יכולין להתאוזו בהם כלל:

המגלה נקראת ביום ובלילה

The Megila is read at night and day to elevate Malchut to Netzach, Hod and Yessod where the other sode can not hold.

לכן המגלה נקרא ספר ומגלה, ספר נגד ו, ומגלה נגד ה'. וזסד ודין, יומם ולילה, לכן נקראת ביום ובלילה. ובה תעלה המלכות הנזכרת לעיל, לנצח הוד יסוד כנודע, שאז אין הזיוצונים יכולין להתאוזו:

יהודית ואסתר, הנכה ופורים, נצח הוד

ודע, כי אותיות א"ב, הם אותיות הזכר, ואזור כף כל"ם, אותיות מלך, וזה בזה שבו ומה שם בנז, פירוש - כי שני פעמים מ"ה, גימטריא מלך. ואותיות ז"ס הם נוקבא, נגד יהודית ואסתר, וזנכה ופורים, נצחו הוד. וכנגדן שתי רצועות דתפילין, אונת ארוכה השמאלית שפנגד הוד, היא נופלת, לכן נאמר סומך ה' לכל הנופלים (תהילים קמה יד), שהם נצחו הוד, שהם ז"ס, הם סומכין את הנופלים. וידוע כי שלשה אזורונות שבעמידת תפלה, הם נצחו הוד יסוד, לכן בזונכה ופורים, אזו אומרים על הנסים בהודאה, שהוא כנגד ההוד, לכן אמרו בלשון

גַּם, לְכֵן הַבּוֹן הַרְשָׁע עֲשֵׂה עֵץ גְּבוּהַ נִי אִמָּה, בְּעֵצַת זָרֵשׁ אֲשֶׁתּוֹ, כִּי זֶה לְעִמּוֹת זֶה וְכוּ'. וְנִהְרָה זֶה וְשִׁתִּי תִזְזָה, כְּדִי שִׁתְּרָם הַמְּלָכּוֹת לְאַסְתֵּר:

וְנוֹחַ בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר בּוֹ

וְהִנֵּה מֵאֲבָרְהָם עַד שְׁלֹמֹה, הֵיוּ ט"ו מְלָכִים, וְהִיָּה הַלְּבָנָה בְּמִלּוּאָהּ, וּמִלְכָּה שְׁלֹמֹה בְּכַפָּה, וְדָוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה הִ"ד, וְדָוִד אֵימְטָרִיא י"ד, וְשִׁפְפָה דְבִימִים בְּיָדוֹ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר בִּי"ד הָרְגוּ בְּשׁוֹנְאֵיָהֶן, וּבְט"ו זָוּוּ כּוֹלָם, שֶׁהוּא שְׁלֹמֹה:

וְהַשְּׁמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרַח דְּכוּרָא, וְהַלְּבָנָה מִמְעַרְב. וְהַשְּׁמֵשׁ יֵצֵא לְמִזְרָחוֹ דְּכוּרָא, וְהַלְּבָנָה מִמְעַרְב, וְהַשְּׁמֵשׁ אֵינָה מִשְׁנֵה הַלּוֹכָה, וְהַלְּבָנָה מִשְׁנֵה, כִּי הִיא מִתְּוֹדֵדֶשֶׁת, הֵינּוּ זֹדֵשׁ, וּבִתְוֹלָה נִרְאִית בְּמִעַרְב, וְאֶזְרָא כָּף מִתְּקַרְבַּת לְמִזְרָחוֹ מֵעֵט מֵעֵט עַד ט"ו יָמִים. וְעַל זֶה נֶאֱמַר, יֵשׁ דְּרָךְ יִשְׂרָאֵל לְפָנָי אִישׁ וְאֶזְרִיתָהּ דְּרָכֵי מוֹת (מִשְׁלֵי י"ב), דְּהֵינּוּ הַשְּׁמֵשׁ שֶׁהוּא הָאִישׁ, הַהוֹלֵךְ תְּמִיד בְּדְרָךְ יִשְׂרָאֵל, כִּי לְעוֹלָם יוֹצֵא מִמִּזְרָחוֹ, וְלְעוֹלָם הוּא מֵאִיר בְּאֶפְסָן אֶזְרָא. וְאֶזְרִיתָהּ שֶׁהִיא הַלְּבָנָה הַהוֹלֵכֶת לְאֶזְרוֹר שֶׁהִיא מִשְׁנֵה הַלּוֹכָה, וְהֵם דְּרָכֵי מִלְּשׁוֹן רַבִּים, וְהֵם דְּרָכֵי מוֹת, שֶׁאֶזְרוֹר כָּף זְשִׁאֲרַת בְּלֵי אֹר, וְהוּוּ וַיְלָךְ לְאֶזְרוֹר וְלֹא לְפָנָים, וְהוּוּ אֶזְרוֹר וְקָדָם צְרִהֲנֵי (תְּהִילִים קַלֵּט ה):

הַלְּבָנָה מְקַבֶּלֶת אֹרָה מִהַשְּׁמֵשׁ שְׁמֵאִיר בָּהּ וְהִנֵּה כִּבְר יִדְעָתָה, כִּי הַלְּבָנָה מְקַבֶּלֶת אֹרָה מִהַשְּׁמֵשׁ שְׁמֵאִיר בָּהּ, וְכַפֵּי מַה שִׁתְּתַקְרַב לְמִעַרְב, מִתְּוֹשֵׁף אֹרָה. וְכִשֶּׁהִיא מִמֵּשׁ בְּתוֹזִילַת הַכְּלִילָה בְּמִעַרְב, מְקוֹם בִּיאַת הַשְּׁמֵשׁ, מִתְּוֹשֵׁף לְגַמְרֵי, כִּי הַשְּׁמֵשׁ בְּגַלְגַּל הַרְבִּיעִי, וְהִיא בְּגַלְגַּל הָרֵאשׁוֹן. וּבְהִיּוֹתָהּ מִמֵּשׁ נִגְדַּד הַשְּׁמֵשׁ, כָּל הָאֹר בְּאֶזְרוֹרִים, וְאִין בָּהּ שׁוֹם אֹר בְּפָנָים כָּלֵל, כִּי מֵאֶזְרוֹרִים הִיא מֵאִירָה לָנוּ, לְכֵן אִזּוּ יוֹנְקִים הוֹזִיעוֹנִים, וְהוּוּ זָוּרוּ אֶזְרוֹר (יִשְׁעִיה א ד'), וְיוֹנְקִים הוֹזִיעוֹנִים מֵהָאֶזְרוֹרִים, כִּי מֵהַפָּנָים אִין יְכוּלִין כְּעוֹדֵעַ:

מִתְּחִלַּת הָאֹר לְהֵאִיר בְּפָנֶיהָ

וְהִנֵּה כְּשֶׁמִּתְּוֹלַת הַלְּבָנָה לְהַפְרֵד מֵעֵט מִמְעַרְב, אִזּוּ מִתְּוֹלַת הָאֹר לְהֵאִיר בְּפָנֶיהָ, עַד בְּט"ו יָמִים, יוֹצֵאת מִמִּזְרָחוֹ אִזּוּ הַשְּׁמֵשׁ אֵל עֵבֶר פָּנֶיהָ מִכָּל וְכָל, וְאִין לָהּ אֹר בְּאֶזְרוֹרִים כָּלֵל:

הַלְּבָנָה נִקְרֶאת סֵהַר, וְנִקְרֶאת יָרַח, וְנִקְרֶאת לְבָנָה

ודע, כי הלבנה נקראת סהר, ונקראת ירוח, ונקראת לבנה, וגם השמש יש לה
 שלש שמות כנגדם, שהוא - זורס, זומה, שמש. והלבנה בתזולת זרושה,
 נקראת סהר, כי אין לה אור בפנים, אלא מעט מזעיר, כי הלבנה נוקבא מכ
 עליונה, וידוע כי עם היות ה' נוקבא, אינה דין גמור בפנך, והוא שם אלהים,
 רצה לומר הפנים שלו. ובהיות השמש כלול משם י"ה זוכמה ובינה, נאמר כי
 שמש ומגן ה' אלהים (תהלים פד יב) רצה לומר - נקרא בשם הוי"ה מאבא,
 ואלהים מאבא, וה' אזורנה הוא שם אדני". ובתזולת זרושה ינקה מאזורים
 דאלהים, גימטריא ר', וס"ה אדני", גימטריא סהר. וכשאין בפניה אור כלל, היא
 סהר, כי לזה יוסף הצדיק שהיה ראוי להוליד י"ב שבטים מבזויות מלכות,
 ובעבור שהוציא י' טפין מ' צפריני ידיו, שנאמר ויפוז זרועי ידיו (בראשית מט כד),
 נאסר בבית הסהר י' שנים, ולא הוליד אלא ב', מנשה ואפרים. ואפילו אלו, לפי
 שאמר לשר המשקים כי אם זכרתני (בראשית מ יד), נתעכב עוד ב' שנים בבית
 הסהר. וזה מנשה, לשון שכחה:

ובכל לילה ולילה הולך ומתרבה האור שבפניה, עד ט"ו יום
 באפן כשהיא זשוכה מכל וכל היא סהר, וכשהיא מתזולת להאיר נקראת סהר
 בפנך לעיל, ובכל לילה ולילה הולך ומתרבה האור שבפניה, עד ט"ו יום,
 שהוא מלאה, והם באזורים דאלהים ט"ו אותיות, נגד ט"ו יום. גם אותיות
 אלהים מלא י"ה, שהיא מלאה מן י"ה, שהוא גימטריא ט"ו. ומט"ו ואילך, היא
 זוורת לזשורה. וזה סוד שנאמר על יצחק ותכהן עיניו בראות (בראשית כו א):

שלשה קנים

כי אברהם זוסד עלאה, כי יש זוסד עליון, וזוסד עולם, וזוסדי דוד. זוסד עליון,
 בזכמה. וזוסד עולם, בזוסד, כי הנוקבא נקרא עולם פנודע. וזוסדי דוד, בזכמה
 הוד, והם תרי פלגי גופא, נקרא זוסדי לשון רבים. וכנגדן - כהן גדול, בזכמה.
 סגן, בזוסד. כהן הדיוט, בזכמה. ואברהם לקוז הפהונה ממלכי צדק, שהיה כהן
 לאל עליון, והוא שם בן זוז. כי ג' בני זוז, הם ג' קוין, שהם זוסד גבורה תפארת,
 זוסד שם, גבורה זום, תפארת יפת. וכן בצד שמאל, ליום המשוררים בפניה,
 שהוא אומר שירה בפה, שהם ג'ר, ומנגן ביד גבורה, וכזור בהוד. (ספרים אזורים:
 ישוער ברלים בהוד):

קריעת ים סוף

והנה מאברהם יצא ישמעאל, ומיצחק יצא עשו, שהם בקליפות דין ורוזמים, כי זה לעמת זה וכו', והם לבנה וזומה שבקליפות, מלשון אף וזומה. ובקריעת ים סוף כתיב, והמים להם זומה (שמות יד כב), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה מה אלו עובדי עבודה זרה וכו'. ובזומה היה רוצה קליפות מצרים לשלוט על ישראל, כי מצרים בני זום מצד הגבורה, ולכן הבן האזוד בני פושי שזזור, והשני מצרים הם מעט יותר לבנים, והוא מצד דין שבקליפות זומה. והשם יתברך עושה מהמים זומה במקום זומה, וזובל על ישראל:

אין מברכין על הלבנה עד שתתמלא פגימתה

ונוזזור לענין, כי ביצחק כתיב ותכהן עיניו מראות (בראשית כו א), כי אזור הזקנה, כדרך שהלבנה אזור ט"ו ימים אזורנים, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אין מברכין על הלבנה עד שתתמלא פגימתה. והענין, כי בבריאת העולם נבראים השני מאורות שוין, וקטרגה הלבנה וכו', וקפיסה אמר הצדיקים יקראו על שמה. והענין, שיש שלש ראשונות ויש קצות ונקבא מתוזת היסוד, ובבריאת העולם היו שניהם שוין, דהינו בשש קצות, כבנים שהם בין דרועי אמא, וקטרגה שהיתה רוצה לעלות בשלש ראשונות, ונתמעטה מדה כנגד מדה וירדה לבטה, דהינו לכי ומעטי את עצמה, כי כל הרוצה להתלבש בגאון נופל, ואם יתקן עצמו כראוי, יעלה. וכן אמר השם יתברך ללבנה שהצדיקים יקראו על שמה וכו', רצה לומר שתעלה לשלש ראשונות, לאותו מקום שהיה רצונה בתזולה, ואז יקראו על שם של עכשו, שהיא נקראת מאור הקטן. וזה סוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, שהיא מתעלה יותר מהשמש. וזה שנאמר והיה אור הלבנה כאור הזומה וכו' (ישעיה ל כו), רצה לומר שאור הלבנה שיהיה שבעתים ממה שהוא עתה, ואור הלבנה יהיה כאור הזומה, והיו שוין בזדושה, וזה לימות המשיח, ואז שניהם שוין כמקדם קטרוגה. אף מה שכתבנו, הוא לעתיד לבא, הוא צדיקים יושבים, ותהיה היא עטרה על ראשם:

בתחלת חדושה נקרא סהר

ונוזזור לענין, כי בתחלת חדושה נקרא סהר, והיא אות ה'. ודע, כי העולם מצד צפון פרוץ בלי מוזיצה, ואין שם ישוב, כי אות ה' יש לה שלש מוזיצות לבד, ובמקומה הפרוץ כנגד צפון, בהיותה הה' באורה, גם שם יש לה הארה, מאלו

השֵׁלֶשׁ מוֹזִיעוֹת, וְאִם לֹא עַל זֶה נֶאֱמַר בְּצִפּוֹן תִּפְתְּנוּ הָרְעָה (ירמיה א יד). אֲמַנָּם מוֹזִיעָה ג' פְּתוּזוֹ, וַיֵּשׁ בָּהּ זוֹלוֹן לְצַד בְּמִירוֹז, וּבְמִשָּׁם בְּמִיר הַשְּׂמִשׁ, זֶהוּ וּפְתוּזוֹ זוֹלוֹנֵי רְקִיעַ:

סוּד אוֹת ה' וְאוֹת ב'

וְעַל זֶה נֶאֱמַר הַפְּתוּב, בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים (בראשית א א), כִּי בָב' נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי גַם הַב' יֵשׁ לָהּ שְׁלֹשׁ מוֹזִיעוֹת, אֲלֵא שֵׁאִין בָּהּ זוֹלוֹן, כְּמוֹ אוֹתָהּ שֵׁשׁ בְּרָגֶל שְׁלִישִׁית שָׁל ה'. וְלָכֵן אָמַר וְהָאֶרֶץ הָיְתָה תְּהוֹ וְבָהוּ וּוְשָׁף (בראשית א ב), כִּי לֹא הָיְתָה מְקוֹם לְצֵאת בָּהּ הָאוֹר, וְלָכֵן כְּתִיב אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאֶרֶץ בְּהַבְרָאָם (בראשית ב ד), בָּהּ בְּרָאָם, וְאִזְ הָיְתָה הָאוֹר בְּעוֹלָם שֶׁבְּאוֹתָהּ מוֹזִיעָה שָׁל צַד בְּמִירוֹז שֶׁהִיא פְּתוּזָה כְּנֹכַח לְעֵיל, בְּמִשָּׁם יוֹצֵא הָאוֹר הַמֵּאִיר לְעוֹלָם:

לְעֵתִיד לָבֵא נִזְכָּה לְצַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיחֵן וְלָכֵן הַשְּׂמִשׁ נִקְרָא זֶרֶס, אוֹתִיוֹת זֶרֶס, כִּשְׁהִיָּה בְּמִדְרָגָה הַתּוֹזוֹתוֹנָה, שֶׁנִּהְפָּךְ ה' שָׁל סֵהַר לְזוֹ שָׁל זֶרֶס אוֹתִיוֹת זֶרֶס, אִין לָהּ מְקוֹם לְצֵאת בּוֹ הָאוֹר, וְעַל זֶה נֶאֱמַר הָאוֹמֵר לְזֶרֶס לֹא יִירוֹז (רש"י איוב מא כב), כִּי כִשְׁנִקְרָא זֶרֶס לֹא יִירוֹז כֻּלָּל, וְהַלְבָּנָה נִקְרָאת סֵהַר, וּכְשֶׁהִיא מִתְרוֹזֶקֶת מִמְעַרְב, אִזְ תִּמְלֵא אוֹר בְּפָנֶיהָ, וְכָל מוֹה שֶׁהוֹלְכֶת לְמִירוֹז מֵאִרְהָ יוֹתֵר, עַד שֶׁבִטְ"ו יוֹם בְּהִיוֹתָהּ בְּמִירוֹז הִיא מְלֵאָה מִכָּל וְכָל כְּנֹכַח לְעֵיל. וּבְזוֹזָרָה זוֹזָרֶת וּבְמוֹזִשְׁכֶת כְּנֹכַח לְעֵיל, וְעַל זֶה נֶאֱמַר אֲנִי מְלֵאָה הַלְכָתִי וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי (רות א כא), רְצָה לֹאֹמֵר כְּשִׁיּוֹצֵאת מִמְעַרְב, הָיְתָה הוֹלְכֶת וּבְמִתְמַלֵּאת מֵאוֹר, וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי רְצָה לֹאֹמֵר בְּזוֹזָרָה, נִמְצֵאת אוֹזֵר כֶּף רִיקָם מִכָּל וְכָל, אִם כֵּן לְמֹה תִקְרָאנָה לִי נְעָמִי, וְה' הַבֵּר לִי (רות א כ), וּזוֹזָרֶתִי לְהִיוֹת וְזִשְׁכָה מִכָּל וְכָל. וְלְעֵתִיד לָבֵא שֶׁתַּעֲלֶה בְּמִדְרָגָה עֲלִיוֹנָה, צַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעֵטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיחֵן, אִזְ יִהְיֶה אוֹר לְעוֹלָם, וְלֹא יִזָּסֵר, וְזֶה אִי אֶפְשֵׁר כִּי אִם לְעֵתִיד לָבֹא אִי"ה אֲמַן:

שֵׁעַר הַפְּסוּקִים

בְּמַגֵּלַת אֶסְתֵּר:

פָּרָק ב':

סוד הנקדה עצמה הפנימית

ויהי אומן את הדסה היא אסתר בת דודו (אסתר ב' ז):

דע, כי אסתר בגימטריא תרע"א פוזזת עשרה, והוא סוד הנקדה עצמה הפנימית המסתתרת, והיא י' של אדנ"י. כי אדנ"י במלואו עולה תרע"א, ורו"ת הוא מלוי אדנ"י, וכן תור"ם כן הוא מלוי אדנ"י, וזה סוד, (אסתר ב' טו) ובהגיע תור אסתר בת אביזיל וכו':

תהלים פרק כ"ב:

הצילה מתרב נפשי, ראשי תבות המן

'הצילה' מוזרב 'נפשי' (תהלים כב כא):

(מוזלותו) ראשי תבות המן. וכבר ידעת, כי מזמור זה נאמר על ידי אסתר בענין צרת המן האגני, ואמרה הצילני מהמן, שהוא מזרע עשו הרשע, שנתברך בזרב. כמו שאמר הכתוב, ועל זרבה תזיזה (בראשית כו מ). (ע"כ מוזלותו).

שֵׁעַר בַּמְּאִמְרֵי רַז"ל

מסכת מגלה

הברכות שקבל יעקב אבינו

מאמר בגמרא מסכת מגלה פרק א' (דף י"ז עמוד א) וזה לשונו: תניא היה יעקב אבינו בשעה שנתברך מאביו בן ס"ג שנה. כבר נתבאר בענין ששה בני לאה הנזכרים ובת אזות נקבה, איך אורות המוזזין דועיר אנפין בזונית סתומה עד מקום הזוזה שלו, והם שש ספירות ושליש, כל אזות פלולה מעשר, הרי ס"ג. והם פתר זכמה בינה דעת זוסד גבורה ושליש תפארת, ואזר כף משם ואיך מתגלים אורות הזוסדים, ואז יעקב העומד בפני זעיר אנפין מן הזוזה ולמטה זעשים לו המוזזין שלו, ומקבל הברכות האלו. אבל להיות שעדין המוזזין דביצד אבא הגנויים תוף צעזו הוד יסוד דאבא אשר הם גמשכים אל יעקב כזודע עדיין הם זעלבים תוף היסוד דאבא, וכנגד כסוי הזה הוצרך יעקב לשבת עוד נטמן בבית עבר י"ד שנה שקבל הברכות כזוכר:

ספר לקוטי השי"ס

מסכת מגילה

חלדה הנביאה ודבורה הנביאה
אמר רב גזמון לא יאה יהרא לנשי תרתי נשי נביאותיה הוי והוי יהירין והם
ויבורא ופרכשתא. פירוש הדברים, כי באצילות יש עשר ספירות, שמונה הם
דבורים, ושתי נקבות בינה ומלכות, וכנגדם הם אלו שתי נביאות וזלדה נגד
האמא מלשון העלם והיא אשת שלום שהוא יסוד העליון, ולכן שלם בנקוד
קבוץ ולא בנקוד וא"ו, כי הוא ביסוד העליון נעלם ביותר, נתיב לא ידעו עיט
ולכן היא נעלמת והפסידה נביאותה על שאמרה אמרו לאיש הנה בלשון בוגי.
ודבורה היא כנגד הנקבא מלכות, ולכן אמרה שירה, כי הנקבא משוררת
תמיד, כמו שכתוב בזהר בפסוק אלהים אל דמי לך (תהלים פג ב), ולכן דוד
המלך עליו השלום הבא מצדה היה משורר תמיד:

צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם
והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נזלקים לשנים זכרים ונקבות שהם זוסדים
וגבורות, ולעתיד יהיה הגבורות עקר הנגה, ועליהם נאמר צדיקים יושבים
ועטרותיהם בראשיהם וגו', וכן היה בתזולת הבריאה שלא היה פגם כלל, כי
קין היה שרש הגבורות והבל שרש הזוסדים, וזה שנאמר קניתי איש את ה'
(בראשית ד א) שהיה משתף מזהבמת הנזוש וכו' ותקרא שמו קין (בראשית ד א),
אבל הבל היה טוב, כזה נאמר ותוסף ללדת וגו' (בראשית ד א), וקין הוצרך
תפלה. והבל לא הוצרך תפלה כי היה מתקן, וקין יצא ראשונה והוא הבכור רק
שיצא מערב, ואזר כה וזר ונתקן בראובן:

קין - ראובן

וזה שנאמר ראובן (בראשית כט לב), וכי לא היו יודעים שהוא בן, אלא פרושו
שהוא בן ראשון שזולד בעולם, והוא היה קין, וכוננת יעקב היה להולידו מרזול
כי שם הגבורות ממותקות, ובא בלאה שהם גבורות וזקנות, וזהו מה שכתוב
בזהר בינה אף על גב דלאו איחי דינא אבל מסתרהא מתערין דינין, והיא לאה
בזינת בינה, וזהו מסתרהא דינין מתערין וגו', כי הגבורות בה וזקנות, ואם לא
זוטא ראובן במעשה בלחה היה זוכה לכל הגדולות, כמו שתרגום אונקלוס, וזה

שְׁאָמַר הַכְּתוּב הֲלֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְגו' וְאִם לֹא תִיטִיב לִפְתּוֹז זֹטָאֵת רֹבֵץ (בראשית ד' ז), רְבוּז בִּיאָתוֹ שֶׁל קִין בְּרוּזֹל אוֹ בְּלֹאָה אִם יִטִּיב בְּמַעֲשָׂיו יִבֵּא בְּרוּזֹל שְׂהִיא רְבוּזָה, וְהַסִּימָן "זֹטָאֵת" רֹבֵץ שְׂרַאשִׁי תַבּוֹת רֹזֹל, וְאִם לֹא, תִּבֵּא בְּלֹאָה, וְכֵן כְּתִיב הֲלֹא שְׂהוּא לְמַפְרַע לֹאָה, וְרָצָה לֹאָה לֹאָה כִּמוֹ אִם לֹא תִיטִיב בְּהַפֵּךְ מִזֶּה שְׂנֵרָאָה מִן הַכְּתוּב.

בְּחֻמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם, וְכֹל מִזֶּה שְׂמַתְפֶּשֶׁט הוּא טוֹב וְדַע כִּי בְּזוּמִישָׁה זֹטָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם וְכֹל מִזֶּה דֹאֲתַפֶּשֶׁט הוּא טָב, אֲבָל הַגְּבוּרוֹת כְּאֲשֶׁר יוֹצֵאִים מִרוּזֹל תַּכֵּף אוֹחֲזִים בָּהֶם הַזּוּיִצְוִנִים, אֲבָל לְמַעַלְהָ אֵין לְהַזּוּיִצְוִנִים אֲזוּיָה בָּהֶם, וְלָזֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָם לְבִרְכָה אִם תִּיטִיב תִּסְתַּלַּק לְמַעַלְהָ, וְכֵן מַצִּינוּ שֶׁעַד שֶׁלֹּא זֹטָאוֹ יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלֵ הֵיתָה עֲבוּדָה בְּבִכּוּרוֹת, וְכֵן הָיָה רֹאוּי רֹאוּבֵן, אֲכָל שְׂפָנִים וְנִתֵּן בְּכוּרָתוֹ לְיוֹסֵף, אֲבָל לֹא נִטְלָה מִמֶּנּוּ לְגַמְרִי, כִּי לְעוֹלָם הוּא נִקְרָא בְּכוֹר לְיִשְׂרָאֵל.

וְחֹזֵר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ וְיִזְוֹר קִין וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי בְּזוּיִצְוִנֵי שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ, וְהֵם בְּזוּיִצְוִנֵי גְבוּרוֹת, כִּי מִיִּתְרוֹ בְּאֵתָה רְזוּב הַזּוּנָה, מִמְּנָה זֹבֵר הַקִּינִי, וְגַם מִן הַגְּבוּרוֹת בְּאֵתָה יַעֲלֵ אֵשֶׁת זֹבֵר הַקִּינִי דְהֵינּוּ רְזוּב וְיַעֲלֵ בָּא בְּעַלִּי, וְזוּנָה בְּזוּבֵר, לָזֶה אָמְרָה: רְזוּב כִּי עַל אוֹיְבֵי (שְׂמוּאֵל א' פֶּרֶק ב' א), כִּי הֵיתָה מִרְזוּב וְנִתְהַפְּכָה בְּיַעֲלֵ. וְזוּבֵר בְּזוּנָה, וְזֶה שְׁאָמַר הַכְּתוּב וְאֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרָן לָקוּז לֹא מִבְּנֹת פּוּטִיאֵל (שְׂמוּאֵל ו' כה):

מַגְלַת אֶסְתֵּר

גַּם זֶה מוֹהָרַב רַבִּי זוּיִים וְיַטָּאֵל זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה: דַּע כִּי סְמִכּוֹ לְמַגְלַת אֶסְתֵּר מִדְּכְתִיב כְּתוּב בְּסִפְרָא (אֶסְתֵּר ט' לב), פְּרוּשׁוֹ הֵנָּה בְּסִפְרָא מִלּוּאוֹ כֹּזֶה בִּי"ת סְמִיךְ פ"א רי"ש עוֹלָה אֲכָף קַב"ה כְּמַנְיָן מַגְלַת אֶסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל. וְנִרְאָה לִי דְצָרִיף לֹאָה לֹאָה עִם הִי"א אוֹתִיּוֹת עוֹלָה מַגְלַת אֶסְתֵּר זֹסֵר יו"ד]:

מ"ם וְסִמְ"ך שְׂבִלּוּחוֹת בְּנֵס הָיוּ עוֹמְדִים מוֹהָרַב זְכ"ה: מ"ם וְסִמְ"ך שְׂבִלּוּחוֹת בְּנֵס הָיוּ עוֹמְדִים. כְּבָר יִדְעָתָה כִּי שְׂתִיחָן בְּסוּד הַבִּינָה כְּעוֹדֵעַ, כִּי יֵשׁ לֹאָה וְרוּזֹל, וְכַנְגָּדִים לְמַעַלְהָ בִּינָה וְתַבּוּנָה. וְבִינָה הִיא כְּנַגְּדֵה

(א) אולי צריך לומר, "ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ונקטב בספר (אסתר פרק ט' לב).

לאה, ותבוֹנָה כְּנֶגֶד רְחוּל. וְהִנֵּה תְבוּנָה יוֹרֶדֶת לְמִטָּה, וְאֶת־לְבָשֶׁת בּוֹעִיר, וְלִכֹּן
נִקְרָא אִם עַל הַבָּזִים, וְזוֹ נִקְרָא מִ סְתוּמָה דְרַבִּיעָא עַל בְּנֵהָא. אִךְ הַסְמִיךְ הִיא
הַבִּינָה יוֹתֵר סְתוּמָה וְנִעְלָמָה. וְעֵינֵי מִה עֲכָתוּב בְּסִפְרֵי עֵץ הַזַּיִים בְּשִׁיעַר הַכְּלִים
פָּרָק י"א מִהוּ שְׂבִינֵס הָיוּ עוֹבְדִים. גַּם זֶה מוֹהֲרֵב וְל"ה:

סֵפֶר
זוהר לְפוּרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

הַלְכוּת פּוּרִים

מכון 'הלכות פורים לשבעה ימים' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' במעגל שבעה ימים קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובהר עם רבא'
פורים אתקריא על שם יום המפורים (מסעי טז) כל המעשים יורו בטלן, וימי המפורים לא יחיו בטלן לעולם (הרמב"ם פ"ב)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

ז אדר
[יום אן]
משבעה ימים קודם פורים

ג' ניין
א

ה' יום
משבעה ימים קודם פורים

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד ליד מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה. ונהיינו עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדוניהו על ידי הנעלם בדתילו ור'הימו ביהוקרא שלים בשם כל ישראל.

מחזור (וטרן). ואם חל פורים ביום א' שמתענין ביום ה' שלפניו וחל בו ברית מילה מותר לאכול על המילה ולמחר ביום ו' יתענו האוכלים (מגהות מנהגים):

ג. יש מתענים ג' ימים זכר לתענית אסתר:

סימן תרפז – חיוב קריאת המגילה, ובו ב' סעיפים

א. חייב אדם לקרות המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום ושל לילה זמנה כל הלילה ושל יום זמנה כל היום מהנץ החמה עד סוף היום ואם קראה משעלה עמוד השחר יצא:

ב. מבטלים תלמוד תורה לשמוע מקרא מגילה קל וחומר לשאר מצות של תורה שכולם נדחים מפני מקרא מגילה שאין לך דבר שנדחה מקרא מגילה מפניו חוץ ממת מצוה שאין לו קוברים (כדי צרכו), שהפוגע בו קוברו תחלה ואחר כך קורא. הגה: וכל זה לא מיירי אלא בדאיכא שהות לעשות שתיהן אבל אם אי אפשר לעשות שתיהן אין שום מצוה דאורייתא נדחה מפני מקרא מגילה (ר"ן ובית יוסף בשם תוספות ומהר"א מורח"י) והא דמת מצוה קודם היינו דוקא בדאפשר לו לקראה אחר כך (מהר"א מורח"י):

* * *

שלפניו ומפסיקין בשניה כדי שהתא פרשת זכור בשבת הסמוכה לפורים מלפניה ואם חל פורים בערב שבת מקדימים לקרות פרשת זכור בשבת שלפניו:

א. הימים שראוי לקבוע בהם ראש חדש אדר ודברו וסימן לשבתות ההפסקה זט"ו ב"ו ד"ד ובי"ו כלומר כשחל ראש חודש בשבת מפסיקין בחמשה עשר בו וסימן זט"ו וכשחל ביום ב' מפסיקין בו' בו וסימן ב"ו וכשחל ביום ד' מפסיקין בד' בו וסימן ד"ד וכשחל ביום ו' מפסיקין בשתי שבתות ב' בו וי"ו בו וסימן ובי"ו:

א. יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה אדומה חייבים לקרותם מדאורייתא לפיכך בני הישובים שאין להם מנין צריכים לבוא למקום שיש מנין בשבתות הללו כדי לשמוע פרשיות אלו שהם מדאורייתא. הגה: ואם אי אפשר להם לבוא מכל מקום יזוהרו לקרותם בניגיתם ובטעמם (מצא כתוב):

סימן תרפו – דין תענית אסתר, ובו ג' סעיפים

א. בהנוכה ופורים מותר להתענות לפניהם ולאחריהם:

ב. מתענים כ"ג באדר ואם חל פורים באחד בשבת מקדימין להתענות ביום חמישי. הגה: ותענית זה אינו חובה לכן יש להקל בו לעת הצורך כגון מעוברות או מניקות או חולה שאין בו סכנה ואפילו רק כואבי עינים שאם מצטערים הרבה לא יתענו ויפרעו אחר כך אבל שאר בריאים לא יפרשו מן הצבור (הרושי אגודה בשם

סדר הלימוד ליום ז' אדר יום א' משבעה ימים קודם פורים

הלכות מגילה ופורים

סימן תרפה – סדר ד' פרשיות, ובו ד' סעיפים

א. ראש חודש אדר הסמוך לניסן שחל להיות בשבת קורין פרשת שקלים שהיא כי תשא עד ועשית כיוון נחשת ומפטיר ויכרות יהוידע ומוציאין שלשה ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני של ראש חודש ובשלישי קורא מפטיר בפרשת שקלים:

ב. בשבת שניה מוציאין שני ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני קורא זכור את אשר עשה לך עמלק ומפטיר פקדתי את אשר עשה עמלק:

ג. בשבת שלישית שהוא ט"ו באדר מפסיקין ובשבת רביעית שהיא כ"ב באדר מוציאין שני ספרים באחד קורא בפרשת השבוע ובשני קורא פרשת פרה ומפטיר וזרתתי עליכם מים טהורים (ועיין לעיל סימן קל"ז סעיף ה'):

ד. בשבת חמישי שהוא כ"ט באדר מוציאין ב' ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני קורא החדש הזה לכם ומפטיר בראשון באחד לחדש:

ה. חל ראש חדש אדר הסמוך לניסן בתוך ימי השבוע ואפילו בערב שבת מקדימין לקרות פרשת שקלים בשבת

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחדש לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ימים. כך יגזור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה לקרות את הפורים. וכן יגזור כל הלכות פורים מחדש לשבעה ימים קדם הפורים. וכן יגזור כל הלכות פורים מחדש לשבעה ימים קדם הפורים. וכן יגזור כל הלכות פורים מחדש לשבעה ימים קדם הפורים.

וכך המוציא את הרבים [ז' אדר]. יום א' משבעה ימים קודם פורים

מובח לו שהוא
בו 'עולם הבא'

כל השנה הלכות בכל יום

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארץ "הלכות פורים" במעגל שבעה ימים קודם פורים
 שעל ידי "במפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובהר עם רב"א"
 פורים אתקיימת על שם יום הכפרים (תשס"ט) כל המעשים יחזו בטלן, ויס' חמורים לא יחזו בטלן לעולם (הרמב"ם פ"ב)

עשר

עמ"י

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

ח אדר
 [יום ב']
 משבעה ימים קודם פורים

גליון
 ב'

הלכות פורים לשבעה ימים
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשבעה ימים – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיחו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לרדי מעשה. ולידנו מדות ישרות. ולידנו ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהודה ובשם אדנינו ומתקדמים יאהרוננו
 על ידי הנעלם בדתילו ור' חיימו בתורהא שלים בשם כל ישראל.

סימן תרפ"ט – שהכל חייבים בקריאת מגילה, וכו' סעיפים

א. הכל חייבים בקריאתה אנשים ונשים וגרים ועבדים משוחררים ומחנכים את הקטנים לקרותה:

ב. אחד הקורא ואחד השומע מן הקורא יצא ידי חובתו והוא שישמע ממי שהוא חייב בקריאתה לפיכך אם היה הקורא חרש או קטן או שוטה השומע ממנו לא יצא ויש אומרים שהנשים אינם מוציאות את האנשים. הגה: ויש אומרים אם האשה קוראה לעצמה מברכת לשמוע מגילה שאינה חייבת בקריאה (מרדכי פרק קמא דמגילה):

ג. אנדרוגינוס מוציא מינו ולא שאינו מינו טומטום ומי שחציו עבר אפילו מינו אינו מוציא. הגה: יש אומרים דאפילו את עצמו אינו מוציא וצריך לשמוע מאחרים (בית יוסף):

ד. השומע מגילה ממי שהוא מדרר הנאה ממנו יצא:

ה. מקום שאין מניין אם אחד יודע והאחרים אינם יודעים אחד פוטר את כולם ואם כולם יודעים כל אחד קורא לעצמו:

ו. מנהג טוב להביא קטנים וקטנות לשמוע מקרא מגילה:

* * *

ה. בן עיר שהלך לכרך או בן כרך שהלך לעיר אם היה דעתו לחזור למקומו בזמן קריאה ונתעכב ולא חזר קורא כמקומו ואם לא היה בדעתו לחזור אלא לאחר זמן הקריאה קורא עם אנשי המקום שהוא שם. הגה: ואם הוא במדבר או בספינה קורא ביום י"ד כמו רוב העולם (כל בו):

א. יום המשה עשר שחל להיות בשבת אין קורין המגילה בשבת אלא מקדימין לקרותה בערב שבת וגובים מעות מתנות עניים ומחלקים אותם בו כיום וביום שבת מוציאים שני ספרים ובשני קורין ויבא עמלק ואומרים על הניסים ואין עושין סעודת פורים עד יום אחד בשבת:

א. המפרש בים והיוצא בשיירא ואינו מוציא מגילה להוליך עמו יקראנה בי"ג או בי"ב או בי"א בלא ברכה ואם אי אפשר להמתין עד ימים הללו יש אומרים שקורא אפילו מתחלת החדש. הגה: והכי נהוג ומיהו אם נודמן לו אחר כך מגילה חזרו וקורא אותה ביום י"ד אפילו קראה תחלה ביום י"ג מכל מקום קרא אותה שלא בזמנה (כל בו ובית יוסף):

ח. בן עיר שהיה בספינה או בדרכו ולא היה בידו מגילה ואחר כך נודמנה לו בט"ו קורא אותה בט"ו:

סדר הלימוד ליום ח' אדר יום ב' משבעה ימים קודם פורים

סימן תרפ"ח – דין כרכים המוקפים חומה מימנות יהושע בן נון, וכו' סעיפים

א. כרכים המוקפים חומה מימנות יהושע בן נון אפילו אינן מוקפין עכשיו קורין בט"ו אפילו אם הם בחוצה לארץ ואפילו אין בהם עשרה בטלנים (פירוש בטלים ממלאכתן ועוסקין בצרכי צבור). והוא שהוקף ואחר כך ישב או ישב תחלה על דעת להקיפו אחר כך לאפוקי כשנודע שישב תחלה על דעת שלא להקיפו. (אבל כסתא הוקפה ולבסוף ישבה, ר"י):

ב. וכן הכפרים הנראים עמהם אפילו אינם סמוכים כגון שהם בהר או שסמוכים להם אפילו אינם נראים עמהם כגון שהם בעמק ובלבד שלא יהיו רחוקים יותר ממיל ובשושן אף על פי שאינה מוקפת חומה מימנות יהושע בן נון אפילו הואיל ונעשה בו הנס:

ג. כפרים ועיירות גדולות וכרכים שאינם מוקפים חומה מימנות יהושע בן נון קורין בי"ד:

ד. כרך שהוא ספק אם הוקף בימי יהושע אם לאו קורין בי"ד ובט"ו ובליליהוין ולא יברך כי אם בי"ד שהוא זמן קריאה לרוב העולם:

הנה מוכא פאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך נמזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה לקרות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. וכל המעשים ודורשים. וזכות את הכבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המונחה את הדינים [ח' אדר]. יום ב' משבעה ימים קודם פורים וזכה לקטנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשבעה ימים' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' במעגל שבעה ימים קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובחר עם רמב"א'
פורים אתקריאת על שם יום המפורים (תשס"ט) – כל המעשים יחו בטלן, וימי המפורים לא יחו בטלן לעולם (החל מיל פיר)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו ויערא

ט אדר

מבשבעה ימים קודם פורים

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו ויערא

הלכות פורים לשבעה ימים

לימוד שולחן ערוך הלכות פורים

לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיחו שואלין ודורשין בענינו

של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו וזכה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ישירות. ולידי ודיעת התורה.

נתייני עושה לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדרנהו

על ידי הנעלם בדתילו ורתימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

ואם כתובה בשני לשונות מי שמבינים יצאו (בית יוסף):

יא. יש למחות ביד הקוראים לנשים המגילה בלשון לעז אף על פי שכתובה בלשון לעז:

יב. קרא מתנמנם הואיל ולא נרדם בשניה יצא אבל אם שמעה מתנמנם לא יצא:

יג. היה כותבה שקורא פסוק במגילה שהוא מעתיק ממנה וכותבה אם כיון לבו לצאת ידי חובתו יצא והוא שתהא כותבה כולה לפניו במגילה שהוא מעתיק ממנה וכן אם היה מגיחה וכן אם היה דורשה שקורא פסוק במגילה שלימה ודורשו אם כיון לבו לצאת ידי חובתו יצא ולא יפסיק בה בענינים אחרים כשדורשה שאסור להפסיק בה בענינים אחרים:

יד. הקורא את המגילה צריך שיכוין להוציא השומע וצריך (שיכוין) השומע לצאת ואם הקורא שליח ציבור מסתמא דעתו על כל השומעים אפילו הם אחורי בית הכנסת אין מדקדקין בטעויותיה ויש אומרים דדוקא בטעות שהלשון והענין אחד כההוא עובדא דתרי תלמידי דהו יתבי קמיה דרב חד קרי יהודים וחד קרי יהודיים ולא אהדר חד מנייהו אבל טעות אחר לא:

* * *

ה. קראה סירוגין דהיינו שפסק בה ושהה ואחר כך חזר למקום שפסק אפילו שהה כדי לגמור את כולה יצא. הגה: ואפילו סח בנתיים מיהו גוערין במי ססח בנתיים כדלקמן סימן תרצ"ב סוף ב' (הרשב"א סימן רמ"ו):

ו. הקורא את המגילה למפרע לא יצא קרא פסוק אחד ודילג השני וקרא שלישי ואחר כך חזר וקרא השני לא יצא מפני שקרא למפרע פסוק אחד אלא כיצד יעשה מתחיל מפסוק שני ששכח וקרא על הסדר:

ז. הקורא את המגילה על פה לא יצא ידי חובתו:

ח. הלועז ששמע את המגילה הכתובה בלשון הקודש ובכתבי הקודש אף על פי שאינו יודע מה הם אומרים יצא ידי חובתו:

ט. היתה כתובה תרגום או בלשון אחרת מלשונות העכו"ם לא יצא ידי חובתו בקריאתה אלא המכיר בקריאתהאלא המכיר אותו הלשון כלבר אבל אם היתה כתובה בכתב עברי וקראה ארמית לארמי לא יצא שנמצא זה קורא על פה וכיון שלא יצא הקורא ידי חובתו לא יצא השומע ממנו. הגה: אבל אין לחוש באיזה כתב כתובה (בית יוסף):

י. מי שיודע לעז ויודע אשורית אינו יוצא בלעז ויש אומרים שיוצא. הגה:

סדר הלימוד ליום ט' אדר

יום ג' משבעה ימים קודם פורים

סימן תרצ – דיני קריאת המגילה, וכו' ו"ח סעיפים

א. קורא אדם את המגילה בין עומד בין יושב אבל לא יקרא בעבור יושב לכתלה מפני כבוד הצבור. הגה: ואסור לחזן לקרוא את המגילה עד שאומרים לו קרא (מרדכי פרק הקורא):

ב. אפילו שנים ואפילו עשרה יכולים לקרותה ביחד ויוצאים הם והשומעים מהם:

ג. צריך לקרותה כולה ומתוך הכתב ואם קראה על פה לא יצא וצריך שתהא כתובה כולה לפניו לכתלה אבל בדיעבד אם השמיט הסופר באמצעה תיבות אפילו עד חציה וקראם הקורא על פה יצא. הגה: אבל אם השמיט תחלתה או סופה אפילו מיעוטה לא יצא (ר"ן). ואפילו באמצעה דוקא דלא השמיט ענין שלם (בית יוסף בשם אורחות חיים). אבל ביותר מחציה אפילו הן כתובות אלא שהן מטושטשות ואין רישומן ניכר פטולה:

ד. מי שתופס בידו מגילה שאינה כשרה לא יקרא עם שליח ציבור אלא שומע ושותק. הגה: וכן לא יסייע שום אדם על פה לחזן ולכן אותן הפסוקים שקורין הקהל צריך החזן לחזור ולקרותם מתוך מגילה כשרה (בית יוסף בשם שבולי לסק):

הנה מוכא פאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. ויזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובמדרשות. ובשמחות. וכל המעשים וידיים. וזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'מורה לשמה'!

וכך המזכה את הקבים [ט' אדר]. יום ג' משבעה ימים קודם פורים

מובחל לו שהוא

בן 'עולם הבא'

כל השנה הלכות בכל יום

בית יוסף

מכון 'הלכות פורים לשבעה ימים' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' במעגל שבעה ימים קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך שולחן ערוך חובב עם רבא'
 פורים אחריות על עם יום המפורים (מס' טו) – כל המעשים יחו בטלן, ויס' המורים לא יחו בטלן לעולם (הרמב"ם פ"ג)

עשרו

עמרי

י אדר
 מושבעה ימים
 קודם פורים

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשבעה ימים
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

ג' ציון
 יום ד'

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לרדי מעשה. ולרדי מדות ישרות. ולרדי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהרונגוהי
 על ידי הנעלם בדתילו ור'הימו ביהוקרא שלים בשם כל ישראל.

חסרות ויתירות דלא גרע מהשמיט בה
 הסופר אותיות דכשרה (הגהות מיימוני פרק
 ב' ואור ורע) [כמו שנתבאר סימן תרצ'
 סעיף ג']. וצריכה עמוד בסופה וחלק
 בראשה כדי להקיפה בו ויש אומרים
 שצריכה תגין ויש אומרים שאינה
 צריכה. הגה: ונהגו להתייגה גם נהגו שלא
 לעשות לה עמוד כלל בסופה (מהרי"ל):

ג. עשרת בני המן צריך לכתבם כשירה
 ולא כשאר שירות שחלק על גבי כתב
 אלא מניח חלק בין כתב לכתב ואם
 לא עשה כן פסולה:

ד. צריך להאריך בו"ו דזיאת (בכתיבתה
 ויש אומרים בקריאתה) (ר"ן בשם הרא"ש
 ומהרי"ל ובית יוסף בשם אורחות חיים).
 וצריך לכתוב איש בראש דפא ואת
 בסופה:

ה. אם תפרה בחוטי פשתן פסולה:

ו. אם הטיל בה ג' חוטי גידים כשירה
 ובלבד שיהיו משולשות ומפני שיש
 בו פירושים שונים צריך לצאת ידי
 כולם ויעשה שלשה תפירות בראשה
 ושלש בסופה ושלש באמצעיתה
 ותפירה אחת בחלק הרביעי מצד זה
 ותפירה אחת בחלק הרביעי שמצד
 האחר. הגה: ואם אין לו גידין יותר
 מוטב לתפור הנשאר בחוטי פשתן
 מלהניחה כלא תפירה (הגהות מיימוני פרק
 ב' וכל כו). אבל אם יש לו גידין יתפור
 כולם בגידין כולה בגידין והתפירה תהיה
 מבחוץ ולא מכפנים (רבינו יוחנן ונחבי י'
 חלק ד' ובית יוסף בשם אורחות חיים):

או ללעוג עליו כי לא לחנם הוקבעו (בית
 יוסף בשם אורחות חיים):

יח. מגילה ב"ד ובט"ו צריך לחזור אחר
 עשרה ואם אי אפשר בעשרה קורים
 אותה ביחוד. הגה: ויש להסתפק אם
 נשים מצטרפות לעשרה (הגהות אשירי פרק
 קמא טור סימן תרפ"ד). ואם קראו אותה
 בציבור ואיזה יחיד לא שמעה יכול לקרות
 אפילו לכתלה ביחיד הואיל וקורין
 אותה באותה העיר בעשרה (בית יוסף בשם
 אורחות חיים) וכשהיחיד קורא אותה
 בזמנה צריך לברך עליה (בית יוסף):

סימן תרצא – דיני תכית המגילה
 ותפירתה, וכו' י"א סעיפים

א. אין כותבין המגילה אלא בדיו על
 הגויל או על הקלף כספר תורה ואם
 כתבה במי עפעצים וקנקנתום כשירה
 כתבה בשאר מיני צבעונים פסולה
 וצריכה שירטוט תורה עצמה ואין
 העור שלה צריך לעבד לשמה ויש
 אומרים שצריך עיבוד לשמה:

ב. היתה כתובה על הנייר או על עור
 שאינו מעובד או שכתבה עכו"ם או
 מין פסולה ודינה כספר תורה לענין
 היקף גויל והטוטרות התי"ן ותלית
 ההי"ן וקופי"ן וכל גופות האותיות
 בצורתן ובחסרות ויתרות. הגה: גם
 צריך לכתבה מן הכתב (ר"ן) ולהוציא כל
 תיבה מפיו קודם שיכתבה כמו בספר
 תורה (מהרי"ק) ועושין כל פרשיותיה
 סתומות ואם עשאן פתוחות פסולה
 (הגהות מיימוני פרק ב' ופסקי מהרא"י סימן
 כ"א). ובדיעבד אין לפסול מגילה משום

סדר הלימוד ליום י' אדר
 יום ד' משבעה ימים קודם פורים

המשך סימו תרצ – דיני קריאת המגילה

טו. צריך לומר עשרת בני המן ועשרת
 הכל בנשימה אחת להודיע שכולם
 נהרגו ונתלו כאחד. הגה: ודוקא
 לכתלה אבל בדיעבד אם הפסיק ביניהם
 יצא (חוספות סוף פרק קמא דמגילה ואבודרהם
 ומהרי"ל). ולכתלה נוהגין לומר בנשימה
 אחת מתחלת חמש מאות איש ואת
 פרשנותא כו' עד עשרת (מהרי"ל בשם
 רוקח):

טז. צריך שאמר ארור המן ברוך מרדכי
 ארורה וזש ברוכה אסתר ארורים כל
 עובדי כוכבים ברוכים כל המאמינים
 בה' וכו' וצריך שאמר וגם חרבונה
 זכור לטוב:

יז. מנהג כל ישראל שהקורא קורא
 ופושטה כאיגרת להראות הנס
 וכשיגמור חוזר וכורכה כולה ומברך.
 הגה: יש שכתבו שנהגין לומר ד' פסוקים
 של גאולה בקול רם דהיינו איש יהודי וגו'
 ומרדכי יצא וגו' ליהודים היתה אורה וגו'
 כי מרדכי היהודי וגו' וכן נוהגין במדינות
 אלו (הגהות מיימוני פרק ח' וכל וכו' אבודרהם)
 והחזן חוזר וקורא אותן. עוד כתבו שנהגו
 התינוקות לצור צורת המן על עציץ
 ואבנים או לכתוב שם המן עליהן
 ולהכותן זה על זה כדי שימחה שמו על
 דרך מחה תמחה את זכר עמלק ושם
 רשעים ירקב. וזוהו שנתרכב המנהג
 שמיכים המן כשקורים המגילה בבית
 הכנסת (אבודרהם). ואין לבטל שום מנהג

הנה מוכא פאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מוחלק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אהר ימים. פך גמזח פך
 הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות פן עולם הבא. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולפך
 המכרים וידידים. וזכות את הכבים להיות פן עולם הבא. על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!
 וכל המזכה את הרבים [י' אדר]. יום ד' משבעה ימים קודם פורים זכה ל'בנים צדיקים'!

מכון 'הלכות פורים לשבעה ימים' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' במגוון שבעה ימים קודם פורים
 שיעור ידו 'במפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
 פורים אתמול על שם יום המבורים (הסדר 8) כל המועדים ירו בטל, וימי המורים לא יחיו בטל (החל מלפני)

עשר

עמי

רבינו משה איסרליש

יא אדר
 [יום ה']
 משבעה ימים
 קודם פורים

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשבעה ימים
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצרת הלכות חג בחג

רבינו יוסף קארו

רבינו משה איסרליש ויניא
 בעל מחבר ספר 'דומא'
 ז"ל (ה'תק"ל - ה'תק"ע)
 ז"ל (ה'תק"ל - ה'תק"ע)
 ז"ל (ה'תק"ל - ה'תק"ע)

רבינו יוסף קארו ויניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 ז"ל (ה'תק"ל - ה'תק"ע)
 ז"ל (ה'תק"ל - ה'תק"ע)
 ז"ל (ה'תק"ל - ה'תק"ע)

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד ליד מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדוניהו
 על ידי הנעלים בדתילו ור'הימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

ג. אין קורין בו הלל ואין נופלין על פניהם. הגה: ואין אומרים למנצח ואל ארך אפים (מנהגים ובית יוסף בשם תוספות):
 ד. מוציאין ספר תורה וקורין בפרשת ויבא עמלק ואף על פי שאין בה אלא ט' פסוקים כופלין פסוק אחרון כדי להשלים לעשרה פסוקים. הגה: ואין המנהג לכפול פסוק האחרון של הפרשה. וקורין המגילה ואחר כך סדר קדושה.
 הגה: כשיש מילה בפורים מלין התינוק קודם קריאת המגילה (מהרי"ל ומנהגים):

סימן תרצד – דין מעות פורים לעניים, ובו ד' סעיפים

א. חייב כל אדם ליתן לפחות שתי מתנות לשני עניים. הגה: יש אומרים שיש ליתן קודם פורים מחצית מן המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן זכר למחצית השקל שהיו נותנין בארז ומאחר ששלשה פעמים כתיב תרומה בפרשה יש ליתן שלש (מרדכי ויש פרק קמא דינא). ויש ליתנו בליל פורים קודם מתפללים מנחה (מהרי"ל) וכן נוהגין בכל מדינות אלו ויש ליתן ג' חצאי גדולים במדינות אלו כי אין מטבע ששם מחצית עליה מלבד זו. ובמדינות אוסטריין יתנו ג' חצי ווינר שנקרא גם כן מחצית וכן לכל מדינה ומדינה ואין חייב ליתנו רק מי שהוא מנן עשירים ולמעלה ויש אומרים שנותנים מחצית השקל לצדקה מלבד ג' מחצית אלו ואין נוהגין כן:

נוהגים לברך את ריבנו וכו' אם לא בירך לא לפניה ולא לאחריה יצא. הגה: ונהגו לומר בלילה אשר הניא אבל לא ביום (כל בו ובית יוסף בשם אורחות חיים). ואין לברך אחריה אלא בצבור:

ב. אין לשוה בעוד שקורין אותה:
 ג. אף על פי שיצא כבר מברך להוציא את אחר ידי חובתו:

ד. מי שהוא אנוס קצת ואינו יכול לילך לבית הכנסת וצריך להמתין עד אחר שקראו הקהל וקשה עליו לישב בתענית כל כך יכול לשמוע קריאתה מבעוד יום מפלג המנחה ולמעלה. הגה: אבל אסור לאכול קודם שישמע קריאת המגילה אפילו התענית קשה עליו (תרומת הרשן סימן ק"ט):

סימן תרצג – סדר תפלת פורים, ובו ד' סעיפים

א. אחר קריאת המגילה בערבית אומר ואתה קדוש ואם חל במוצאי שבת אומר ויהי נועם קודם ואתה קדוש. הגה: ואומר ויתן לך. וקורים המגילה ואחר כך מבדילין (מנהגים):

ב. אומר על הנסים בלילה וביום. הגה: ואם לא אמרו אין מחזירין אותו (טור). ואין אומרים על הנסים רק ביום י"ד אבל לא בט"ו (בית יוסף בשם אורחות חיים ומנהגים). ובליל י"ד אף על פי שלא קראו המגילה עדיין אומר על הנסים בתפלת ערבית (הגהות מיימוני פרק ב):

סדר הלימוד ליום י"א אדר יום ה' משבעה ימים קודם פורים

המשך סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה

ז. צריך להניח שיעור בראש היריעה ובסופה כשתופרים יחד ובמשהו סגי:

ח. אין קורין בצבור במגילה הכתובה בין הכתובים ואם קרא לא יצא אלא אם כן היתה יתירה על שאר היריעות או חסרה כדי שיהא לה היכר אבל היחיד קורא בה ואפילו אינה חסרה או יתירה ויוצא בה ידי חובתו ודוקא כשהיא כתובה בגליון כספר תורה:

ט. מגילה שהיא נקודה וכן אם כתב בה בדה הראשון ברכות ופיוטים אינה נפסלת בכך:

י. אם אין מגילה כשרה קורים אותה בחומש בלא ברכה:

יא. אם קרא במגילה גולה יצא. הגה: ואם מברכין עליה עיין לעיל סימן תרמ"ט לענין לולב הפסול והוא הדין כאן:

סימן תרצב – דיני ברכות המגילה, ובו ד' סעיפים

א. הקורא את המגילה מברך לפנייה שלשה ברכות על מקרא מגילה ושעשה נסים ושהחינו וביום אינו חוזר ומברך שהחינו. הגה: ויש אומרים דאף ביום מברך שהחינו (טור) כשם רבינו תם והרא"ש (המגיד), וכן נוהגין בכל מדינות אלו ואחד יכול לברך והשני קורא (הגהות אשירי פרק ב). ולאחריה

הנה מוקא באן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ימים. כך נהגו רבני הלכות פורים קדם הפורים. וזוהי לקויות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולקבלת המבורים וידידים. וזמנת את הקבים לקויות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים 'ניא אדר'. יום ה' משבעה ימים קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארץ "הלכות פורים" במגנעל שבעה ימים קודם פורים
 שעל ידי "במפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוציא עם רב"א
 פורים אתקריאת על שם יום המפורים (תשס"ט) כל המועדים ירו בטלית, ויס' המורים לא יחיו בטלית לעולם (הדס של פיר)

עשר

עמ"י

יב אדר
 מושבעה ימים
 קודם פורים

גליון
 1

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשבעה ימים
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד ליד מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדוניהו
 על ידי הנעלים בדתילו ור'הימו בתורהא שלים בשם כל ישראל.

מנות איש לרעהו שתי מנות לאיש אחד וכל המרבה לשלוח לרעים משוכח ואם אין לו מחליף עם חבירו זה שולח לזה סעודתו וזה שולח לזה סעודתו כדי לקיים ומשלוח מנות איש לרעהו. הגה: ויש לשלוח מנות ביום ולא בלילה (מדברי הראש פרק קמא דמגילה). ואם שולח מנות לרעהו והוא אינו רוצה לקבלם או מוחל לו יצא ואשה חייבת כמתנות לאביונים ומשלוח מנות כאיש. ואשה תשלח לאשה ואיש לאיש. אבל לא בהפך שלא יבא איש לשלוח לאלמנה ויבואו לדיי ספק קידושין אבל במתנות לאביונים אין לחוש:

סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים, וכו' ח' סעיפים

א. פורים מותר בעשיית מלאכה ובמקום שנהגו שלא לעשות אין עושין. (והאידינא נהגו בכל מקום שלא לעשות) (כל בו). והעושה אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם אלא אם הוא בנין של שמחה כגון בית חתנות לבנו או אבורנקה של מלכים ושרים. הגה: ומותר לעשות כל מלאכת מצוה כגון לכתוב פסקי הלכות וכן מותר לעשות אפילו מלאכות גמורות לצורך פורים (תרומת הדשן סימן ק"ב):

תענית הלום ועיין לעיל סימן תקס"ח וסימן תק"ע. יש שנהגו ללבוש בגדי שבת ויום טוב בפורים וכן נכון (מהר"ל). ונהגים לעשות סעודת פורים לאחר מנחה וערבית יתפללו בלילה ומתפללים מנחה תחלה בעוד היום גדול ורוב הסעודה צריכה להיות ביום (מנהגים). ולא כמו שנהגין להתחיל סמוך לערב ועיקר הסעודה היא ליל ט"ו וכשחל פורים ביום ששי יעשו הסעודה בשחרית משום כבוד שבת (מנהגים). ומי שרוצה לעשותה תמיד בשחרית הרשות בידו (תרומת הדשן). יש אומרים שיש לאכול מאכל זרעונים בפורים זכר לזרעונים שאכל דניאל וחביריו בבבל (כל בו). טוב לעסוק מעט בתורה קודם שיתחיל הסעודה וסמן לדבר ליהודים היתה אורה ושמתה ודרשין אורה זו תורה (מהר"ם). וחייב במשתה ושמתה קצת בשני ימים י"ד וט"ו (מנהגים) וכן נהגו ויש אומרים דאם הזיק אחד את חבירו מכה שמחת פורים פטור מלשלם (תרומת הדשן סימן ק"י). ועיין בחושן המשפט בדיני נזיקין (סוף סימן ש"ח):

ג. אומר על הנסים בברכת המזון בברכת הארץ ואם התחיל סעודתו ביום ומשכה עד הלילה אומר על הנסים דבחר תחלת סעודה אולינן ויש מי שאומר שאין לאומרו (ונוהגין כסברא ראשונה):

ד. חייב לשלוח לחבירו שתי מנות בשר או של מיני אוכלים שנאמר ומשלוח

סדר הלימוד ליום י"ב אדר יום ו' משבעה ימים קודם פורים

המשך סימן תרצו – דין מעות פורים לעניים

ב. אין משנים מעות פורים לצדקה אחרת. הגה: ודוקא הגבאים (מרדכי פרק קמא דבבא בתרא) אבל העני יכול לעשות בו מה שירצה:

ג. אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו ליטול נתנים לו ובמקום שנהגו ליתן אף לעכו"ם נתנים:

ד. במקום שאין עניים יכול לעכב מעות פורים שלו לעצמו ונותנם במקום שירצה.

סימן תרצה – דיני סעודת פורים, וכו' ד' סעיפים

הגה: מצוה להרבות בסעודת פורים (טו). ובסעודה אחת יוצאים (מרדכי סוף פרק קמא).

א. סעודת פורים שעשאה בלילה לא יצא ידי חובתו. הגה: ומכל מקום גם בלילה ישמח וירבה קצת בסעודה. (תשכת מהר"ם):

ב. חייב אינש לבסומו בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. הגה: ויש אומרים דאין צריך להשתכר כל כך אלא שישתה יותר מלימודו (כל בו) וישן ומתוך שישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי (מהר"ל). ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים ואין להתענות בפורים מלבד

הנה מוכא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחלקי לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך נמזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בכתבי נכסיות ובקבצי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הקבים "יב אדר". יום ו' משבעה ימים קודם פורים! זוכה לקיים צדיקים!

מכון "הלכות פורים לשבעה ימים" – ללימוד כל ארצה "הלכות פורים" במגנעל שבעה ימים קודם פורים
 שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוציא עם רב"א
 פורים אחרקראת על שם יום המפורים (תש"ס) – כל המעשים יוזו בטלן, ויס' המורים לא יוזו בטלן לעולם (החל מיל ב'ט)

עש"ו

עמ"י

רבינו משה איסרליש

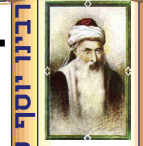
י"ג אדר
 מושבעה ימים
 קודם פורים

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשבעה ימים
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשבעה ימים – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצאת הלכות חג בהג

גליון

רבינו יוסף קארו ורביא

קודם הלימוד יאמר: הנינו וזכה ללמוד. כדי שיוביאנו הקלמוד לדי מעשה. ולידי מרות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהודה ובשם אדנינו מתקדמים יאהדונה"י
 על ידי הנעלם בדתילו ור'הימו ביהוקרא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ג אדר
יום ז' משבעה ימים קודם פורים

המשך סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים

ב. אפילו במקום שנהגו לא נהגו אלא ביום מקרא מגילה בלבד אבל לאסור את של זה בזה אינו מנהג:

ג. יום י"ד ויום ט"ו אסורים בהספד ותענית לכל אדם בכל מקום בין לבני כרכים שהם עושין ט"ו בלבד בין לבני עירות שהם עושים י"ד בלבד והנשים מענות בהם שכלן עונות כאחת ומטפחות שמכות כף אל כף אבל לא מקוננות שתהא אחת מדברת וכולן עונות אחריה נקבר המת לא מענות ולא מקוננות:

ד. כל דברי אבילות נוהגים בחנוכה ופורים. הגה: ומכל מקום ילך לבית הכנסת לשמוע המגילה (תוספות פרק קמא דמועד קטן). ואם יוכל לאסוף מנין לביתו לקרות המגילה עדיף טפי (מהרי"ל). ויש אומרים שאין אבילות נוהג בפורים לא בי"ד ולא בט"ו (הרא"ש ומהגנים) וכן נוהגין ואפילו אבילות יום ראשון נדהה מפני פורים (דברי עצמו) אבל דברים שבצנעה נוהג ואף על פי שאין נוהג אבילות בפורים עולה לו למנין שבעה ימי

פדיון הבן (תוספות פרק קמא דמועד קטן). ומה שנהגו ללבוש פרצופים בפורים וגבר לובש שמלת אשה ואשה כלי גבר אין איסור בדבר מאחר שאין מכוונים אלא לשמחה בעלמא וכן בלבישת כלאים דרבנן ויש אומרים דאסור אבל המנהג כסברא הראשונה וכן בני אדם החוטאים זה מזה דרך שמחה אין בזה משום לא תגזול ונהגו כן ובלבד שלא יעשו דבר שלא כהוגן על פי טובי העיר (תשובת מהרי"ו מינץ סימן י"ז):

סימן תרצו – אין אומרים תחינה בי"ד וט"ו שבאדר ראשון, ודין תענית והספד בהן, ובו סעיה אחר

א. יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על פניהם ואין אומרים מזמור 'ענך ה' ביום צרה ואסורים בהספד ותענית אבל שאר דברים אין נוהגים בהם ויש אומרים דאף בהספד ותענית מותרים. הגה: והמנהג כסברא ראשונה יש אומרים שחייב להרבות במשחה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון (טור בשם הרי"ף) ואין נוהגין כן מכל מקום ירבה קצת כסעודה כדי לצאת ידי המחמירים (הנהגות היימוני בשם סמ"ק) וטוב לב משחה תמיד:

ביום הפורים שהוא שלשים יום קודם הפסח מתחילין ללמוד בעזהשי"ת הלכות פסח המחולק לשלשים יום
תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום הלכן שלשים יום קודם הפסח חל עליו חובת בעור. (טור א"ח סימן תכט). ומתחילין מיום הפורים עצמו. (חק יעקב, פרי חדש, שרע התניא – עפי' הגמ' נהדרין יב, רשי' ר"ז. וסנהדרין פו, תוס' בכורות נג, ועוד)

הנה מוכא באן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשבעה ימים קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המברים וידידים. לזכות את הכבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות פסח" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים. י"ג אדר. יום ז' משבעה ימים קודם פורים. זוכה ל'בנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל אריה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
 פורים אחרקראת על שם יום הכפרים (תשרי ט) – כל המעדים יהיו בטלן, ויס' ומורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל ב) ע"פ

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון א'

יד שבט
 [יום א']
 משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו ובנו משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

רבנו יוסף קארו וניא
 בעל מחבר ספר 'שו"ת שו"ת' וכו'
 רבני קהילות פולין וכו'
 רבני קהילות פולין וכו'
 רבני קהילות פולין וכו'

רבנו יוסף קארו וניא
 בעל מחבר ספר 'שו"ת שו"ת' וכו'
 רבני קהילות פולין וכו'
 רבני קהילות פולין וכו'
 רבני קהילות פולין וכו'

קודם הלימוד יאמר: הנינו וזכה ללמוד. כדי שיואני התלמוד לדי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנהגים יאהרונהו על ידי הנעלם בדהילוי ורתימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ד שבט
יום א' משלשים יום קודם פורים

הלכות מגילה ופורים

סימן תרפה – סדר ד' פרשיות, ובו ז' מעיפים

א. ראש חודש אדר הסמוך לניסן שחל להיות בשבת קורין פרשת שקלים שהיא כי תשא עד ועשית כיור נחשת ומפטיר ויכרות יהודע ומוציאין שלשה ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני של ראש חודש ובשלישי קורא מפטיר בפרשת שקלים:

ב. בשבת שניה מוציאין שני ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני קורא זכור את אשר עשה לך עמלק ומפטיר פקדתי את אשר עשה עמלק:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הקבים [י"ד שבט]. יום א' משלשים יום קודם פורים וזכה לקנים צדיקים!

כל השנה הלכות בכל יום

מובטח לו שהוא בן עולם הבא

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוזכר עם רבא"
 פורים אחרקראת על שם יום חמורים (חסי מ) – כל חמורים יחו בטלן, ויס' חמורים לא יחו בטלן לעולם (חסי מל ב) (מ)

עשירי רבינו משה איסרל"ש

עמ"י רבינו יוסף קארו וע"ה

רבינו משה איסרל"ש זצ"ל
 נולד חמ"ט ספ' 'תולדות יצחק'
 נפ' י"ג סיון ת"ת (ת"ק)
 רבני ק"מ ופ"ק ופ"ק ופ"ק
 רבני ק"מ ופ"ק ופ"ק ופ"ק
 רבני ק"מ ופ"ק ופ"ק ופ"ק

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 נולד כ"ג סיון ת"ת (ת"ק)
 נפ' י"ג סיון ת"ת (ת"ק)
 רבני ק"מ ופ"ק ופ"ק ופ"ק
 רבני ק"מ ופ"ק ופ"ק ופ"ק

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

טו שבט [יום ב'] משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום

לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום

גליון ב'

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיוציא התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה שלש יחד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדניו מתתתיהו יאהדונהו
 על ידי הנעלם בדתילוג ורתימו בתורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט"ו שבט
יום ב' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפה – סדר ד' פרשיות

ג. בשבת שלישית שהוא ט"ו באדר מפסיקין ובשבת רביעית שהיא כ"ב לאדר מוציאין שני ספרים באחד קורא בפרשת השבוע ובשני קורא פרשת פרה ומפטיר וזרקתי עליכם מים טהורים (ועיין לעיל סימן קל"ז סעיף ה'):

ד. בשבת חמישי שהוא כ"ט באדר מוציאין ב' ספרים באחד קורא פרשת השבוע ובשני קורא החדש הזה לכם ומפטיר בראשון באחד לחדש:

ה. חל ראש חדש אדר הסמוך לניסן בתוך ימי השבוע ואפילו בערב שבת מקדימין לקרות פרשת שקלים בשבת שלפניו ומפסיקין בשניה כדי שתהא פרשת זכור בשבת הסמוכה לפורים מלפניה ואם חל פורים בערב שבת מקדימים לקרות פרשת זכור בשבת שלפניו:

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזוהו להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המבקים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'ההלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ט"ו שבט]. יום ב' משלשים יום קודם פורים! וזכה בקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שיעור ידו 'מפגש עולמי ללימוד שולחן ערוך מוזכר עם רבני'
 פורים אחריות על שם יום חמורים (מס' טז) – כל המעשים יהיו בטל, וימי חמורים לא יהיו בטל ללולם (הדס פל' טז)

עשיר

רבינו שמואל אפרים זקניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 יום הולדתו 1000 שנה
 יום מותו 1200 שנה
 (בספרו 'התורה והמצוות')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

ג' יום

הלכות פורים לשלשים יום

לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום

תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

עמי

רבינו יוסף קארו זקניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 יום הולדתו 1000 שנה
 יום מותו 1100 שנה
 (בספרו 'התורה והמצוות')

קודם הלימוד יאמר: הנינו ווצה ללמוד. כדי שיביאני ה' ללימוד ליד מעשה. ולדין עדות ישראל. ולדין ודיעת התורה. ונהיני עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתדים יאהרונהו על ידי הנעלם בדתילו ורתימו ביהורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט"ז שבט
יום ג' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפה – סדר ד' פרשיות

ו. הימים שראוי לקבוע בהם ראש חדש אדר זבד"ו וסימן לשבתות ההפסקה זט"ו ב"ו ד"ד ובי"ו כלומר כשחל ראש חודש בשבת מפסיקין בחמשה עשר בו וסימן זט"ו וכשחל ביום ב' מפסיקין בו' בו וסימן ב"ו וכשחל ביום ד' מפסיקין בד' בו וסימן ד"ד וכשחל ביום ו' מפסיקין בשתי שבתות ב' בו וי"ו בו וסימן ובי"ו:

ז. יש אומרים שפרשת זכור ופרשת פרה אדומה חייבים לקרותם מדאורייתא לפיכך בני הישובים שאין להם מנין צריכים לבוא למקום שיש מנין בשבתות הללו כדי לשמוע פרשיות אלו שהם מדאורייתא. הגה: ואם אי אפשר להם לבוא מכל מקום יזהרו לקרותם בנגינתם ובטעמם (מצא כתוב):

הנה מוקא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים' מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ט"ז שבט]. יום ג' משלשים יום קודם פורים! וזכה לקבים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מורכב עם רבני'
פורים אתקריאת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי הפורים לא יהיו בטלן לעולם (הד"ס פ"ב ע"ב)

עשיר

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 ז"ל (תק"ל-ת"ת) פ"ב ע"ב
 יום שמיני (ת"ת)
 (בספרו 'הקדמות')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

י"ז שבט
 [יום ד']
 משלשים יום
 קודם פורים

ג' ניסן
 ד'

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ונבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

עמ"י

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 ז"ל (ת"ת-ת"ק) פ"ב ע"ב
 יום שמיני (ת"ת)
 (בספרו 'הקדמות')

קודם הלימוד יאמר: הנינו ווצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדנינו מתתקדים יאהדונהו
על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו בתורהא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ז שבט
יום ד' משלשים יום קודם פורים

סימן תרפו – דיין תענית אסתר, ובו ג' סעיפים

- א. בחנוכה ופורים מותר להתענות לפניהם ולאחריהם:**
- ב. מתענים בי"ג באדר ואם חל פורים באחד בשבת מקדימין להתענות ביום חמישי. הגה: ותענית זה אינו חובה לכן יש להקל בו לעת הצורך כגון מעוברות או מניקות או חולה שאין בו סכנה ואפילו רק כואבי עינים שאם מצטערים הרבה לא יתענו ויפרעו אחר כך אבל שאר בריאים לא יפרשו מן הצבור (חדושי אגודה בשם מחזור ויטרי). ואם חל פורים ביום א' שמתענין ביום ה' שלפניו וחל בו ברית מילה מותר לאכול על המילה ולמחר ביום ו' יתענו האוכלים (הגהות מנהגים):**
- ג. יש מתענים ג' ימים זכר לתענית אסתר:**

מובטח לו שהוא
בן עולם הבא

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!

ולכל המזכה את הרבים [י"ז שבט]. יום ד' משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

כל השונה הלכות בכל יום

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
פורים אתקריאת על שם יום הכפרים (תש"ט) – כל המעדים ירו בטלן, וימי המורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשיר

רבי שמואל מונקא
 רבני מנחם אייזיקס ויניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מנחת יצחק
 רבני מנחם אייזיקס ויניא
 רבני מנחם אייזיקס ויניא
 רבני מנחם אייזיקס ויניא

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

יח שבט
 [יום ה']
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 ה'

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמי

רבי שמואל מונקא
 רבני מנחם אייזיקס ויניא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מנחת יצחק
 רבני מנחם אייזיקס ויניא
 רבני מנחם אייזיקס ויניא
 רבני מנחם אייזיקס ויניא

סדר הלימוד ליום י"ח שבט
יום ה' משלשים יום קודם פורים

סימן תרפו – חיוב קריאת המגילה, ובו ב' סעיפים

א. חייב אדם לקרות המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום ושל לילה זמנה כל הלילה ושל יום זמנה כל היום מהנץ החמה עד סוף היום ואם קראה משעלה עמוד השחר יצא:

ב. מבטלים תלמוד תורה לשמוע מקרא מגילה קל וחומר לשאר מצות של תורה שכולם נדחים מפני מקרא מגילה שאין לך דבר שנדחה מקרא מגילה מפניו חוץ ממת מצוה שאין לו קוברים (כדי צרכו), שהפוגע בו קוברו תחלה ואחר כך קורא. הגה: וכל זה לא מיירי אלא בדאיכא שהות לעשות שתייהן אבל אם אי אפשר לעשות שתייהן אין שום מצוה דאורייתא נדחה מפני מקרא מגילה (ר"ן ובית יוסף בשם תוספות ומהר"א מזרחי) והא דמת מצוה קודם היינו דוקא בדאפשר לו לקראה אחר כך (מהר"א מזרחי):

מובחל לו שהוא
בו 'עולם הבא'

הנה מוכא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזוהו להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המבשרים ודורשים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [י"ח שבט]. יום ה' משלשים יום קודם פורים! וזכה בקנים צדיקים!

כל השונה
הלכות
בכל יום

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
 פורים אחריות על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים ירו בטלן, וימי המורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס פל ב"ר)

עש"ו

רבינו יוסף אפרים ווינא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 י"ח יום קודם פורים (תש"ס)
 יום מנוחה (תש"ס)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון

י"ט שבט
 [יום ו']
 משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו ובנו חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולידי עדות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתקדים יאהרונה"י על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורקא שלים בשם כל ישראל.

עמ"י

רבינו יוסף אפרים ווינא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 י"ח יום קודם פורים (תש"ס)
 יום מנוחה (תש"ס)

סדר הלימוד ליום י"ט שבט
יום ו' משלשים יום קודם פורים

סימן תרפח – דין ברכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון, ובו ח' סעיפים

א. ברכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון אפילו אינן מוקפין עכשיו קורין בט"ו אפילו אם הם בחוצה לארץ ואפילו אין בהם עשרה בטלנים (פירוש בטלים ממלאכתן ועוסקין בצרכי צבור). והוא שהוקף ואחר כך ישב או שישב תחלה על דעת להקיפו אחר כך לאפוקי כשנודע שישב תחלה על דעת שלא להקיפו. (אבל בסתמא הוקפה ולבסוף ישבה, ר"ן):

ב. וכן הכפרים הנראים עמהם אפילו אינם סמוכים כגון שהם בהר או שסמוכים להם אפילו אינם נראים עמהם כגון שהם בעמק ובלבד שלא יהיו רחוקים יותר ממיל ובשושן אף על פי שאינה מוקפת חומה מימות יהושע קורין בט"ו הואיל ונעשה בו הנס:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המבקים ודיורים. לזכות את הכבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים. **י"ט שבט**. יום ו' משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שיעור ידו "במפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רב"א"
 פורים אחרקריאת על שם יום הכפרים (תש"ח) – כל המועדים יהיו בטל, ויום המורים לא יהיו בטל (הד"ר שלמה)

עשיר

רבינו שמואל איסרליש

רבינו שמואל איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 ז"ל אה"ת תש"ח (ה'תש"ח)
 יום מנוחתו יום
 (בספר יום ה'תש"ח)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

כ שבט
[יום ז']
משלשים יום
קודם פורים

גליון
ז'

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 ז"ל אה"ת תש"ח (ה'תש"ח)
 יום מנוחתו יום
 (בספר יום ה'תש"ח)

קודם הלימוד יאמר: הנני יוצא ללמוד. כדי שיואני התלמוד לירי מעשה. ולירי עמות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
 נהריתי עושה לשם יחדד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתיהם יאהרונה"י
 על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביהורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ' שבט יום ז' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפח – דין כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון

- ג. כפרים ועיירות גדולות וכרכים שאינם מוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בי"ד :
- ד. כרך שהוא ספק אם הוקף בימי יהושע אם לאו קורין בי"ד ובט"ו ובלילהון ולא יברך כי אם בי"ד שהוא זמן קריאה לרוב העולם :
- ה. בן עיר שהלך לכרך או בן כרך שהלך לעיר אם היה דעתו לחזור למקומו בזמן קריאה ונתעכב ולא חזר קורא כמקומו ואם לא היה בדעתו לחזור אלא לאחר זמן הקריאה קורא עם אנשי המקום שהוא שם. הגה: ואם הוא במדבר או בספינה קורא ביום י"ד כמו רוב העולם (כל בו) :

הנה מוקא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הכבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [כ' שבט]. יום ז' משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
 פורים אחרקראת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעשים יחו בטלן, ויח' המורים לא יחו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשירי רבינו משה איסרליש
 רבינו יוסף קארו ותיא
 רבינו יוסף קארו ותיא
 רבינו יוסף קארו ותיא

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון ח'

כא שבט [יום ח'] משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו וציה ללמוד. כדי שיוציא התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישראל. ולירי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתדים יאהדונהו על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו בתורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"א שבט
יום ח' משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרפח – דין כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון

ו. יום חמשה עשר שחל להיות בשבת אין קורין המגילה בשבת אלא מקדימין לקרותה בערב שבת וגובים מעות מתנות עניים ומחלקים אותם בו ביום וכיום שבת מוציאים שני ספרים ובשני קורין ויבא עמלק ואומרים על הניסים ואין עושין סעודת פורים עד יום אחד בשבת:

ז. המפרש בים והיוצא בשיירא ואינו מוצא מגילה להוליך עמו יקראנה בי"ג או בי"ב או בי"א בלא ברכה ואם אי אפשר להמתין עד ימים הללו יש אומרים שקורא אפילו מתחלת החדש. הגה: והכי נהוג ומיהו אם נזדמן לו אחר כך מגילה חוזר וקורא אותה ביום י"ד אפילו קראה תחלה ביום י"ג מכל מקום קרא אותה שלא בזמנה (כל בו ובית יוסף):

ח. בן עיר שהיה בספינה או בדרך ולא היה בידו מגילה ואחר כך נזדמנה לו בט"ו קורא אותה בט"ו:

הנה מוקא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [כ"א שבט]. יום ח' משלשים יום קודם פורים וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
 פורים אחריות על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יחו בטלן, וימי המורים לא יחו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עש"ו

רבינו שמואל איסרליש

רבינו שמואל איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מפורסם בשם 'המקור'
 ז"ל אה"ת תש"ח (ה'תש"ח)
 יום שמיטה ביום
 (בספרו 'התורה והמצוות')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

כב שבט
 [יום ט']
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 ט'

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבינו יוסף קארו זצ"ל

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מפורסם בשם 'המקור'
 ז"ל אה"ת תש"ח (ה'תש"ח)
 יום שמיטה ביום
 (בספרו 'התורה והמצוות')

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנתיים יאהרונה"י
 על ידי הנעלם בדהילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ב שבט
יום ט' משלשים יום קודם פורים

סימן תרפט – שהכל חייבים בקריאת מגילה, ובו ו' מעיפים

א. הכל חייבים בקריאתה אנשים ונשים וגרים ועבדים משוחררים ומחנכים את הקטנים לקרותה:

ב. אחד הקורא ואחד השומע מן הקורא יצא ידי חובתו והוא שישמע ממי שהוא חייב בקריאתה לפיכך אם היה הקורא חרש או קטן או שוטה השומע ממנו לא יצא ויש אומרים שהנשים אינם מוציאות את האנשים. הגה: ויש אומרים אם האשה קוראה לעצמה מברכת לשמוע מגילה שאינה חייבת בקריאה (מרדכי פרק קמא דמגילה):

ג. אנדרוגינוס מוציא מינו ולא שאינו מינו טומטום ומי שחציו עבד אפילו מינו אינו מוציא. הגה: יש אומרים דאפילו את עצמו אינו מוציא וצריך לשמוע מאחרים (בית יוסף):

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!

ול' המוציא את הקבים [כ"ב שבט]. יום ט' משלשים יום קודם פורים זוכה לבנים צדיקים!

מובטח לו שהוא

בן 'עולם הבא'

כל השונה הלכות יום בכל יום

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל אריה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מפגעי עולמי ללימוד שולחן ערוך מוציא עם רבני'
 פורים אתקיימת על שם יום המפורים (תש"ח) – כל המעשים יחיו בטל, ויום המפורים לא יחיו בטל (הד"ס פ"ב ע"ב)

עש"ו

עמ"י

כד שבט
יום י"א
 משלשים יום
 קודם פורים

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

גליון
י"א

קודם הלימוד יאמר: הנינו ויצה ללמוד. כדי שיוציא התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתיהו יאהרונהו
 על רבי הנצלקם בדמילו ורתימו בתורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ד שבט יום י"א משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

ג. צריך לקרותה כולה ומתוך הכתב ואם קראה על פה לא יצא וצריך שתהא כתובה כולה לפניו לכתחלה אבל בדיעבד אם השמיט הסופר באמצעה תיבות אפילו עד חציה וקראם הקורא על פה יצא. הגה: אבל אם השמיט תחלתה או סופה אפילו מיעוטה לא יצא (ר"ן). ואפילו באמצעה דוקא דלא השמיט ענין שלם (בית יוסף בשם אורחות חיים). אבל ביותר מחציה אפילו הן כתובות אלא שהן מטושטשות ואין רישומן ניכר פסולה:

ד. מי שתופס בידו מגילה שאינה כשרה לא יקרא עם שליח ציבור אלא שומע ושותק. הגה: וכן לא יסייע שום אדם על פה לחזן ולכן אותן הפסוקים שקורין הקהל צריך לחזן לחזור ולקרותם מתוך מגילה כשרה (בית יוסף בשם שבולי לקט):

ה. קראה סירוגין דהיינו שפסק בה ושהה ואחר כך חזר למקום שפסק אפילו שהה כדי לגמור את כולה יצא. הגה: ואפילו סח בנתיים מיהו גוערין במי שסח בנתיים כדלקמן סימן תרצ"ב סעיף ב' (הרשב"א סימן רמ"ד):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [כ"ד שבט]. יום י"א משלשים יום קודם פורים! וזכה לקיים צדיקים!

מכון "הלכות פורים לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ הלכות פורים שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי "מפגעי עולמי ללימוד שולחן ערוך מוזכר עם רב"א
 פורים אחריות על שם יום המפורים (מסעי ט) כל המעדים יחו בטלון, וימי המפורים לא יחו בטלון לעולם (הרמב"ם פ"ט)

עשירי רבינו משה אפרים ז"ל

עמ"י רבינו יוסף קארו זצ"ל

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון י"ב

כה שבט
 ניום י"ב
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנבחים יאהדוניהו
 על ידי הנעלים בדהילוג ורתימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ה שבט
יום י"ב משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

- ו. הקורא את המגילה למפרע לא יצא קרא אחד ודילג השני וקרא שלישי ואחר כך חזר וקרא השני לא יצא מפני שקרא למפרע פסוק אחד אלא כיצד יעשה מתחיל מפסוק שני ששכה וקורא על הסדר:
- ז. הקורא את המגילה על פה לא יצא ידי חובתו:
- ח. הלועז ששמע את המגילה הכתובה בלשון הקודש ובכתבי הקודש אף על פי שאינו יודע מה הם אומרים יצא ידי חובתו:
- ט. היתה כתובה תרגום או בלשון אחרת מלשונות העכו"ם לא יצא ידי חובתו בקריאתה אלא המכיר בקריאתהאלא המכיר אותו הלשון בלבד אבל אם היתה כתובה בכתב עברי וקראה ארמית לארמי לא יצא שנמצא זה קורא על פה וכיון שלא יצא הקורא ידי חובתו לא יצא השומע ממנו. הגה: אבל אין לחוש באיזה כתב כתובה (בית יוסף):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הרבים [כ"ה שבט]. יום י"ב משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל אריה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ערוך מורכב עם רבני'
פורים אתקיימת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדפס סל"ב)

עשיר

רבנו יוסף קארו ותי"א
 בעל ספר שו"ת שו"ת
 י"ג ע"ג
 רבני משה אהרן ותי"א
 בעל ספר שו"ת שו"ת
 י"ג ע"ג
 רבני משה אהרן ותי"א
 בעל ספר שו"ת שו"ת
 י"ג ע"ג

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

כ"ו שבט
יום י"ג
משלשים יום
קודם פורים

ג' סיון
י"ג

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבנו יוסף קארו ותי"א
 בעל ספר שו"ת שו"ת
 י"ג ע"ג
 רבני משה אהרן ותי"א
 בעל ספר שו"ת שו"ת
 י"ג ע"ג
 רבני משה אהרן ותי"א
 בעל ספר שו"ת שו"ת
 י"ג ע"ג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצא ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לירי מעשה. ולירי עמות ישראל. ולירי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנבחים יאהדוניהו
על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ו שבט
יום י"ג משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

- י. מי שיודע לעז ויודע אשורית אינו יוצא בלעז ויש אומרים שיוצא. הגה: ואם כתובה בשני לשונות מי שמבינים יצאו (בית יוסף):**
- יא. יש למחות ביד הקוראים לנשים המגילה בלשון לעז אף על פי שכתובה בלשון לעז:**
- יב. קראה מתנמנם הואיל ולא נרדם בשניה יצא אבל אם שמעה מתנמנם לא יצא:**
- יג. היה כותבה שקורא פסוק במגילה שהוא מעתיק ממנה וכותבה אם כיון לכו לצאת ידי חובתו יצא והוא שתהא כתובה כולה לפניו במגילה שהוא מעתיק ממנה וכן אם היה מגייה וכן אם היה דורשה שקורא פסוק במגילה שלימה ודורשו אם כיון לכו לצאת ידי חובתו יצא ולא יפסיק בה בענינים אחרים כשדורשה שאסור להפסיק בה בענינים אחרים:**

הנה מובא כאן ספר שו"ת ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך נבחר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המעריצים ויודים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הרבים [כ"ו שבט]. יום י"ג משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון "הלכות פורים לשלשים יום" – ללימוד כל ארצה "הלכות פורים" שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד ערוך מורחב עם רבני" פורים אחרקראת על שם יום המפורים (תשס"ט) – כל המעשים יהיו בטוב, וימי המפורים לא יהיו בטובין לעולם (הדס סגל ז"ל)

עשרו

רבינו משה איסרל"ש

רבינו יוסף קארו וז"ל
 בעל ספר "שולחן ערוך"
 וז"ל שבת פסח וז"ל שבת
 וז"ל שבת פסח וז"ל שבת
 וז"ל שבת פסח וז"ל שבת
 (בספרו "תורת אברהם")

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון י"ד

כז שבט
 ניום י"ד
 משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו ובנו משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו ויצא ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארביי מתקדשים יאהרונהו על ידי הנעלם בדחילו ורחימו בתוראא שלים בשם כל ישראל.

עמי

רבינו יוסף קארו וז"ל
 בעל ספר "שולחן ערוך"
 וז"ל שבת פסח וז"ל שבת
 וז"ל שבת פסח וז"ל שבת
 וז"ל שבת פסח וז"ל שבת
 (בספרו "תורת אברהם")

סדר הלימוד ליום כ"ז שבט
יום י"ד משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

יד. הקורא את המגילה צריך שיכוין להוציא השומע וצריך (שיכוין) השומע לצאת ואם הקורא שליח ציבור מסתמא דעתו על כל השומעים אפילו הם אחורי בית הכנסת אין מדקדקין בטעיותיה ויש אומרים דדוקא בטעות שהלשון והענין אחד כההוא עובדא דתרי תלמידי דהוו יתבי קמיה דרב חד קרי יהודים וחד קרי יהודיים ולא אהדר חד מינייהו אבל טעות אחר לא:

טז. צריך לומר עשרת בני המן ועשרת הכל בנשימה אחת להודיע שכולם נהרגו ונתלו כאחד. הגה: ודוקא לכתחלה אבל כדיעבד אם הפסיק ביניהם יצא (תוספות סוף פרק קמא דמגילה ואבודרהם ומהרי"ל). ולכתחלה נוהגין לומר בנשימה אחת מתחלת חמש מאות איש ואת פרשנדתא כו' עד עשרת (מהרי"ל בשם רוקח):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך ימוד כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הקבים [כ"ז שבט]. יום י"ד משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שיעור ידיו 'מפועל עולמי ללימוד שולחן ערוך מורכב עם רבני'
 פורים אתקיימת על שם יום החפורים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי הפורים לא יהיו בטלן לעולם (הד"ס של"מ)

עשיר

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 יום קודם פורים יום קודם פורים
 יום קודם פורים

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

כח שבט
 ניוס ט"ו
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 מ"ו

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמי

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 יום קודם פורים יום קודם פורים
 יום קודם פורים

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני הלימוד לידי מעשה. ולידי מדות וישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרני עושה לשם יחדד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארביי מתתתיהו יאהרונהו
 על ידי הנעלם בדתילנו ורתימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ח שבט
יום ט"ו משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

טז. צריך שיאמר ארור המן ברוך מרדכי ארורה זרש ברוכה אסתר ארורים כל עובדי כוכבים ברוכים כל המאמינים בה' וכו' וצריך שיאמר וגם הרבונה זכור לטוב:

יז. מנהג כל ישראל שהקורא קורא ופושטה כאיגרת להראות הנס וכשיגמור חוזר וכורכה כולה ומברך. הגה: יש שכתבו שנוהגין לומר ד' פסוקים של גאולה בקול רם דהיינו איש יהודי וגו' ומרדכי יצא וגו' ליהודים היתה אורה וגו' כי מרדכי היהודי וגו' וכן נוהגין במדינות אלו (הגהות מיימוני פרק ח' וכל בו ואבודרהם) והחזן חוזר וקורא אותן. עוד כתבו שנהגו התינוקות לצור צורת המן על עצים ואבנים או לכתוב שם המן עליהן ולהכותן זה על זה כדי שימחה שמו על דרך מחה תמחה את זכר עמלק ושם רשעים ירקב. ומזה נשתרבו המנהג שמכים המן כשקורים המגילה בבית הכנסת (אבודרהם). ואין לבטל שום מנהג או ללעוג עליו כי לא לחנם הוקבעו (בית יוסף בשם אורחות חיים):

הנה מוקא באן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזוהו להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [כ"ח שבט]. יום ט"ו משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל אורה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
פורים אתקייאת על שם יום המפורים (תש"ח) - כל המעשים יהיו בטל, וימי המורים לא יהיו בטל, לעולם (הדס פלג ב"ב)

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'דרימ"א'
 נפטר ביום י"ג שבט ה'ת"ק
 וזו תורתו שכל ימי חייו
 יום מפורים (ה'ת"ק)
 (בספרו 'התקופה')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

כ"ט שבט
יום ט"ז
משלשים יום
קודם פורים

ג' ניסן
ט"ז

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 נפטר ביום י"ג שבט ה'ת"ק
 וזו תורתו שכל ימי חייו
 יום מפורים (ה'ת"ק)
 (בספרו 'התקופה')

קודם הלימוד יאמר: הנינו ויצה ללמוד. כדי שיוציא התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודעית התורה.
 נהתינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדוניהו
 על ידי הנעלם בדתילו ורתימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ט שבט

יום ט"ז משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצ – דיני קריאת המגילה

יח. מגילה בי"ד ובט"ו צריך לחזור אחר עשרה ואם אי אפשר בעשרה קורים אותה ביחיד. הגה: ויש להסתפק אם נשים מצטרפות לעשרה (הגהות אשרי פרק קמא טור סימן תרפ"ד). ואם קראו אותה בציבור ואיזה יחיד לא שמעה יכול לקרות אפילו לכתחלה ביחיד הואיל וקורין אותה באותה העיר בעשרה (בית יוסף בשם אורחות חיים) וכשהיחיד קורא אותה בזמנה צריך לברך עליה (בית יוסף):

סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה, ובו י"א מעיפים

א. אין כותבין המגילה אלא בדיו על הגויל או על הקלף כספר תורה ואם כתבה במי עפצים וקנקנתום כשרה כתבה בשאר מיני צבעונים פסולה וצריכה שירטוט כתורה עצמה ואין העור שלה צריך לעבד לשמה ויש אומרים שצריך עיבוד לשמה:

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך ימזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזוהי להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [כ"ט שבט]. יום ט"ז משלשים יום קודם פורים! וזכה בקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'מפגעי עולמי ללימוד שולחן ערוך מוזכר עם רבא'
פורים אתקריאת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יחו בטלף, וימי הפורים לא יחו בטלף לעולם (הדס פיל ב"ט)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום
ל שבט
יום י"ז
משלשים יום
קודם פורים
הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישראל. ולירי ודיעת התורה.
נתייני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדוניהו
על ידי הנעלם בדחילו ורחימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ל' שבט

יום י"ז משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה

ב. היתה כתובה על הנייר או על עור שאינו מעובד או שכתבה עכו"ם או מין פסולה ודינה כספר תורה לענין היקף גויל וחטוטרות חתי"ן ותליית ההי"ן וקופי"ן וכל גופות האותיות בצורתן ובחסרות ויתרות. הגה: גם צריך לכתבה מן הכתב (ר"ן) ולהוציא כל תיבה מפיו קודם שיכתבנה כמו בספר תורה (מהרי"ק) ועושין כל פרשיותיה סתומות ואם עשאן פתוחות פסולה (הגהות מיימוני פרק ב' ופסקי מהרא"י סימן כ"ג). ובדיעבד אין לפסול מגילה משום חסרות ויתירות דלא גרע מהשמיט בה הסופר אותיות דכשרה (הגהות מיימוני פרק ב' ואור זרוע) [כמו שנתבאר סימן תר"צ סעיף ג']. וצריכה עמוד בסופה וחלק בראשה כדי להקיפה בו ויש אומרים שצריכה תגין ויש אומרים שאינה צריכה. הגה: ונהגו לתייגה גם נהגו שלא לעשות לה עמוד כלל בסופה (מהרי"ל):

הנה מוכא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ל' שבט]. יום י"ז משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבני' פורים אחרות על שם יום המורים (מס' 50) כל המועדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדפס ספר 17)

עשיר

רבינו יוסף אקביא

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

א אדר
יום י"ח

משלשים יום קודם פורים

גליון י"ח

הלכות פורים לשלשים יום

לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום

תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

רבינו יוסף אקביא ותיא

על חמור ספר 'שולחן ערוך' מס' תע"ח פ"א הלכות פורים

הוא יוסף אקביא ותיא ותיא

יום משלשים יום קודם פורים

עמ"י

רבינו יוסף אקביא

קודם הלימוד יאמר: הנינו ווצה ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לירי מעשה. ולירי מדות ישראל. ולירי ודיעת התורה. נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנתיים יאהרונה"י על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום א' אדר יום י"ח משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה

- ג. עשרת בני המן צריך לכתבם כשירה ולא כשאר שירות שחלק על גבי כתב אלא מניח חלק בין כתב לכתב ואם לא עשה כן פסולה:
- ד. צריך להאריך בוי"ו דויזתא (בכתיבתה ויש אומרים בקריאתה) (ר"ן בשם הרא"ש ומהרי"ל ובית יוסף בשם אורחות חיים). וצריך לכתוב איש בראש דפא ואת בסופה:
- ה. אם תפרה בחוטי פשתן פסולה:
- ו. אם הטיל בה ג' חוטי גידים כשרה ובלבד שיהיו משולשות ומפני שיש בו פירושים שונים צריך לצאת ידי כולם ויעשה שלשה תפירות בראשה ושלש בסופה ושלש באמצעיתה ותפירה אחת בחלק הרביעי מצד זה ותפירה אחת בחלק הרביעי שמצד האחר. הגה: ואם אין לו גידין יותר מוטב לתפור הנשאר בחוטי פשתן מלהניחה בלא תפירה (הגהות מיימוני פרק ב' וכל בו). אבל אם יש לו גידין יתפור כולם בגידין כולה בגידין והתפירה תהיה מבחוץ ולא מבפנים (רבינו ירוחם נתיב י' חלק ד' ובית יוסף בשם אורחות חיים):

הנה מוקא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך נמזר כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המבטחים ויודים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [א' אדר]. יום י"ח משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ערוך מורכב עם רבני'
פורים אתקיימת על שם יום המפורים (תש"ס) כל המעדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס סגל ז"ל)

עשיר

רבינו משה איסרליש ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מהר"ם מינץ (ת"ת) ומהר"ם
 מהר"ם מינץ (ת"ת) ומהר"ם
 מהר"ם מינץ (ת"ת) ומהר"ם
 מהר"ם מינץ (ת"ת) ומהר"ם

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ב אדר
 ניום י"ט
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 י"ט

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמי

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מהר"ם מינץ (ת"ת) ומהר"ם
 מהר"ם מינץ (ת"ת) ומהר"ם
 מהר"ם מינץ (ת"ת) ומהר"ם
 מהר"ם מינץ (ת"ת) ומהר"ם

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולידי עדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם יחדוד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתיהו יאהדונהו
על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ב' אדר יום י"ט משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצא – דיני כתיבת המגילה ותפירתה

ז. צריך להניח שיור בראש היריעה ובסופה כשתופרם יחד ובמשהו סגי:

ח. אין קורין בצבור במגילה הכתובה בין הכתובים ואם קרא לא יצא אלא אם כן היתה יתירה על שאר היריעות או חסרה כדי שיהא לה היכר אבל היחיד קורא בה ואפילו אינה חסרה או יתירה ויוצא בה ידי חובתו ודוקא כשהיא כתובה בגליון כספר תורה:

ט. מגילה שהיא נקודה וכן אם כתב בה בדף הראשון ברכות ופיוטים אינה נפסלת בכך:

י. אם אין מגילה כשרה קורים אותה בחומש בלא ברכה:

יא. אם קרא במגילה גזולה יצא. הגה: ואם מברכין עליה עיין לעיל סימן תרמ"ט לענין לולב הפסול והוא הדין כאן:

הנה מוקא באן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ב' אדר]. יום י"ט משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ערוך מורכב עם רבני'
פורים אתקיימת על שם יום המפורים (תשס"ט) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי המפורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל ב"ב)

עשיר

רבינו משה איסרליש

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 יסודי ההלכה שבתורה
 וזו ארבעת חלקי ספרו
 יום מפורים ביום
 (בספרו 'ריב"ד' ח"א)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ג' אדר
[יום כ']
משלשים יום
קודם פורים

ג' ניסן
כ'

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

עמ"י

רבינו יוסף קארו ותיא

רבינו יוסף קארו ותיא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 יסודי ההלכה שבתורה
 וזו ארבעת חלקי ספרו
 יום מפורים ביום
 (בספרו 'ריב"ד' ח"א)

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישראל. ולירי ודיעת התורה.
נתהיינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארבעי מתתתרים יאהדונה"י
על ידי הנעלם בדתילנו ורתימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ג' אדר
יום כ' משלשים יום קודם פורים

סימן תרצב – דיני ברכות המגילה, ובו ד' סעיפים

א. הקורא את המגילה מברך לפניה שלשה ברכות על מקרא מגילה ושעשה נסים ושהחיינו וכיום אינו חוזר ומברך שהחיינו. הגה: ויש אומרים דאף ביום מברך שהחיינו (טור בשם רבינו תם והרא"ש והמגיד), וכן נוהגין בכל מדינות אלו ואחד יכול לברך והשני קורא (הגהות אשירי פרק ב'). ולאחריה נוהגים לברך הרב את ריבנו וכו' אם לא בירך לא לפניה ולא לאחריה יצא. הגה: ונהגו לומר בלילה אשר הניא אבל לא ביום (כל בו ובית יוסף בשם אורחות חיים). ואין לברך אחריה אלא בצבור:

ב. אין לשוב בעוד שקורין אותה:

ג. אף על פי שיצא כבר מברך להוציא את אחר ידי חובתו:

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל התכרים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [ג' אדר]. יום כ' משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבא'
 פורים אחריות על שם יום המפורים (תש"ס) – כל המעדים ירו בטלון, וים המורים לא יחו בטלון לעולם (חז"ל פ"ב)

עש"ו

רבינו משה איסרליש

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

ד אדר
יום כ"א
משלשים יום קודם פורים

גליון
כ"א

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבינו יוסף קארו ותיא

קודם הלימוד יאמר: הנני יוצא ללמוד. כדי שיואני התלמוד לירי מעשה. ולירי מדות ישירות. ולירי ודיעת התורה. נהרני עושה לשם יחדו קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארביי מתתתיהו יאהרונהו על ידי הנעלם בדהילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ד' אדר יום כ"א משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצג – דיני ברכות המגילה

ד. מי שהוא אנוס קצת ואינו יכול לילך לבית הכנסת וצריך להמתין עד אחר שקראו הקהל וקשה עליו לישוב בתענית כל כך יכול לשמוע קריאתה מבעוד יום מפלג המנחה ולמעלה. הגה: אבל אסור לאכול קודם שישמע קריאת המגילה אפילו התענית קשה עליו (תרומת הדשן סימן ק"ט):

סימן תרצג – סדר תפלת פורים, וכו' ד' סעיפים

- א.** אחר קריאת המגילה בערבית אומר ואתה קדוש ואם חל במוצאי שבת אומר ויהי נועם קודם ואתה קדוש. הגה: ואומר ויתן לך. וקורים המגילה ואחר כך מבדילין (מנהגים):
- ב.** אומר על הנסים בלילה וביום. הגה: ואם לא אמרו אין מחזירין אותו (טור). ואין אומרים על הנסים רק ביום י"ד אבל לא בט"ו (בית יוסף בשם אורחות חיים ומנהגים). ובליל י"ד אף על פי שלא קראו המגילה עדיין אומר על הנסים בתפלת ערבית (הגהות מיימוני פרק ב')

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגזור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ד' אדר]. יום כ"א משלשים יום קודם פורים וזכה לקנים צדיקים!

מכון "הלכות פורים לשלשים יום" – ללימוד כל אריה הלכות פורים שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי "בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רב"א"
 פורים אתקיימת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים ירו בטלן, וימי המורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס פל"ר)

עש"ו רבינו משה איסרל"ש
 רבני יוסף קארו ורי"א
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 רבני יוסף קארו ורי"א
 רבני יוסף קארו ורי"א
 רבני יוסף קארו ורי"א

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

ה אדר יום כ"ב משלשים יום קודם פורים

ג' יון כ"ב

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לירי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהרונה"י
 על ידי הנעלם בדחילו ורחימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ה' אדר
יום כ"ב משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצג – סדר תפלת פורים

ג. אין קורין בו הלל ואין נופלין על פניהם. הגה: ואין אומרים למנצח ואל אך אפיס (מנהגים ובית יוסף בשם תוספות):

ד. מוציאין ספר תורה וקורין בפרשת ויבא עמלק ואף על פי שאין בה אלא ט' פסוקים כופלין פסוק אחרון כדי להשלים לעשרה פסוקים. הגה: ואין המנהג לכפול פסוק האחרון של הפרשה. וקורין המגילה ואחר כך סדר קדושה. הגה: כשיש מילה בפורים מלין התינוק קודם קריאת המגילה (מהרי"ל ומנהגים):

סימן תרצד – דין מעות פורים לעניים, ובו ד' סעיפים

א. חייב כל אדם ליתן לפחות שתי מתנות לשני עניים. הגה: יש אומרים שיש ליתן קודם פורים מחצית מן המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן זכר למחצית השקל שהיו נותנין באדר ומאחר ששלשה פעמים כתיב תרומה בפרשה יש ליתן שלש (מרדכי ריש פרק קמא דיומא). ויש ליתנו בליל פורים קודם שמתפללים מנחה (מהרי"ל) וכן נוהגין בכל מדינות אלו ויש ליתן ג' חצאי גדולים במדינות אלו כי אין מטבע ששם מחצית עליה מלבד זו. ובמדינות אוסטריין יתנו ג' חצי ווינ"ר שנקראו גם כן מחצית וכן לכל מדינה ומדינה ואין חייב ליתנו רק מי שהוא מבין עשרים ולמעלה ויש אומרים שנותנים מחצית השקל לצדקה מלבד ג' מחצית אלו ואין נוהגין כן:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזוהי להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות פורים" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הקבים **(ה' אדר)**. יום כ"ב משלשים יום קודם פורים וזכה לבנים צדיקים!

כל השונה הלכות יום בכל יום

מונח לו שהוא בן עולם הבא

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
פורים אתקריאת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וימי המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשיר

רבינו שמואל אפרים ורביא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מהר"ם מריזבורג (תש"ס)
 רב ישיבת תלמידי חכמים
 ירושלים (תש"ס)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

1 אדר
יום כ"ג
משלשים יום
קודם פורים

גליון
כ"ג

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

עמי

רבינו יוסף קארו ורביא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מהר"ם מריזבורג (תש"ס)
 רב ישיבת תלמידי חכמים
 ירושלים (תש"ס)

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללימוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולידי עדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתקדים יאהרונהו
 על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ו' אדר
יום כ"ג משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצד – דין מעות פורים לעניים

ב. אין משנים מעות פורים לצדקה אחרת. הגה: ודוקא הגבאים
 (מרדכי פרק קמא דבבא בתרא) אבל העני יכול לעשות בו מה
 שירצה:

ג. אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו ליטול
נותנים לו ובמקום שנהגו ליתן אף לעכו"ם נותנים:

ד. במקום שאין עניים יכול לעכב מעות פורים שלו לעצמו
ונתנם במקום שירצה.

סימן תרצה – דיני סעודת פורים, ובו ד' סעיפים

הגה: מצוה להרבות בסעודת פורים (טור). ובסעודה אחת יוצאים
 (מרדכי סוף פרק קמא).

א. סעודת פורים שעשאה בלילה לא יצא ידי חובתו. הגה: ומכל
 מקום גם בלילה ישמח וירבה קצת בסעודה. (תשובת מהרי"ב):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יבאור כל
 הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל
 התכרים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!
 וכל המזכה את הרבים 'נן אדרן'. יום כ"ג משלשים יום קודם פורים! וזכה לקנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבא'
פורים אתקריאת על שם יום הכפרים (תש"ס) – כל המעדים יהיו בטלן, וים' המורים לא יהיו בטלן לעולם (הדס פל פ"ב)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

רבינו משה איסרל"ש

רבינו משה איסרל"ש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מהר"ם מברסלב
 נפ' ת"ת ט"ז שבט ה'תקל"ח
 (בג' פורים ה'תקפ"ח)

ז אדר
יום כ"ד
משלשים יום
קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

ג' ניסן
כ"ד

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מהר"ם מברסלב
 נפ' ת"ת ט"ז שבט ה'תקל"ח
 (בג' פורים ה'תקפ"ח)

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללימוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחדד קודקשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדונהו
 על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו בתורה שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ז' אדר יום כ"ד משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצה – דיני סעודת פורים

ב. חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. הגה: ויש אומרים דאין צריך להשתכר כל כך אלא שישתה יותר מלימודו (כל בו) וישן ומתוך שישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי (מהרי"ל). ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים ואין להתענות בפורים מלבד תענית חלום ועיין לעיל סימן תקס"ח וסימן תק"ע. יש שנהגו ללבוש בגדי שבת ויום טוב בפורים וכן נכון (מהרי"ל). ונוהגים לעשות סעודת פורים לאחר מנחה וערבית יתפללו בלילה ומתפללים מנחה תחלה בעוד היום גדול ורוב הסעודה צריכה להיות ביום (מנהגים). ולא כמו שנוהגין להתחיל סמוך לערב ועיקר הסעודה היא ליל ט"ו וכשחל פורים ביום ששי יעשו הסעודה בשחרית משום כבוד שבת (מנהגים). ומי שרוצה לעשותה תמיד בשחרית הרשות בידו (תרומת הדשן). יש אומרים שיש לאכול מאכל זרעונים בפורים זכר לזרעונים שאכל דניאל וחביריו בבבל (כל בו). טוב לעסוק מעט בתורה קודם שיתחיל הסעודה וסמך לדבר ליהודים היתה אורה ושמחה ודרשינן אורה זו תורה (מהרי"ב). וחייב במשתה ושמחה קצת בשני ימים י"ד וט"ו (מנהגים) וכן נהגו ויש אומרים דאם הזיק אחד את חבירו מכח שמחת פורים פטור מלשלם (תרומת הדשן סימן ק"י). ועיין בחושן המשפט בדיני נזיקין (סוף סימן שע"ח):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים 'זו אדר'. יום כ"ד משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבא'
 פורים אחריות על שם יום הפורים (הש"ס) כל המעשים יחו בטעם, ויח' הפורים לא יחו בטעם לעולם (הש"ס פ"ב)

עשירי

רבינו משה אפרים ורביא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רבני קהילת פראג

רבינו יוסף קארו ורביא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רבני קהילת פראג

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

ח אדר
 יום כ"ה
 משלשים יום
 קודם פורים

גליון
 ב"ה

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שביאני הלימוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודעת התורה.
 נהרני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתתיהו יאהדונהו
 על ידי הנעלם בדהילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ח' אדר
יום כ"ה משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצה – דיני סעודת פורים

ג. אומר על הנסים בברכת המזון בברכת הארץ ואם התחיל סעודתו ביום ומשכה עד הלילה אומר על הנסים דבתר תחלת סעודה אזלינן ויש מי שאומר שאין לאומרו (ונוהגין כסברא ראשונה):

ד. חייב לשלוח לחבירו שתי מנות בשר או של מיני אוכלים שנאמר ומשלוח מנות איש לרעהו שתי מנות לאיש אחד וכל המרבה לשלוח לריעים משובח ואם אין לו מחליף עם חבירו זה שולח לזה סעודתו וזה שולח לזה סעודתו כדי לקיים ומשלוח מנות איש לרעהו. הגה: ויש לשלוח מנות ביום ולא בלילה (מדברי הרא"ש פרק קמא דמגילה). ואם שולח מנות לרעהו והוא אינו רוצה לקבלם או מוחל לו יצא ואשה חייבת במתנות לאביונים ומשלוח מנות כאיש. ואשה תשלח לאשה ואיש לאיש. אבל לא בהפך שלא יבא איש לשלוח לאלמנה ויבואו לידי ספק קידושין אבל במתנות לאביונים אין לחוש:

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ח' אדר]. יום כ"ה משלשים יום קודם פורים וזכה לקיים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רבני'
פורים אנקריאת על שם יום החברים (מס' 50) - כל המועדים ירו בטלן, וימי המורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס סל' 70)

עשיר

רבינו משה איסרליש

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מהר"ם מינצ'ין זצ"ל
 ז"ל אדמו"ר מס' ח'ל' ס'ת' ס'ת'
 יום מנוחתו כ"ו
 (ב'ס'פ'ר' ו'ר'א'ר'א'ל' 101)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

ט אדר
יום כ"ח
משלשים יום
קודם פורים

ג' ליון
כ"ו

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

עמרי

רבינו יוסף קארו זצ"ל

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 מהר"ם מינצ'ין זצ"ל
 ז"ל אדמו"ר מס' ח'ל' ס'ת' ס'ת'
 יום מנוחתו כ"ו
 (ב'ס'פ'ר' ו'ר'א'ר'א'ל' 101)

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד לירי מעשה. ולידי מרות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
נתהיני עושה לשם וחדד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתנתיקים יאהדוניהו
על ידי הנעלם בדתילו ורתימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט' אדר

יום כ"ו משלשים יום קודם פורים

סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים, ובו ח' סעיפים

- א. פורים מותר בעשיית מלאכה ובמקום שנהגו שלא לעשות אין עושין.**
 (והאידינא נהגו בכל מקום שלא לעשות) (כל בו). והעושה אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם אלא אם הוא בנין של שמחה כגון בית חתנות לבנו או אבורנקי של מלכים ושרים. הגה: ומותר לעשות כל מלאכת מצוה כגון לכתוב פסקי הלכות וכן מותר לעשות אפילו מלאכות גמורות לצורך פורים (תרומת הדשן סימן קי"ב):
- ב. אפילו במקום שנהגו לא נהגו אלא ביום מקרא מגילה בלבד אבל לאסור את של זה בזה אינו מנהג:**
- ג. יום י"ד ויום ט"ו אסורים בהספד ותענית לכל אדם בכל מקום בין לבני כרכים שהם עושין ט"ו בלבד בין לבני עיירות שהם עושים י"ד בלבד והנשים מענות בהם שכלן עונות כאחת ומטפחות שמכות כף אל כף אבל לא מקוננות שתהא אחת מדברת וכולן עונות אחריה נקבר המת לא מענות ולא מקוננות:**

מובטח לו שהוא
בן 'עולם הבא'

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המערים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פורים' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים [ט' אדר]. יום כ"ו משלשים יום קודם פורים! וזכה לקיים צדיקים!

כל השונה
הלכות
בכל יום

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבא'
 פורים אחרקראת על שם יום חמורים (מס' טז) כל המעדים ירו בטלן, וימי חמורים לא ירו בטלן לעולם (מד' פ"ג ב"ב)

עשירי רבינו משה איסרל"ש

עמ"י רבינו יוסף קארו וז"ל

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

י אדר **גליון**
 ניום כ"ז **כ"ז**
 משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודעית התורה.
 נהרינו עושה לשם יחדו קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתגדלים יאהדונהו על רבי הנעלם בדחילו ורחימו בתורא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י' אדר
יום כ"ז משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים

ד. כל דברי אבילות נוהגים בחנוכה ופורים. הגה: ומכל מקום ילך לבית הכנסת לשמוע המגילה (תוספות פרק קמא דמועד קטן). ואם יוכל לאסוף מנין לביתו לקרות המגילה עדיף טפי (מהרי"ל). ויש אומרים שאין אבילות נוהג בפורים לא בי"ד ולא בט"ו (הרא"ש ומנהגים) וכן נוהגין ואפילו אבילות יום ראשון נדחה מפני פורים (דברי עצמו) אבל דברים שבצנעה נוהג ואף על פי שאין נוהג אבילות בפורים עולה לו למנין שבעה ימי אבילות כמו שבת וכן פסק הרב בעצמו בטור יורה דעה סימן ת"א:

ה. אם חל פורים במוצאי שבת והאכל יושב בבית הכנסת בשבת במנחה לא יצא משם עד שיתפלל תפלת ערבית וישמע קריאת מגילה ולמחרת לא יצא מפתח ביתו:

הנה מוכא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים 'ני אדרן'. יום כ"ז משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

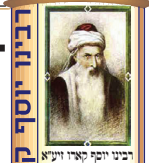
מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שעל ידי 'מפגעי עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבני'
 פורים אתקיימת על שם יום המפורים (תש"ס) כל המעדים ירו בטלן, וימי המורים לא יחיו בטלן לעולם (הדס פל"ט)

עשיר

עמי

רבינו משה איסרליש זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'ירמ"א'
 זמן קצת לפני שנת ה'תק"ל
 יום מנוחתו יום
 (בספרו 'הקדמות')
 זמן קצת לפני שנת ה'תק"ל

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 זמן קצת לפני שנת ה'תק"ל
 יום מנוחתו יום
 (בספרו 'הקדמות')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

יא אדר
 יום כ"ח
 משלשים יום
 קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

גליון כ"ח

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיואני התלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ישירות. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארביי מתנבחים יאהדוניהו
 על ידי הנעלם בדהילוג ורתימו ביהוקא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"א אדר יום כ"ח משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים

ו. יש מי שאומר שהאבל חייב לשלוח מנות. הגה: אבל אין שולחין לאבל כל י"ב חודש (מהרי"ל) וכמו שיתבאר ביורה דעה סימן שפ"ה עיין שם ואם אין בעיר אלא האבל עם אחר חייב לשלוח לאבל כדי לקיים לשלוח מנות אלא אם כן מחל האבל על מנתו (מהריב"ש):

ז. יש מי שאומר שאונן מותר בבשר ויין דלא אתי עשה דיחיד דאבילות ודחי עשה דרבים דאורייתא דלשמוח בפורים דברי קבלה נינהו שהם כדברי תורה. הגה: וכל שכן שחייב במקרא מגילה ותפלה וקריאת שמע ונראה לי דדוקא בלילה אף על פי שמתו מוטל לפניו אבל ביום שרוצה לקברו קבורת מתו קודם כמו שנתבאר לעיל סימן תרפ"ז סעיף ב' ולכן קורא ומתפלל אחר כך דלא עדיף מיום טוב ושבת כמו שנתבאר לעיל סימן ע"א, כן נראה לי:

הנה מוקא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הקבים 'י"א אדר'. יום כ"ח משלשים יום קודם פורים! וזכה לקבים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
 שיעור ידו 'בופעל עולמי ללימוד ערוך מוזכר עם רבא'
 פורים אחריות על שם יום הכפרים (תש"ח) – כל המעשים יהיו בטל, ויום המורים לא יהיו בטל (הד"ר שלום)

עשירי רבינו משה איסרליש

רבינו יוסף קארו וז"ל

רבינו יוסף קארו וז"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 רב בית דין פולין וראשון לציון
 יוסף קארו וז"ל
 (בספרו 'אורח חיים')

שואלין ודורשין בהלכות הרגל קודם הרגל שלשים יום

גליון כ"ט

יב אדר יום כ"ט משלשים יום קודם פורים

הלכות פורים לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פורים לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו יוצה ללמוד. כדי שיוציא הלימוד לירי מעשה. ולידי עדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 נהרינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתתקדים יאהרונה"י
 על ידי הנעלם בדתילוג ורתימו בתורה שלום בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ב אדר יום כ"ט משלשים יום קודם פורים

המשך סימן תרצו – דיני הספד ותענית ועשיית מלאכה בפורים

ח. מותר לישא אשה בפורים. הגה: בין בי"ד בין בט"ו וכל שכן שמותר לעשות פדיון הבן (תוספות פרק קמא דמועד קטן). ומה שנהגו ללבוש פרצופים בפורים וגבר לובש שמלת אשה ואשה כלי גבר אין איסור בדבר מאחר שאין מכוונים אלא לשמחה בעלמא וכן בלבישת כלאים דרבנן ויש אומרים דאסור אבל המנהג כסברא הראשונה וכן בני אדם החוטפים זה מזה דרך שמחה אין בזה משום לא תגזול ונהגו כך ובלבד שלא יעשו דבר שלא כהוגן על פי טובי העיר (תשובת מהר"י מינץ סימן י"ז):

הנה מוכא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים ודיורים. לזכות את הכבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים 'יב אדר'. יום כ"ט משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פורים לשלשים יום' – ללימוד כל ארצה 'הלכות פורים' שלשים יום קודם פורים
שעל ידי 'בופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רב"א'
פורים אחריות על שם יום המפורים (תש"ח) – כל המעשים יהיו בטל, וימי המורים לא יהיו בטל, לעולם (הד"ס פ"ב)

עש"ו

רבינו שמואל איזק וויזא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך
 מוצר עם רב"א'
 ז"ל (ת"ת תש"ח) וז"ל (ת"ת
 ת"ת תש"ח) וז"ל (ת"ת ת"ת)
 (ב"מ פ"ב ו' ת"ת)

שואלין ודורשין בהלכות הרגל
קודם הרגל שלשים יום

י"ג אדר
 [יום ל'ן]
 משלשים יום
 קודם פורים

ג' ניסן
 ל'

הלכות פורים לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פורים
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

עמ"י

רבינו יוסף קארו וויזא
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך
 מוצר עם רב"א'
 ז"ל (ת"ת תש"ח) וז"ל (ת"ת
 ת"ת ת"ת)
 (ב"מ פ"ב ו' ת"ת)

קודם הלימוד יאמר: הנינו ויצא ללמוד. כדי שביאנו התלמוד ליד מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ודיעת התורה.
נתהיינו עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקדשים יאהדוניהו
על ידי הנעלם בדחילו ורחימו בתהקרא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ג אדר

יום ל' משלשים יום קודם פורים

סימן תרצז – אין אומרים תחינה בי"ד וט"ו שבאדר
ראשון, ודין תענית והספד בהן, ובו סעיף אחד

א. יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על פניהם
ואין אומרים מזמור יענך ה' ביום צרה ואסורים בהספד
ותענית אבל שאר דברים אין נוהגים בהם ויש אומרים
דאף בהספד ותענית מותרים. הגה: והמנהג כסברא
ראשונה יש אומרים שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד
שבאדר ראשון (טור בשם הרי"ף) ואין נוהגין כן מכל מקום
ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים (הגהות
מיימוני בשם סמ"ק) וטוב לב משתה תמיד:

ביום הפורים שהוא שלשים יום קודם הפסח
מתחילין ללימוד בעזהשי"ת הלכות פסח המחולק לשלשים יום

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום הלכן שלשים יום קודם הפסח חל עלינו חובת ביעור. (טור או"ח
סימן תכט). ומתחילין מיום הפורים עצמו. (חק יעקב, פרי חדש, שו"ע התניא – עפי הגמ' סנהדרין יב, רש"י ז. וסנהדרין פו, תוס' בכורות נז, ועוד)

מובחל לו שהוא
בו 'עולם הבא'

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פורים מחולק לשלשים יום קדם הפורים. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל
הלכות פורים קדם הפורים. וזכה להיות 'בן עולם הבא'. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולקבל
המכרים ודיורים. לזכות את הקבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!
ול' המזכה את הרבים [י"ג אדר]. יום ל' משלשים יום קודם פורים! וזכה לבנים צדיקים!

כל השונה
הלכות
בכל יום

סֵפֶר
זוהר לְפוֹרִים הַנְּשֵׁלִים

כֶּרֶךְ א'

הַלְכוּת פֶּסַח

עמרי

רבינו יוסף קארו זצ"ל
עלה מבית ספר 'שולחן ערוך'
בבית הוריו בראשון לציון
ביום שבת קודש
ביום שבת קודש
(בבית הוריו בראשון לציון)

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' - ללימוד כל או"ח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחדש עם רמב"א'
הזהיר ממשדו המין בפסח - מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עשירי

רבינו משה אישלש וז"ל
בית מדרש 'רמב"א'
בבית הוריו בראשון לציון
ביום שבת קודש
ביום שבת קודש
(בבית הוריו בראשון לציון)

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום**

י"ד אדר
[יום א']
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום - עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בבטח הלכות עצרות בצצות הלכות חג בחד

גליון א'

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיבואני הפלמוד לרבי מעשה. ולידי מרות ישראל. ולידי ודעית התורה.
נבחיני עושה שלם ויחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהודה ובשם אדני מלכותיים יאהודנה"י
על ידי הנעלקם בתחילתו ורחמינו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום הפורים
יום א' משלשים יום קודם הפסח**

'דמתחילין מזיום הפורים עצמו.'
[חק יעקב, פרי חדש, שו"ע התיא - עפ"י הגמ' סנהדרין
יב, רע"ב, ר"ה ו. וסנהדרין פג, תוס' במרות נ. ועוד]

הלכות פסח

**סימן תכט - שאין נופלין על פניהם
כל ניסוך, ובו ב' סעיפים**

א. שואלים בהלכות פסח קודם לפסח שלשים יום. הגה: ומנהג לקנות חטים לחלקן לעניים לצורך פסח וכל מי שדר בעיר י"ב חודש צריך ליתן לזה (אור זרוע):

ב. אין נופלים על פניהם ככל חדש ניסוך ואין אומרים צדקתך בשבת במנחה ואין מספידין בו ואין מתעניין בו להזכיר בצבור והבכורות מתענים בו בערב פסח. הגה: גם אין אומרים צדוק הדין בכל חדש ניסוך ונהגו שאין מתעניין בו תענית כלל אפילו יום שמת בו אביו או אמו אבל תענית חלום מתענין ואין אומרים מזמור לתודה ואל ארך אפים ולמנצה בערב פסח ולא ביום טוב (מנהגים). ונהגין הרבות קצת באכילה ושתיה ביום אחר החג והוא אסרו תג (גמרא ורש"י פרק לולב):

סימן תל, ובו סעיף אחד

א. שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול מפני הנס שנעשה בו. הגה: והמנהג לומר במנחה ההגדה מתחילת

עבדים היינו עד לכפר על כל עונותינו ופוסקים לומר ברכי נפשי (מנהגים):

סימן תלא - זמן בדיקת החמץ, ובו ב' סעיפים

א. בתחילת ליל י"ד בניסוך בודקין את החמץ לאור הנר בחורין ובסדקין בכל המקומות שדרך להכניס שם חמץ:

ב. וזהו כל אדם שלא יתחיל בשום מלאכה ולא יאכל עד שיבדוק ואפילו אם יש לו עת קבוע ללמוד לא ילמוד עד שיבדוק ואם התחיל ללמוד מבעוד יום אין צריך להפסיק. (ויש אומרים שצריך להפסיק וכן קודם נראה לי עיקר):

סימן תלב - דין ברכת בדיקת החמץ, ובו ב' סעיפים

א. קודם שיתחיל לבדוק יברך אשר קדשנו במצותיו וצונו על ביעור חמץ. ואם התחיל לבדוק בלא ברכה יברך כל זמן שלא סיים בדיקתו (כל בו). ויזהר שלא ידבר בין הברכה לתחילת הבדיקה וטוב שלא ידבר בדברים אחרים עד שיגמור כל הבדיקה כדי שישים אל לבו לבדוק בכל המקומות שמכניסין בו חמץ:

ב. בכרכה אחת יכול לבדוק כמה בתים ואם בעל הבית רוצה יעמיד מבני ביתו אצלו בשעה שהוא מברך ויתפזרו לבדוק איש איש במקומו על סמך ברכה שברך בעל הבית. הגה: ונהגים להניח פתחי חמץ במקום שימצאם הבורך כדי שלא יהא ברכתו לבטלה (מהרי"ר ברי"ן). ומיהו אם לא נתן

לא עכב דרעת כל אדם עם הברכה לבער אם נמצא (כל בו):

סימן תלג - דיני בדיקת החמץ, ובו ו"א סעיפים

א. הבדיקה צריך שתהיה לאור הנר ולא לאור הלבנה ואם עבר ולא בדק ליל י"ד כשבדוק ביום י"ד לא יבדוק לאור החמה אלא לאור הנר ואכסדרה שאורה רב אם בדקה לאור החמה דיו והוא הדין כנגד ארובה שבחדר:

ב. אין בודקין לאור האבוקה אלא לאור הנר ולא בנר של חלב ולא של שומן ולא של שמן אלא בנר של שעווה. (הגה: והוא יחידי אבל שתי נרות ביחד אפילו קלועים דינם כאבוקה) (מהרי"ל בשם אגודה):

ג. בודק כל המקומות שיש לחוש שמא הכניסו בהם חמץ ולכן כל חדרי הבית והעליות צריכים בדיקה שפעמים אדם נכנס בהם ופתו בידו אבל אוצרות יין שאין מסתפק מהם וכן מתבן וכיוצא בו אינם צריכים בדיקה:

ד. חורי הבית וזיוין הבולטים מהכתלים שאינם גבוהים הרבה ולא נמוכים הרבה צריכים בדיקה אבל הגבוהים שאין יד האדם מגעת שם והנמוכים פחות משלשה טפחים אינם צריכים בדיקה:

מובטח לו של א' חטא כל השנה

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי גנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל התכרים וזיירים. ונזות את הרבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [י"ד אדר]. יום א' משלשים יום קודם הפסח! זוכה לְבָנִים צְדִיקִים!

כל הדרוך
משדו חמץ
בפסח

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ערוך שולחן ערוך מחבר עם רמ"א'
 הזהיר ממשדו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עש"ו

עמ"י

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
 קודם הפסח שלשים יום**

טו אדר
 [יום ב']
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו דבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בצעות הלכות חג בחג

ג' ניזון
 ב'

רבינו שמואל איזק'ל ויניא
 בעל מכתב ספר 'שולחן ערוך
 פסח' עמודים פסח תשס"א
 י"ז ניזון עשרת ימי חמץ לפני
 יום הפסח (ת"ת)
 (ספר אגרות אבות)

רבינו שמואל איזק'ל ויניא
 בעל מכתב ספר 'שולחן ערוך
 פסח' עמודים פסח תשס"א
 י"ז ניזון עשרת ימי חמץ לפני
 יום הפסח (ת"ת)
 (ספר אגרות אבות)

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מרות ופירות. ולידי יגיעת התורה.
 נהנינו עושה לשם ייחוד קודשך קרייך היא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני" מתנחלים יאהרונה"י
 על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודך שלים בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום ט"ו אדר
 יום ב' משלשים יום קודם הפסח**

המשך סימן תלג – דיני בדיקת חמץ

- ה. גג היציע והמגדל שגגיהם משופעים ומפני כך אין גגיהם ראויין לשום תשמיש אינם צריכין בדיקה אפילו הם בתוך הבית:
- ו. רפת של בקר אינו צריך בדיקה שאם היה שם חמץ הבהמות יאכלוהו וכן לול של תרנגולים אינו צריך בדיקה מפני שאם היה שם חמץ התרנגולים יאכלוהו וכן אמצעה של חצר אינו צריך בדיקה שאם היה שם חמץ העורבים ושאר עופות המצויים שם יאכלוהו והני מילי מספק חמץ אבל ודאי חמץ לא. הגה: אבל לקמן סימן תמ"ה סיף ג' מבואר דמותו להשליך חמץ במקום שהעופות מצויים כל שכן שאין צריך לבער משם אפילו חמץ ודאי עד לאחר זמן איסורו:
- ז. חור שבין יהודי לחבירו כל אחר בודק עד מקום שידו מגעת והשאר מבטל בלבו ודיו ושבין יהודי לעכו"ם אינו צריך בדיקה כלל שמא יאמר כשפים הוא עושה לי ונמצא בא לידי סכנה:
- ח. כותל שנשתמש בו חמץ בחורין ונפל ונעשה גל אפילו אינו גבוה ג' טפחים כדי חפישת הכלב אין צריך לבדוק תחתיו כיון שיש בו סכנת עקרב שמצויים בגלים הישיטין שמא אחר

- ט. שישלים בדיקתו שאינו עוסק במצוה יחפש אחר מחט שנאבד לו ויבא לידי סכנה והני מילי בסתם אבל בידוע שיש תחתיו חמץ אם אין עליו גובה שלשה טפחים צריך להוציאו משם במרא והצינא בענין שאין בו סכנה ואם יש עליו גובה שלשה טפחים מבטלו בלבו ודיו:
- י. מרתף שמסדרין בו שורות של חביות זו אצל זו עד שנתמלא כולו וחוזרין ומסדרין שורות אחרות על התחתונות עד הקורה אין צריך לבדוק אלא שורה העליונה ואחרת למטה ממנה דהיינו שורה על פני רוחב המרתף ולא על כל שטח המרתף אלא העליונה הרואה את הקורה ואת הפתח ואחרת למטה ממנה:
- יא. בתי כנסיות ובתי מדרשות צריכים בדיקה מפני שהתנינוקות מכניסים בהם חמץ:
- יב. המכבד חדרו בי"ג בניסן ומכוין לבדוק החמץ ולבערו וזהו שלא להכניס שם עוד חמץ אף על פי כן צריך לבדוק בליל י"ד. הגה: וכל אדם צריך לכבד חדריו קודם הבדיקה (מרדכי ריש פסחים). והכיסים או בתי יד של בגדים שנותנים בהם לפעמים חמץ צריכין בדיקה (מהר"י):
- סימן תלד – דינים הנוהגים תיבך אחר הבדיקה, וכו' ד' סעיפים
- א. אחר הבדיקה יהא נזהר בחמץ שמשייר להצניעו כדי שלא יצטרך

מונח לו של א
 חטא כל השנה

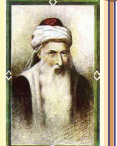
הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הקבוצות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקמ"י מנסיות ובקמ"י מדרשות. ובשמחות. וקבלת החברים ונדירים. קבוצות את הרבים לקבוצות "מן עולם הבא" על ידי לימוד "הקבוצה" בכל יום. שהוא "מורה לשמחה" וקבלת המזכרה את הרבים [ט"ו אדר]. יום ב' משלשים יום קודם הפסח וזכה לזמנים צדיקים!

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג שעל ידי "מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבדק עם רמ"א" וזיהור ממשדה המין בפסח – מובטח לו שלא יהמא כל יהמא (הארז"ל)

עש"י

רבינו יוסף קארו זצ"ל
בית מדרשו בספר ישיבת ערוך
בשם בניו הרבנים הרב
יהודה לייב ורבי יוסף קארו
הרבנים הרבנים הרבנים
(בשם בניו הרבנים הרבנים)

רבינו משה אסיכולי זצ"ל
בית מדרשו בספר "רמ"א"
בשם בניו הרבנים הרבנים
יהודה לייב ורבי יוסף קארו
הרבנים הרבנים הרבנים
(בשם בניו הרבנים הרבנים)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

טז אדר
יום ג'
משלשים יום קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ליון

תנו ובנו משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כפי שיביאני המלמד לידי מעשה. ולידי מרות ושרות. ולידי ויעת התורה. ונהיני עושה לשם יהודי קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתקדים יאהרונה על ידי הנעלים ברחמי ורחמינו ביהודיא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט"ז אדר יום ג' משלשים יום קודם הפסח

סימן תלה – דין מי שלא בדק לביל י"ד, ובו פעיף אחד
א. לא בדק לביל י"ד יבדוק ביום י"ד באיזו שעה שיוכור מהיום לא בדק כל יום י"ד יבדוק בתוך הפסח לא בדק בתוך הפסח יבדוק לאחר הפסח כדי שלא יכשל בחמץ שעבר עליו הפסח שהוא אסור בהנאה ועל הבדיקה שלאחר הפסח לא יברך:

סימן תלו – דין המפרש בים, וחיוצא בשירא, ובו ג' סעיפים
א. המפרש מיבשה לים או יוצא בשירא ואינו מניח בכיתו מי שיבדוק תוך שלשים יום זקוק לבדוק. (ולא יברך אז על ביעור חמץ) (כל בו). קודם שלשים יום אינו צריך לבדוק (וכשמגיע פסח יבטלנו) (טור) ואם דעתו לחזור קודם הפסח צריך לבדוק ואחר כך יצא דחיישינן שמא יחזור ערב פסח בין השמשות ולא יהיה לו פנאי לבער וכן העושה ביתו אוצר תוך שלשים יום זקוק לבדוק ואחר כך כונס אוצרו לתוכו קודם שלשים יום אם דעתו לפנותו קודם הפסח צריך לבדוק ואחר כך עושה אוצר ואם אין דעתו לפנותו קודם הפסח אינו

צריך לבדוק. הגה: ואוצר חטים שיש חטים מחומצים בקרקעית הבור אם נעשה האוצר שלשים יום קודם הפסח אינו זקוק לבער אלא מבטלו בלבד ודיו מיהו לאחר פסח כשמפנה האוצר אסור ליהנות מאותן חטים ואם אין שם חמץ ידוע אלא ספק מותר למכור האוצר כך ביחד (תשובת הרשב"א סימן ע:)
ב. ויש אומרים דקודם ל' יום שאינו צריך לבדוק היינו כשאין דעתו לחזור בתוך הפסח ואף על פי שדעתו לחזור קודם הפסח או אחריו אינו צריך לבדוק כיון שהוא קודם שלשים (וכשמגיע פסח יבטלנו) אבל אם דעתו לחזור בתוך הפסח צריך לבדוק אפילו מראש השנה ואם שכה ולא בדק יבטל כשיגיע הפסח ולא יברך על הבטול. הגה גם אשתו תבדוק ותבטל בכיתו דילמא ישכח לבטל במקום שהוא (כל בו)
ג. ישראל היוצא מבית נכרי תוך שלשים יום ונכנס בבית אחר בעיר זו או הולך לעיר אחרת אינו צריך לבער בית הנכרי שהרי יקיים מצות ביעור באותו בית אחר אבל אם הוא מפרש או יוצא בשירא ולא יכנס בפסח בבית יש מי שאומר שחל עליו חובת הביעור כיון שהוא תוך ל' יום וצריך לבער בית הנכרי שהוא יוצא ממנו כדי לקיים

מצות ביעור (אף על פי שהנכרי יכנס לבית בפסח ויש אומרים שאינו צריך כשנכנס בו הנכרי) (טור):
סימן תלו – המשכיר בית לחבירו, על מי חל חובת ביעור, ובו ד' סעיפים
א. המשכיר בית לחבירו לצורך י"ד וממנו ואילך וקנהו באחד מהדרכים ששכירות קרקע נקנה בו אם עד שלא מסר לו המפתח חל משמרו על המשכיר לבדוק ואם משמרו לו המפתח חל י"ד על השוכר לבדוק:
ב. השוכר בית מחבירו בי"ד ואינו יודע אם הוא בדוק אם הוא בעיר שואלו אם בדקו ואם אינו בעיר חזקתו בדוק ומבטלו בלבד ודיו:
ג. המשכיר בית לחבירו בחזקת בדוק ונמצא שאינו בדוק על השוכר לבדוק ואינו מקה טעות ואפילו במקום שבדוקים בשכר שהרי מצוה הוא עושה. הגה: ויש אומרים דצריך להחזיר לו שכר הבדיקה הואיל והתנה בהדיא שיהיה בדוק (המגיד פרק ב' ומשמע לעיל סימן י"ד):
ד. בית שהוחזק שלא בדקו המשכיר ואמרו אשה או עבד או קטן אנו בדקנוהו הרי אלו נאמנים והוא שיהא קטן שיש בו דעת לבדוק:
* * *

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארח "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג שעל ידי "מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובחר עם רמ"א" הזהיר ממשלה חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחמא כל הישגה (הארז"ל)

עש"י

רבינו יוסף קארו זצ"ל
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
מפני שנתקן ספר זה וכתב
ית טעם טעם הוא שולחן ערוך
יום מנוחיו בבית
בבית אביו (הארז"ל)

רבינו משה איסרליש זצ"ל
בעל מחבר ספר "ת"מ"
מפני שכתב ספר זה וכתב
ית טעם טעם הוא שולחן ערוך
יום מנוחיו בבית
בבית אביו (הארז"ל)

תניא שואלין וזורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ז אדר
[יום ד']
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
ד'

תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין וזורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמרו: הנני רוצה ללמוד. קרי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידיעת התורה. ונקרינו עושה לשם יהודי קודם שא בריך הוא ושכונתיה בשם יהודה ובשם ארצו מתקדמים יאחדוהו"ו על ידי הנעלם בקהילו וקרימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

בין שהוא בכיתו בין שהוא בכל מקום ברשותו חייב לבערו. הגה: ואפילו חזר והפקידו ביד נכרי אחר (הגהות אלפסי פרק קמא דפסחים ב.). ויש אומרים שאפילו אינו עליו אלא שומר חנם שחייב בפשיעה חייב לבערו ואפילו אם אינו חייב באחריותו בדין אלא שידוע שהנכרי אלם וכפהו לשלם אם יאבד חייב לבערו ויש חולקים:

ו. ואם אינו חייב באחריותו אינו חייב לבערו אפילו אם כבוש תחת ידו כגון שהוא גר תושב ושרוי עמו בחצר וצריך לעשות לפניו מחיצה גבוה י' טפחים כדי שלא ישכח ויאכלנו. הגה: ונכרי שהניח חמץ בבית ישראל בלא רשותו כופה עליו כלי (ריב"ש סימן ת"א) ודוקא ביום טוב אבל אם הוא קודם יום טוב צריך לעשות מחיצה (עיין לקמן סימן תמ"ו סעיף א').

ג. נכרי שנכנס לבית ישראל וחמצו בידו אינו זקוק להוציאו אף על פי שהישראל רואה חמץ של נכרי אינו בכך כלום אבל אסור להעלותו עמו על השלחן ואפילו בהפסק מפה:

ד. ישראל שהפקיד חמצו אצל ישראל חבירו או אצל הנכרי אף על פי שקבל עליו הנפקד אחריות עובר עליו [אף] המפקיד:

להקל שאכלו ואין צריך לבדוק (טו). שכל הקבוע כמחצה על מחצה ואם פירש הככר ממקום קביעתו ונטלו העכבר משם אין צריך לחזור ולבדוק דכל דפריש מרובא פריש:

ב. ב' צבורין אחד של חמץ ואחד של מצה וב' בתים אחד בדוק ואחד שאינו בדוק ובאו שני עכברים זה נטל חמץ וזה נטל מצה ואין ידוע לאיזה בית נכנס זה שנטל החמץ וכן שני בתים בדוקים וצבור אחד של חמץ ובא עכבר ונטל ואין ידוע לאיזה בית נכנס או שידע שנכנס לאחד מהם ונכנס אחריו ובדק ולא מצא כלום או שבדק קצת מהבית ומצא ככר אינו צריך לחזור ולבדוק. (כך הם דברי הרמב"ם אבל מסקנת הפוסקים אינו כן):

ג. הניח ט' ככרות חמץ ומצא י' צריך לבדוק אחר כל הט' וכן אם הניח עשרה ומצא ט' צריך לבדוק אחר כל ה' שאנו אומרים מה שהניח נטל ואלו אחרים הם ויש אומרים הני מיילי בקשורים יחד אבל אם אינם קשורים יחד אין צריך לבדוק אלא אחר האחד:

ד. הניח חמץ בזווית זו ומצאו בזווית אחרת צריך לחזור ולבדוק:

סימן תמ – דין חמצו של נכרי שהופקד אצל ישראל, ובו ד' סעיפים
א. נכרי שהפקיד חמצו אצל ישראל אם הוא חייב באחריותו מגניבה ואבידה

סדר הלימוד ליום י"ז אדר יום ד' משלשים יום קודם הפסח

סימן תלח – עכבר שנכנס למקום בדוק וכבר בפיו, ובו ב' סעיפים

א. עכבר שנכנס לבית בדוק וכבר בפיו ונכנס אחריו ומצא פירורין אפילו כדי כל הככר צריך לחזור ולבדוק הבית אחר הככר שהכניס לפי שאין דרכו של עכבר לפרו והני פירורין מעלמא אתו ולא מאותו ככר אבל אם תינוק נכנס לבית בדוק וכבר בידו ונכנס אחריו ומצא פירורין אינו צריך לחזור ולבדוק שחזקתו שאכלו ואלו הפירורין שנפלו ממנו בשעת אכילה שדרך התינוק לפרו ויש אומרים שאם אין בפירורין כדי כל הככר צריך לחזור ולבדוק. (דיני עכבר נכנס ויוצא השמט הרב הואיל ולא שכיחי):

ב. כוית חמץ למעלה על הקורה מחייבים אותו מחייבין אותו להביא סולם להורידו מפני שפעמים יפול מהקורה אבל אם היה חמץ בבור אין מחייבין אותו להעלותו אלא מבטלו בלבד ודיו:

סימן תלט – דין מי שבדק ולא מצא מספר ככרות שהניח, ובו ד' סעיפים

א. ט' צבורין של מצה ואחד של חמץ ובא עכבר ונטל ולא ידענו אם נטל חמץ או אם נטל מצה ונכנס לבית בדוק צריך לחזור ולבדוק, מיהו אם הככר קטן שיכול העכבר לאכול תלין

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך ינמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבקש שלא יחמא כל הישגה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולקבץ החברים וידידים. ונפוצות את הרבים להיות "בין עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים ["י"ז אדר"]. יום ד' משלשים יום קודם הפסח וזכה לגנים צדיקים!

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל או"ח "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחדש עם רמ"א"
הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עש"ו

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ח אדר
[יום ה']
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
ה'

תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו הוצא ללימוד. כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה. ולידי מרות ושרות. ולידי יריעת התורה.
נחמנו עושה לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדשים יאהרונם!
על ידי הנעלים ברחילו ורחימו ברחמיך שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ח אדר יום ה' משלשים יום קודם הפסח

**סימן תמא – דיני מי שהלוח על
החמץ, ובו ב' סעיפים**

א. נכרי שהלוח לישראל על חמצו ומשכנו בידו ואמר ליה מעכשיו יהא שלך אם לא אפרע לך לזמן פלוני והגיע הזמן ולא פרעו מותר אפילו לא הגיע הזמן שקבע עד אחר הפסח דמשהגיע הזמן ולא פרעו נקנה לו למפרע והוי ליה חמצו של נכרי:

ב. ישראל שהלוח לנכרי על חמצו אם משכנו בידו ואמר ליה מעכשיו והגיע הזמן אפילו אחר הפסח ולא פרעו אפילו אין אחריותו עליו אסור משום דקני ליה למפרע אבל אם לא אמר ליה מעכשיו ואין אחריותו עליו מותר:

סימן תמב – דין תערובת חמץ, ובו י"א סעיפים

א. תערובת חמץ עוברים עליו משום כל יראה וכל ימצא כגון המוריים וכותח הבבלי ושכר המדי וכל כיוצא באלו מדרכיים הנאכלים אבל דבר שיש בו תערובת חמץ ואינו ראוי לאכילה מותר לקיימו בפסח כגון עריבת העבדנין שנתן לתוכה קמח ועורות אפילו נתן שעה אחת קודם זמן הביעור הרי זה מותר לקיימו ואם לא

נתן העורות ונתן הקמח קודם ג' ימים לשעת הביעור מותר לקיימו שהרי נפסד והבאיש תוך שלשה ימים חייב לבער וכן הקילור והרטיה והאספלטית והתריאק"ה שנתן לתוכו חמץ מותר לקיימן בפסח שהרי נפסד צורת החמץ:

ב. הפת עצמה שעופשה ונפסלה מלאכול הכלב ומלוגמא שנסרחה אינו חייב לבער:

ג. בגדים שכבסו אותם בחלב חטה וכן ניירות שדבקו אותם בחמץ וכל כיוצא בזה מותר לקיימן בפסח שאין צורת החמץ עומדת. הגה: ולכן מותר לדבק ניירות בחלון תוך שלשים לפסח ויש מחמירין אם נראה מבחוץ (תרומת הדשן סימן ק"י ופסקיו סימן קמ"ט ומהר"ו):

ד. דבר שנתערב בו חמץ ואינו מאכל אדם כלל או שאינו מאכל כל אדם כגון התריאק"ה וכיוצא בו אף על פי שמותר לקיימו אסור לאכלו עד אחר הפסח ואף על פי שאין בו מן החמץ אלא כל שהוא הרי זה אסור לאכלו. הגה: ולקמן סימן תמ"ז סיף ד' בהג"ה יתבאר דיש חולקים ומתירים אם נתבטל קודם הפסח והכי קיימא לן:

ה. שכר שעושים מחיטים ושעורים חייבים לבערו וכן אם העמיד גבינות בחלא משכר שעורים או חטים חייב לבערם:

א. נהגו לגרר הכתלים והכסאות שנגע בהם חמץ ויש להם על מה שיסמוכו ואם יש חמץ בסדק שאינו יכול לחטט אחריו יטיח עליו מעט טיט:

ז. בצק שבסדקי צריבה אם יש כזית במקום אחד חייב לבער ואם לאו אם היה עשוי לחזק בו שברי העריבה או לסתום בו נקב בטל במיעוטו ואם לאו חייב לבער:

ח. היו בו שני חצאי זיתים כב' מקומות וחוט של בצק ביניהם רואים כל שאילו ניטל החוט ניטלין עמו חייב לבער ואם לאו אינו צריך לבער במה דברים אמורים בעריבה אבל בבית אף על פי שאם ניטל החוט אין ניטלין עמו חייב לבער מפני שפעמים מקבץ אותם היה חצי זית בבית וחצי זית בעליה חצי זית בבית וחצי זית באכסדרה חצי זית בבית זה וחצי זית בבית שלפנים ממנו הואיל ואלו החצאי זיתים דבוקים בכותלים או בקורות או בקרקעות אינו חייב לבער אלא מבטלו בלבו ודיו:

ט. חמץ שנתעפש קודם זמן איסורו ונפסל מאכילת הכלב או ששרפו באש (קודם זמנו) (ר"ן) ונחרך עד שאינו ראוי לכלב או שיחדו לשיבה וטח אותו בטיט מותר לקיימו בפסח:

י. דיו שהוא מבושל בשכר שעורים מותר לכתוב בו:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחזיק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא יתפרסם בבתי גנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. וילקח התכרים וידיים. וזכות את הרבים להיות "מן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה"!
ובכל המזכה את הרבים "י"ח אדר". יום ה' משלשים יום קודם הפסח וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם התג שיעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רמ"א' הזהיר ממשדו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י ל)

עמ"י

עש"י

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ט אדר
[יום ו']
קודם הפסח יום משלשים יום

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ליון

תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ודעות התורה. ונהריני עושה לשם וחדר קודש קודש הווא ושיכונתיה בשם יהוה ובשם אדנ"י מתנחלים יאהרונת"י על ידי העולם בך חילו ורחמינו ביהודא שלים בשם כל וישקאל.

סדר הלימוד ליום י"ט אדר יום ו' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תמב – דין תערובת חמץ

עריבות שלשין בהם חמץ אין לסמוך על מה שרוחצים אותן בחמץ ומנקרין החמץ מהן כי אי אפשר לנקרין שלא ישאר בהן בין הכל כזית והכלי מצרפו וצריך ליתנן כמתנה לנכרי עד לאחר הפסח או לטוחן בטיט והוא הדין לבצק שבכלי סורים שאינו יכול להוציאו. הגה: וטוב לעשות כן בכלים שמניחין בהם קמח כל השנה (מהר"י) וכן בכלים שמניחים בהם פת כל השנה ומפה שהיתה מונחת על שק קמח לא מהני לה ינעור וצריכה ככוס כדי להשתמש עליה בפסח (מהר"י):

סימן תמג – דין המין בערב פסח לאחר שש, ובו ג' סעיפים

א. חמץ משש שעות ולמעלה ביום י"ד אסור בהנאה, (אפילו חמצו של נכרי אסור ליהנות ממנו) (טור סימן ת"ן וריב"ש סימן י"ח), ואסורוה חכמים שתי שעות קודם דהיינו מתחלת שעה חמישית ומיהו כל שעה חמישית מותר בהנאה ורשאי למכרו לנכרי אפילו הרבה ביחד שודאי לא יאכלנו קודם פסח ויכול להאכילו לבהמה חיה ועוף ובלבד שיעמוד עליהם לראות שלא יצניעו ממנו ויבער מה ששיירו ממנו ומתחלת שעה ששית ולמעלה אסורוה גם בהנאה. הגה: ובשנת העיבור שהיום ארוך אלו הארבע שעות לפי ענין היום

ומותר לאכול חמץ עד שליש היום (רמב"ם בפירוש המשנה ריש ברכות ומהר"י), ויש אומרים עד ב' שעות קודם חצות (תרומת הדשן סימן קכ"א):

ב. ישראל שהיה בידו חמצו של ישראל אחר בפקדון יעכבנו עד שעה חמישית ואם לא בא בעליו ימכרונו לנכרי ואם לא מכרו חייב לבערו בזמן איסורו אפילו אם אינו חייב באחריותו:

ג. אם קנו שום דבר בחמץ אחר שש שעות מותר מפני שחמץ אינו תופס דמיו:

סימן תמד – דין ערב פסח שחל להיות בשבת, ובו ח' סעיפים

א. י"ד שחל להיות בשבת בודקין ליל שלשה עשר ומבערים הכל לפני השבת ומשיירין מזון שתי סעודות לצורך השבת דסעודה שלישית זמנה אחר המנחה ואז אינו יכול לעשותה לא במצה ולא בחמץ אלא במצה עשירה וצריך לעשותה קודם שעה עשירית. הגה: ובמדינות אלו שאין נוהגין לאכול מצה עשירה כדלקמן סימן תס"ב סעיף ד' בהג"ה, יקיים סעודה שלישית במיני פירות או בבשר ודגים כדלעיל סימן רצ"א סעיף ה' בהג"ה:

ב. טוב לבער בערב שבת קודם חצות כדי שלא יבואו לטעות בשאר שנים לבער אחר חצות (וביום השבת יבטלנו) (טור):

ג. אין מבשלין לשבת זה דיסא וכיוצא בזה ואין עושין בו פת הצנומה בקערה. הגה: ואם עבר ובשל והמאכל דבוק בקדירה ואי אפשר לקנחו יש להדחתו מעט להעביר החמץ (מהר"י):

ד. אחר שאכל בשבת זה סעודה שחירת ינער המפה שאכלו בה ויקנח הקערות באצבעו ויטמנם מן העיץ עם שאר כלי החמץ ואם נשאר פת יכול ליתנו לנכרי על מנת שלא לצאת בו לרשות הרבים דרך הערמה ודבר מועט:

ה. אם נשאר חמץ אחר שאכלו מבטלו וכופה עליו כלי עד מוצאי יום טוב ומבערו:

ו. אף על פי שלא ישאר החמץ בבית אחר סעודת שחירת צריך לבטל החמץ כדרך שהוא מבטל בשאר שנים:

ז. ההולך ביום ארבעה עשר לדבר מצוה כגון למול את בנו או לאכול סעודת אירוסין בבית חמיו ונזכר שיש לו חמץ בביתו אם יכול לחזור לביתו ולבער ולחזור למצותו יחזור ויבער ואם לאו יבטלנו בלבנו ואם היה הולך להציל מן הנהר ומן הדליקה ומהמפולת ומיד העכו"ם יבטלו בלבנו ולא יחזור אפילו יש שהות ואם יצא לצורך עצמו יחזור מיד עד כמה הוא חוזר עד כביצה פחות מכאן מבטלו בלבנו ודיו:

הנה מוכח כגון ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מוכח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי קניסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. ולקבץ הספרים ונדירים. לזכות את הרבים להיות בין עולם הבא על ידי לימוד 'הלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המוכח את הרבים [י"ט אדר]. יום ו' משלשים יום קודם הפסח זוכה לנגינים צדיקים!

עמ"י

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמב"א'
הזהיר ממשהו המין בפסח – מוכמח לו שלא יחמא כל השנה (האר"י)

עש"ו

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

כ אדר
[יום ז']
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
ז'

תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהיו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כפי שביאנו התלמוד לבי מעשה. ולידי מדות וישות. ולידי דיעות התורה.
ותהיני עושה לשם וחדוד קודש שא קרוד הוא ושיכניתיה בשם יהוה וקשם אדניו מתתנדרים ויהא הדונה"י
על ידי הנעלם בכתיליו וקחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ' אדר יום ז' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימון תמו – זין ערב פסח שחל
להיות בשבת

ה. היתה לו עיסה בביתו והוא טרוד
במקום אחר וירא שמה תחמין
מבטלה בלבו קודם שתחמין אבל אם
התמיצה אין הביטול מועיל אם הוא
אחר זמן איסורו:

סימון תמה – דין ביעור חמין, ובו ג' סעיפים

א. כיצד ביעור חמין שורפו או פוררו
וזורה לרוב או זורקו לים ואם היה
החמין קשה ואין הים מוחתכו במהרה
הרי זה מפררו ואחר כך זורקו לים.
הגה: והמנהג לשורפו וטוב לשורפו ביום
דומיא הדותר שהיה נשרף ביום (דברי
עצמו) אך אם רוצה לשורפו מיד אחר
הבדיקה כדי שלא יגרונו חולדה הרשות
בידו (הגהות מיימוני פרק ג' וכל בו):

ב. ואם נתנו לנכרי קודם שעה ששית
אינו צריך לבער ואם שרפו קודם
שעה ששית הרי זה מותר ליהנות
בפחמין שלו בתוך הפסח אבל אם
שרפו משעה ששית ולמעלה הואיל
והוא אסור בהנאה הרי זה לא יסיק
בו תנור וכיריים ולא יכשל ואם בישל
או אפה אותה הפת ואותו התבשיל
אסורים בהנאה וכן הפחמין שלו
אסורים בהנאה הואיל ושרפו אחר
שנאסר בהנאה:

אפילו הוא מעופש הרבה שאנו
תולים לומר בכל יום אפה פת הם
ונתנו עליו ולפיכך הרבה להתעפש:

סימון תמו – דיני תערובת חמין בתוך הפסח, ובו ז' סעיפים

א. חמין בפסח אסור תערובתו בין במינו
בין שלא במינו במשהו אפילו
בהנאה. הגה: וצריך לשרוף הכל ולא סגי
בפדיון דמי החמין ולמכור השאר (מרדכי
פרק קמא דפסחים ופסקי מהרא"י סימן קס"ד
ותשובת מהר"י ברי"ן). מיהו כלים שנתבשל
בהם מותרים לאחר הפסח ואין צריכין
שבירה או הגעלה (דברי עצמו ותוספות פרק
כל שעה). ודין תערובתו כדין שאר
תערובות אלא שמה שאוסר בשאר
תערובות פחוס מס' אוסר בחמין
במשהו אבל אם בשאר תערובות לא
היה צריך ששים אלא קליפה או
נטילת מקום אף בחמין כן שחם בהם
בלא רוטב די בקליפה כשאר איסורים
וכן אם נגע ככר חמין בככר מצה
ושניהם חמין ואין שם דבר המפפעץ
לא אסר אלא מקום מגעו בלבד לפי
שאינו מבליע יותר. הגה: ובדין ריתא
מלתא לענין תבשיל שיש בו חמין עם
שאר תבשילין יש מקילין במקום דהיה
מותר בשאר איסורים (מרדכי פרק כל שעה)
ויש מחמירין דמשהו מיהא איכא (הגהות
סמ"ק ותוספות ד"ו). ודוקא במקום ששיין
בו ריתא אלא דבשאר אסורים לאו מילתא
היא כמו שיתבאר ביורה דעה סימן ק"ח
בסייעתא דשמיא:

ג. קודם זמן איסורו יכול להשליכו
במקום שהעורבים מצויים שם ואם
מצאו אחר זמן איסורו שלא אכלוהו
העורבים אף על פי שהמקום הפקר
לא ינחננו שם אלא יבערנו. (ואם לא
מצא חמין כשבדק שרוף הכלי שלקח
לבדיקה כדי שלא ישכח חובת ביעור
(מהר"ל):

סימון תמו – דין מי שמוצא חמין בתוך המועד, ובו ד' סעיפים

א. המוצא חמין בביתו אם הוא בחול
המועד יוציאנו ויבערנו מיד ואם הוא
יום טוב יכפה עליו כלי עד הלילה
ואז יבערנו, (לפי שלא יוכל לטלטלו
ביום טוב (ריב"ש), גם לשרפו במקומו
אסור (ר"ן):

ב. יש מי שאומר דיום טוב שני דינו
כחול המועד לענין זה:

ג. גגו של נכרי שהיה סמוך לגגו של
ישראל ונתגלגל החמין מגגו של נכרי
לגגו של ישראל הרי זה דוחפו בקנה
ואם היה בשבת או ביום טוב כופה
עליו כלי (דאסור לטלטלו ביום טוב
ושבת):

ד. מצא פת בפסח בביתו ואינו יודע אם
הוא חמין או מצה מותר אפילו
באכילה דאזלינן בתר בתרא ואם הוא
מעופש הרבה שאי אפשר לו
להתעפש כל כך משכנס הפסח אז
ודאי הוא חמין ואם עברו מימי הפסח
שנוכל לתלות שנתעפש משכנס
הפסח עד עתה אם אנו נוהגים לאפות
פסח פת הם בכל יום תולין להקל

הנה מובא פאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מוחלץ של שלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות
פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחמא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל
המכרים וידידים. לזכות את הרבים להיות כן עולם הבא על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'!
וכל המזכה את הרבים [כ' אדר]. יום ז' משלשים יום קודם הפסח זוכה לזכרון יצירתי!

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל אר"ה "הלכות פסח" שלשלים יום קודם התג שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א" הזהיר ממשנה המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"ז"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום
הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ונבן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בצנינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. לירי מדות ישראל. לירי דיעת התורה. ונהרני עושה לשם יחדו קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מן התנאים יאהרונה"י על ידי הנגלים בך הילכו ורחמינו ברחמיך שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"א אדר
יום ח' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תמוז – דיני תערובת חמץ בתוך הפסח

ב. חמץ שנתערב ממש שעות (ולמעלה) עד הלילה אינו אוסר במשהו אלא דינו כשאר איסורין (ונותן טעם לפגם נמי שרי) (דברי עצמו אליבא דכולי עולמא):

ג. חטה שנמצאת בערב פסח בתרנגולת מבושלת מותר לבטלה בס' אבל אם חממו התרנגולת בפסח בעוד שהחטה בתוכה חוזרת ליתן טעם בתוכה בפסח והוי במשהו. הגה: ומיהו בחימום כלי שני אין לחוש (הגהות מיימוני פרק א'). ויש מחמירין בכלי שני בפסח וטוב להחמיר אם היד סולדת בו ודלאו הכי לא מקרי כלי שני:

ד. אם נתערב החמץ קודם הפסח ונתבטל בס' אינו חוזר וניעור בפסח לאסור במשהו ויש חולקים. הגה: ונהגין כסבא הראשונה בכל תערובת שהוא לא בלח (תרומת הדשן סימן ק"ד). ומיהו דבר יבש שנתערב או שיש לחוש לתערוכות כגון פת שנפל ליין אף על פי שנטלו משם אסור בפסח דחיישינן שמא נשארו בו פירוורין ונותנין טעם בפסח (בת יוסף בשם תשובת הרשב"א):

ה. בשר יבש וגבינה ודגים שנמלחו קודם הפסח ולא נזהרו בהם מותר לאכלם בפסח מיהו דגים מלוחים השרוים במים בפסח בכלי חמץ יש להחמיר ליהדר מהן מפני שהם

קודם לכן כבר נתייבש ואינו נותן טעם בפסח ושרי (מרדכי ריש פרק כל שעה וסמ"ג והגהות מיימוני פרק א'). מיהו אם יש כזית בצק במקום אחד חייב לבערו אף על פי שעשוי לחזק (פסקי מהרא"י סימן קמ"ט) כדלעיל סימן תמ"ב סעיף ד':

ו. מלח ששמו במדוכה מותר למלוח בו בשר בפסח (משום דאינו מפליט בצונן):

ז. בוסר שדכין קודם פסח במדוכות מחומצות מותר לאכלו בפסח. הגה: משום דאינו מפליט בצונן ואפילו אם נעשה בפסח אינו אוסר אם היה הכלי נקי אבל אם חתכו בסכין של חמץ תוך הפסח יש להחמיר דסתם סכין אינו נקי ויש לחוש לחמץ הדבוק עליו (מהר"ל). אבל אם נתערב אותו דבר בתבשיל אין לחוש להחמיר ולאסור מספק כן נראה לי:

ח. זיתים שנוהרו לחתכם בסכין חדשה אפילו לא נזהרו לכבשם בקדירה חדשה אם אינה בת יומא מותרת לכולי עולמא:

ט. יבש ביבש אף על גב דכשאר איסורים חד בתרי בטיל חמץ במצה אפילו באלף לא בטיל ויש אומרים דחמץ שוה לשאר איסורין בזה:

י. נותן טעם לפגם מותר גם בפסח. הגה: ויש מחמירין וכן נהגין באלו המדינות ובמקום שיש מנהג להחמיר אפילו משהו ונותן טעם לפגם אסור (תרומת הדשן סימן קצ"ח):

בולעים בפסח מפליטת הכלים וחמץ בפסח במשהו. הגה: ויש חולקין ומחמירין ובמדינות אלו המנהג להחמיר לכתחלה שלא לאכול גבינות ודגים ובשר יבש אבל אם הדיחו הבשר ג' פעמים קודם פסח נוהגין לאכלו ובכרשות אין מועיל הדחה לפיכך אין להשרות הטבחות היבשות (מהר"י ברי"ן) ובדיעבד אין להחמיר באלו אבל בשומן מהותך בכלי חמץ אסור מדינא אם לא היו נוהגין בשעת עשייתו מחמץ ושלא התיכו אותו בכלי חמץ שהם בני יומן (מרדכי ריש פרק כל שעה וסמ"ג והגהות מיימוני פרק א'). וכן כל דבר שמבשלים בכלי חמץ כגון יין מבושל או מרקחת וכדומה אסור בפסח אבל ביום טוב האחרון יש להקל בו (פסקי מהרא"י סימן קע"ו) והוא הדין אם נתערב משהו מדברים אלו תוך המאכל שאין להחמיר לאסור התערובת כן נראה לי. יש מחמירין להסתפק מחומץ יין שמסתפקין ממנו כל השנה דחיישינן שמא נתנו בו מן הנשאר מן הסעודה ולפעמים יש בו פירוורין לחם (מהר"ל). ובמקומות אלו שאין חומץ יין מצוי לא ראיתי מחמירין בזה. עוד יש מחמירין לכתחילה שלא למלאות מין יין וחומץ יין תוך ל' לפסח בכלי חמץ ואם מלאוהו תוך שלשים נוהגין שלא לשתותו בפסח (תשובת מהר"י ברי"ן) והמיקל לא הפסיד כל שכן במקום שאין יין וחומץ מצוי כן נראה לי. חבית יין שדבקו נסריו בבצק אם הוא תוך שני חדשים קודם פסח עדיין רך הוא ונותן טעם בפסח ואסור לשתותו ואם נתנוהו

הנה מובא פה ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא יפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל התכרים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המוכה את הרבים (כ"א אדר). יום ח' משלשים יום קודם הפסח וזכה לזכרון צדיקים!

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
 זעזעל די "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחדש עם רמב"א
 הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מוכבטז לו שלא יחטא כל השנה (האר"י"פ)

עמי

עמי

רבינו יוסף קארי זעזעל
 בעל ספר "שולחן ערוך
 מחדש" שנתקן פסח ערב
 רב קטן שנת וראו מילת פסח
 ויש מפרשים שנת
 (בספר "התעוררות")

רבינו משה איסר"ל שו"ת
 בעל ספר "מבשר אברהם"
 נפטר בשנת ה'תקצ"ה
 רב אדמו"ר שנת וראו מילת פסח
 ויש מפרשים שנת
 (בספר "התעוררות")

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום

כ"ב אדר
 [יום ט']
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ליוזן
 ט'

תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לירי מעשה. ולירי מרות ישירות. ולירי ודיעת התורה.
 ונהרני עושה לשם יחוד קודם שא בריוף הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני' מתנבחים יאהרונ'ה'
 על ידי הנעלם ברחילו ורחימו ביהודא שלימים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ב אדר
יום ט' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תמו – דיני תערובת חמץ בתוך הפסח

יא. בין חמץ שנתערב קודם פסח ועבר עליו הפסח בין שנתערב בפסח ועבר עליו כל הפסח בין שנתערב על החמץ ונתערב לאחר הפסח בטל בששים. (ובפחות מששים סגי ליה בהשלכת הנאת האיסור לים המלח (הגהות מיימוני פרק א')):

יב. חמץ נוקשה אפילו בעיניה אינו אסור בהנאה אחר הפסח והפדיאו"ש חמץ גמור הן ואסורים בהנאה אחר הפסח. הגה: יש נמנעין לשחוק על השלחן עם קלפים הנקראים קרטי"ן בפסח דחוששין שמא יפול מחמץ נוקשה שבהן לתוך מאכל (פסקי מהרא"י סימן קס"ו):

סימן תמוח – דין חמץ שעבר עליו הפסח, רבו ז' פעיפים

א. חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח מותר אפילו באכילה:

ב. אם נכרי מביא לישראל דורון חמץ ביום אחרון של פסח לא יקבלנו הישראל וגם לא יהא ניכר מתוך מעשיו שחפץ בו וטוב שיאמר שאינו רוצה שיקנה לו רשותו:

ג. חמץ של ישראל שעבר עליו הפסח אסור בהנאה אפילו הניחו שוגג או אנוס ואם מכרו או נתנו לנכרי

שמחוץ לבית קודם הפסח אף על פי שהישראל מכירו לאינו יהודי ויודע בו שלא יגע בו כלל אלא ישמרנו לו עד לאחר הפסח ויחזור ויתננו לו מותר ובלבד שיתננו לו מתנה גמורה בלי שום תנאי או שימכרנו לו מכירה גמורה בדבר מועט אבל מתנה על מנת להחזיר לא מהני:

ד. רשאי ישראל לומר לנכרי בשעה חמישית או קודם עד שאתה לוקח חמץ במנה קח במאתים שמא אצטרך ואקחנו ממך אחר הפסח אבל לא ימכור לו ולא יתן לו על תנאי ואם עשה כן הרי זה עובר בכל יראה ובל ימצא:

ה. חמץ שנמצא בבית ישראל אחר הפסח אסור אף על פי שביטלו:

א. אסור להאכיל חמצו בפסח אפילו לבהמת אחרים או של הפקר:

ב. אסור ליתן בהמתו לנכרי להאכילה בימי הפסח אם הוא יודע שמאכיל אותה פסולת שעורים שהוא חמץ:

סימן תמוט – דין חמץ שנמצא בהנות ישראל, והפועלים אינם יהודים, או בהיפוך, רבו פעיף אחד

א. חנות של ישראל ומלאי (פירוש הסחורה וכלי החנות) של ישראל ופועלים הנכנסים לשם נכרים חמץ שנמצא שם אחר הפסח אסור בהנאה חנות של נכרי ומלאי של נכרי

ופועלים הנכנסים לשם ישראל חמץ שנמצא שם מותר אפילו באכילה כך היא גירסת רש"י ורבינו האי אבל רבינו הנגאל גורס בהיפך:

סימן תנ – דין ישראל ואינו יהודי שיש להם שותפות, רבו ז' פעיפים

א. ישראל שלוח ככר מחבירו קודם הפסח צריך לפרועו אחר הפסח ויש בו משום גזל אם אינו פורעו:

ב. ישראל שמקבל מנכרי ברבית ככרות בכל שבוע יאמר לו קודם פסח שיתן לו בשבוע של פסח קמה או מעות וכיון שהתנה עמו כך אף על פי שאחר הפסח נותן לו ככרות חמץ חליפי הקמה והמעות הן ושרי:

ג. ישראל ונכרי שיש להם תנור בשותפות אומר לנכרי קודם פסח טול אתה של פסח ואני אטול אחר כך:

ד. ישראל שהיה לו תנור ואפו בו נכרים חמץ בפסח אפילו מעות אסור לקבל בשכרו דהוה ליה משתכר באיסורי הנאה ואם קבל כבר המעות מותר ליהנות מהם:

ה. (יש מי שמתיר להשכיר תנורו לנכרי על מנת שיאפה בו מצה ואם יאפה בו חמץ אין זקוק לו. הגה: וכן מותר להשכיר לו בית לדור בו ואף על פי שמכניס בו אחר כך חמץ שרי (אגור):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. ולקבל החברים ונדירים. לזכות את הרבים להיות בין עוץם הבא' על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא תורה לשמה!
 וכן המזכה את הרבים ("כ"ב אדר). יום ט' משלשים יום קודם הפסח וזכה לזכרים צדיקים!

עמ"י

עש"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארח "הלכות פסח" שלשים יום קודם התג שגל יד" מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד עם רמב"א הזוהר ממשנהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (הארז"ל)

רבנו יוסף קארו

גליון

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

כג אדר יום י' משלשים יום קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום תנו ובנו משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כפי שביאנו תלמוד לבי מעשה. (לברי מרות ושותו). (לברי ורעית התורה). נהרינו עושה לשם חידוד קדושתא בריהו הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדשים יאהרנהיי על ידי התעלה בדתהו וקרימו ביהודא שלים בשם קל וישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ג אדר יום י' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תנ – דין ישראל ואינו יהודי איש להם שותפות

1. מותר לומר לעבד בפסח הילך דינר זה וקנה ואכול אף על פי שידוע שיקנה חמץ אבל לא יאמר לו צא ואכול ואני פורע ויש מתירים גם בזה אלא אם כן הקדים דינר או שנשא ונתן ביד. הגה: ואסור לקנות חמץ לנכרי בפסח אפילו במעותיו של נכרי (ריב"ש סימן מ"א):

2. אסור להשכיר כלי לנכרי בפסח כדי שיבשל בו חמץ אבל משכיר לו חמור להביא עליו חמץ. הגה: ויש מתירים להחם חמץ בכלי חמץ ולרחוץ בהם וכן שאר צרכי הנאה בכלי חמץ וכן הוא המנהג (תוספות פרק אין מעמידין ומרדכי פרק כל שעה):

סימן תנא – דיני הגעלת כלים, ובו כ"ז טעמים

א. קדרות של חרס שנשתמש בהם חמץ כל השנה אפילו אותם שעושים בהם דייסא ומיני קמחים משפשפן היטב בענין שלא יהא חמץ ניכר בהם ומותר להשהותן לאחר הפסח להשתמש בהם בין במינו בין שלא במינו ומצניען בפסח במקום צנוע שאינו רגיל לילך שם כדי שלא יבא להשתמש בהם בפסח וטוב לסגורם בחדר ולהצניע המפתח אבל היסך

שיסיקם באש אינו מועיל להם ולא לשום כלי חרס שנשתמש בהם חמץ אפילו שלא על ידי האור אלא שעירה לתוכו ורתחין. הגה: ויש אוסרים אפילו בכלי שני (המגיד פרק ה'). ואפילו אם ימלאום גחלים דחיישינן דלמא חייס עלייהו שמא פקעי (פירוש שמה יתבקעו) ולא עביד להו הסקה מעליא ומיהו אם החזירן לכבשן שמצרפין בו כלי חרס חדשים מותר דכיון שמכניסין להיסך גדול כזה ודאי לא חייס עלייהו דילמא פקעי אבל לתנורים שלנו לא. הגה: כל כלי הצריך ליבון או הגעלה אסור להשתמש בו אפילו צונן בלא הכשר (מרדכי ריש פרק כל שעה) ועיין ביורה דעה סימן קכ"א:

ב. כוביא שהוא כלי שעושין מלבנים ועפר ואופים ומטגנין בו וכן תנור קטן שקורין פירלי"א הסיקו מבחוץ אסור לאפות בו בפסח דאין חמץ שבו נפלט בכך ואם מלאו גחלים מבפנים שרי:

ג. סכינים מגעילן בכלי ראשון ומותרין וכלי ראשון נקרא שהרתיחו בו מים על האש אפילו אינו עתה על האש רק שעודנו רותח וקודם ההגעלה צריך לשופם יפה במשחות או ברחיים להעביר כל חלודה שבהם קודם הכשרה הילכך אם יש בו גומות ואינו יכול לנקותו יפה אין מועיל לו הגעלה (פירוש הפלטה שהכלים פולטים

רבנו משה איסרליש

האיסור שבהם והוא מלשון שורו עבר ולא יגעיל) לבד וצריך ליבון במקום הגומות. הגה: והגזן של סכינים אין לה תקנה בהגעלה ואסור להכניס בה הסכין בפסח (מהרי"ל):

ד. כלים שמשתמשים בהם על ידי האור כגון שפודים ואטכלאות וכיוצא בהם צריכים ליבון והליבון הוא עד שיהו נצוצות ניתזין מהם. הגה: ויש מקילין אם נתלבן כל כך שקש נשרף עליו מבחוץ (מרדכי סוף פרק ד' והגהות מיימוני פרק י"ו מהלכות מאכלות אסורות). ונהגין כסברא ראשונה בכל דבר שדינו בליבון אבל דבר שדינו בהגעלה רק שיש בו סדקים או שמחמירין ללבנו סגי בליבון קל כזה. הצובה צריך ליבון (מהרי"ל):

ה. כלים שנשתמש בהם בחמץ כפי תשמישן הכשרן אם תשמישן בכלי ראשון כגון כף שמגיסין בו בקדירה צריך להכשירן בכלי ראשון ואם תשמישן בכלי שני הכשרן בכלי שני וכלי שמשתמשים בו בעירוי שמערה מכלי ראשון לא סגי ליה בהכשר דכלי שני אלא צריך לערות עליו מכלי ראשון. הגה: כל הכלים שיש בהן סדקים או גומות או חלודה והוא בתוך הכלי ולא יוכל לנקות ולנקותן אין להגעילן וצריכין ליבון במקום הסדק והחלודה (רשב"א בתשובה):

מונח לו שני א חטא כל השנה

הנה מובא כאן ספר שנתקן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות יבן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות פסח" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [כ"ג אדר]. יום י' משלשים יום קודם הפסח וזכה לבנים צדיקים!

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארח "הלכות פסח" שלשים יום קודם התג שעה ידי "מפעל עולמי ללימוד ערוך שולחן ערוך מחדש עם רמ"א זיהיר ממשהו המין בפסח – מוכמה לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עש"ו

רבינו יוסף קארו זי"ע
בנו מנחם מ"י שולחן ערוך
פסח בערוך עם הרמ"א
די יוסף קארו זי"ע שולחן ערוך
פסח בערוך עם הרמ"א
(עם אביו ר' אהר"י)

רבינו שמשון איזעלש זי"ע
בנו מנחם מ"י רמ"א
פסח בערוך עם הרמ"א
די שמשון איזעלש זי"ע
(עם אביו ר' אהר"י)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

כד אדר
יום ו"א
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

גליון
י"א

תנו ובנו משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיביאני המלמד לירי מעשה. (לירי מדות וישרות. (לירי יריעת התורה. נהרצנו עושה לשם יחוד קודם שא קריק הוא ושיכונתיה בשם יהו"ה מותקנים אר"י מותקנים יאהרונה"י על ידי העולם בך חילו וקחימו ביהודיא שלים בשם כל וישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ד אדר יום ו"א משלשים יום קודם הפסח

המשך סימון תנא – דיני הגעלת כלים

- כל כלי הולכין בו אחר רוב תשמישו הלכן קערות אף על פי שלפעמים משתמשין בהם בכלי ראשון על האש כיון שרוב תשמישן הוא בעירוי שמערה עליהם בכלי ראשון כך הוא הכשרן. הגה: ויש מחמירין להגעיל הקערות בכלי ראשון (טור בשם אבי העזרי ומרדכי פרק כל שעה ותוספות סוף מסכת ע"ז) וכן הוא המנהג. וכן בכל דבר שיש לחוש שמא נשתמש בו בכלי ראשון כגון כפות וכדומה לזה (הגהות מיימוני פרק ה' ואגור). ויש מחמירין להגעיל כל כלי שתייה אף על פי שתשמישן בצונן משום שלפעמים משתמשין בהם בחמין (רבינו ירוחם) וכן הוא המנהג להגעילן ובריעבד סגי להו בשטיפה וקערות גדולות שלא יוכל להכניס תוך כלי ראשון יתן להכניס תוך כלי ראשון יתן עליהם תבן מלובן אבן מלובן וערה עליהם ורתחין מכלי ראשון והוי ככלי ראשון וכן כל כיוצא בזה ויעביר האבן על כל הכלי שאז מגעיל כולו (מרדכי פרק כל שעה והגהות מיימוני פרק ה' ואגור ואיסור היתר כלל ג"ח):
- יש מי שאומר דכפות אין העשויות מקרן אין להם תקנה בהגעלה דכיון שמתקלקלין במים המים היישינן דימלא חייס עלייהו:
- אחד כלי עץ ואחד כלי אבן ואחד כלי מתכת דינם להכשירם בהגעלה.

- הגה: וכן כלי עצם צריכים הגעלה (מרדכי פרק כל שעה):
- המגעיל קודם שעה חמישית יכול להגעיל ביהוד כלי ראשון וכלי שני וכלים שבלעו דבר מועט ואינו חושש (גם כן אם מגעיל מקצת הכלי שני פעמים) (דברי עצמו):
- סלים שמולחים בהם הכשר יש מצריכין להם הגעלה ויש מי שהולק ונראין דבריו (וטוב להגעילן או לקנות חדשים):
- מחבת שמטנגין (פירוש שיוצקין בה שמן לאפותו) בה מותרת בהגעלה ואם היא ארוכה משיש חציה והופך עוד ומשיש חציה האחר ואם היא ארוכה ביותר מלבנה באמצע. ויש מחמירין ללבן המחבת (טור יורה דעה בשם רבינו יואל ותשובת רשב"א וטור בשם רש"י ורבינו הם) (ובליבון כל דהו שקש נשרף עליו מבחורן סגי ליה) (דברי עצמו) ונוהגין ללבנו לכתחלה מיהו סגי ליה בהגעלה אם אין בו גומות (מהר"ל):
- כל הכלים צריך להגעיל ידותיהם כמותן. הגה: מיהו אם לא הגעילו הידות אין לאסור בריעבד ואפילו לכתחלה יכול להגעילו על ידי שיערה שמערה עליהן (איסור והיתר הארזן כלל ע"א):
- כלי שיש בו טלאי אם קדם הטלאי לבליעת האיסור אין צריך להסירו דכבולעו כך פולטו ואם קדמה בליעת האיסור לטלאי צריך להסיר להסיר הטלאי קודם הגעלה או ישים גחלים על מקום הטלאי עד שישרף גוף

- האיסור אם ישנו ואחר כך מגעיל כל ואחר כך מגעיל כל הכלי ואם הוא של עץ אין לו תקנה אלא אם כן ירחיב הסדק כל כך שיוכל להוציא משם מה שבתוכו. הגה: אלא אם כן ירחיק הסדק כל כך שיוכל להוציא משם מה רושם שבתוכו. הגה: רושם שעושים האומנים בתוך כלים מותר להגעילן מאחר להגעילו מאחר שנעשה מחדש וינקרם היטב (איסור והיתר והגהות):
- כסוי של ברזל שמכסים בו הקדירה צריך הגעלה כיון שמויע בכל שעה מחום הקדירה ואם נתגווה בפסח על הקדירה בלא הגעלה כל התבשיל אסור שזיעת הכסוי מתערב בתבשיל:
- כסוי של ברזל שמשמים אותו שמשמין אותו על החררה כשנאפית על כשנאפת על הכירה צריך לייבון:
- מדוכה מותרת בהגעלה ואם היא גדולה שאינו יכול להכניסה ביורה משים בה מים רותחים ומכניס רותחין ומכניס בתוכה אבן ורתחת ועולה הרתיחה בכל שפתה דכל כהאי גוונא הוי הגעלה דכלי ראשון. הגה: ויש מחמירין ללבן המדוכה (טור יורה דעה בשם רבינו יואל ותשובת רשב"א וטור בשם רש"י ורבינו הם) אך בליבון כל דהו דהיינו שישרף עליו קש מבחורן סגי (דברי עצמו). ונוהגין ללבן לכתחלה מיהו סגי ליה בהגעלה אם אין בו גומות (מהר"ל) ואם המדוכה של עץ יש לקלפו בכלי אומנות דחיישינן לגומות ולהגעילו אחר כך (הגהות מיימוני פרק ה'):

הנה מוכח כאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מחזיק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מוכח שלא יחטא כל השנה. נא יפרסם בנתי מנסיון ובכתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים וירידים. לזכות את הרבים להיות יבן עולם הפא' על ידי לימוד "הלכות פסח" בכל יום. שהוא יתורה לשמחה" וכל המזכה את הרבים [כ"ד אדר]. יום כ"א משלשים יום קודם הפסח וזכה לבני צדיקים!

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארצה "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
 שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד"ץ זצ"ל רמב"א
 הזדוהר ממשוהו חמץ בפסח – מובטח לי שלא יחטא כל השנה (האר"י"ל)

ע"י

ע"י

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
 קודם הפסח שלשים יום**

הלכות פסח לשלשים יום

**לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום**

**תנו רבנן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצרת הלכות חג בחד**

כ"ו אדר
 [יום י"ג]
 משלשים יום
 קודם הפסח

ג' ניסן

הבית מדרש אר"י ויניא
 מנחם מנחם ספי"ן
 ז"ל (המב"ד)
 ז"ל (המב"ד)
 ז"ל (המב"ד)
 ז"ל (המב"ד)

הבית מדרש אר"י ויניא
 מנחם מנחם ספי"ן
 ז"ל (המב"ד)
 ז"ל (המב"ד)
 ז"ל (המב"ד)
 ז"ל (המב"ד)

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיבאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי ידעית התורה.
 ובהרני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדניו מתקשרים יאהרונה"ו
 על ידי הנעלה בקהילו וקרימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום כ"ו אדר
 יום י"ג משלשים יום קודם הפסח**

המשך סימן תנא – דיני הגעלת כלים

כו. כלי זכוכית אפילו מכניסין לקיום
 ואפילו משתמש בהן בחמין אין
 צריכים שום הכשר שאינם בולעים
 ובשטיפה בעלמא סגי להו. הגה: ויש
 מחמירין ואומרים דכלי זכוכית אפילו
 הגעלה לא מהני להו וכן המנהג באשכנז
 ובמדינות אלו (פמ"ג ואגור). וכן כלי סף
 שיש בתוכם התוך זכוכית שקורין
 גישמעלצ"ט אין להגעילו אבל מבחורין
 אינו מודק (תרומת הדשן סימן קל"ב):

כז. שפוד ישן שצלו בו עופות בפסח
 מותרין אף על פי שמקודם צלו בו
 בשר מלוח ממלח שלא נבדק. הגה:
 מיהו אין להתיר רק בדיעבד וכן הברזות
 שבחבויט של יין נוהגין להדיחן (אגור)
 ומהר"ל). וכן העצים שתוחבין בהם כלי
 שתיה צריכין הרחה לשום בהם כלים
 בפסח (מהר"י):

**סימן תנב – דין זמן הגעלת הכלים,
 ובו ז' סעיפים**

א. יש לזוהר להגעיל קודם שעה
 המישית כדי שלא יצטרך לדקדק אם
 הכלים בני יומן או לאו (או אם יש
 ששים במים נגד כלי שמגעיל או לאו)
 (טור) וכן אם מגעיל כלים שבליעתן
 מועטת עם כלים שבליעתן מרובה וכן
 אם משהה הכלים בתוך היורה יותר
 מדאי ואינו משהה אותם כל כך וכו'
 כדי שלא יצטרך לזוהר שלא ינוחו
 המים מרתיחתן. הגה: אך רבים חולקים

וסבירא להו דאין הגעלה מועלת כלום אם
 אין המים רותחים (וכן משמע מהרא"ש
 וסמ"ג ותרומת הדשן סימן קל"א ואגור וטור
 בסיומן ק"ה) על כן יש לזוהר אפילו קודם
 זמן איסורו שלא ינוחו מרתיחתן כל זמן
 שמגעיל (דברי עצמו) ושלא יכניס הכלים
 עד שירתיחו המים וכן כדי שלא
 יצטרך להגעיל היורה הגדולה
 שמגעילים בה תחלה וסוף. הגה: ואם
 לא הגעיל קודם זמן איסורו יכול להגעיל
 עד הפסח שאז חמץ במשהו ואינו מועיל
 הגעלה שחזור ובוכל אבל מותר לבבן כלי
 תוך הפסח (דברי עצמו ותשובת רשב"א).
 וכשמגעיל קודם פסח לאחר שש צריך
 לזוהר בכל הדברים הנזכרים שאין צריך
 לזוהר בהם קודם שש:

- ב.** יש לזוהר מלהגעיל כלי הבשר וכלי
 חלב ביחד אלא אם כן אחד מהם
 אינו בן יומן. (וכל שכן כלי של איסור.
 על כן נהגו שלא להגעיל שום כלי בן
 יומן):
- ג.** לא יניח כלים הרבה לתוך כלי
 ויגעילם יחד (אם נוגעים זה בזה):
- ד.** אם מגעיל בצבת יגלגל הכלי דאם לא
 כן במקום הצבת לא סליק דיקולא
 דמיא:
- ה.** אין מגעילין בחמי טבריה אפילו
 כלים שדינם ככלי שני מפני שאינה
 תולדות האור וכבולעו כך פולטו מה
 פולעו על ידי תולדות האור אף
 פולטו על ידי תולדות האור. הגה:
 ומיהו אם נשתמש בו רק במי טבריה
 מגעילו בהן (בית יוסף בשם אורחות חיים).
 ואין מגעילין בשום משקה רק במים מיהו

בדיעבד מהני הגעלה בכל משקה (בית
 יוסף בשם אורחות חיים). אם הגעיל הרבה
 כלים ביורה עד שמרוב פליטת הכלים
 נעשו המים כציר אין להגעיל עוד באותן
 המים (ר"ן פרק כל הבשר):

ו. כלי גדול שאינו יכול להכניסו לתוך
 כלי אחר מחמת גודלו עושה שפה
 לפיו בטיט כדי שיתמלא היטב ויגיעו
 המים בשפתו וממלאו מים ומרתיחו
 או יקח אבן רותחת או לפיד אש
 וישליכנו לתוכו בעודו רותח ומתוך
 כך ירתיחו המים יותר ויעלו על
 שפתו:

ז. נוהגין לשטוף הכלי במים קרים אחר
 הגעלה מיד:

**סימן תנג – דיני החטים וטחינתם
 למצות, ובו ט' סעיפים**

א. אלו דברים שיוציאים בהם ידי חובת
 מצה בחטים ובשעורים ובכוסמין
 ובשבולת שעול ובשפון (והמנהג
 ליקח לכתחלה חטים) (מהר"ל) אבל לא
 באורז ושאר מיני קטניות וגם אינם
 באים לידי חימוץ ומותר לעשות מהם
 תבשיל. הגה: ויש אוסרים (טור והגהות
 מיימוני פרק ה' ומרדכי פרק כל שעה) והמנהג
 באשכנז להחמיר ואין לשנות מיהו פשוט
 דאין אוסרים בדיעבד אם נפלו תוך
 התבשיל וכן מותר להדליק בשמנים
 הנעשים מהם ואינן אוסרים אם נפלו
 לתוך התבשיל וכן מותר להשהות מיני
 קטניות בבית (תרומת הדשן סימן קי"ג).
 וזרע אקליו"א (מהר"ל) וענינים אליינד"ר
 אינן מיני קטניות ומותר לאכלן בפסח כן
 נראה לי:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחזקת שלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הציבור
 פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקמיות ובקמיות מפרשות. ובשמחות. וזקף
 התברים וידידים. צננות את הכבים צהיות "בן עזים הפא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה"!
 וכל המזכה את הרבים [כ"ו אדר]. יום י"ג משלשים יום קודם הפסח זקף לפנים צדיקים!

עמ"י

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' - ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מורחב עם הרמ"א'
הזהיר ממשורו חמץ בפסח - מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האריז"ל)

עשרו

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום - עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהיו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בצרת הלכות חג בוח

גליון י"ד

כז אדר
יום י"ד
משלשים יום
קודם הפסח

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. גליוני מדות ופרשות. גליוני דרישת התורה. נהתינו עושה לשם יחדו קודש קריה הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדשים יאהרונה על ידי הנעלים ברחמינו ורחמינו ברחמינו שלום בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום כ"ז אדר
יום י"ד משלשים יום קודם הפסח

- המשך סימן תנג - זיני החטים וטחינתם למצות**
- ב. העושה עיסה מן החטים ומן אם יש בה טעם דגן יוצא בה ידי חובתו בפסח:
 - ג. אם לא ביררו החטים מאכילת עכבר אין בכך כלום. הגה: וכן אם לא ביררו ממנו אותו דגן שצמח מיהו צריך לראות שאין בו כל כך שלא יהא ששים כנגדו מן ההיתר (תגרות מיימוני בשם סמ"ק ותורת הדשן סימן ק"ד):
 - ד. החטים שעושים בהם מצת מצוה טוב לשמרן שלא יפלו עליהם מים משעת קצירה ולפחות משעת טחינה ובשנת הדחק מותר ליקח קמח מן השוק:
 - ה. האדינא אסור ללתות בין חטים בין שעורים:
 - ו. שקים שנתונים בהם קמח כל השנה אם רוצה ליתן בהם קמח ומכבסים אותם יפה צריכים להחיר קודם הכבוס כל התפירות שבהם בקצות או אם הם מטולאים:
 - ז. כשמולכים השקים שיש בהם קמח מהרחיים אסור להניחם על גבי בהמה שאין אוכף או עור עב תחת השק. הגה: וכן יזהר לכתחלה שלא להניח הרבה שקים עם קמח זה על זה במקום שאפשר (מרדכי סוף פרק אלו עובדין):
 - ח. נוהגים לנקר הרחיים משום דזמנין נתנו בהם תבואה לתותה לסולת ונוהגים שקמח הראשון שנשחן אחר הניקור שומרים אותו עד לאחר הרגל. הגה:

- ואנשי מעשה רגילים לילך בעצמם אל מקום הרחיים לראות הם בעצמם לטחינת קמחיהם (מרדכי):
- ט. צריך לטחון החטים יום או יומים לפני הלישה ואם טחנו בערב פסח יש אומרים שאסור ללוש מצה בו ביום לפי שהקמח בשעת טחינה רותח ומחמם המים והעיסה נוחה להחמיץ:
- סימן תנד - באיזה מצה אינו יוצא ידי חובתו, וכו' ד' סעיפים**
- א. אין יוצאין לא בפת סובין ולא בפת מורטן אבל לש הוא את העיסה בסובין ובמורטן שבה ויוצא בה ויוצא במצה מסלת נקיה ביותר ואין אומרים אין זה לחם עוני. הגה: וטוב לכתחלה שלא לעשות המצה רחבה יותר מראי דתוי כאשישה (מהרי"ו):
 - ב. עיסת הכלבים בזמן שהרועים אוכלים ממנה יוצאים בה ואם לאו אין יוצאים בה שאין זו משומרת לשם מצה. הגה: כך הם דברי הרמב"ם אבל יש אומרים הטעם משום שאינו קרוי לחם כל זמן שאין הרועים אוכלים ממנו וכן נראה עיקר (טור יורה דעה סימן ש"ל ור"ש בפירוש דמסתח חלה פרק קמא):
 - ג. ליכא בזמן הזה דידע למחלט הלכך כל מין חליטה אסור:
 - ד. אין אדם יוצא ידי חובתו במצה גזולה במה דברים אמורים כשגול מצה אבל אם גזל חטים או קמח ועשאו מצה יוצא בה שקנאה בשינוי ודמים לבד הוא חייב לו. (ולענין ברכה עיין לקמן ריש סימן תרמ"ט):

סימן תנה - דין מים שלנו, וכו' ו' סעיפים

א. אין לשין אלא במים שלנו בין שהם מי בורות ומעינות בין שהם מי נהרות ושואבים אותן מבעוד יום (סמוך לבין השמשות) (דברי עצמו והגהות מיימוני פרק ה') או בין השמשות ואין לשין בהן עד שיעבור הלילה כולה ויכולים לשאוב יום אחד לימים הרבה ואם הזמן חס יניחם במרתף שהוא קר ואם הזמן קר יניחם באויר כי המרתף הוא חם וצריך להשכים ולהכניסם לבית קודם שיזרח השמש ואפילו ביום המעונן. הגה: ואם לא הכניסם בהשכמה אם לא עמדו כל כך עד שהחממו אינו מוזק ויותר טוב להעמידם תחת התקרה שמה ישכח להכניסם בהשכמה (בית יוסף בשם ארוחת חיים). וכשמולין חטים תחת אויר הרקיע יש לכסותם (תורת הדשן סימן קט"ו בשם סמ"ג וסמ"ק ומהרי"ק). כשחל פסח באחד בשבת יש לשאוב המים אור י"ג דהיינו בליל ה' (מרדכי סוף פרק קמא דפסחים). לכתחילה יש לשאוב מן הנהרות ולא מן הבארות (אשרי ומרדכי) אבל כשהנהרות גדולות מהפרכת שלגים וגשמים טוב יותר לשאוב מן הבארות (מהרי"ו). ואין לשפוך מים שלנו מכת מת או תקופה הנופלת (מרדכי פרק כל שעה והגהות מיימוני פרק ה') ומכל מקום טוב לכתחלה להשים בהם ברזל גם אסור לשאוב מים על ידי נכרי למצות של מצוה ואף לטאר מצות ישאב ישראל (מרדכי ומהרי"ו ברי"ן ומהרי"ל) אם אפשר ונוהגין ליטול מים מיוחדים למצה של מצוה ונוהגין ליקח כלי חסם חדשים ואין לשנות המנהג אבל בשל עץ אין להקפיד (כל בו):

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקתי בנסיות ובקתי מדרשות. ובשמחות. ולקבל החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות יום עולם הבא. על ידי לימוד 'הלכות פסח' כל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכך המצוה את הרבים

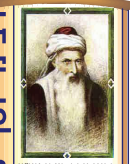
כל הדרה ממשוה חמץ בפסח

מונח לו שני חטא כל השנה

יום י"ד משלשים יום קודם הפסח

זוכה לבנים צדיקים!

עמ"י

רבינו יצחק יצחקו ויע"א
בית המדרש ספר שו"ת ויע"א
בבית המדרש ספר שו"ת ויע"א
רח"ק אורח שבת וראש השנה
וע"פ ספרו חתומים
(בית המדרש ויע"א)

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
שעל ידי 'מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהב"ד עם דבר"א'
הזהיר ממשהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחמא כל השנה (הארי"ל)

עש"ו

רבינו אברהם יהושע
בית המדרש ספר שו"ת ויע"א
בבית המדרש ספר שו"ת ויע"א
רח"ק אורח שבת וראש השנה
וע"פ ספרו חתומים
(בית המדרש ויע"א)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

כח אדר
יום ט"ן
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ליון
ט"ז

תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בנינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצרת הלכות חג בחד

קודם הלימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. כדי שביאנו התלמוד ליד מעשה. ולירי מדות ישראל. ולירי ודעת התורה.
נהגיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתקדום יאהרונה"י
על ידי הנעלה ברחליו ורחמינו ביהודא שלים בשם כל וישאל.

סדר הלימוד ליום כ"ח אדר יום ט"ו משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תנה – דין מים שלנו

- ב. יש אומרים שמים המכונסין בסטיסטינ"ה מותר ללוש בהם סממן לשאיבתן ואין להקל בדבר אם לא בשעת הדחק:
- ג. אין ללוש במים חמין אפילו לא נתחממו אלא בחמה ולא במים הגרופים מדוד גדול שנחשתו עבה ותלוי על מקום האש ומים שבתוכו פושרים אפילו כשאין האש תחתיו ואם עבר ולש בין באלו בין במים שלא לנו אסור ויש חולקין ומתירין בלש במים שלא לנו ויש אומרים דבשווג מותר ובשעת הדחק יש לסמוך עליהם. הגה: ואפילו בלא דחק יש להתיר אם עבר בשווג ולש במים שלא לנו (רבינו ירוחם ובית יוסף):
- ד. מים שלא לנו שנתבטלו חד בתרי במים שלנו לשין בהם:
- ה. נוהגין שלא ליתן מלח במצה ונוכין הדבר (ואפילו בדעיבד יש לאסור) (מרדכי ודברי עצמו):
- ו. לש המצה בקצה ושומשמן ובמיני תבלין כשרה כיון שיש בה טעם מצה ומכל מקום אין ליתן בה תבלין לפי שהוא חד ומחמם העיסה. הגה: ופלפלין אפילו בדעיבד אסור וכן אם נפל בה סיד (מהר"ב):

סימן תנו – דין שיעור כמות לישת המצות, ובו ג' סעיפים

- א. אין לשין לפסח עיסה גדולה משיעור חלה שהיא מ"ג ביצים וחומש ביצה בינונים והוא עשרון וכן ישער אותה ימלא כלי מים ויערה המים ממנו לכלי אחר ואחר כך יתן בו מ"ג ביצים ויחזיר בו המים שעירה ממנו והמים שיוותרו יתנם בכלי אחר והכלי המחזיק אותם הוא המדה למלאותו מקמה והמדה מחוקה ולא גדושה ושיעורה מקמה חטה מצרית תק"כ דרהם מצריים בקירוב. הגה: ולא ידחק הקמה במדה דאם כן לא ילוש יפה וטוב לומר בשעת תניתת הקמה למדה שעושה לשם מצוה (מהר"ל):
- ב. אם לש יותר משיעור זה מותר בדעיבד:
- ג. אף על פי שאין מודדין קמה ביום טוב ללוש ביום טוב של פסח שאין לשין עיסה גדולה מעשרון מותר למדוד ויש אוסרים אלא יקח באומד הדעת ולא ירבה על עשרון (והכי נהוג):

סימן תנו – דין הנהגת החלה בעיפת מצוה, ובו ב' סעיפים

- א. מפני שצריך לדקדק בשיעור העיסה שלא להרבות בה משום חשש חימוץ ומוטב שימעט בה לכן טוב לקרב העיסות יחד בשעת הפרשת חלה שישקו זו בזו דשמא יש בהם שלא היה בה כשיעור ואם אי אפשר להפריש חלה בעודה עיסה מפני

המהירות יפרישנה אחר אפייה מיד שיתן כל המצות בסל והסל מצרפם לחלה וזהו הדרך היותר נכון. הגה: ואם היה בו שיעור חלה ושכח להפריש יפריש אחר כך ואפילו צירוף סל לא צריך ואם לקח ממקצת העיסות וממקצת לא לקח ונתערבו צריך ליקח חלה מכל אחד ואחד או ללוש עיסה אחרת ויקח ממנו גם כן על אותן שנתערבו ואם מכיר מצה אחת שחייבת בחלה נוטל ממנה על האחרות (תנהות מיימוני פרק ג' ומדרכי ריש פרק אלו עוברין ובית יוסף בשם תוספות פרק קמא דביצה):

- ב. הלש עיסה ביום טוב של פסח לא יקרא שם לחלה עד שתאפה שאם יקרא לה שם אינו רשאי לאפותה ואם יניחנה כך תחמיץ ואינו רשאי לשורפה ביום טוב ואם שכח וקרא לה שם שילינה לצונן וימנענה מלהחמיץ. הגה: ואם יש כהן קטן שלא ראה קרי או גדול שטבל לקרוי מותרים לאפות החלה בשבילו (טור) ויש אומרים שאין מאכילין חלה בזמן הזה לשום כהן (מהר"י). יש אומרים דמותר ביום טוב ללוש פחות מכשיעור כדי לפטור עצמו מן החלה (ר"ן ריש פרק אלו עוברין):

סימן תנה – דין מצוה ללוש המצה בערב פסח, ובו סעיף אחד

- א. נוהגים שלא ללוש מצת מצוה בערב פסח עד אחר שש שעות שהוא זמן הקרבת קרבן פסח ובי"ד שחל להיות בשבת לשין בערב שבת אחר שש שעות:

מונח לו של
חמא כל השנה

הנה מובא פאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחמא כל השנה. נא לפרסם בקפתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ויבא החברים ויודיעם. לזכות את הרבים להיות "מן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכות פסח" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המונח את הרבים [כ"ח אדר]. יום ט"ו משלשים יום קודם הפסח וזכה ל"בנים צדיקים!

כל זה היה
ממשהו חמץ
בפסח

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
 שעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מותבר עם רמ"א"
 הזוהיר ממשהו המין בפסח – מובטח לו שלא יהטא כל השנה (הארז"ל)

עמ"י

עש"י

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
 קודם הפסח שלשים יום**

כ"ט אדר
 [יום ט"ן]
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום
 תנו ובגן חסה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלבנות פסח בפסח הלבנות בצורת הלבנות חג בחג

ג' ליון
 ט"ז

רבינו יוסף קארו וז"ל
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 נפטר עתידות פסח ה'תשס"א
 י"ד ניסן שנת ה'ת"ש
 (בג' אביר ר' אהר"ם ז"ל)

רבינו משה אישל"ש וז"ל
 בעל מחבר ספר "רמב"א"
 נפטר עתידות פסח ה'תשס"א
 י"ד ניסן שנת ה'ת"ש
 (בג' אביר ר' אהר"ם ז"ל)

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיבאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות וישות. ולידי יגיעת התורה.
 ונהרני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושיבתהיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדמים יאהרונת"י
 על ידי הנעלם בקהילו וקיימוהו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

**סדר הלימוד ליום כ"ט אדר
 יום ט"ז משלשים יום קודם הפסח**

**סימן תנט – דין מקום וסדר לישת
 המצות, ובו ו' סעיפים**

- א. אין לשיין במקום השמש וביום המעונן אסור תחת כל אויר הרקיע משום דיומא דעיבא כוליה שמשא. הגה: ועל כן נהגו לזוהר מללוש נגד החלון הפתוח אפילו אין שם שמש שמא יהיה מעונן ולאן אדעתיה (תרומת הדין סימן קצ"ג) וכן יש לזוהר מלהוליך המצות לתנור תחת הרקיע מגולה וכן המים או הקמח (הגהות מיימוני פרק ה' בשם סמ"ק ומהר"ו). ולא יתקרב ללוש אצל התנור מפני חום התנור.
- ב. לא יניחו העיסה בלא עסק ואפילו רגע אחד וכל זמן שמתעסקים בו אפילו כל היום אינו מחמיץ ואם הניחו בלא עסק שיעור מיל הוא חמץ ושיעור מיל הוא רביעית שעה וחלק מעשרים מן השעה. הגה: ויש להחמיר למהר בענין עשיית המצות כי יש לחוש שהשהיות יצטרפו לשיעור מיל או שיהיה במקום חם שממחר להחמיץ (הגהות מיימוני פרק ה' ומרדכי פרק אלו עוברין). ואחר שנתעסקו בבצק ונתחמם בידים אם יניחוהו בלא עסק מיד יחמיץ ואם התחילו בשתי עיסות כאחד והחמיצה האחת בידוע שהחמיצה גם השנית אפילו אין רואין בה סימני חמיץ

- ו. ואם החמיצה עד שיש בה סדקים אפילו לא נתערבו הסדקים זה בזה אלא אחד הולך הנה ואחד הולך הנה הוא חמץ גמור והאוכלו חייב כרת ואם אין בו סדק אלא הכסיפו (פירוש נשתנה מראיתו ללובן, ערוך) פניו כאדם שעמדו שערותיו האוכלו פטור. הגה: ואם המצה עשויה וירא שלא תבא לידי חמיץ מותר לשברה ולחזור לעשותה כדי שהעסק יבטל החימוץ מיהו טוב לזוהר לכתחלה (מהר"ל בשם אגודה ורוקח).
- ג. אם האשה שהיא לשה היא מקטפת במים לא תקטף באותם מים שמצננת בהם ידיה מפני שהם מתחממים ומחמיצים את העיסה אלא יהא לה כלי אחר מלא מים שתקטף בו. הגה: ומיהו בעברה ולא צננה ידיה מותר (רמב"ם פרק ה').
- ד. אם לש אחר זמן איסור חמץ אלו המים עם שאר המים שרוחצים בהם העריבה לא ישכסם אלא במקום מדרון כדי שלא יתקבצו במקום אחד ויחמיץ. הגה: והכלים שמתקנים בהם המצות והסכין שחוחתנין בו העיסה יגדרם תמיד בשעת עשייה שלא ידבק בהם הבצק ולאחר עשייה ידחם וינגבם היטב לחזור ולתקן בהם פעם שנית (מהר"ל) וזהו עדיף טפי ממה שנוהגין לגרדן כי אי אפשר לנקותן היטב על ידי גרידה והמחמיר יגרדן ואחר כך ידחן (דברי עצמו). וביום טוב מותר לעשותו על ידי

- נכרי ואם אין נכרי ישלם לצונן או יתנם לתנור שיאפה הבצק שעליהם והעריבות שאפשר לתת דבר בתוכו מותר להדיח וכן כל כיוצא בזה ויש לזוהר בעריבה שלשין בה שלא יהיה בו שום גומא או סדק שלא יוכל לנקרו אחר הלישה ותחמיץ ואחר כך כשחוזר ולש בו מתערב בבצק (מהר"ל). ולא יתן העריבה על כר או כסת צמר בשעת הלישה שמחמם העריבה אבל על של עור שרי (מהר"ו):
 - ה. עברה ולשה תחת השמש הפת מותרת:
 - ו. אם העיסה רכה לא יוסיף בה קמח אלא עושה עיסה קטנה מגיבול קשה ויערבנה עם העיסה הרכה. הגה: וירחיק המצות מהקמח כי הקמח הנדבק בהן בא אחר כך בתבשיל ומתחמץ (מרדכי ריש פרק אלו עוברין):
- סימן תס – דיני מצת המצוה, ובו ז' סעיפים**
- א. אין לשיין מצת מצוה ולא אופין אותה על ידי נכרי ולא על ידי חרש שוטא וקטן:
 - ב. הרא"ש היה משתדל במצת מצוה ועומד על עשייתם ומזרזו העוסקים ומסייע בהן בעריכתן וכן ראוי לכל אדם לעשות להטפל הוא בעצמו במצוה:

הנה מובא פאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחזקת של שלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. פן יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מובטח שלא יהטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל התחברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכך המזכה את הרבים [כ"ט אדר]. יום ט"ז משלשים יום קודם הפסח וזכה לזכרון יצדיקים!

עמ"י

עש"ו

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' - ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
שיעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד"ץ עם רב"א'
הזהיר ממישהו חמץ בפסח - מוכתה לו שלא יחטא כל השנה (האר"ל)

רבינו יוסף קארו זיע"א
בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
פוסק עיקרית פני תולדות
רב ספר שנת דורו שולחן ערוך
ועם פירוט ספר
(עם אב"ד ראשונים וכו')

רבינו משה איסר"ל זיע"א
בעל מחבר ספר 'דרי"מ'
פוסק עיקרית פני תולדות
רב ספר שנת דורו שולחן ערוך
ועם פירוט ספר
(עם אב"ד ראשונים וכו')

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

הלכות פסח לשלשים יום

לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום - עמוד אחד ליום
תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

א ניסן
[יום י"ז]
משלשים יום
קודם הפסח

ג לויין
י"ז

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיביאנו התלמוד לדין מעשה. לדין מדות וישות. לדין ידיעת התורה.
נהיריני עושה לשם יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה וקב"ש אדניי מתקדמים יאהודנה"י
על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום א' ניסן יום י"ז משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תס - דיני מצת המצוה

- ג. הלש אחר זמן איסור חמץ יאמר בשעת לישה כל פירורים שיפלו בשעת לישה ועריכה וכן בצק הנדבק בכלים אני מבטל אותם כדי שנמצא שמבטלן קודם חימוצו;
 - ד. אין עושין סריקין המצויירין דהיינו לצעיר בפת כמין היה ועוף אבל כל מה שעושים אותו במסרק כדי שלא יתפח וכן מה שמנקבין המצות מותר ומכל מקום טוב למהר לעשותן שלא להשהות בהן. הגה: ויש לעשות המצות רקיקין ולא פת עבה כשאר לחם כי אין הרקיקין ממהרים להחמין;
 - ה. אין עושין בפסח פת עבה טפח:
 - ו. אין להקל כמה שהחמירו הקדמונים שלא לעשות פאנדי"ש או פלאדוני"ש;
 - ז. אין ליתן ביצים שלמים במצה שתאפה עמהם;
- סימן תסא - דיני אפיית המצה, ובו ה' סעיפים**
- א. תנור שאופים בו חמץ צריך לזוהר כשיסיקוהו כדי לאפות בו מצה שילכו הגחלים על פני כולו ואין די לו בלהבה דכמו שבולע על ידי גחלים כך פולט על ידי גחלים ושיהו ניצוצות נתזין ממנו הילכך אם

- ה. אם אפו חמץ עם מצה לא נאסרה אלא אם כן נגעה בחמץ ונוטל ממקום שנגעה כדי נטילת מקום והשאר מותר. הגה: מצה שנתכלה בתנור ודבוקה עד שאין שולט שם האש אוסרים אותה תוך הפסח אבל שאר מצות שבתנור מותרים וקודם פסח אין לאסור רק מקום הדבוק (תרומת הדשן סימן קמ"ו ופסקיו סימן קמ"ה). מצה נפוחה באמצעייתה אסורה אבל עלה עליה קרום כדרך שעולה על הפת בשעת אפייה מותרת (מהרי"ל). אם שני מצות שוכבות זו על זו בתנור קודם אפייתן אוסרים דהוי כמצה כפולה (מהרי"ו). וכן יש לזוהר שלא יגעו זה בזה בתנור בעודן לחין כי אין האור שולט במקום נגיעתן ובאים לידי חימוץ (בית יוסף בשם אורחות חיים):
- ב. **טפקא** (פירוש אחד מן הרעפים שמכסין בהם הגג, קופ"י בלע"ז) של חרס חדשה לא שנא הסיקה מבפנים או מבחוץ מותר כיון שהאור שולט תחתיה אף על פי שאין שלהבת עולה על גבה מרתח רתח והפת נאפית מיד ואינה באה לידי חימוץ אבל צריך להסיק תחלה בין תנור בין כוביא בין באלפס בלא מים בין בקרקע אבל להדביקו תחלה ואחר כך להסיק יש אוסרים וטוב לזוהר ויש מי שאומר שראוי למחות שלא יעשו חרות ברמץ (פירוש אפר חם, צנינונו"י בלע"ז):
- ג. מצה שנאפית עד שאם פורסין אותה אין חוטטין נמשכים ממנה יוצאים בה. הגה: ויש לזוהר שלא ללקחה מן התנור קודם לכן (דברי עצמו) ולהחזירה כי תוכל לבוא לידי חימוץ (מהרי"ל):
- ד. יוצא אדם במצה שרויה והוא שלא נימוחה אבל אם בשלה אינו יוצא בה:

- ה. אם אפו חמץ עם מצה לא נאסרה אלא אם כן נגעה בחמץ ונוטל ממקום שנגעה כדי נטילת מקום והשאר מותר. הגה: מצה שנתכלה בתנור ודבוקה עד שאין שולט שם האש אוסרים אותה תוך הפסח אבל שאר מצות שבתנור מותרים וקודם פסח אין לאסור רק מקום הדבוק (תרומת הדשן סימן קמ"ו ופסקיו סימן קמ"ה). מצה נפוחה באמצעייתה אסורה אבל עלה עליה קרום כדרך שעולה על הפת בשעת אפייה מותרת (מהרי"ל). אם שני מצות שוכבות זו על זו בתנור קודם אפייתן אוסרים דהוי כמצה כפולה (מהרי"ו). וכן יש לזוהר שלא יגעו זה בזה בתנור בעודן לחין כי אין האור שולט במקום נגיעתן ובאים לידי חימוץ (בית יוסף בשם אורחות חיים):
- סימן תסב - דין מי פירות אם מחמיצין, ובו ז' סעיפים**
- א. מי פירות בלא מים אין מחמיצין כלל ומותר לאכול בפסח מצה שנילושה במי פירות אפילו שהתה כל היום אבל אין יוצא בה ידי חובתו מפני שהיא מצה עשירה וקרא כתיב לחם עוני:
- ב. מי פירות עם מים ממהרים להחמין יותר משאר עיסה הלכך אין ללוש בהם ואם לש בהם יאפה מיד:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחוץ לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכל המכרים וידידים. לזכות את הרבים להיות 'בן עולם טהור' על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה'! וכל המזכה את הרבים [א' ניסן]. יום י"ז משלשים יום קודם הפסח וזכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארה 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רמ"א'
 הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"ז"ל)

עמ"י

עש"ו

**תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
 קודם הפסח שלשים יום**

ג' ניסן
 יום י"ט
 משלשים יום
 קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
 לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
 לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
 י"ט

**תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
 של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצות הלכות חג בחג**

קודם הלימוד יאמר: הנני הוציא ללימוד. כדי שביאני הפלמוד לירי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידיעת התורה.
 נבחיני עושה לשם ייחוד קודש שא בריו הוא ושכינותיה בשם יהוה ובשם אדני מתעוררים יאהודנה"י
 על ידי הנעלים ברחמי ורחמינו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 נפטר עתיק צפת תש"ב
 רח"ל א"י שנת ה'תש"ב
 (בספר 'המורה נבוכים')

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 בעל מחבר ספר 'שולחן ערוך'
 נפטר עתיק צפת תש"ב
 רח"ל א"י שנת ה'תש"ב
 (בספר 'המורה נבוכים')

א. ישראל שיש לו בורות מלאים חטים וחושב שמה יש בקרקעית הבור ובקירותיו חטים מבוקעים מלחות הבור והארץ בביטול בעלמא סגי (ועיין לעיל סימן תל"ו סעיף א').

ב. דבש של נכרי אין מחזיקין בו איסור ואוכלים אותו בפסח. הגה: מיהו יש מחמירין (מרדכי פרק כל שעה והגהות מיימינו פרק ד). והמנהג במדינות אלו שלא לאכול דבש רק אותו שמביאים בחביות מן הכוורת שעושים ממנו משקה שקורין מע"ד. ותאנים יבשים וענבים יבשים שקורין רוינו"י גדולים או קטנים תלוים במנהג המקומות כי יש מחמירין שלא לאכלן ויש מקילין ולכן נהגו במדינות אלו להחמיר שלא לאכול שום פירות יבשים אם לא שידוע שנתייבשו בדרך שאין לחוש לחמץ וצוקר אסור לאכלו ואפילו להשהותו אסור (תרומת הדשן סימן קי"ד). וביום טוב האחרון אוכלין פירות יבשים וצוקר קנדי"ל שאין בו חשש חימוץ (מהר"ל). והמנהג במדינות אלו שלא לאכול כרכום שקורין זפרי"ן או נעגלי"ך (מהר"ל). מיהו אינן אוסרין תערובתן וכן נראה לי:

ט. תבשיל שנתבשל ונמצאו בו שעורים או חטים אם נתבקעו ממש הרי כל התבשיל אסור ואם לא נתבקעו ממש התבשיל מותר. הגה: ואין המנהג כן אלא אוסרים הכל במשהו אפילו לא נתבקעו. ואותם חטים או שעורים שורפים אותם:

אחד ואחד כדי שיכלה קודם הפסח שמה יחזור הנכרי וימכרו לישראל:

ב. דגן זה שנטבע בנהר או שנפל עליו מים אף על פי שלא נתבקע אסור דכיון דמינה ניחאי אתי לירי חימוץ. הגה: ולכן יש לזהר שלא יבוא מים או גשמים מזלפים על החטים כי אז אפילו לא נתבקעו אסורות ודגן שהיה מונח בעלייה וירדו גשמים דרך הגג בקצת המקומות ונתלחלו אותן שנתלחלו אסורות אבל שאר מקומות מותר להשהותן מכח ספק ספיקא שמה לא ירדו עליהם גשמים ואם תמצו לומר ירדו שמה לא נתחמצו אבל לאכלן בפסח אסור ולא מהני ספק ספיקא (אגור וכל בו):

ג. חטים שבאו בספינה אם הם יבשות וקשות ולא נשתנה מראהן אחזוקי איסורא לא מחזיקינן:

ד. שנה שרבו גשמים וירדו על ערימות שבשדות עד שהיו קצת מהשבילים שעל הערימות מעלים צמחים אין חוששין לסתם חטים של אותה שנה:

ה. דגן שבמחומר שנתייבש לגמרי ואינו צריך ליניקה כמאן דמנח ככדא דמי ומקבל חימוץ אם ירדו עליו גשמים:

ו. חטים שנמצאו בהם מבוקעות אותן שאין מבוקעות מותרות מפני שהדבר מצוי שבשעת גשמים עליונות הגדיש ותחתיתו מתחמץ ומתבקע ואין המים נוגעים באמצעיתו כלל:

**סדר הלימוד ליום ג' ניסן
 יום י"ט משלשים יום קודם הפסח**

המשך סימן תסו – אם הרוק ומי רגלים ודומיו מחמצים

ד. נפלו מים על קמח או נתלחלח השק יאחו בידו כל המקום המלוכלח בשק עד שיריק כל הקמח שבשק ואם אי אפשר לעשות כן ירקד הקמח והשאר מותר ודוקא כל זמן שהוא מלוכלח אבל אם נתייבש הלחלוכהית לא מהני ריקוד דמיפרך ומתערב עם השאר ואסור לאכלו בפסח אלא ייקדנו ושמרנו עד אחר הפסח אם נתייבש בפסח אסור להשהותו:

ה. הטל מחמיץ וכן מי רגלים ומי הפה והחוטם והעיני והאוזן (אבל דם) (רבינו ירוחם) וחלב וזיעת אדם אינו מחמיץ (טור):

ו. קמח שנפל עליו דלף אפילו כל היום אינו בא לידי חימוץ והוא שיהיה הדלף טורד בלי הפסק ויאפנו מיד לכשיפסיק ואם הוא מסופק אם הדלף טורד אם לאו אסור:

סימן תסז – דין חטים שנפל עליהם מים, ותבשיל שנמצא לתוכו חטה, ובו ט"ז סעיפים

א. דגן שנטבע בנהר או שנפל עליו מים כשם שאסור לאכלו כן אסור לקיימו אלא מוכרו לישראל ומודיעו כדי שיאכלנו קודם הפסח ואם מכרו לעכו"ם קודם הפסח מוכר מעט לכל

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחוץ לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולקבץ הסברים ודריים. לזכות את הרבים להיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכה' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הרבים [ג' ניסן]. יום י"ט משלשים יום קודם הפסח וזכה ל'בנים צדיקים'!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארץ 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחדש עם ירמיהו
 זההיר ממשנהו המין בפסח – מובטח לו שלא יהמא כל השנה (האר"י"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הבטח שלשים יום
הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בעניניו
של יום הלכות פסח בבטח בהלכות פסח בעצרת הלכות חג בהג

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי נדיעת התורה.
 ונחריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינותיה בשם יהוה ובשם אר"י מתמתיים יאהרונה"ו
 על ידי הנעלים ברחמינו ורחמינו ברחמינו שלום בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ד' ניסן
יום כ' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תסז – דין חטים שנפל עליהם
מים, ותבשיל שנמצא לתוכו חטה

1. תרנגולת מבושלת שנמצא בה בפסח חטה מבוקעת מותר למוכרה לנכרי שאינה נמכרת יותר ביוקר בשביל החטה שנמצאת בתוכה. הגה: ובמדינות אלו נוהגין לשרוף הכל (ועיין לעיל סימן תמ"ז סעיף ג'). ואם נמצאת ביום שמיני של פסח מותר להשהותה עד אחר הפסח:

יא. אם נמצאת חטה בקועה בעיסה או במצה אפוייה יסיר ממנה כדי נטילת מקום והשאר מותר ויש מי שאוסר כל העיסה או אותה מצה וראוי לחוש לדבריו אם לא במקום הפסד מרובה או בשעת הדחק. הגה: וכן נוהגין תוך הפסח לאסור אותה מצה שנמצא בה החטה ומתירין את האחרות בין שנמצא בה אפוייה או היה ואמרין כאן נמצאת כאן היתה ואם נמצאת בעיסה אוסרין כל העיסה ודוקא תוך הפסח אבל קודם הפסח אין אוסרין רק כדי נטילה והכי נהוג:

יב. אם מלגו (פירוש שהרחיחוהו במים להעביר הנוצה) תרנגולת ואחר כך מצאו במים גרעין חטה בקועה אסורה לתרנגולת ואם נמצאת חטה בקועה או לחם חמץ כבלי של מים ואין בו כדי ליתן טעם שהמים צוננים ובישלו באותם מים תבשיל או לשו עיסה מותר ויש מי שאוסר אם הוא

ביתו הפסח. הגה: ויש מי שמתיר אפילו במליגת תרנגולים משום דאמרין שמה אחר כך נפלה לשם (תולדות אדם וזהו נתיב ה' מחלק ו' ומהר"ם) ויש מי שאוסר בשאר בשר ומתיר בתרנגולת מכח ספק ספיקא (מרדכי פרק כל שעה) ולענין מנהג נראה לאסור בשאר בשר או בחטה שלימה אפילו בתרנגולת ודוקא אם נמלגו תרנגולים דהיינו שהיו המים חמין אבל אם היו צוננין ושרו שם התרנגולים אין לאסור מספיקא ובמקום דאיכא לימיר שמה נתעכלה החטה בתרנגולת כגון שהיא שבורה (מהר"ם) אפילו במליגה יש להתיר מכח ספק ספיקא מיהו אם נתערבו התערבות ויש הפסד מרובה ומניעת שמחת יום טוב יש להקל בכל זה בספיקת איסור דרבנן שהוא משהו ויש להתיר שאר תבשילין שיש בהן תערובת מאותו תבשיל של הכשר שנשרה במים או נמלגו כן נראה לי:

טו. תרנגולת צלוייה שנמצאת בה חטה מבוקעת בתוך הפסח חותך מקום פגיעו לפי אומדן הדעת ויש אוסרים את כולה לפי שכשמהפכים השפוד מתפשט הטעם בכל התרנגולת וכן יש מי שאוסר כל התרנגולת הצלוייה עמה באותו שפוד הנוגעות זו בזו כי על ידי היפוך השפוד מתפשט מזו לזו:

טז. חטה או שעורה שנמצאת בזפק העוף לאחר שהבכו אותו העוף מותר והחטה והשעורה צריך לשרופם דלא חשיבי כמעוכלים:

סימן תסח – שלא לעשות מלאכה בערב פסח אחר חצות, וכו' / מעיפים

א. העושה מלאכה בערב פסח מחצות ולמעלה משמתין אותו ואפילו לעשות בחנם אסור ויש מי שאוסר אפילו על ידי נכרי ויש מי שמתיר (וכן הוא המנהג):

ב. במה דברים אמורים כשעושה מלאכה להשתכר (או בתנא והוא מלאכה גמורה לתפור בגדים ממש) (בית יוסף) אבל מתקן הוא כליו ליום טוב וכן מי שכותב ספרים לעצמו דרך לימודו מותר:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יומרו כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יהמא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובהתי מדרשות. ובשמחות. ולכל החברים וידידים. לזכות את הכתובים ל'היות' כן עולם הפסח' על ידי לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'מורה לשמחה' וכל המזכה את הרבים [ד' ניסן]. יום כ' משלשים יום קודם הפסח זכה לבנים צדיקים!

עמ"י

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם התאג
שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מוצר עם רמ"א'
הזהיר ממשהו המין בפסח – מיבטח לו שלא יהטא כל השנה (האר"י)!

עש"י

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

ה' ניסן
[יום כ"א]
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
כ"א

תנו ובגן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בנינו
של יום הלכות פסח בבטח הלכות עצרת בצורת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כפי שביאנו התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי רגיעת התורה.
נהרני עושה לשם יחיד קודש שא ברירך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה יבשם אר"י מתקדמים יאהרונה"י
על ידי העולם ברחמינו ביחודא שלום בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ה' ניסן יום כ"א משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תסח – שלא לעשות מלאכה בערב פסח אחר חצות

- ג. קודם חצות מקום שנהגו לעשות מלאכה עושים מקום שנהגו שלא לעשות אין עושין. הגה: ולדין מקום שנהגו שלא לעשות (מהר"ו). ודוקא מלאכות גמורות אבל שאר מלאכות אפילו מנהג ליכא (מהר"ב):
- ד. ההולך ממקום שעושים למקום שאין עושים לא יעשה בישוב מפני המחלוקת אבל עושה הוא במדבר וההולך ממקום שאין עושים למקום שעושים לא יעשה ונתנים עליו חומרי מקום שיצא משם והומרי מקום שהלך לשם ואף על פי כן לא יתראה בפניהם שהוא בטל מפני איסור לעולם אל ישנה אדם מפני המחלוקת: וכן מי שדעתו לחזור למקומו נהג כאנשי מקומו בין להקל בין להחמיר והוא שלא יתראה בפני אנשי המקום שהוא בו מפני המחלוקת:
- ה. אפילו במקום שנהגו לעשות לא יתחיל בתחלה מלאכה בארבע עשר אף על פי שהוא יכול לגומרה קודם חצות אלא שלשה אומניות בלבד הם שמתחילים בהם במקום שנהגו לעשות ועושין עד חצות ואלו הם החייטים והספרים והכובסים אבל שאר אומניות אם התחיל בהם קודם ארבעה עשר הוא שיגמור עד חצות.

- לפסח אסור לעשותו (טור) כדלקמן ויש סימן תע"ו. אבל מותר לומר חטים אלו לפסח:
- סימן תע – שהבכורות מתעניין בערב פסח, ובו ג' סעיפים**
- א. הבכורות מתעניין בערב פסח בין בכור מאב בין בכור מאם ויש מי שאומר שאפילו נקבה בכורה מתענה (ואין המנהג כן) (מהר"ל):
 - ב. אם חל ערב פסח בשבת יש אומרים שמתענים הבכורות ביום ה' ויש אומרים שאינם מתענים כלל. הגה: אבל יש לנהוג כסבא הראשונה ונהגין כשהאב בכור האם מתענה תחת בנה הבכור כשעדיין קטן ואם אין האב בכור הוא מתענה בעד בנו עד שיגדל:
 - ג. האיסטניס מתענה בערב פסח כדי שיאכל מצה לתיאבון:
- סימן תעא – בערב פסח אחר שעה עשירית אסור לאכול פת, ובו ג' סעיפים**
- א. אסור לאכול פת משעה עשירית ולמעלה כדי שיאכל מצה לתיאבון אבל אוכל מעט פירות או ירקות אבל לא ימלא כריסו מהם (ואם הוא איסטניס שאפילו אוכל מעט מדיק לו באכילתו הכל אסור) (רבינו ירוחם). ויין מעט לא ישתה משום דמיסעד סעיד אבל אם רצה לשתות יין הרבה שותה מפני שכשהוא שותה הרבה גורר תאות המאכל:

סימן תסג – שלא ליהדר בשר לפסח, ובו סעיף אחד

א. אסור לומר על שום בהמה בין חיה בין שחוטה בשר זה לפסח לפי שנראה שהקדישו מחיים לקרבן פסח ונמצא אוכל קדשים בחוץ אלא יאמר בשר זה ליום טוב. הגה: וגדי מקולס (פירוש שלם על ראשו ועל כרעיו ועל קרבו) אף על פי שלא פירש ואמר בשר זה

הנה מובטח כגון ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יהטא כל השנה. נא לפרסם בפתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולקבל החברים וידידים. וזמנות את הרבים להיות יבן עולם תבא על ידי לימוד 'הלכות פסח' כל יום. שהוא תורה לשק"ו! וכל המוכה את הרבים [ה' ניסן]. יום כ"א משלשים יום קודם הפסח

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבית עם רמ"א'
 זההיר ממשנהו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

עש"ו

רבינו אברהם אבן הרמב"ם

רבינו אברהם אבן הרמב"ם
 נולד בשנת ה'תתק"ס (1118)
 למנוח רבינו יצחק אבן הרמב"ם
 ורבינו יוסף אבן הרמב"ם
 נפטר בשנת ה'תתק"ע (1163)
 ונקבר בבית הקברות
 הגדול בלוד (הרמב"ם)

עמ"י

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זצ"ל
 נולד בשנת ה'תתק"ל (1703)
 למנוח רבינו יצחק קארו
 ורבינו יוסף קארו
 נפטר בשנת ה'תתק"ע (1763)
 ונקבר בבית הקברות
 הגדול בלוד (הרמב"ם)

תניא שואלין ודושיין בהלכות פסח

קודם הפסח שלשים יום

הלכות פסח לשלשים יום

לימוד שולחן ערוך הלכות פסח

לשלשים יום – עמוד אחד ליום

תנו ובגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודושיין בענינו

של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי רביעית מתוקה.
 ובהריני עושה לשם ידורי קודרשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתקדמים יאהרונה"י
 על ידי הנעלה בקהילו וקחימו בהודיא שלים בשם כל ישראל.

1. השמש צריך הסיכה:
2. כל מי שצריך הסיכה אם אכל או שתה בלא הסיכה לא יצא וצריך לחזור לאכול ולשתות בהסיכה. הגה: ויש אומרים דבזמן הזה דאין דרך להסב כדאי הוא ראבי"ה לסמוך עליו שבריעבד יצא בלא הסיכה (אגודה פרק ערבי פסחים). ונראה לי אם לא שתה כוס שלישי או רביעי בהסיכה אין לחזור ולשתות בהסיכה דיש בו חשש שנראה כמוסף על החסות אבל בשני כוסות ראשונות יחזור וישתה בלא ברכה (מנהגים) וכן באכילת מצה ולכתחלה יסב כל הסעודה (מהרי"ב):
3. צריך לשתות ארבע כוסות על הסדר ואם שתאן זה אחר זה שלא כסדר לא יצא:
4. שיעור הכוס רביעית לאחר שימזגנו (אם רוצה למזג) וישתה כולו או רובו ואם יש בו הרבה רביעיות שותין ממנו כל כך בני אדם כמניין רביעיות שבו ויש אומרים שצריך לשתות רוב הכוס אפילו מחזיק כמה רביעיות (וצריך לשתות השיעור שלא בהפסק גדול בנתיים) (כית יוסף בשם רוקח):
5. מי שאינו שותה יין מפני שמזיק או שונאו צריך לדחוק עצמו ולשתות לקיים מצות ארבע כוסות:
6. מצוה לחזור אחר יין אדום (אם אין הלבן משובח ממנו) (טור):

- סימן תעב – דיני הסיכה וארבע כוסות, וכו' מ"ז סעיפים**
- א. יהיה שלחנו ערוך מבעוד יום כדי לאכול מיד כשתחשך ואף אם הוא בבית המדרש יקום מפני שמצוה למהר ולאכול בשביל התינוקות שלא ישנו אבל לא יאמר קידוש עד שתחשך:
- ב. יסדר שלחנו יפה בכלים נאים כפי כחו ויכין מקום מושבו וישב בהסיכה דרך חירות. הגה: ואפילו עני שאין לו כרים ישב על הספסל (מרדכי ריש פרק ערבי פסחים):
- ג. כשהוא מיסב לא יטה על גבו ולא על פניו ולא על ימינו אלא על שמאלו (ואין חילוק בין אטר לאחר) (טור בשם רש"י ותורת הרשן סימן קל"ז):
- ד. אשה אינה צריכה הסיכה אלא אם כן היא חשובה. הגה: וכל הנשים שלנו מיקרי חשובות (מרדכי ריש פרק ערבי פסחים ורבינו ירוחם) אך לא נהגו להסב כי סמכו על ראבי"ה דכתב דבזמן הזה אין להסב (דברי עצמו):
- ה. בן אצל אביו צריך הסיכה אפילו הוא רבו מובהק תלמיד לפני רבו אינו צריך הסיכה אפילו אינו רבו מובהק אלא אם כן יתן לו רבו רשות ותלמיד חכם מופלג בדרור אף על פי שלא למד ממנו כלום חשוב כרבו ואינו צריך הסיכה (ודוקא כשאוכלין על שלחן אחד אבל אם אוכל על שלחן בפני עצמו צריך להסב):

- סדר הלימוד ליום ו' ניסן יום כ"ב משלשים יום קודם הפסח**
- המשך סימן תעא – בערב פסח אחר שעה עשירית אסור לאכול פת**
- ג. וקודם שעה עשירית מותר לאכול מצה עשירה. הגה: אבל מצה שיוצאין בה בלילה אסורים לאכול כל יום ארבעה עשר (ר"ן) פרק אלו עוברין בשם הרמב"ם והמגיד פרק ו'). וקטן שאינו יודע מה שמספרים בלילה מציאת מצרים מותר להאכילו (תורת הרשן סימן ד'). ויש נוהגין שלא לאכול חזרת בערב פסח כדי לאכול מרור לתיאבון (תולדות אדם והיה נתיב ה' חלק ג') וכן ביום ראשון של פסח כדי לאכול בליל שני לתיאבון וכן נוהגין קצת למעט באכילת מצה ביום ראשון מהאי טעמא (כל בו). ויש מחמירין עוד שלא לאכול פירות כדי לאכול החירות לתיאבון ואין לחוש למנהג ההוא ויש מחמירין שלא לפרר או לשובר המצות בערב פסח שלא לבוא לאכול מהם (מהרי"ו) ואין לחוש גם לזה. מצה שנאפה כתקנה ואחר כך נתפררה ונילושה ביין ושמן אינה נקראת מצה עשירה ואסורה לאכלה בערב פסח (מהרי"ו):
- ג. אם התחיל לאכול קודם שעה עשירית ומשכה סעודתו עד הלילה דינו כמו בשבתות ושאר ימים טובים שנתבאר סימן רע"א סעיף ו'. (ומצוה לרחוק ולגלח בערב יום טוב וללבוש בגדים נאים כמו בשבת ועיין לעיל סימן ר"ס ור"ס ב):

הנה מובא כאן ספר 'שולחן ערוך הלכות פסח מחזק לשלשים יום קודם הפסח'. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקתי בנסיונות ובכתי מדרגות. ובשמחות. ולכל התכרים ונדירים. לזכות את הרבים להיות 'בן עולם קבא' על ידי לימוד 'הלכות פסח' יום. שהוא 'מורה לשמחתי' וכל המזכה את הרבים [ו' ניסן]. יום כ"ב משלשים יום קודם הפסח לזכה לזכרון צדיקים!

כל הדין ממשה חמץ בפסח

מובטח לו שכל חטא כל השנה

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג
 שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהתבר עם רמב"א'
 הזהיר ממשוהו חמץ בפסח – מרבטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח
קודם הפסח שלשים יום
הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בצעות הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הני רוצה ללמוד. קבו שיבאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישראל. ולידי ודיעת התורה.
 ונברכיני עושה לשם ייחוד קודשך בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתקדשים יאהרונה"י
 על ידי הנעלים ברחמיו ורחמינו ברחמיך שלים בשם כל ישראל.

הוא השיעור שלהם ועיקר המצוה
 בחזרת ואם אין לו חזרת יחזור אחר
 ראשון ראשון כפי הסדר שהם
 שנויים. הגה: ואם אין לו אחד מאלו
 הירקות יקח לענה או שאר ירק מר (אגור).
 וחרוסת יעשה עב זכר לטיט ואחר כך
 נותנין בו מעט חומץ או יין ארום זכר
 לדם (טור). ועושין החרוסת מפירות
 שנמשלו בהם ישראל (תוספות פרק ערבי
 פסחים) כגון תפוחים תאנים אגוזים
 רימונים שקדים ונותנין עליו תבלין כגון
 קמון וזנגביל הדומים לתבן שהיו מגבלין
 בו הטיט (טור):

1. נוטל ידיו לצורך טבול ראשון ולא
 יברך על הנטילה ויקח מהכרפס פחות
 מכזית ומטבילו בחומץ ומברך בורא
 פרי האדמה ואוכל ואינו מברך אחריו
 ויקח מצה האמצעית ויבצענה לשתיים
 ויתן חצייה לאחד מהמטבלין לשומרה
 לאפיקומן ונותנים אותה תחת המפה
 וחצייה השני ישים בין שתי השלימות
 ויגביה הקערה שיש בה המצות
 ויאמר הא לחמא עניא עד מה
 נשתנה. הגה: ויאמר בלשון שמכניסם
 הנשים והקטנים או יפרש להם הענין וכן
 עשה ר"י מלונדרי כל ההגדה בלשון לע"ז
 כדי שיבינו הנשים והקטנים (כל בו
 ומהר"ל). ואז יצוה להסירם מעל
 השלחן ולהניחם בסוף השלחן כאילו
 כבר אכלו כדי שיראו התינוקות
 וישאלו:

פסחים). ואם אין ידיו נקיות יטול מעט
 אבל אין לברך על הנטילה ובעל הבית לא
 ימוזג בעצמו רק אחר ימוזג לו דרך חירות
 (מהרי"ם):

2. שותה בהסיכה ואינו מברך אחריו:

3. אם ירצה לשתות כמה כוסות הרשות
 בידו ומכל מקום ראוי ליהדר שלא
 לשתות בין ראשון לשני אם לא
 לצורך גדול כדי שלא ישתכר וימנע
 מלעשות הסדר וקריאת ההגדה:

4. מביאין לפני בעל הבית קערה שיש
 בה שלש מצות ומרור וחרוסת וכרפס
 או ירק אחר (וחומץ או מי מלח) ושני
 בתבשילין אחד זכר לפסח ואחד זכר
 לחגיגה ונהגו בבשר וביצה. הגה:
 ויסדר הקערה לפניו בענין שאינו צריך
 לעבור על המצות דהיינו הכרפס יהא
 למעלה מן הכל והחומץ סמוך לו יותר מן
 המצה והמצות מן המרור והחרוסת והם
 יהיו יותר קרובים אליו מן הבשר והביצה
 (מהרי"ל). והבשר נהגו שיהיה זרוע
 ונהגו שהבשר יהיה צלי על הגחלים
 והביצה תהיה מבושלת (והוא הדין
 צליה וכן נוהגין בעירנו):

5. אלו ירקות שיוצא בהם ידי חובתו
 חזרת עולשין תמכא הרהבינא (פירוש
 מיני עשבים מרים) מרור ויוצאים בעלין
 שלהן ובקלחן אבל לא בשורש אלא
 שבעלין אין יוצאים אלא אם כן הם
 לחים ובקלחים יוצאים בין לחים בין
 יבשים אבל לא כבושים ולא שלוקים
 ולא מבושלים וכולם מצטרפים לכזית

סדר הלימוד ליום ז' ניסן
יום כ"ג משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תעב – דיני הסיבה וארבע כסות

יב. יוצאים ביין מבושל ובקונדיטון:

יג. אפילו עני המתפרנס מן הצדקה
 ימכור מלבושו או ילוה או ישכיר
 עצמו בשביל יין לר' כוסות:

יד. גם הנשים חייבות בארבע כוסות ובכל
 מצות הנהוגות באותו לילה:

טו. התינוקות שהגיעו לחינוך מצוה ליתן
 לכל אחד כוסו לפניו. הגה: ואין ליקח
 כוס שפיו צר כעין קרו"ג גלא"ז מפני
 שלא יוכל לשתות רביעית כאחד
 (מהר"ם). ובכוס של ברכת המזון בלאו
 הכי אין לוקחין אותו ועיין לעיל סימן
 קפ"ג סעיף ד' בהג"ה וכן הכוס של
 קידוש ועיין לעיל סימן רע"א סעיף י'
 (בית יוסף):

טז. מצוה לחלק לתינוקות קליות ואגוזים
 כדי שיראו שינוי וישאלו:

סימן תעג – דיני כוס ראשון וסדר הפסח עד כוס השני, ובו ז' סעיפים

א. מוזגין לו כוס ראשון ומקדש עליו
 ומברך שהחיינו ואם חל בשבת אומר
 ויכלו ואם חל במוצאי שבת אומר
 יקנה"ז ואם שכח להבדיל ולא נזכר
 עד שהתחיל ההגדה ישלים ההגדה
 עד גאל ישראל ואחר כך יבדיל. הגה:
 ואין ליטול ידיו כלל קודם קידוש (רבינו
 ירוחם והרא"ש בתשובה ומרכי פרק ערבי

עמ"י

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם התג שיעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א' הזיהרר ממשדהו המין בפסח – מובטחה לו שלא יחטא כל השנה (הארז"ל)

עש"ו

תניא שואלין וזורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

ח ניסן
יום כ"ד
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
כ"ד

תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין וזורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצות בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שביאני המלמוד לידי מעשה. (לידי מרות ישרות. לידי ידועת התורה. ונתרני עושה לשם וחדר קודם שא בריוף הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אה"י מתנתתרים יאהרונות"י על ידי הנעלם ברחילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ח' ניסן יום כ"ד משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תעג – דיני כוס ראשון, וסדר הפסח עד כוס השני

ז. מווגין לו מיד כוס שני כדי שישאלו התינוקות למה שותים כוס שני קודם סעודה ואם אין חכמה בכך אביו מלמדו אם אין לו בן אשתו שואלתו ואם לאו הוא שואל את עצמו ואפילו תלמידי חכמים שואלים זה לזה מה נשתנה וכו' (וכשהבין או האשה שואלת אין צריך לומר מה נשתנה אלא מתחיל עבדים) (מהר"ל). וכשתחיל עבדים היינו לפרעה מחזיר הקערה שבה המצות לפניו וקורא כל ההגדה וכשיגיע למצה זו צריך להגביה להראותה למסובין שתחבב המצוה עליהם (ויש להגביה מצה הפרוסה שהיא כלחם עוני) (מהר"י) וכן כשיגיע למרור זה וכשיגיע ללפיכך מגביה כל אחד כוסו בידו עד שחותרם גאל ישראל. הגה: ונוהגין לזרוק מעט מן הכוס באצבעו (דברי עצמו) כשמגיע לדם ואש ותמרות עשן וכן כשמזכיר המכות דצ"ך עד"ש באח"ב בכלל ובפרט הכל ט"ז פעמים (מהר"ל). ויהיה הפת מגולה בשעה שאומר ההגדה עד לפיכך שאוחז הכוס בידו ואז יספה הפת (אגור ובית יוסף):

סימן תעד – על כוס ב' אין מברכין, ובו סעיף אחד

א. שותה כוס שני ואין מברך עליו לא ברכה ראשונה ולא ברכה אחרונה

שאינ מברכין בורא פרי הגפן כי אם על כוס של קידוש ועל כוס של ברכת המזון ואין מברכין על הגפן כי אם אחר כוס רביעי. הגה: והמנהג בין האשכנזים לברך ברכה ראשונה על כל כוס וכוס אבל ברכה אחרונה אין מברכין רק אחר האחרון לבר וכן דעת רוב הגאונים:

סימן תעה – יתר דיני הסדר, וכו' ז' סעיפים

א. יטול ידיו ויברך על נטילת ידיים ויקח המצות כסדר שהניחם הפרוסה בין שתי השלימות ויאחזם בידו ויברך המוציא ועל אכילת מצה ואחר כך יבצע מהשלימה העליונה ומהפרוסה משתייהן ביחד ויטבלם במלח. הגה: ואין המנהג לטבל במלח בלילה ראשונה דפת נקי אין צריך מלח. ויאכלם בהסיכה ביחד כזית מכל אחד ואם אינו יכול לאכול כשני זיתים ביחד יאכל של המוציא תחלה ואחר כך של אכילת מצה ואחר כך יקח כזית מרור וישקענו כולו בחרוסת ולא ישנהו בתוכו שלא יתבטל טעם מרירתו ומטעם זה צריך לנער החרוסת מעליו ויברך על אכילת מרור ויאכלנו בלא הסיכה ואחר כך נוטל מצה שלישית וברוצע ממנה וכורכה עם המרור וטובלה בחרוסת. הגה: ויש אומרים דאין לטובלו וכן הוא במנהגים וכן ראיתי נוהגין. ואומר זכר למקדש כהלל ואוכלן ביחד בהסיכה ומשבירך על אכילת מצה לא יסיח בדבר שאינו מענין הסעודה עד

שיאכל כריכה זו כדי שתעלה ברכת אכילת מצה וברכת אכילת מרור גם לכריכה זו:

ב. אם אין לו ירקות לטיבול ראשון אלא מרור יברך עליו בטיבול ראשון בורא פרי האדמה ועל אכילת מרור ובטיבול השני יטבלנו בחרוסת ויאכלנו בלא ברכה:

ג. בלע מצה יצא אבל אם בלע מרור לא יצא דטעם מרור בעינן וליכא ואפילו אם בלע מצה ומרור כאחד ידי מצה יצא ידי מרור לא יצא אם כרכם בסיב ובלעו אף ידי מצה לא יצא לפי שאין דרך אכילה בכך:

ד. אכל מצה בלא כוונה כגון שאנסוהו נכרים או לסטים לאכול יצא ידי חובתו כיון שהוא יודע שהלילה פסח ושהוא חייב באכילת מצה אבל אם היה סבור שהוא חול או שאין זו מצה לא יצא:

ה. אכל כזית מצה והוא נכפה בעת שטותו ואחר כך נתרפא חייב לאכול אחר שנתרפא לפי שאותה אכילה היתה בשעה שהיה פטור מכל המצות:

ו. אכל כחצי זית וחזר ואכל כחצי זית יצא ובלבד שלא ישהה בין אכילה לחברתה יותר מכדי אכילת פרס (ועיין לקמן סימן רי"ב סעיף ג):

הנה מובא כאן ספר שו"ת ערוך ה'הלכות פסח' ל'שלשים יום קודם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל ה'הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בקתי פנסיות ובקתי מדרשות. ובשמחות. ולקבל הסברים וידידים. ל'נות את הרבים ל'היות ל'כן מ'לם כ'בא' על ידי ל'ימוד ה'הלכות' בכל יום. שהוא 'תורה ל'שקמה'! וכל המ'זכה את הרבים [ח' ניסן]. יום כ'ד משלשים יום קודם הפסח וז'כה ל'בנים צ'דיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' - ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג שעל ידי 'מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחובר עם רמב"ם' זההיר ממשוהו חמץ בפסח - מרובו לו שלא יחטא כל השנה (האר"י ז"ל)

רבינו יוסף קארו זי"ע
בעל ספר 'שולחן ערוך
מפרש' ו'תורה שבעל פה'
ז"ת זקנו שנת ה'ת"ת (שנת ה'ת"ת)
י"ג סיון (ה'ת"ת)

רבינו משה איסרליש זי"ע
בעל ספר 'אשכול
מפרש' ו'תורה שבעל פה'
ז"ת זקנו שנת ה'ת"ת (שנת ה'ת"ת)
י"ג סיון (ה'ת"ת)

מ ניסן
יום כ"ה
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום - עמוד אחד ליום

גליין
כ"ה

תנו ונגן חשה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בנינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כדי שיבאני התלמוד ליד מעשה. ולידי מרות ישראל. ולידי ודיעת התורה. ונהרני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדוני מתנתימים יאהרונה"י על ידי הנעלים ברחמיו ורחמינו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ט' ניסן
יום כ"ה משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תעה - יתר דיני הסדר
א. אין חיוב אכילת מצה אלא בלילה הראשון בלבד. הגה: ונהגו לעשות שלש מצות של סדר מעשרון זכר ללחמי תורה ועושים בהם סימן לידע איוה ראשונה או שניה או שלישית ומניחים הראשונה עליונה והשניה באמצע והשלישית בתחתונה לכריכה ואם שניה לא עיכב (טור בשם הרא"ש). ואופן אותם גם כן כסדר (כל בו ואבודרהם) ואם נשברה אחת מהן לוקחין אותה לשניה דבלאו הכי פורסין אותה (אגור). ואף בלילה הראשון יוצא בכזית (ושיעור כזית עינין לקמן סימן תפ"ו):

סימן תעו - מנהג אכילת צלי בליל פסח, ובו ב' סעיפים
א. מקום שנהגו לאכול צלי בליל פסחים פסחים אוכלים מקום שנהגו שלא לאכול אין אוכלין גזירה שמא יאמרו בשר פסח הוא ובכל מקום אסור לאכול שה צלוי כולו כאחד בלילה זה מפני שנראה כאוכל קדשים בחוץ ואם היה מחותך או שהסר ממנו אבר או שלק בו אבר והוא מחובר הרי זה מותר במקום שנהגו. הגה: ולא יאכל ולא ישתה הרבה יותר מדאי שלא יאכל האפיקומן על אכילה גסה או ישתכר וישן מיד (מהר"ל):
ב. אפילו בשר עגל ועוף כל דבר שטעון שחיטה אסור לאכול צלי במקום שנהגו שלא לאכול צלי. הגה: ונהגים בקצת מקומות לאכול בסעודה ביצים זכר

סימן תעה - שלא לאכול אחר אכילת האפיקומן, ובו ב' סעיפים
א. אחר אפיקומן אין לאכול שום דבר. הגה: ולא יאכלנו בשני מקומות ולא עדיף מאילו הפסיק בשניה דאסור לאכול משום הדיו כשני מקומות (טור):
ב. מי שישן בתוך הסעודה והקיץ אינו חוזר לאכול. בני חבורה שישנו מקצתן בתוך הסעודה חוזרים ואוכלים נדרמו כלם ונעורו לא יאכלו נתנמנמו כלם יאכלו. הגה: וכל זה אינו אלא שישנו לאחר שהתחילו לאכול האפיקומן אבל שינה קודם לזה לא היו הפסק (טור ורבינו ירוחם):

סימן תעז - ברכת המזון על כוס שלישי, ובו סעיף אחד
א. אחר כך מוזגין לו כוס שלישי ומברך עליו ברכת המזון ובורא פרי הגפן ושותתו בהסיבה ולא יברך אחריו ולא ישתה יין בינו לכוס רביעי. הגה: מיהו מכוס שלישי יכול לשתות כמה פעמים והכל מחשב שתייה אחת אף על גב דהפסיק בינתים (מהר"ל ומהר"י ותשב"ץ). מצוה לחזור אחר זימון. הגה: והגדול שבהן אומר הודו ואנא והאחרים עונין אחריו (כל בו). והגדול יכול ליתן לקטן רשות (מהר"ל). ויכול לצרף לזימון לענין הלל אף על גב שלא אכל עמהם ונהגו שבעל הבית מברך ברכת המזון בליל פסח שנאמר טוב עין הוא יבורך והוא מיקרי טוב עין שאמר כל דכפיץ יתנו ויכול וכו':

סימן תעז - ברכת המזון על כוס שלישי, ובו סעיף אחד
א. אחר כך מוזגין לו כוס שלישי ומברך עליו ברכת המזון ובורא פרי הגפן ושותתו בהסיבה ולא יברך אחריו ולא ישתה יין בינו לכוס רביעי. הגה: מיהו מכוס שלישי יכול לשתות כמה פעמים והכל מחשב שתייה אחת אף על גב דהפסיק בינתים (מהר"ל ומהר"י ותשב"ץ). מצוה לחזור אחר זימון. הגה: והגדול שבהן אומר הודו ואנא והאחרים עונין אחריו (כל בו). והגדול יכול ליתן לקטן רשות (מהר"ל). ויכול לצרף לזימון לענין הלל אף על גב שלא אכל עמהם ונהגו שבעל הבית מברך ברכת המזון בליל פסח שנאמר טוב עין הוא יבורך והוא מיקרי טוב עין שאמר כל דכפיץ יתנו ויכול וכו':

לאבילות ונראה לי הטעם משום שילי תשעה באב נקבע בליל פסח ועוד זכר לחורבן שהיו מקריבין קרבן פסח ויש נוהגין שלא לאכול שום טבול בלילה רק ב' טיבולים שעושים בסדר (מהר"ל):
סימן תעז - דיני אכילת האפיקומן, ובו ב' סעיפים
א. לאחר גמר כל הסעודה אוכלים ממצה השמורה תחת המפה כזית כל אחד זכר לפסח הנאכל על השובע ויאכלנו בהסיבה ולא יברך עליו ויהא זהיר לאכול קודם הצות (ויקריש עצמו שגם ההלל יקרא קודם הצות) (ר"ן פרק ערבי פסחים וסוף פרק ב' דמגילה):
ב. אם שכח ולא אכל אפיקומן ולא נזכר עד שנטל ידיו או שאמר הב לך ונברך אוכל אפיקומן בלא ברכת המוציא ואם לא נזכר עד שבירך ברכת המזון אם נזכר קודם שבירך בורא פרי הגפן יטול ידיו ויברך המוציא ויאכל האפיקומן (ויחזור ויברך ברכת המזון ויברך בורא פרי הגפן וישתה הכוס) (בית יוסף) ואם לא נזכר עד אחר שבירך בורא פרי הגפן לא יאכל האפיקומן ויסמך על מצה שאכל בתוך הסעודה שכולן שמורות הן משעת לישה אבל במקום שנהגו לעשות שימור למצת מצוה משעת קצירה אפילו לא נזכר עד אחר ההלל יטול ידיו ויברך המוציא ויאכל האפיקומן. הגה: ויחזור ויברך על הכוס ואין לחוש במה שמוסיף על הכוסות (תשובת הרא"ש כלל כ"ד). ואם נאבד האפיקומן יאכל כזית אחד ממצה שמורה אחרת (רוקח):

הנה מובא באן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. קמור אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבקש שלא יחטא כל השנה. נא יפרסם בקתי גמיות ובקתי מדקשות. ובשמחות. ולכל התחברים ונדירים. וזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [ט' ניסן]. יום כ"ה משלשים יום קודם הפסח זוכה לזכרון צדיקים!

עמ"י

עש"ו

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל ארץ "הלכות פסח" שלשים יום קודם התגשעל ידי "מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד" עם רב"א ז"הזיר ממשהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י"ל)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י' ניסן
יום כ"ו
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום

ג' ניסן
כ"ו

תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בעניניו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בנהג

קודם הלימוד יאמר: הנינו רוצה ללמוד. כדי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. (לבינו מרות ישרות. (לבינו יריעת התורה). וקהילי עושה לשם יחדו קודשא בריהו הוא ושכינתיה בשם יהו"ה וקשם אדני מתתקדים יאהרונה"י על ידי העולם ברחיליו ורחימו ביחדא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י' ניסן יום כ"ו משלשים יום קודם הפסח

סימן תפ – סדר כוס רביעי, ובו סעיף אחד

א. מתחיל לא לנו וגומר עליו את ההלל ואינו אומר יהללך אלא אומר אחר גמיה ההלל הלל הגדול שהוא מהודו לה' עד על נהרות בבל שהם כ"ו כי לעולם חסדו ואחר כך אומר נשמת כל חי וישתבח עד מעולם ועד עולם אתה אל ואז יאמר יהללך עד מלך מהולל בתשבחות ושתיהו בהסיבה בלא ברכה תחלה (וכבר נתבאר לעיל סימן תע"ד דאנו נוהגין לברך) ומברך אחריו על הגפן ואם שתיהו בלא הסיבה צריך לשתות פעם אחרת בהסיבה (ועיי' לעיל סימן תע"ב סעיף ו') ומברך לפניו בורא פרי הגפן לפי שהסיח דעתו מלשחות עוד. הגה: ויש אומרים שיש לומר שפוך חמתך וכו' קודם לא לנו (ר"ן פרק ערבי פסחים) ולפתוח הפתח כדי לזכור שהוא ליל שמורים ובזכות אמונה זו יבא משיח וישפוך חמתו על העכו"ם (מהר"ב) וכן נוהגים ויכול לגמור הלל אף שלא במקום סעודה (רמב"ם והמגיד פרק ח):

סימן תפא – שלא לשתות אחר ארבע כוסות, ובו כ' סעיפים

א. אחר ארבע כוסות אינו רשאי לשתות יין אלא מים. הגה: וכל המשקים דינין כיון (בית יוסף). ומי שהוא איסטניס או

תאב הרבה לשתות יכול לשתות כוס חמישי ויאמר עליו הלל הגדול (מורכ"ב):
ב. חייב אדם לעסוק בהלכות הפסח וביציאת מצרים ולספר בניסים ובנפלאות שעשה הקדוש ברוך הוא לאבותינו עד שתחטפנו שינה. הגה: וכל דין ליל ראשון יש גם כן בליל שני (אגור). ונוהגים שלא לקרות על מטהו רק פרשת שמע ולא שאר דברים שקורין בשאר לילות כדי להגן כי ליל שמורים הוא מן המזיקין:

סימן תפב – מי שאין לו מצה שמורה, ובו סעיף אחד

א. מי שאין לו מצה משומרת אלא כזית מברך על אכילת מרור ואוכל וכשגומר סעודתו ממצה שאינה משומרת מברך על אכילת מצה ואוכל אותה כזית ואינו טועם אחריו כלום. הגה: ומי שאין לו ב' הלילות רק ג' מצות יברך ליל ראשון המוציא ועל אכילת מצה וכן הכריכה הכל מן הפרוסה ושתי השלימות לליל ב' (אבודרהם בשם אבן ירח):

סימן תפג – דין מי שאין לו יין, ובו סעיף אחד

א. מי שאין לו יין בליל פסח מקדש על הפת שמברך המוציא ובצועע ומניח ידיו עליו עד שגומר הקידוש ומברך על אכילת מצה ואוכל ואחר כך אוכל שאר ירקות ומסלק השלחן ואומר מה נשתנה וכל ההגדה עד גאל ישראל ומברך על המרור ואוכל ואחר כך

כוך מצה ומרור ואוכל. הגה: בלא ברכה. ובמקומות שנוהגים לשתות משקה הנעשה מרוב שקורין מע"ד יכול ליקח אותו משקה לארבע כוסות אם אין לו יין (מהר"ל). ויש אומרים שאין עושין קידוש על שאר משקין כמו שנתבאר לעיל סימן ער"ב סעיף ט'. ולי נראה דלענין ד' כוסות יש לסמוך אמאן דאמר דמקדשין על שאר משקין אם הוא חמר מדינה כמו שנתבאר לעיל סימן ער"ב:

סימן תפד – דין מי שרוצה לעשות חסדר בהרבה כתיב, ובו סעיף אחד

א. מאן דבעי לברוכי בתרי או בתלתא בתי מברך ברישא בביתיה ואוכל כל מאי צריך ומברך ברכת המזון והדר מברך לכל חד וחד בביתיה ושתי אינהו ושתי אינהו כסא קידושא ודאגדתא ואכלי ירקוי ואכלו ירקוי ומצה ואיהו לא אכיל ושתי בהדיהו ושביק להו למגמר סעודתיהו ומברכי אינהו ברכת המזון ואי לא ידעי יקרא מלה במלה והדר אויל לביתא אחרינא ועביד הכי והדר אויל לביתיה וגמר הלילא ושתי כסא ושתי כסא דהלילא ואי בעי לאקדומי להגן בתי ברישא בריך להו ולא אכיל ולא טעים והדר אויל לביתיה ומקדש ואם ירצה יגמור הכל בביתו ואחר כך ילך ואחר כך ילך לקדש בבתיים האחרים ולא יאכל וישתה עמהם:

הנה מובא פאן ספר שו"ת ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחר ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהנה מכתב שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. ולכל המכרים וידידים. לננות את הכפים להיות יבן עולם הקא"י על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "מורה לשמחה" וכל המזכר את הרבים 'וי' ניסן. יום כ"ו משלשים יום קודם הפסח זוכה לבנים צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א' הזהיר ממשלה חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"י ז"ל)

הבינו ונסף קראו ויע"א
מעל מכתב ספר 'שולחן ערוך'
מספר עשרות פסח תלמוד
הרבנינו שנה ארוכה שולחן ערוך
ועם מנהגים מבור
ועם ספריו האחרים (ז"ל)

רבינו משה איסר"ל זי"ע
בין מכתב ספר 'רמ"א'
מספר עשרות פסח תלמוד
הרבנינו שנה ארוכה שולחן ערוך
ועם מנהגים מבור
ועם ספריו האחרים (ז"ל)

תניא שואלין ודורשינן בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

יא ניסן
יום כ"ז
משלשים יום
קודם הפסח

ג' ניסן
כ"ז

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו רבנן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשינן בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, (לידי מדות ושרות, לידי יריעת התורה, ונתהיני עושה שלום וחדו קרוב שאי בריוף הוא ושיכונתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתתדים יהארוגהני על ידי הנעלים ברחמיו ורחמינו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"א ניסן יום כ"ז משלשים יום קודם הפסח

סימן תפח – דין מי שנשבע שלא לאכול מצה, ובו סעיף אחד

א. אמר שבועה שלא אוכל מצה סתם אסור לאכול מצה בליל פסח אמר שבועה שלא אוכל מצה בליל פסח לוקה ואוכל מצה בליל פסח:

סימן תפז – שיעור בזית, ובו סעיף אחד

א. שיעור בזית יש אומרים דהוי כחצי ביצה. הגה: ויאלצנו ביהוד ולא מעט מעט ובירקות צריך למעך חלל האויר שבין הירק ולשער שיעור הכזית בירקות עצמן ולא באויר שביניהם:

סימן תפח – סדר תפלת ערבית של פסח, ובו ד' סעיפים

א. ערבית סדר היום ערבית ושחרית ומנחה אומר ג' ראשונות וג' אחרונות שלש ראשונות ושלש אחרונות וקדושת היום באמצע אתה בחרתנו וכו' ותתן לנו ה' אלהינו את יום חג המצות הזה את יום טוב מקרא קדש הזה (ועיין לקמן סימן ת"צ סעיף ג') זמן חירותינו יעלה ויבא והשיאנו והותם מקדש ישראל והזמנים ואם אמר מקדש השבת והזו בו תוך כדי דיבור יצא אחרי השבת יודע שהוא יום טוב ואם חל בשבת אומר את יום המנוחה הזה ואת יום חג המצות הזה והותם מקדש השבת וישראל והזמנים ואין אומרים ברכה מעין שבע:

ב. אין שלית צבור מקדש בבית הכנסת:

ג. שכה לומר אתה בחרתנו ואמר יעלה ויבא יצא. הגה: ואפילו היה שבת אם הזכיר ביעלה ויבא יצא (בית יוסף בשם אורחות חיים). ואם אמר אתה בחרתנו והזכיר בו שבת אפילו הכי צריך לחזור ולהזכירו ביעלה ויבא (תשובת מהר"ל) מיהו אם לא הזכירו ביעלה ויבא אין צריך לחזור (בית יוסף). ושלית ציבור ששכח להזכיר של יום טוב בשחרית עיין לעיל סימן קכ"ו:

ד. בליל ראשון של פסח גומרין ההלל בצבור בנעימה בברכה תחלה וסוף וכן בליל שני של שני ימים טובים של גלויות. הגה: וכל זה אין אנו נוהגים כן כי אין אנו אומרים בלילה בבית הכנסת ההלל כלל:

סימן תפח – סדר תפלת שחרית של פסח, ובו ג' סעיפים

א. שחרית נכנסים לבית הכנסת וקורים הזמירות של שבת ומתפללין תפלת שחרית וגומרין ההלל (ומברכין לקרות ההלל). ואין ממסקינין בו אלא כדרך שאמרנו בקריאת שמע באמצע הפרק שואל בשלום אביו או רבו ומשיב שלום לאדם נכבד שנתן לו שלום ובין הפרקים שואל בשלום אדם נכבד ומשיב שלום לכל אדם. הגה: (ודרוק בב' ימים הראשונים שגומרים בהם ההלל דינא הכי לענין הפסקה אבל בימים שאין גומרין עיין לעיל סימן תכ"ב סעיף ד'). ואם פסק באמצע ושהה אפילו כדי

לגמור את כולו אינו צריך לחזור אלא למקום שפסק:

ב. בהלל אפילו עשרה קורין כאחד:

ג. מוציאין שני ספרים וקורין בראשון חמשה גברי (ואם מוסיפין ביום טוב עיין לעיל ריש סימן רפ"ב) בפרשת בא מן משכו עד מארץ מצרים על צבאותם ומפטירי קורא בשני בפרשת פינחס ובחודש הראשון ומפטיר ביהושע בעת ההיא ומתפללין תפלת מוסף ואין מזכירין גשם מכאן ואילך (ועיין לעיל סימן קי"ד סעיף ג') וכן פוסקים משם ואילך מלשאל בברכת השנים. הגה: ונהגין לומר בכל יום טוב בתפלת מוסף פסוקי מוסף היום אחר שאמר על ידי משה עבדך כאמור:

סימן תפט – סדר תפלת ליל שני של פסח, וספירת העומר, ובו י' סעיפים

א. בליל שני אחר תפלת ערבית מתחילין לספור העומר ואם שבת לספור בתחלת הלילה הולך וסופר כל הלילה ומצוה על כל אחד לספור לעצמו וצריך לספור מעומד ולברך תחלה וסופר הימים והשבועות כיצד ביום הראשון אומר היום יום אחד (בעומר) עד שמגיע לשבעה ימים ואז יאמר היום שבעה ימים שהם שבוע אחד (בעומר) וביום שמיני יאמר היום שמונה ימים שהם שבוע אחד ויום אחד (בעומר) וכן עד שיגיע לארבעה עשר יאמר היום ארבעה עשר ימים שהם שני שבועות (בעומר) ועל דרך זה מונה והולך עד מ"ט יום:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מוחלק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. נהג לגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מכתב שלא יחטא כל השנה. נא לפרסם בתינו ובבתי מדרשות ובשמחות. ולקבץ התכרים וידידים. ויזכרו את הרבים להיות על פן עולם הבא על ידי לימוד הלכות פסח כל יום. שהוא 'תורה שקדוה' וכל המזכה את הרבים [י"א ניסן]. יום כ"ז משלשים יום קודם הפסח וזכה לפרנס צדיקים!

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל ארח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג שעל ידי 'מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מהבד' עם רבמ"א זזהיר ממשהו חמץ בפסח – מוכמח לו שלא יהמא כל השנה (האר"י)

עמ"י

עש"י

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

יב ניסן
[יום כ"ח]
משלשים יום קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

גליזין
כ"ח

תנו רבנן חשה תיקון להם לישראל שיהיו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מרות ישראל. ולידי ודעת התורה. ונהרני עושה לשם ידוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתתתרים יאהרונה"י על ידי העולם בקהילו וקרימו בקודשא שלים בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ב ניסן יום כ"ח משלשים יום קודם הפסח

- המשך סימן תפס – סדר תפלת ליל שני של פסח, וספירת העומר**
- ב. אם טעו ביום המעונן ובירכו על ספירת העומר תחזורים לספור כשתחשך והמדקדקים אינם סופרים עד צאת הכוכבים וכן ראוי לעשות:
 - ג. המתפלל עם הצבור מבעוד יום מונה עמיהם בלא ברכה ואם יזכור בלילה יברך ויספור. הגה: ואפילו ענה אמן על ברכת הקהל אם היה דעתו שלא לצאת יחזור ויברך ויספור בלילה (בית יוסף בשם רשב"א):
 - ד. מי ששואל אותו חבירו בין השמשות כמה ימי הספירה בזה הלילה יאמר לו אתמול היה כך וכך שאם יאמר לו היום כך וכך אינו יכול לחזור ולמנות בברכה אבל קודם בין השמשות כיון שאינו זמן ספירה אין בכך כלום. הגה: וכשהגיע הזמן אסורים לאכול עד שיספור ואפילו התחיל לאכול פוסק וסופר מיהו אם התחיל לאכול קודם שהגיע הזמן אינו צריך להפסיק אלא גומר אכילתו וסופר אחר כך (דברי עצמו למאן דאמר ספירה בזמן הזה דאורייתא):
 - ה. אם אינו יודע החשבון ופתח אדעתא דלסיים כמו שישמע מחבירו ושתק עד ששמע מחבירו וסיים כמוהו יצא:
 - ו. אם פתח ואמר ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אדעתא דלימא היום ד'

- שהוא סבור שהם ד' וזכור וסיים בה' והם ה' או איפכא שהם ד' ופתח אדעתא דלימא ארבעה וטעה וסיים בה' אינו חוזר ומברך:
- ז. שכח ולא בירך כל הלילה יספור ביום בלא ברכה:
 - ח. אם שכח לברך באחד מהימים בין יום ראשון בין משאר ימים סופר בשאר ימים בלא ברכה אבל אם הוא מסופק אם דילג יום אחד ולא ספר יספור בשאר ימים בברכה:
 - ט. ליל שבת וליל יום טוב מברכים וסופרים אחר קידוש בבית הכנסת ובמוצאי שבת ויום טוב קודם הבדלה אחר קדיש התקבל וכשחל יום טוב האחרון של פסח במוצאי שבת דאז אומר קידוש והבדלה בפעם אחת יש לספור קודם שמברכין על הכוס בבית הכנסת. הגה: ואם אין לו יין וצריך לקדש יקנה"ז עיין לעיל סימן רצ"ו:
 - י. אסור לאכול חדש אף בזמן הזה בין לחם בין קלי בין כרמל עד תחלת ליל י"ח בניסן ובארץ ישראל עד תחלת ליל י"ז בניסן:
- סימן תצ – סדר תפלת יום שני, ותפלת חולו של מועד, וכו' ט' פעמים**
- א. ביום שני קורין בפרשת אמור שור או כשב עד סוף הענין ומפטיר קורא כמו ביום ראשון ומפטיר במלכים

- בפסח דיאשיהו מוישלח המלך עד ואחריו לא קם כמוהו:
- ב. יום ג' שהוא חולו של מועד ערבית ושחרית ומנחה מתפלל כדרכו ואומר יעלה ויבא בעבודה ואם לא אמרו מחזירין אותו וכן מזכירו בברכת המזון ואם לא אמרו אין מחזירין אותו ובמוסף מתפלל כדרך שמתפלל במוסף של יום טוב. הגה: אלא כשמגיע לעל ידי משה עבדך מפי כבודך כאמר אומר והקרכתם עולה וגו' עד ושני תמידין כהלכתן (טור):
 - ג. נוהגים שביום טוב אומר את יום טוב מקרא קדש הזה ובחולו של מועד אומר את יום מקרא קדש הזה. (ואנו אין נוהגין לומר מקרא קדש כלל לא ביום טוב ולא בחול המועד) (טור):
 - ד. כל הימים של חולו של מועד ושני ימים אחרונים של יום טוב קורין ההלל בדילוג כמו בראש חודש:
 - ה. סימן הפרשיות של שמונת ימי הפסח משך תורא קדש בכספא פסל במדברא שלח בוכרא וזה הסדר לא ישתנה כי אם כשחל פסח ביום ה' שביום שלישי שהוא שבת קורא ראה אתה אומר אלי שהוא פסל וביום א' ב' ג' קורין קדש בכספא במדברא:

מונח לו שך א חטא כל השנה

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מוזיק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויהיה מבטח שלא יהמא כל השנה. נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. וליקח התכרים וידידים. ויזכות את הרבים לקנות את הלכות פסח בין לימוד 'הלכות פסח' בכל יום. שהוא 'תורה לשמה' וכל המזכה את הרבים [י"ב ניסן]. יום כ"ח משלשים יום קודם הפסח וזכה לבנים צדיקים!

עמ"י

מכון "הלכות פסח לשלשים יום" – ללימוד כל או"ח "הלכות פסח" שלשים יום קודם החג
שעל ידי "מופעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מובהר עם רמב"א"
הזהיר ממשנהו המין בפסח – מובטח לו שלא יחטא כל השנה (האר"ז"ל)

עש"י

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זי"ע
בני מנחם ספר "שולחן ערוך"
הפסח מפורסם בשם "הפסח"
הוא ספר שכתב רבינו יוסף קארו
בשם "מנחת יוסף"
(בספר ה' יוסף קארו זי"ע)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

י"ג ניסן
[יום כ"ט]
משלשים יום
קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח
לשלשים יום – עמוד אחד ליום
תנו ובגן משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו
של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

ג' ניסן
כ"ט

רבינו משה איסרלש

רבינו משה איסרלש זי"ע
בני מנחם ספר "דומ"א"
הפסח מפורסם בשם "הפסח"
הוא ספר שכתב רבינו משה איסרלש
בשם "דומ"א"
(בספר ה' משה איסרלש זי"ע)

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שביאני התלמוד לידי מעשה. ולידי מרות ושרות. ולידי ודיעת התורה. ונהגיני עושה לשם יחדו קודם שא ברוד הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדניי מתנתיים יאהרונה"י על ידי הנעלים בהחילוק ורחימו בהודא שלום בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום י"ג ניסן יום כ"ט משלשים יום קודם הפסח

המשך סימון תצ – סדר תפלת יום שני
ותפלת חולו של מועד

- בכל ימי חול המועד ושני ימים טובים אחרונים קורים (הרביעי) בספר שני בקרבנות המוספין שבפינחס ומתחיל והקרבתם עד סוף פיסקא:
- בליל יום טוב האחרון מקדשין על היין ואין אומרים זמן. הגה: ואומרים בתפלה ובקידוש זמן חירותינו כמו ביום טוב ראשון (מהר"ל ומנהגים):
- מפטירין ביום שביעי וידבר דוד וביום השמיני עוד היום בנוב לעמוד:
- שבת שחל בחול המועד ערבית שחרית ומנחה מתפלל כדרכו של שבת ואומר יעלה ויבא בעבודה ובמוסף אומר סדר מוסף יום חול המועד אלא שמזכיר של שבת ואומר ותתן לנו את יום המנוחה הזה ויום חג המצות הזה וכן אומר את מוספי יום המנוחה הזה ויום חג המצות הזה וחותרם מקדש השבת וישראל והזמנים ומפטירין היתה עלי. הגה: ואין מזכירין בכרכת

ההפטורה לפסח לא באמצע ולא בחתימה ונוהגין לומר שיר השירים בשבת של חול המועד ואם שבת ביום טוב האחרון אומרים אותו באותו שבת וכן הדין בסוכות עם קהלת ונוהגין לומר רות בשבועות (אבודרהם). והעם נהגו שלא לברך עליהם על מקרא מגילה ולא על מקרא כתובים:

סימון תצא – סדר הבדלה במוצאי יום טוב, ובו ב' סעיפים

א. במוצאי יום טוב בין במוצאי יום טוב לחול בין במוצאי יום טוב לחולו של מועד מבדיל בתפלה כמו במוצאי שבת אלא שאינו מברך לא על הנר ולא על הבשמים:

ב. יום טוב שחל להיות במוצאי שבת אומר באתה בחרתנו ותודיענו:

סימון תצב – דין תענית שני וחמישי ושני אחר המועדים, ובו סעיף אחד

א. יש נוהגים להתענות שני וחמישי ושני אחר הפסח וכן אחר חג הסוכות וממתינים עד שיעבור כל חדש ניסן ותשרי ואז מתענים. הגה: מיד שני וחמישי ושני שאפשר להתענות (דברי עצמו). ובאשכנז וצרפת

נהגו להתענות ועושין אותו כמו תענית צבור לקרות ויחל (טור):

סימון תצג – דינים הנוהגים בימי העומר, ובו ד' סעיפים

א. נוהגים שלא לישא אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג לעומר מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא אבל לארס ולקדש שפיר דמי ונשואין נמי מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו. הגה: מיהו מל"ג בעומר ואילך הכל שרי (אבודרהם ובית יוסף ומנהגים):

ב. נוהגים שלא להסתפר עד ל"ג לעומר שאומרים שאז פסקו מלמות ואין להסתפר עד יום ל"ד בבוקר אלא אם כן חל יום ל"ג ערב שבת שאז מסתפרין בו מפני כבוד השבת. הגה: ובמדינות אלו אין נוהגין כדבריו אלא מסתפרין ביום ל"ג ומרבים בו קצת שמחה ואין אומרים בו תחנון (מהר"ל ומנהגים). ואין להסתפר עד ל"ג בעצמו ולא מבערב (מהר"ל). מיהו אם חל ביום ראשון נוהגין להסתפר ביום ו' לכבוד שבת (מהר"ל). ומי שהוא בעל ברית או מל בנו מותר להסתפר בספירה לכבוד המילה (הגהות מנהגים):

מוכח לו של א
חטא כל השנה

הנה מוכח פאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מוחלק לשלשים יום קודם הפסח. עמוד אחר ליום. כן יגמור כל הלכות פסח קודם חג הפסח. ויהיה מוכח שלא יחטא כל השנה. נא יפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ולכ"ף החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים [י"ג ניסן]. יום כ"ט משלשים יום קודם הפסח זוכה לגנים צדיקים!

כל הזהיר
מתעורר חמץ
בפסח

מכון 'הלכות פסח לשלשים יום' – ללימוד כל אורח 'הלכות פסח' שלשים יום קודם החג שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א' הזהיר ממשדהו חמץ בפסח – מובטח לו שלא יחמא כל השנה (האריז"ל)

עמי"

עש"ו

רבנו יוסף קארו זיע"א
ספר משנה ספר 'שולחן ערוך'
נפטר עיקרון פסח הימלא
ויהי ספר שנת הורו שולחן ערוך
וספר ארבעה חלקים (ספר אבן עזר ארבעה חלקים)

תניא שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם הפסח שלשים יום

יד ניסן
[יום ל']
משלשים יום קודם הפסח

הלכות פסח לשלשים יום
לימוד שולחן ערוך הלכות פסח לשלשים יום – עמוד אחד ליום

גליון
ל'

תנו ובגן חשה תיקון להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת הלכות חג בחג

קודם הלימוד יאמר: תנו רוצה ללמוד. כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה. גליוני מדות ישראל. גליוני ידועת התורה. ובהריני עושה לשם יתודר קודם שא בקריף הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדניי מתקדמים יאיהרונגה"ו על ידי הנצלקם בדקילוי ורהימו בהרדא שלי"ם בשם כל ישראל.

סדר הלימוד ליום ערב פסח יום ל' משלשים יום קודם הפסח

המשך סימן תצג – דינים הנוהגים בימי העומר

ג. יש נוהגים להסתפר בראש חדש אייר וטעות הוא בידם. הגה: מיהו בהרבה מקומות נוהגים להסתפר עד ראש חדש אייר ואותן לא יסתפרו מ"ג בעומר ואילך אף על פי שמוחר להסתפר ב"ג בעומר בעצמו. ואותן מקומות שנוהגין להסתפר מ"ג בעומר ואילך לא יסתפרו כלל אחר פסח עד ל"ג בעומר. ולא ינהגו בעיר אחת מקצת מנהג זה ומקצת מנהג זה משום לא התגודדו וכל שכן שאין לנהוג היתר בשתייהן (דברי עצמו):

ד. נהגו הנשים שלא לעשות מלאכה מפסח ועד עצרת משקיעת החמה ואילך:

סימן תצד – סדר תפלת חג השבועות, ובו ג' סעיפים

א. ביום חמשים לספירת העומר הוא חג השבועות וסדר התפלה כמו ביום טוב של פסח אלא שאומרים את יום חג השבועות הזה זמן מתן תורתנו וגומרים ההלל ומוציאין שני ספרים וקורין בראשון חמשה מחדש השלישי עד סוף הסדר ומפטיר קורא בשני וביום הבכורים ומפטיר במרכבה דיהוקאל ומסיים בפסוק ותשאני רוח:

ב. ביום השני קורים בפרשה כל הבכור עד סוף הסדרא ומפטיר קורא כמו

א. תמוול ומפטיר בהבקות מן וה' בהיכל קדשו עד למנחה בבנינותי:

ג. אסור להתענות במוצאי חג השבועות. הגה: ואין אומרים תחנון מתחלת ראש חדש סיון עד ח' בו והיינו אחר אסרו חג (הגהות מיימוני הלכות תפלה ומנהגים).

ונוהגין לשטוח עשבים בשבועות בבית הכנסת והבתים וזכר לשמחת מתן תורה ונוהגין בכמה מקומות לאכול מאכלי חלב ביום ראשון של שבועות: ונראה לי הטעם שהוא כמו השני תבשילין שלוקחים בליל פסח זכר לפסח וזכר לחגיגה כן אוכלים מאכל חלב ואחר כך מאכל בשר וצריכין להביא עמהם ב' לחם על השלחן שהוא במקום המזבח ויש בזה זכרון לבי' הלחם שהיו מקריבין ביום הבכורים:

סימן קיז – דיני ברכת השנים, ובו ה' סעיפים

א. ברכת השנים צריך לומר בה בימות הגשמים ותן טל ומטר ומתחילין לשאול מטר בחוצה לארץ בתפלת ערבית של יום ס' אחרי תקופת תשרי (יום התקופה הוא בכלל הסי'. הגהות מיימוני פרק ב'). ובארץ ישראל מתחילין לשאול מליל ז' במרחשון ושואלין עד תפלת המנחה של ערב יום טוב הראשון של פסח ומשם ואילך פוסקין מלשאול:

ב. יחידים הצריכים למטר בימות החמה אין שואלין אותו בברכת השנים אלא בשומע תפלה ואפילו עיר גדולה כגווה או ארץ אחת כולה כמו ספרד

בכללה או אשכנז בכללה כיהידיים דמו בשומע תפלה ומיהו אם בארץ אחת כולה הצריכים מטר בימות החמה טעה בה יחיד ושאל מטר בכרכת השנים (אם רוצה) חוזר ומתפלל בתורת נדבה בלא שאלה בכרכת השנים (אבל אינו מחויב לחזור כלל) (בית יוסף בשם מהרי"א והרמב"ן והר"ן סבירי להו כהרא"ש):

ג. אם שאל מטר בימות החמה מחזירין אותו:

ד. אם לא שאל מטר בימות הגשמים מחזירין אותו אף על פי ששאל טל אבל אם שאל מטר ולא טל אין מחזירין אותו:

ה. אם לא שאל מטר וזכר קודם שומע תפלה אין מחזירין אותו ושואל בשומע תפלה. (ואם היה לו תענית וצריך לומר ענני יאמר השאלה קודם עננו) (אבודרהם). ואם לא נזכר עד אחר שומע תפלה אם לא עקר רגליו חוזר לברכת השנים ואם עקר רגליו חוזר לראש התפלה ואם השלים תפלתו ואינו רגיל לומר תחנונים אחר תפלתו אף על פי שעדיין לא עקר רגליו כעקורים דמי ואם נזכר אחר שחתם שומע תפלה קודם שהתחיל רצה נראה שאומר ותן טל ומטר ואחר כך אומר רצה:

הנה מובא כאן ספר שולחן ערוך הלכות פסח מחולק לשלשים יום קדם הפסח. עמוד אחד ליום. כך יגמור כל הלכות פסח קדם חג הפסח. ויקנה מבטח שלא יחמא כל השנה. נא יפרסם בקמיי נכסיות ובקמיי מדרשות. ובשפחות. ויכלל המכרים וידידים. ויזכות את הרבים לחיות 'בן עולם הבא' על ידי לימוד 'הלכה' בכל יום. שהוא 'מזרח לשמה' וכל המזכה את הרבים 'יד ניסן'. יום ל' משלשים יום קודם הפסח וזכה לפני צדיקים!

סֵפֶר
זוהר לְפוֹרִים הַנְּשָׁלִים

כֶּרֶךְ א'

מִיָּדָה - רֶשֶׁב"י

בעזרת השם יתברך

קונטרס

מרן הבית יוסף והרמ"א

חלק א

והוא מדריך ומורה דרך ללומדי שולחן ערוך
אורח חיים בכל יום, (שהוא לימוד תורה לשמה).

תוכן הקונטרס ומהותו:

חיוב לימוד שולחן ערוך בכל יום, מעלת הלימוד בשולחן ערוך, דעת ה'בעל שם טוב' על לימוד השולחן ערוך בקביעות, שורש נשמתו של מרן ה'בית יוסף', זכה למלאך שנגלה אליו, ענוותנותו של ה'בית יוסף', מגדולתו, מדברי המלאך, מדוע נקרא השם 'בית יוסף'?, מדוע נקרא שם הספר 'שולחן ערוך'?, דעת הרמ"א על ה'בית יוסף'. מעשה נורא.

הרמ"א, - מגדלותו, ממושה עד משה לא קם כמשה, והאיש משה גדול מאוד, דברי השל"ה הקדוש על הרמ"א, ראוי לסמוך על פסקי הרמ"א.

הקונטרס הזה יוצא לאור לראשונה, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזרה"ת יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בקונטרס לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את עצמו ואת הזולת ללימוד השולחן ערוך בכל יום, ויפעל בכל כוחו ואוננו לזכות את הרבים.

יצא לאור על ידי מפעל עולמי

ללימוד שולחן ערוך אורח חיים היומי

ברוקלין נוא יארק שנת תשס"ה לפ"ק

ספר

שו"ע הבית יוסף והרמ"א
מפתח הפרקים

- א. פרק א'..... ג
- ב. חיוב לימוד שולחן ערוך בכל יום..... ג
- ג. מעלת הלימוד בשולחן ערוך..... ג
- ד. דעת הבעל שם טוב על לימוד השולחן ערוך בקביעות..... ד
- ה. פרק ב'..... ה
- ו. מרן הבית יוסף..... ה
- ז. שורש נשמתו של מרן הבית יוסף..... ה
- ח. זכה למלאך שנגלה אליו..... ה
- ט. ענוותנותו של הבית יוסף..... ה
- י. מגדולתו..... ו
- יא. מדברי המלאך..... ו
- יב. מדוע נקרא השם "בית יוסף"??..... ו
- יג. דעת הרמ"א על הבית יוסף..... ז
- יד. מעשה נורא..... ז
- טו. פרק ג'..... ט
- טז. הרמ"א מגדולתו..... ט
- יז. ממשה עד משה לא קם כמשה..... ט
- יח. והאיש משה גדול מאוד..... ט
- יט. דברי השל"ה הקדוש על הרמ"א..... י
- כ. ראוי לסמוך על פסקי הרמ"א..... י

ספר מרן הבית יוסף והרמ"א

פרק א'

חיוב לימוד שולחן ערוך בכל יום

(1) "ראיתי אני בלבי כי טוב ללקט שושני ספירי אמריו בדרך קצרה בלשון צח וכולל יפה ונעים למען תהי' תורת ה' תמימה בפי כל איש בישראל- ל, כי כאשר ישאלו לתלמיד חכם דבר הלכה, לא יגמגם בה אלא יאמר לחכמה אחותי את, כשם שברור לו שאחותו אסורה לו, כך יהי' ברור לו כל דין שישאלו עליו הלכה למעשה בהיות ושגור בפיו הספר הזה הבנוי לתלפיות, תל שהכל פונים בו לחלקו לשלשים חלקים, ללמוד בו בכל יום חלקו, ונמצא בכל חודש הוא חוזר תלמודו, ויאמר עליו: 'אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו', זאת ועוד".

מעלת הלימוד בשולחן ערוך

(2) מדברי המחבר: התלמידים הקטנים יהגו בו תמיד וישננו לשונם על פה ותהיה גירסא דינקותא מסודרה בפיהם מקטנותם הלכה למעשה, וגם יזקינו לא יסורו ממנו, והמשכילים

יזהירו כזוהר הרקיע בהניח להם מעצבם ויגע כפם וישעשעו נפשם בהגותם בספר זה אשר כולו מחמדים הלכות פסוקות באין אומר ואין דברים... ומובטח אני בחסד עליון כי על ידי ספר זה תמלא הארץ דעה את ה', הקטנים עם הגדולים, תלמיד עם מבין, חכם חרשים עם נבון לחש, ובכן אפרוש כפי אל ה' יעזרני על דבר כבוד שמו להיות ממצדיקי הרבים ויזכני הקל להחל ולגמור להיות מסודר כהלכתו מתוקן ומקובל, וטוב ויפה, והנני מתחיל לעשות כאשר יעצתי, וה' יהיה בעזרי, אמן".

דעת הבעל שם טוב

על למוד השולחן ערוך בקביעות

(3) מובא ב"כתר שם טוב" שלמוד השולחן ערוך רק המחבר עם רמ"א הוא כדי שירכוש ידיעה נרחבת בכל חלקי השולחן ערוך, ואז יצטרך האדם לדעת הלכה מסוימת יידע היכן לחפש זאת, יתעמק בכל נושאי הכלים והפוסקים הדנים בהלכה זו ויוכל לברר היטיב הלכה למעשה.

פרק ב'

מרן הבית יוסף

שורש נשמתו של מרן הבית יוסף

(1) "כתב מהרח"ו זצ"ל שהיה (מרן הבית יוסף) משורש רבי יהודה ב"ר אילעי, והוא בכנף אדם הראשון השמאלית, והוא מבחינת אצילות, ובמקום אחר כתב, שהוא משורש רשב"א והרא"ה והרב המגיד וכמה תנאים ואמוראים וגאונים". (שם הגדולים).

זכה למלאך שנגלה אליו

(2) "וזכה למגיד המלאך הדובר בו כמפורש בספר מגיד מישרים, ובמאמר הרב החסיד מהר"ש בן אלקביץ במעשה אור לחג השבועות, והביאו הרב שני לוחות הברית. (שם הגדולים).

ענוותנותו של הבית יוסף

(3) ג' חכמים היו בדורו של רבי יוסף קארו שנקראו בשם "יוסף", וכל אחד משלושתם היה ראוי לחבר ספר שיקבץ את כל הדינים ויגלה שרשיהם ויסיק שמעתתא אליבא דהלכתא דוגמת ה"בית יוסף", והם: רבי יוסף טאיטאצק. רבי יוסף נ' לב ורבינו, אבל אם כי כל אחד מהם הי' ראוי למלאכה זו, הסכימו מן השמים שתיעשה על ידי רבינו מפני ענוותנותו היתירה,

ועל ידי מרן הרמ"א זי"ע שכוונתו אך ורק לשם שמים. (בשם החיד"א).

מגדולתו

(4) בתשובות מהרנא"ח נכתב: "בארץ הצבי וארץ מצרים ערי דמשק וארם צובא וערי פרס וגלילות טורקיה וערי המערב קבלו עליהם הוראת מרן".

מדברי המלאך

(5) "וכל אשר עשית והורית עד היום, ה' מצליח בידך, וכן מסכימים במתיבתא דרקיע, חי ה' כי הפסק אמת ויציב, הלכה למשה מסיני, הלכה כוונתך ומטעמך וכן כל מה שתעשה לתורה מכאן והלאה הקדוש ברוך הוא יצליח ויסיים על ידך ניכרים דברי אמת".

מדוע נקרא השם "בית יוסף"?

(6) אמר המגיד למרן בעל המחבר שולחן ערוך, שמצוה לקרוא את שמו "בית יוסף" – כי "זהו ביתך בעולם הזה ובעולם הבא".

מדוע נקרא שם הספר "שולחן ערוך"?

(7) "וקראתי ספר זה "שולחן ערוך" כי בו ימצא ההוגה כל מיני מטעמים ערוכים בכל ושמורים סדורים וברורים" – כשולחן ערוך.

דעת הרמ"א על הבית יוסף

8) כתב הרמ"א באחת מתשובותיו: "באתי להשיב מפני הכבוד לדברי הגאון הגדול מורנו ורבינו יוסף קארו יצ"ו אשר מימיו אנו שותים ומקנקנו וכדו, ומה אוסיף בשבחו לכבודו, מאחר דכל מה דאת משבח לי' את מגנה במעשה ידו אתפלל אל ה' על העתיד להאריך ימי מורנו ורבנו נשיא אלוקים בתוכינו חלילה להרמות דבר מכבוד תורתו וכל החולק עליו כחולק על השכינה". (סי' מ"ח, ווארשא תרמ"ג, דף מ"ז, א').

מעשה נורא

9) כאשר יצא לאור הספר "בית יוסף", גזר הרב הגדול מהריב"ל גזירה, שלא ילמדו בו תלמידיו מפני שממעט הבקיאיות. וכך הי' סדר לימודו, תלמידיו היו לומדים לפניו ספר הטורים, והוא הי' אומר להם מקור נפתח לכל דין מהש"ס, לא אירע שנעלם מהרב מהריב"ל שום מקור דין ברוב בקיאיותו, אך אחר שגזר הגזירה קרה יום אחד, שלמדו דין והרב לא מצא ידיו ורגליו בבית המדרש, כל בקיאיותו נסתלקה ממנו כלא היתה, טרח וחפש חפוש אחר חפוש, פשפש ולא מצא. הודה הרב מהריב"ל: נראה שמן השמים רוצים שספר "בית יוסף" יתפשט בעולם, לכו חזו, הלכו וחפשו ב"בית יוסף" ומצאו איה מקור הדין בש"ס, הלך והתיר להם הגזירה. מפני שראה שהסוגיה היתה ידועה לו, אך נסתרה

מבינתו, והסיק כי מן השמים זכו לו למרן ה"בית יוסף"
שיתפשט ספרו בכל העולם כולו.

פרק ג'

הרמ"א
מגדלותו

(1) הספידו הגמ"ר שמואל יהודה קאצינעלבוגען:
**"גדול הדור שלא הניח כמותו בכל
 הגלילות ההם".**

ממשה עד משה לא קם כמשה

(2) נחרת על מצבתו: "ה"ה נר המערבי הגאון
 הגדול בדורו, מ' משה רועה אבן ישראל-ל ביום
 ג"ל לספר בני ישראל-ל, משה היה רועה צאן
 ישראל, צדקת ד' עשה ומשפטיו לישראל,
 הרביץ תורה לישראל, גלה כבוד מישראל-ל
 העמיד תלמידים לרבבות אלפי ישראל-ל,
 וממשה ועד משה לא קם כמשה בישראל-ל,
 וזאת תורת החטאת ותורת העולה אשר שם
 משה לפני בני ישראל שנת של"ב לפ"ק".

והאיש משה גדול מאוד

(3) הגאון המהרש"ל אמר עליו: "והאיש משה
 גדול מאוד, אהובי שארי האלוף יניק וחכימא
 דדרא כי מי גדול ממר שהלכה למשה מסיני".

סֵפֶר
זוהר לְפוֹרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

לִיקוּמֵי תַבִּילוֹת
לְפוֹרִים

תפילות לפורים

מספר הקדוש "ליקוטי תפילות"

וּנְבִי בְּרַחֲמֶיךָ תְּרַבִּים לְקַיֵּם מִצְוֹת סְפִירַת הָעוֹמֵר בְּקִדְשָׁהּ
וּבְמַתְהַרָה, וּבְלֵב טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה, עִם כָּל בְּרַחֲמֶיךָ
וְדַקְדוּקֶיךָ וּבְנוֹתֶיךָ וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִים בָּהֶן, וְעַל יְדֵי זֶה
נִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֹּר וּלְבַטֵּל קְלַפַּת הָמֵן עִמְלֶק מִן
הָעוֹלָם.

וְתַעֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ לְקַיֵּם וּלְקַבֵּל אֶת יְמֵי הַפּוֹרִים בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה,
וְנִזְכָּה שִׂימְשִׁיךָ קִדְשֵׁי הָאָרֶץ פּוֹרִים, קִדְשֵׁי מְרֻדְכֵי
וְאַסְתֵּר עֲלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְנִזְכָּה לְקַיֵּם
כָּל הַמִּצְוֹת הַנּוֹחֲגוֹת בְּפּוֹרִים בְּקִדְשָׁהּ וּבְמַתְהַרָה וּבְלֵב טוֹב
וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וְתִתֵּן שִׂמְחָה בְּלַבְנוּ עַד שֶׁתִּתְפַּשְׁטֵנוּ הַשִּׂמְחָה
בְּיָדֵינוּ וְרַגְלֵינוּ, וְנִזְכָּה אֲזִי לְהַמְחִיאַת כַּף וְרַקוּדֵיךָ דְקִדְשָׁהּ בְּשִׂמְחָה
גְדוֹלָה לְשִׂמְךָ בְּאַמֶּת. (ח"א תפלה י')

וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל וּלְמַחֹת וּלְכַלּוֹת וּלְעַקֹּר קְלַפַּת
הָמֵן עִמְלֶק מִן הָעוֹלָם, שֶׁהוּא תְּאוֹת מְמוֹן, וְלְהוֹצִיא כָּל
חַיּוֹת הַקִּדְשָׁה מִמֶּנּוּ וּלְהַשִּׁיב וּלְהַחְזִיר כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַקִּדְוֹשִׁים
וְכָל חַיּוֹת הַקִּדְשָׁה לְשָׂרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן שֶׁבְּקִדְשָׁהּ, וּלְחַזֵּר וּלְעַשׂוֹת
מֵהֶם תּוֹרַת הַקִּדְוֹשָׁה, וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ תְּמִיד קִדְשֵׁי מְרֻדְכֵי
הַיְהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמְּלֵכָה, וְתַעֲזָרְנֵנוּ וְתִזְכָּנֵנוּ לְגִלּוֹת וּלְהַאֲדִיר כָּל
הַגּוֹנִין עֲלֵינוּ שִׂישׁ בְּכֶסֶף וְזָהָב וּנְחֹשֶׁת בְּקִדְשָׁהּ וּבְמַתְהַרָה גְדוֹלָה
בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְתַחֲמוֹל עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ תְּרַבִּים, וְתִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ
מִדַּת הַרַחֲמָנוּת בְּאַמֶּת, וְנִזְכָּה לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת וּלְהַרְבּוֹת
בְּצַדִּיקָה, וְאַתָּה תְּרַחֵם עֲלֵינוּ מִן הַשָּׁמַיִם, וְתִמְשִׁיךְ לָנוּ פְּרִנְסָה

וְשָׁפַע מִזֶּבַח וְצָדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וַחַיִּים וְשָׁלוֹם וְרַעַת שְׁלֹם
דְּקַדְשָׁה וְכָל מִזְבֵּחַ.
(ח"א תפלה ג"ו)

מיוסד ע"פ תורה ע"ד (חלק ב')

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, עוֹשֶׂה נְסִים
וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, הִרְבָּה אֶת רִיבֵנוּ וְהִדָּן אֶת דֵּינֵנוּ
וְהִנּוּקֵם אֶת נַקְמָתֵנוּ, וְהִמְשִׁילָם גָּמוּל לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ וְהִנְפָּרַע
לָנוּ מִצָּרֵינוּ, שְׁתַּרְחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתַעְזוֹר לָנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ וְנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, שֶׁנִּזְכָּר לְקַבֵּל ו"לְקַיֵּם אֶת יְמֵי
הַפְּנוּיִם הַקְּדוּשִׁים בְּזִמְנֵיהֶם" כְּרָאוּנִי, שֶׁנִּזְכָּר לְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת
הַקְּדוּשׁוֹת הַנּוֹהֲגוֹת בַּפְּנוּיִם בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוּלָּה, "בְּשִׂמְחָה
וּבְטוֹב לֵבָב", בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּרִיצָה וְחִדּוּחַ רַבָּה וְעֲצוּמָה מְאֹד, עִם
כָּל פְּרִטִיָּהּ וְדְקָדוּקִיָּהּ וּבְזִמְנֵיהֶם וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיוֹת
בָּהֶם.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כְּבֹר גְּלִית אֲזִינֵנוּ שְׁכָל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת
שֶׁעָשִׂיתָ לְאֲבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר עָלִיָּהֶם נִקְבְּעוּ הַיָּמִים טוֹבִים
הַקְּדוּשִׁים, בְּלֵם נַעֲשִׂים וְנִתְגַּלִּים וּמְאִירִים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר בְּכָל
אָדָם וּבְכָל זְמַן, וְאֲנִי צָרִיכִין לְהִמְשִׁיךְ קִדְשַׁת פְּנוּיִם וְקִדְשַׁת כָּל
הַיָּמִים טוֹבִים, וְהֵאָרֶת הַנְּסִים וְנִפְלְאוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ אֹז, בְּכָל שָׁנָה
וְשָׁנָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל אָדָם וְאָדָם בְּפְרִטִיּוֹת. וּבְכֵן כְּאֵתִי
לְפָנֶיךָ עוֹשֶׂה נְסִים וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וּבְכָל יוֹם וּבְכָל עֵת
וּבְכָל שָׁעָה, לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי וְחַנּוּנִי וְזַכּוּנִי שְׂאוּבָה לְשִׂמְחַת פְּנוּיִם
בְּשִׂמְחוֹת בְּאֵמֶת, שְׂאוּבָה לְשִׂמְחַת מְאֹד מְאֹד בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ בְּיָמֵי
הַפְּנוּיִם הַקְּדוּשִׁים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּשִׂמְחָה שְׂאוּן לָהּ קִיָּה עַד
שְׂאוּבָה עַל יְדֵי הַשִּׂמְחָה וְהַקְּדָשָׁה שֶׁל פְּנוּיִם לְהִמְשִׁיךְ עָלַי וְעַל

כָּל יִשְׂרָאֵל הִקְדִּישָׁה וְהִטְהָרָה הַנְּמֹשֶׁכֶת מִהַפְרָה אֲדָמָה
שִׁמְטֵהֶרֶת מִטְּמֵאת מֵת, אֲשֶׁר צִוִּיתָ עָלֵינוּ לְעֶסֶק בְּקִרְיַת
הַפְּרִשָׁה הַזֹּאת שֶׁל פְּרָה אֲדָמָה אַחַר פּוּרִים, וְגִלִּיתָ לָנוּ שֶׁעַל יְדֵי
פּוּרִים זֻכִּינ׳ לְטַהֲרֵת הַפְּרָה אֲדָמָה, לְמַעַן נִזְכֶּה לְהִיּוֹת טְהוֹרִים
לְקַבֵּל קִדְשֵׁת הַקָּרְבָּן פֶּסַח בְּזִמְנוֹ.

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁבְּעוֹצֵם יְרִידַתְנוּ וּנְפִילַתְנוּ בְּעוֹמֵק
הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה, וְעוֹצֵם וְרַבּוֹי צָרוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁעוֹבְרִים עַל
כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְעָלִי בַּפְּרָטִיּוֹת, וְעוֹצֵם וְרַבּוֹי הַמְּצוּלוֹת יָם
הַשׁוֹטְפִים עָלַי, וְרוֹדְפִים אוֹתִי מְאֹד מְאֹד מִכָּל הַצְּדָדִים, וּבְצָרָה
גְּדוֹלָה אֲנִי מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוּר וְעֵרָה, וְאֵינִי יוֹדֵעַ שׁוּם פְּתַח
תְּקוּנָה לְתַקֵּן וּלְהַנְצִיל מִכָּל זֶה, הֵן עַל כָּל אֱלֹהִים אֲנִי צָרִיד עִתָּה
נַפְסִים נִפְלְאִים וַיִּשְׁוְעוּת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרְאוֹת, כֹּאֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִם כָּלֵל
יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם נַפְסִים נִפְלְאִים וְנוֹרְאִים אֲשֶׁר לֹא הָיוּ
בְּמוֹתָם, בִּימֵי מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר בְּשַׁעֲמֹד עָלֵיהֶם הִמָּן הִרְשָׁע יוֹמָה
שָׁמוּ וְזָכְרוּ וְכוּ׳, אֲשֶׁר גַּם זֶה שֶׁל פּוּרִים גְּדוֹל מִכָּל הַנַּפְסִים
שֶׁעֲשִׂיתָ עִמָּנוּ מֵעוֹלָם, כֹּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים וְזָכוּנָם לְבִרְכָּה, וְכָל הַמוֹעֲדִים יֵהִיוּ בְּטָלִים וַיְמִי
הַפּוּרִים אֵם נִבְטָלִים, וּבִתְחִלָּה הָיוּ כָּל הַהִתְחַלּוֹת מִפֶּסַח, כִּי כָּל
הַמוֹעֲדִים הֵם זָכָר לַיְצִיאַת מִצְרַיִם, וְעַכְשָׁיו וְכוּ׳.

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְרִיחַ דְּעֵלְמָא כְּלָא, אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת, מִצְמִיחַ
יִשׁוּעוֹת, אַתָּה יוֹדֵעַ הָאֱמֶת, שֶׁכָּל הַנַּפְסִים וְהַנִּפְלְאוֹת
שֶׁעֲשִׂיתָ עִמָּנוּ בַּיְצִיאַת מִצְרַיִם וּבְמִלְחַמַת עֲמֶלֶק בִּימֵי מוֹשֶׁה
וּבִימֵי מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר, וְכָל הַנַּפְסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעֲשִׂיתָ עִמָּנוּ בִּימֵי
חֲנֻכָּה וּבְכָל דּוֹר וָדוֹר, עֵקֶר הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה הוּא יִשׁוּעַת הַנֶּפֶשׁ,
כִּי עֵקֶר הַקְּנָאָה וְהַשְּׁנָאָה שֶׁל כָּל צָרֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ בְּגַשְׁמִיּוֹת

וְרוּחַנִיּוֹת, הוּא רַק עַל אֲשֶׁר אָנוּ מֵאֲמִינִים בְּךָ יְהוָה אֱהִינּוּ,
וּמִשְׁתַּוְּקִים לִילֶךְ בְּדַרְכֶיךָ הַקְדוֹשִׁים וּלְקַיֵּם מִצְוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת,
וּלְגַלוֹת וּלְפָרְסָם אֱמֶתֶת אֱמוּנַת אֱלֹהוֹתֶיךָ וְהַשְׁגָּחָתֶךָ וּמִמְשַׁלְתֶךָ
בָּעוֹלָם, אֲשֶׁר רַק בְּשִׁבִיל זֶה אַחַד בְּלִבְד עֹמֵד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ,
אֲלֵא שֶׁכָּבֵל דוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִצִּילֵנוּ מִיָּדָם, וְעַל בֶּן עֶקֶר הַנֶּסֶם וְהִישׁוּעָה מִכָּל הַצָּרוֹת הוּא
מֵה שְׁאֵתָה מִקְנֵא קִנְאָתֶךָ וְאַתָּה עוֹשֶׂה נִסִּים וְנִפְלְאוֹת, בְּרִי
לְקַיֵּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת לְבַל יִתְבַּטְּלוּ מִן הָעוֹלָם חֵם וְשָׁלוֹם בְּרִצּוֹן
הַשּׁוֹנְאִים וְהַכּוֹפְרִים יִמַח שְׁמֵם, שֶׁכֵּלֵם הֵם מִסְמָרָא דְהֶמֶן
וְעִמְלֶק יִמַח שְׁמוֹ.

וְעַתָּה מָה אוֹמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם, וּמָה אֶסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן
שְׁחָקִים, אִם אַחֲרֵי כָל הַנִּסִּים וְהַנִּפְלְאוֹת הָאֵלֶּה אֲנִי
בְּעֵצְמִי רוֹדֵף אֶת עֵצְמִי יוֹתֵר מִכָּל הַשּׁוֹנְאִים, כִּי לֹא הִתְנַבְּרָתִי
נֶגֶד תְּאוֹתַי, אֵף גַּם הִמְשַׁכְתִּי עָלַי אֶת הַיָּצָר הַרָע, וְעִשִׂיתִי מֵה
שֶׁעִשִׂיתִי, עַד אֲשֶׁר הִבֵּאתִי עֵצְמִי בְּיָדִים בְּצָרוֹת הָאֵלֶּה צָרוֹת
נִפְשִׁי, אֲשֶׁר הֵם קָשִׁים וּמְרִים מִכָּל הַצָּרוֹת, כִּי אֵין צָרָה בְּצָרוֹת
הַנֶּפֶשׁ, כִּי זֶהוּ הִרְחַמְנוֹת הַגָּדוֹל מִכָּל הִרְחַמְנוֹת לְהוֹצִיא נֶפֶשׁ
מִיִּשְׂרָאֵל מִעֲוֹנוֹת וּפְגָמִים.

רַבּוֹנוּ דְעִלְמָא בְּלֵא, יְחִיד קַדְמוֹן, "יְהוָה אֱלֹהִים אֱמֶת", אַתָּה
לְבַד יוֹדֵעַ לְהִיבֹן נוֹגְעִים דְּבָרֵי אֱלֹהִים, כִּי בְּאֱמֶת בַּעַר אֲנִי
וְאִךְ אֲדַע תּוֹקֶף הַנֶּסֶם שֶׁל פּוֹרִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, וּבִפְרָט אִיךְ
לְזַכּוֹת לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תּוֹקֶף הַנֶּסֶם וְהִישׁוּעָה הַזֹּאת, אֲבָל אַתָּה לְבַד
יוֹדֵעַ הַכֹּל, וְאַתָּה מְרַמֵּז לִי מִרְחוֹק לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּכָל עֵת,
בְּכַמָּה מִיָּנִי הַתְּנוּצָצוֹת וְרַמְזִים רַבִּים כְּלֵי שְׁעוֹר, וְאֲנִי בְּעוֹצֵם
קִשְׁיוֹת עֲרַפִּי עֲדוֹן לֹא שִׁכְתִּי מִטְּעוֹתַי, אֲבָל זֹאת נִחְמָתִי בְּעֵנֵי

המר, מה שעדיין אני מתעקש עוד לדבר דבורים כאלה לפניך, ולצפצפה אמרתי מעפר אליה, ולצפות עדיין לרחמיך וישועתך.

רבנו של עולם, אתה לבד יודע תוקף הנס שהיה אז בימי מרדכי ואסתר, שזכו לנצח מלחמת הזמן עמלק, למחות שםם וזכרם מן העולם, ואיך זכו להמשיך על ידי זה הארה נפלאה וישועה נוראה בכל דור ודור, ואיך עתה כל חיותנו ותקנתנו לצאת מגלותנו בגוף ונפש, הוא רק על ידי תוקף הנס הזה, כי אנו עומדים ומצפים לישועתך, באשר עזרתם אז להכניע ולשבר קלפת הזמן עמלק, לעקור ולבטל ולהכניע זהמתו הגדולה, ולגלות אמונת השגחתך בעולם, ולחזור ולקיים ולקבל מחדש קדשת תורתך הקדושה, בן תעמוד בעזרתנו סלה בכל דור ודור, עד אשר תנצח המלחמה בשלמות, למחות וזכר עמלק לגמרי, ולהעביר רוח הטמאה מן הארץ, ולהשיבנו אליך באמת, ולהוציאנו מגלותנו המר מהרה. על בן פאתי לפניך ארון הנפלאות, שתשים לבך לגודל צרות נפשנו, ותביט בענינו ועמלנו, ואל תביט במעללנו, ותעשה עמנו נסים נפלאים ונוראים, נסים של פורים, באופן שתסב סבות לטובה, שגזבה לשוב אליך בחיינו חיש קל מהרה, ולא נשוב עוד לבסלה.

רבנו של עולם, מחיה מתים, "אלהים חיים ומלך עולם", רחם עלינו ותחינו וקיימנו, וקדישנו וטהרנו מטמאת מת שהיא אבי אבות הטמאה, שהם הרחורי נאוף שהתגברו והתפשטו בעולם מאד, עד אשר "טבענו בין מצולה ואין מעמד", באנו במעמקי מים ושבולת שטפתנו, זכנו כפח קדשת מצות פורים, שגזבה לקבל ולהמשיך עלינו קדשת וטהרת

הַפְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה, לְמַהֲרָנוּ בְּאֵמֶת מִטְּמֵאֹת מֵת בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְאִזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לְקַבֵּל חֵן הַפֶּסַח הַקָּדוֹשׁ, וּמִן חֲרוּתֵנוּ, בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה, וּנְזוּכָה בְּרַחֲמֵיךָ לְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁל פֶּסַח בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּה רַבָּה, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, מִמַּשְׁהוּ חֲמִץ וּשְׂאֹר, שְׁלֹא יִמָּצֵא בְּגִבּוֹלֵנוּ וּבְכִשּׁוֹתֵנוּ מַשְׁהוּ דִּמַּשְׁהוּ שְׂאֹר וְחֲמִץ כָּל יְמֵי הַפֶּסַח, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ רַבּוֹנוּ דַּעֲלָמָא כִּלְאִי, שְׂאֵי אִפְשָׁר לְבָשָׂר וְדָם בְּעִצּוּמוֹ לְהֵיוֹת נִזְהָר מִמַּשְׁהוּ חֲמִץ, אִם לֹא עַל יְדֵי יְשׁוּעָתְךָ וְרַחֲמֵיךָ. רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, גּוֹאֵל חֲזָק, רַחֲמָן אֱמֵתִי, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִמַּשְׁהוּ חֲמִץ כָּל יְמֵי הַפֶּסַח הַקָּדוֹשִׁים, וְתַעֲזָרְנוּ וְתִזְכְּנוּ לְצֵאת מֵעַבְדוּת לְחֲרוּת מִיְגוֹן לְשִׂמְחָה, מֵאֲבֵל לְיוֹם טוֹב מֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל, וּנְזוּכָה לְסִדְר הַסִּדְר שֶׁל פֶּסַח בְּהַתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל וּבְהַתְלַהֲבוֹת נִפְלָא וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה, וּנְזוּכָה שְׂיִבּוֹאוּ עָלֵינוּ וַיֵּאִירוּ בָּנוּ בְּהַאֲרָה נִפְלְאָה כָּל הַמוֹחִין דְּגִדְלוֹת וּקְטִנּוֹת הַמְּאִירִין בְּפֶסַח בְּאוֹר גְּדוֹל וּנִפְלָא וְנוֹרָא. מְלֵא רַחֲמִים, עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְקַיֵּם הַמִּצְוֹת שֶׁל פּוּרִים בְּקִדְשָׁה וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה כָּל כֶּךָ, עַד שְׁנִזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לְהֵיוֹת נִזְהָרִים בְּאֵמֶת מִמַּשְׁהוּ חֲמִץ בְּפֶסַח, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת הַנּוֹרְאוֹת שֶׁל פֶּסַח בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה וּבְשִׂמְחָה נּוֹרָאָה וְעִצּוּמָה. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ, וּזְכְּנוּ עִתָּה לְפַעוֹל בְּקִשְׁתֵּינוּ בְּרַחֲמִים אֲצִלָּה, עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ עַל פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְשׁוּב וּלְהַתְקַרֵּב אֵלֶיךָ מֵהֲרָה בְּאֵמֶת, הוֹשִׁיעֵנוּ מִכַּח קִדְשַׁת הַנֶּסֶם וְהִשְׁוּעָה הַנִּפְלְאָה שֶׁל פּוּרִים, שְׁנִזְכָּה לְהַתְהַפֵּךְ מֵעִתָּה מֵרַע לְטוֹב, וּנְזוּכָה לְצֵאת מִיְגוֹן לְשִׂמְחָה וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל. וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְהַתְעַנּוֹת תַּעֲנִית אֲסִתָּר קוֹדֵם פּוּרִים בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה, וְלִזְכֹּר סְלִיחוֹת בְּכּוֹנֵנָה גְדוֹלָה, וְלַצְעוֹק וְלִזְעוֹק אֵלֶיךָ מְאֹד מְאֹד, וְתַפְתַּח אֶת לִבְכִי

שְׁאוּזְכָּה לְהַרְגִישׁ כְּאִב עוֹזְנוֹתַי בְּאֵמֶת בְּלִבִּי, וְעוֹצֵם צַרַת נַפְשִׁי
אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעַר, עַד שְׁאוּזְכָּה לְזַעֲזֹק וְעָקָה גְדוּלָּה וּמְרָה בְּרֵאוּי
לִי לְזַעֲזֹק לְפִי רַבּוּי עוֹזְנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָעֲצוּמִים, וּפְנָמֵי הַגְּדוּלִים
וְהַרְפִּים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר יִתְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי בְּאֵמֶת, וְתִמְהַר
לְהוֹשִׁיעֵנִי וּלְגַאֲלֵנִי מִמְּנֵי בְּעֲצָמִי, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֵלֶיךָ
וְאֵת מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁמּוֹר בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם.

אָבִי מִלִּבִּי יוֹצְרִי וּבוֹרְאִי וְעוֹשִׂי, הוֹרְנִי תְּדַרְךָ אִיךְ לְהִתְחִיל
מִבְּחִינַת קִדְשֵׁת פְּוִרִים, בְּאֲשֶׁר רְמוּתָּ לָנוּ עַל יְדֵי חֲכֻמֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים, עוֹרְנִי בְּדַרְךָ גַּם וַיִּשׁוּעָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה, בְּדַרְךָ חֲדוּשׁ
נִפְלָא וְנוֹרָא, בְּאוֹפֵן שְׁאוּזְכָּה מַעֲתָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
בְּאֵמֶת, וְאוּזְכָּה לְהִתְחִיל מִחֲדָשׁ הַתְּחִלָּה שְׁלֵמָה וְאַמְתִּיּוּת בְּכָל
לֵב וְנַפֶּשׁ בְּעִבּוּדְתֶךָ בְּאֵמֶת, וְתוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי בְּאֵמֶת מִמָּה
לְהִתְחִיל וּבְאִיזוֹה דָּרֶךְ וְעֵצָה אוּזְכָּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת.

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "גְּדוּל הָעֵצָה וְרַב הָעֲלִילָיָה", תִּקְנֵנִי בְּעֵצָה
טוֹבָה מִלִּפְנֵיךָ, וְהוֹשִׁיעֵנִי מִהֲרָה לְמַעַן שְׂמֹחַ בְּאוֹפֵן
שְׁאוּזְכָּה מַעֲתָה לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת כָּל יְמֵי חַיִּי, וְלֹא אֶסּוּר
מַעֲתָה מִרְצוֹנְךָ יָמִין וּשְׂמֹאל, וְאוּזְכָּה לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר
וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי [תִּלְמוּד] תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה, וּלְקַיֵּם
כָּל הַמִּצְוֹת וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדָשָׁה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל דָּבָר וְדָבָר
בְּמוֹעֵדוֹ וּבְזִמְנוֹ, וְהַכֵּל אַעֲשֶׂה יָפָה בְּעֵתוֹ בִּקְדָשָׁה וּבִטְהָרָה
גְּדוּלָּה, וְתִחַזְקֵנִי בְּשִׂמְחָה וְחֲדוּה תְּמִיד, וְאוּזְכָּה בְּכַח הַצַּדִּיקִים
הָאֵמֶתִּים לְגַרֵּשׁ וּלְכַבֵּל מִמְּנֵי וּמִכָּל יִשְׂרָאֵל קְלַפֵּת הַמֶּן עִמְלֹק
יַמַּח שְׂמוֹ, וְלְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשֵׁת הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה שֶׁל פְּוִרִים.

וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּכָל דוֹר וְדוֹר וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, שְׁנוּזְכָּה לְשִׂמְחָה
מְאֹד מְאֹד בְּיָמֵי הַפְּוִרִים בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָּה וְחֲדוּה רַבָּה

וְעֲצוּמָה, וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה בְּקִדְשָׁה וּבְטַהָרָה
גְּדוּלָּה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה, וְנוֹכַח לְהִתְבּוֹנֵן גּוֹדֵל עוֹצֵם הַיָּם
הַנִּפְלָא וְהִשְׁוֵעָה הַנוֹרָאָה וְהָעֲצוּמָה הַזֹּאת, וּלְפָרְסוּמֵי נֶסֶא בְּפָנַי
כָּל עִם וְעֵדָה, וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת "מִשְׁלוּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ
וּמִתְנֹת לְאֲבִיוָנִים", וּמִצְוֹת סְעוּדַת פְּוּרִים, בְּשִׁלְמוֹת גְּדוּלָּה
וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה, וְנוֹכַח לְקַיֵּם מִצְוֹת הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פְּוּרִים
בְּאֲשֶׁר צוּוּנוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרָנוּם לְבָרְכָה, וְתַעֲזָרְנוּ וְתִשְׁמְרְנוּ שֶׁאֵין
יֵזִיק לָנוּ הַשְּׂתִיָּה וְהַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פְּוּרִים כָּלֵל אֶבְנֵי נֶסֶא וְאֶבְנֵי נֶסֶא,
וְאֵין נֵזִיק שׁוֹם אָדָם וְאֵין שׁוֹם דְּבָר עַל יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת, רַק נּוֹכַח עַל
יְדֵי הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פְּוּרִים לְבֹא לְתוֹךְ שִׂמְחָה גְּדוּלָּה וְחֵדוּה רַבָּה
וְעֲצוּמָה מְאֹד, לְתוֹךְ שִׂמְחָה שֶׁל פְּוּרִים, אֲשֶׁר אֵין מְאִיר הָאָרֶץ
נִפְלָאָה וְעֲצוּמָה שֶׁהוּא הָאֶרֶץ מְרֻדְבִי, אֲשֶׁר אֵין דְּגִמְתָּהּ כְּכֹל
יְמֹת הַשָּׁנָה.

וְאֵין לְהִיּוֹת שִׂמְחָה כְּכֹל לֵב, וְלִשְׂמֹחַ גַּם אַחֲרֵים, לְשִׂמְחָה כָּל
יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ בְּשִׂמְחַת פְּוּרִים בְּחֵדוּה רַבָּה וְעֲצוּמָה מְאֹד
מְאֹד, נְגִילָה וְנִשְׂמִיחָה בִּישׁוּעָתְךָ בְּשִׂמְחָה אֲמִתִּיָּת, בְּאֹפֶן שִׂיחִיָּה
לְךָ לְנַחַת וּלְרִצּוֹן, וְתִקְבֵּל שְׁעֵשׂוּעִים גְּדוּלִים מִשְׂתִּיָּתֵינוּ
וּשְׂמִחוֹתֵינוּ בְּפְוּרִים הַקְּדוּשׁ, וְנוֹכַח גַּם עֵתָה כְּכֹל שָׁנָה וְשָׁנָה
לְהַגִּים הַגְּדוּלָּה וְהִשְׁוֵעָה הַנִּפְלָאָה שֶׁל פְּוּרִים, לְהַבְנִיעַ וּלְגַרְשׁ
וּלְעַקוֹר וּלְכַבֵּל מֵאֲתָנוּ קְלַפַּת הָמָן עֲמֶלֶק וְזַחְמַתוֹ הַגְּדוּלָּה,
וּלְמַחֹת שְׂמוֹ וּזְכוּרָו מִן הָעוֹלָם, וּלְמַחֵר עֲצָמֵנוּ מִזַּחְמַתוֹ בְּקִדְשָׁה
וּבְטַהָרָה גְּדוּלָּה, וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשַׁת מְרֻדְבִי וְאִסְתֵּר, וְנוֹכַח
לְהַמְשִׁיךְ שִׂמְחַת פְּוּרִים עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּכֹל, לְשִׂמְחָת תְּמִיד בְּךָ
בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה רַבָּה בְּאֲמֵת, וְעַל יְדֵי זֶה נּוֹכַח לְקִדְשַׁת וּטְהָרַת
הַפָּרָה אֲדָמָה, וּלְקִדְשַׁת פֶּסַח בְּאֲמֵת, וְנוֹכַח לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה
תְּמִיד, וַיִּקְיָם בָּנוּ מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "כִּי כֹו יִשְׂמַח לְפָנָיו כִּי בָשֵׁם

קָדְשׁוֹ כְּמַחְנֵנוּ, יִהְיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי
וְגֹאֲלֵי.

(ח"ב תפלה ל"ז)

נדפס לעילוי נשמת
ר' יוסף בן רחל ויטלי ע"ה
נפטר ט"ו אדר תשס"ט
ר' זאב בן אריה ע"ה
נפטר ג' אלול תשס"ג
ת.ג.צ.ב.ה

הַרְיֵנִי מִקַּבֵּל עָלַי מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹה, וְהַרְיֵנִי
אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנַפְשֵׁי וּמְאֹדֵי, וְהַרְיֵנִי מוֹמֵן
אֵת פִּי לְלַמּוֹד בְּסֵפֶר זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְעִילוֹי נִשְׁמַת ר' יוֹסֵף בֶּן
רַחֵל, ר' זֹאב בֶּן אַרְיָה ע"ה תְּפִלָּה קוֹדֶם לְמוֹד הַזֹּהַר. (קַבְּלָה מִהָאָרִיז"ל)

רְבוֹן הַעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים, אֵב הַרְחַמִּים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים
אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקָדְהָ
וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקִּרְבַּתְנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ עֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ,
וְנִתַּת לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מָה אָנוּ, מָה חַיֵּינוּ,
אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל בְּזַה. עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ
לְפָנֶיךָ, שֶׁתִּמְחֹל, וְתִסְלַח, לְכָל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ, וְאֵל יִהְיוּ
עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבֵינֶיךָ. וּבְכֵן יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכַוֵּן לְכַבְּדוֹ לְיִרְאַתְךָ וְאַהֲבַתְךָ,
וְתִקְשִׁיב אָזְנֶיךָ לְדַבְּרֵינוּ אֵלֶּה, וְתִפְתַּח לְכַבְּדוֹ הָעָרֶל בְּסוּדוֹת
תּוֹרָתְךָ, וְיִהְיֶה לְמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵי כִסֵּא כְבוֹדְךָ בְּרִיחַ
נִיחוֹת. וְתִאֲצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נִשְׁמַתְנוּ בְּכָל בְּחִינַתֵינוּ,
וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִיתָ דְבָרֶיךָ
אֵלֶּה בְּעוֹלָם. וּזְכוּתְם, וּזְכוּת אֲבוֹתָם, וּזְכוּת תּוֹרָתָם, וְתַמְיֹמוֹתָם,

וּקְדַשְׁתֶּם, יַעֲמֹד לָנוּ לְבַל נִפְשֵׁל בְּדַבָּרִים אֱלוֹ. וּבְזִכּוֹתֵם תֵּאִיר
עֵינֵינוּ בְּמָה שָׂאֵנוּ לִוְמָדִים. כְּמֵאֲמַר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל "גַּל
עֵינֵי וְאֵבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ". יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמִרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי
לְפָנֶיךָ יי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. פִּי יי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:

תפלה לאחר לימוד הזוהר (יאמר בכונת הלב)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב
הַדָּרֵשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּחֶמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְגַל אֲבוֹת
שָׁעֲשׂוּ רִצּוֹנְךָ. בָּנָה בֵּיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וּבִזְנוֹן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנֵנוּ.
וְהִרְאֵנוּ בְּכַנְיָנוּ וְשִׂמְחָנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהִשָּׁב בְּהַנִּים לְעַבּוֹדְתֶם וּלְוִיִּים
לְדוּכְנָם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמִלְאָה הָאָרֶץ
דַּעַת אֶת ה' לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן
כֵּן יְהִי רִצּוֹן.